Giới thiệu Bá Yêu Mưu Tình

Truyện Bá Yêu Mưu Tình của tác giả Hân Hân Hướng Vinh là truyện đặc sắc của thể loại ngôn tình hiện đại được khán giả trên toàn thế giới mong chờ trong thời gian qua.

Truyện là cuộc hôn nhân với những biến cố của Kê Thanh mà trong mắt Phong Cẩm Thành, Kê Thanh tựa như con thỏ nhỏ không có chút lực sát thương, đáng yêu nhu thuận, nghe lời. . . . . .

Nhưng khi con thỏ nhỏ nhu thuận nghe lời này dùng răng cắn anh một nhát, anh mới hiểu rõ ràng, thỏ nóng nảy cũng sẽ cắn người . . . . Mời các bạn đón xem trên doctruyen.org

Bạn đang đọc truyện *Bá Yêu Mưu Tình* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Trốn tránh hai năm, nhưng tình huống gặp lại thế này, Kê Thanh phát hiện bản thân vẫn còn rất khẩn trương, tay cô không tự chủ được run rẩy, vì muốn kìm chế nó, cô chỉ có thể nắm thật chặt hai tay, gần như dùng hết dũng khí cùng can đảm cả đời, tới đối mặt Phong Cẩm Thành, chồng của cô, không, phải nói là chồng trước đi!

Dù sao từ hai năm trước, cô đã đ lại tờ giấy li hôn cùng chữ kí cho anh, cô dùng mười năm thầm mến người đàn ông, nhưng hôn nhân chỉ duy trì được một năm, liền trống vắng không th tiếp tục, cô sớm nên biết, anh sẽ không thuộc về cô, vĩnh viễn sẽ không, chỉ tiếc, cô hiểu được điều này quá muộn.

Một năm hôn nhân làm tiêu tan hết tất cả kì vọng của cô, cô thật sự rất ngu ngốc, nhưng đối mặt với anh như vậy, ngoại trừ khẩn trương còn có sợ, đến tột cùng là sợ cái gì? Chính cô cũng không rõ, trừ sợ, sâu trong đáy long Kê Thanh còn có nỗi nhớ ti ti lũ lũ không ngừng không dứt, cô còn muốn anh, buông không được, cũng không bỏ được.

Phong thiếu từ trước đến nay rất ưu nhã, giống như quý tộc thời Anh quốc Trung cổ, cái loại quý khí từ trong tỏa ra, có chút xa cách, xa cách đến mức, Kê Thanh thầm mến anh mười năm, sau đó thêm một năm làm vợ anh, vẫn cảm thấy mình giống như người ngoài.

Dáng anh rất đẹp, dùng từ xinh đẹp hình dung một người đàn ông, có vẻ không ổn, nhưng Kê Thanh không nghĩ được từ hình dung khác, trên thực tế, trong mười năm thầm mến anh, Kê Thanh đều thấy tự ti, ở trước mặt anh, cô luôn cảm giác bản thân vô cùng tầm thường, tầm thường đến đáng thương, tầm thường giống như người hầu của anh.

Mặc dù xinh đẹp, nhưng không tạo cảm giác nữ tính cho người khác, rất đàn ông, rất bá đạo, bản thân anh kín đáo, rút đi vỏ ngoài ưu nhã, càng giống như một con sói bá đạo, hơn nữa ở trên giường. . . . . Anh không yêu cô, một chút cũng không yêu, Kê Thanh có thể cảm thấy rõ ràng, anh ở trên người cô chỉ thuần túy phát tiết, không mang theo mảy may tình yêu.

Có lúc, Kế Thanh cảm giác bản thân giống như gái điếm rẻ tiền, cái loại đưa tới tận cửa kia..., cô biết rõ, anh cưới cô, hoàn toàn là do áp lực gia đình, Còn nữa..., cô đối với anh có chút chỗ dùng, thực tế rất tàn khốc, cách ảo mộng tình yêu trong đầu cô một khoảng rất xa, rất xa.

Tử Thấm nói cô ngây thơ ngớ ngẩn không giới hạn, sao lại tin tưởng thế gian này có thứ gọi là tình yêu, mặc dù có, cũng không thuộc về chuyên môn thế tục nam nữ của anh, nếu là cô trước kia, đáy lòng còn tồn tại chút hi vọng, giờ phút này cô hoàn toàn tỉnh ngộ.

"Tiểu Kê, đây là Phong tổng, đơn hàng bên ngoài của chúng ta, làm phiền Phong tổng giúp một tay mới thuận lợi đạt được… cô mời Phong tổng một ly, sau này còn có rất nhiều cơ hội hợp tác, Phong tổng, đây là Tiểu Kê phú tá công ty chúng tôi, sau này còn phiền ngài chăm sóc nhiều hơn. . . . . "

"Kê?" Ánh mắt Phong Cẩm Thành lạnh thấu xương, nhưng chỉ một cái chớp mắt liền biến mất.

Cuối cùng cũng xuất hiện, lại trong tình huống thế này, Phong Cẩm Thành đem cắn răng nghiến lợi nuốt vào bụng, nhẹ nhàng đảo qua Kê Thanh, vô cùng khó chịu phát hiện, cô gái nhỏ này sống thật không tệ, có thể nói là tốt hơn, hình như còn mập thêm một vòng, so với da bọc xương trước kia, còn nhiều thêm một điểm quyến rũ thướt tha.

Nói thật, cưới cô, ban đầu chẳng qua cũng là thuận nước đẩy thuyền mà thôi, dù sao cũng đã đến tuổi, trong nhà sắp xếp thỏa đáng, kết hôn thì kết hôn, thêm một cô vợ đối với Phong Cẩm Thành mà nói, không hề có sự khác biệt, Phong Cẩm Thành không phải hạng người lương thiện gì, hơn nữa đã có tôn trọng, thì phải dùng nguyên tắc, nếu cô đã gả cho anh, anh cũng sẽ không khách khí.

Tối hôm đó ăn cô, phản ứng của cô, cho tới bây giờ, kí ức cũ trong Phong Cẩm Thành vẫn còn rất mới, cô ở trong ngực mình ngây ngô. . . . . Rõ ràng đau nhức mồ hôi trên trán cũng từng giọt rơi xuống, hai cánh tay mảnh mai vẫn như cũ ôm chặt lấy anh, cắn môi, buồn bực rên rỉ từ kẽ răng đi ra, chui vào lỗ tai anh, làm anh có một loại khoái cảm làm nhục. . . . . .

Dù vậy thân thể trẻ trung gầy yếu, không có chút kỹ xảo phản ứng, vẫn làm hắn đạt được thỏa mãn, xong việc, cả người cô rúc vào trong ngực anh, càng

giống một con thỏ nhỏ, biết điều như vậy, đáng yêu như vậy. . . . . Nhưng là một con thỏ anh cho rằng đáng yêu nhu thuận như vậy, để lại một tờ thỏa thuận ly hôn liền chạy vô ảnh vô tung.

Lúc anh dần dần nghiêm túc, lúc anh dần dần để ý. . . . . Phong Cẩm Thành không khỏi cắn răng, cho tới bây giờ, thậm chí ngay cả nguyên nhân ly hôn anh cũng không rõ, anh không cho rằng anh nợ phong lưu ở bên ngoài, thật ra thì, trước đó anh đã xử lý hết phụ nữ bên ngoài không còn một mống rồi, anh chỉ muốn ôm con thỏ nhỏ của mình an tĩnh qua ngày.

Đáng tiếc thoải mái không được mấy ngày, con thỏ nhỏ liền chạy, hai năm sau, lại đột nhiên nhảy ra trong tình huống này, thật làm cho anh đến răng nhỏ cũng ngứa ngáy, Phong Cẩm Thành ánh mắt lóe lóe, ưu nhã giơ ly rượu trong tay: "Kê tiểu thư, tên họ thật hiếm gặp, người cũng xinh đẹp, tôi mời trước một ly" nói xong, ngửa cổ uống một hơn, sau đó, cầm cái ly không bình tĩnh nhìn cô.

Sắc mặt Kê Thanh có chút trắng, loại xã giao thế này, Kê Thanh rất ít tham gia, lần này hoàn toàn là bất đắc dĩ, bởi vì thư ký xin nghỉ, cô là phụ tá phụ trách tài vụ, liền bị ông chủ lôi đi, nhưng rượu. . . . . .

Kê Thanh nhìn ly rượu bị nhét trong tay, ngẩng đầu nhìn Phong Cẩm Thành một cái, chợt hiểu được. người đàn ông này sẽ không để cho cô sống dễ chịu, sâu trong ánh mắt xa cách của anh, lộ ra một chút ánh sang hung ác, đúng a! Đường đường là Phong thiếu mặt mũi bị cô quét hết, cho dù là ly hôn, làm sao có thể để cô nói trước, đây quả thực là Thập Ác Bất Xá. (10 tội không thể tha)

Kê Thanh khẽ nở nụ cười, nụ cười này theo khóe môi mờ mịt đi ra, Kê Thanh giơ ly rượu lên, một câu hai nghĩa: "Chuyện trước kia đã qua, sau này còn xin Phong tổng nhiều hơn theo Phật." Ngửa cổ, làm một ly, sảng khoái vô cùng.

Nụ cười trên mặt Phong Cẩm Thành có chút dừng lại, âm hiểm trong mắt không dấu không cản để lộ ra, rơi trên người Kê Thanh, được hồi lâu mới dời đi, ngồi xuống chỗ ngồi, quay người nói chuyện với người bên cạnh, mặc kệ Kê Thanh tại trận.

Kê Thanh khẽ cười khổ một tiếng, để ly rượu xuống, nhỏ giọng nói câu xin lỗi, đứng dậy đi ra ngoài, vào phòng rửa tay cuối hành lang, ghé vào bồn cầu, cổ họng thủ sẵn nôn rượu ra, mặc dù nôn ra, nhưng vẫn cảm thấy rõ ràng sau lưng bắt đầu ngứa ngáy, gãi mấy cái cũng không được, càng ngày càng ngứa.

Mở vòi nước, dùng nước lạnh tấp vào mặt, nước lạnh như băng bắn lên mặt, Kê Thanh không khỏi rùng mình một cái, đầu hơi o o choáng váng, cầm di động gọi điện cho ông chủ, chắc là ông chủ cảm thấy có lỗi với cô, không nói nhảm nhiều, trực tiếp đồng ý cho cô đi trước.

Kê Thanh cực lực chịu đựng cơn ngứa sau lưng, đi ra ngoài, triệu chứng dị ứng nghiêm trọng, làm cô có chút choáng đầu hoa mắt, căn bản không chú ý Phong Cẩm Thành đang ôm cây đợi thỏ bên ngoài phòng rửa tay, cô vừa ra liền bị Phong Cẩm Thành bắt lấy tay, kéo túm đi ra ngoài. . . . . .

Kê Thanh giãy dụa hai cái không được, anh gắt gao nắm chặt cô liều mạng kéo về phía trước, cả người toát ra một luồng khí nóng nảy, chỉ quay đầu liếc cô một cái, Kê Thanh không dám phản kháng nữa, mặc anh lôi kéo cô, một đường lảo đảo ra khỏi tiệm cơm.

Vừa ra khỏi tiệm cơm, Kê Thanh không tự chủ được lạnh run cả người, mới nhớ tới áo khoác vẫn còn bên trong chưa lấy, gió lạnh đầu mùa đông thổi vào người, có chút lạnh thấu xương, Kê Thanh giãy dụa một cái: "Tôi, áo khoác của tôi còn ở trong. . . . . ."

Phong Cẩm Thành quay đầu liếc cô một cái, trong ấn tượng, cô chưa bao giờ mặc qua trang phục như thế, áo sơ mi mỏng manh bao lấy nửa người trên, mở ra mấy nút, trên cổ thắt một cái khăn lụa nhiều màu, buông xuống, theo gió bay bay, dưới chiếc váy đen dài quá gối đi một đôi cao gót chừng 7cm, độ cao như vậy, ước chừng vẫn thấp hơn anh nửa cái đầu, cô thay đổi rất nhiều, so với trước kia, nhiều thêm một phần phụ nữ độc lập cùng lưu loát trong nghề nghiệp, không phải là thứ Phong Cẩm Thành thích.

Phong Cẩm Thành cau mày, cởi xuống áo khoác len lông cừu của mình đắp lên người cô, động tác này liền đem cô vững vàng vòng vào lồng ngực, nửa ôm nữa giữ hướng tới bãi đậu xe.

Phong Cẩm Thành mở cửa tay lái phụ, nói câu ra lệnh thật trầm: "Lên xe!"

Kê Thanh lại cắn môi cúi đầu không nhúc nhích, loại phản kháng tiêu cực này, làm Phong Cẩm Thành trong lòng chứa chất lửa giận nửa ngày liền tăng vọt, đưa tay nắm cằm của cô, cưỡng bách nâng lên: "Tôi nói em lên xe, không nghe thấy sao? Hả?"

Kê Thanh cắn mối nhìn anh, được một lúc mới nhỏ giọng nói: "Chúng ta đã ly hôn. . . . . ."

Cô còn chưa nói xong, liền bị Phong Cẩm Thành ôm ngang người, trực tiếp ném vào trong xe, hung hăng đóng cửa lại, bản thân đi vòng qua lên xe, khởi động, vù một tiếng, xe xông ra ngoài, xung lực quá lớn, Kê Thanh chưa kịp cài dây an toàn, thân thể bổ nhào lên phía trước, vội vàng bám lấy tay vịn, mới không bị đụng chảy máu đầu.

Mới rồi phản kháng giãy dụa, đã dùng hết tất cả can đảm của Kê Thanh, lúc này cô thật sự sợ anh, thậm chí ngay cả liếc nhìn anh một cái cũng không dám, cô luôn luôn nhát như chuột, hơn nữa, cô thật sự không muốn, cũng không thể, lúc này cùng Phong Cẩm Thành nói chuyện. . . . . .

Vừa mới rồi trong chớp mắt kia, Phong Cẩm Thành gần như có loại xúc động muốn bóp chết người phụ nữ kia, cô còn dám nói chuyện ly hôn với hắn, hai năm không thấy, lá gan cũng lớn hơn rồi, anh đã từng thề, cô cả đời này đừng nên xuất hiện trước mặt hắn, nếu xuất hiện, chuyện sau này cũng không do cô quyết định, trước phải cùng cô tính toán lại nợ nần sổ sách. . . . . .

Oán hận trong lòng Phong Cẩm Thành đi lên, gân xanh sau gáy cũng nhảy lên, Kê Thanh cũng không còn tâm tư để sợ nữa, vừa rồi bên ngoài trời lạnh, còn chưa có cảm giác, lúc này trong xe đã nóng lên, cảm thấy sau lưng một trận ngứa ngáy khó chịu, cô vừa muốn gãi, lại bị Phong Cẩm Thành hung

hăng đánh tới một cái, anh đánh rất mạnh, làm tay cô có chút tê dại:"Nếu em dám gãi, tôi sẽ chặt móng của em. . . . ."

Xe vòng một cái dừng lại, Kê Thanh mới phát hiện, ngoài cửa sổ chính là Bệnh viện Nhân dân, còn chưa khôi phục lại tinh thần, liền bị Phong Cẩm Thành trực tiếp bế lên, a. . . . . Đột nhiên bị nâng lên, Kê Thanh không khỏi hô nhỏ một tiếng, theo bản năng ôm chặt cổ anh, Phong Cẩm Thành ôm cô đi vào.

Kê Thanh chợt thấy như vậy không ổn, giãy hai cái: "Anh, anh thả tôi xuống, tôi tự đi. . . . ." Bước chân Phong Cẩm Thành hơi ngừng, cúi đầu nhìn cô: "Em cử động nữa xem, có tin tôi sẽ ném em ra ngoài hay không."

Tin, Kê Thanh tuyệt đối tin Phong Cẩm Thành sẽ làm được, người đàn ông này cho tới giờ luôn tùy ý làm bậy, vả lại đối với cô lúc nào có nửa phần thương tiếc. . . . . Đăng kí, xem bệnh, đóng phí, lấy thuốc. . . . . Ngồi trong phòng truyền nước biển, Kê Thanh nhìn kim tiêm trên tay thở dài, khẽ nghiêng đầu, bên kia cách cửa không xa, anh đang gọi điện thoại.

Thân thể khẽ nghiêng, nửa bên mặt ẩn trong bóng tối, càng khiến cho hình dáng vốn tuấn mỹ của anh, càng thâm thúy hơn, thế đứng bình thường như vậy, vẫn như cũ tạo cảm giác ngọc thụ lâm phong, cùng thời điểm cô lần đầu tiên nhìn thấy anh giống nhau như đúc. . . . . .

Bạn đang đọc truyện *Bá Yêu Mưu Tình* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Ads Từ khi Kê Thanh còn rất nhỏ ba mẹ cô đã chia tay, Kê Thanh đi theo mẹ, lớn hơn một chút, mẹ bị ung thư tuyến tụy qua đời, Kê Thanh mười sáu tuổi, một lần nữa trở về Kê gia sống.

Ba Kê Thịnh đã cưới vợ khác, những năm này con đường làm ăn của Kê Thịnh thuận lợi, thời điểm Kê Thanh trở lại Kê gia, Kê Thịnh đã nhậm chức ở bộ tài nguyên quốc gia, trong trí nhớ là căn nhà Tiu tứ hợp viện còn có hoa viên.

Trương Yến mẹ kế Kê Thanh là một nghệ sĩ kinh kịch, có danh tiếng hay không Kê Thanh không hiu, cũng không biết, chỉ là lần đầu tiên tới Kê gia, một sân khấu nghệ thuật to lớn được chiếu ra từ tấm gương trong phòng khách, hình như có chút danh tiếng.

Mẹ kế Trương Yến đối với cô không phải không tốt, chẳng qua là khách khí, cái loại khách khí xuất ra từ trong lòng, làm Kê Thanh từ ngày đầu tiên bước vào Kê gia, có cảm giác không thuộc về nơi này, trong tiềm thức cô cảm thấy đây không phải là nhà của mình, nhà của cô là căn phòng đơn nhỏ cùng mẹ sống nương tựa lẫn nhau, cuộc sống mặc dù bình thường, nhưng giữa mẹ con có loại xương thịt thâm tình ấm áp.

Ở Kê gia, Kê Thanh triệt triệt để để là một người ngoài, cha bề bộn nhiều việc, mỗi ngày không phải họp thì chính là xã giao không hết, đối với Kê Thanh là con gái vợ trước, mặc dù có áy náy, nhưng cũng chỉ coi là gánh nặng.

Kê Thanh cảm thấy, mình ở trong mắt cha chính là một gánh nặng, dính dáng đến máu mủ, ném không ra, gỡ không được, nhưng gánh nặng là cô đây, nếu như có lựa chọn, cha tuyệt đối sẽ không đeo trên lưng.

Kê Thanh trong thời kì phản nghịch, gặp phải hoàn cảnh gia đình phức tạp như thế, bắt đầu từ nhu thuận nghe lời chuyển sang trốn học, gây họa, gây chuyện. . . . . Phàm là chuyện phiền toái cô gây ra, vĩnh viễn không phải cha ra mặt, càng không phải là mẹ kế, mà là thư kí Vương trong văn phòng của cha.

Thân tình thiếu thốn, vật chất lại đầy đủ, mẹ kế rất rộng rãi, tiền tiêu vặt mỗi tháng, gần như có thể vượt qua phí sinh hoạt một tháng của cô cùng mẹ trước kia, tiền của dư dật, dùng tiền để đuổi cô, đây là một loại tâm lý bài xích.

Ánh mắt mẹ kế nhìn cô cũng không nghiêm nghị, nhưng luôn lộ ra ý tứ cô là thứ phiền phức, Kê Thanh trở nên nhạy cảm dị thường, thiếu nữ mười sáu tuổi cái tốt khó học, học cái xấu lại vô cùng dễ dàng, hẹn hò, trốn học, hút thuốc, uống rượu. . . . . Những thứ này giờ đây trên người Kê Thanh, không thấy được chút nào dấu vết, có chăng cũng chỉ là đoạn quá khứ ngắn ngủi đã từng chân thật tồn tại qua.

Cuộc đời cô cũng không phải hoàn toàn vặn vẹo, mà người đã đem cuộc sống của cô phát triển theo hướng đúng đắn, chính là Phong Cẩm Thành, anh có lẽ cũng không biết bản thân có bao nhiêu ảnh hưởng tới cô.

Trường Kê Thanh đi học không tính là trọng điểm trọng thành phố, học sinh tốt xấu phân hóa rất nghiêm trọng, lúc Kê Thanh học trung học năm nhất còn là học sinh khá giỏi, đến trung học năm hai thì bị cản trở, từng bước bị kéo ra khỏi học sinh gương mẫu, cùng những học sinh tồi hòa lẫn với nhau, chơi bời tối trời tối đất.

Lần đầu tiên gặp Phong Cẩm Thành, là ở một quán bar hội viên cao cấp, Kê Thanh theo chân một đám người tới, đối với chuyện ra vào những nơi thế này, cô vẫn không quen mấy, âm nhạc ầm ầm, đèn chiếu ngũ sắc dưới sàn nhảy, một chọi một đôi, nhìn qua có mấy phần men rượu, làm người ta có loại kích thích muốn sa đọa.

Kê Thanh không biết nhảy, an vị ngồi một bên uống đồ, cái loại cocktail vị ngọt ngọt còn có vị hơi cay, màu sặc sỡ giống như nước ngọt.

Nguyên nhân Kê Thanh thích uống, là do sau khi uống qua đầu óc có chút lâng lâng, giống như có thể quên đi phiền muộn hiện tại, trong nhóm người này, Kê Thanh tương đối có nhân khí, dáng dấp không thể nói là thật xinh đẹp, nhưng mi thanh mục tú, trên người có một vẻ u buồn sớm trưởng thành, cùng phản nghịch cô độc, cô so với những cô gái cùng tuổi có mị lực hơn.

Hơn nữa hấp dẫn các cậu con trai trong thời kì phản nghịch, cái loại mơ hồ thích cùng ái mộ, khiến cho Kê Thanh rất được hoan nghênh, mặc dù cô không thích nói chuyện, mặc dù cô xem ra có chút biệt lập, cũng không tệ lắm.

Kê Thanh từ chối lời mời nhảy của một cậu trai quen biết, cô không biết nhảy, trên thực tế, mười lăm năm trước kia, cuộc sống của cô rất đơn giản, cô không biết nhảy kiểu đấy, mà biết nhảy điệu dân tộc, từ tiểu học đến trung học năm nhất, luôn luôn đến cung thiếu niên học nhảy điệu dân tộc, lên trung học năm hai mới bỏ.

Ở chỗ này nhảy điệu dân tộc đại khái sẽ thành trò cười, Kê Thanh cực kì hiểu mà dấu dốt, vì vậy cũng sẽ không lộ cái dốt dễ dàng, từ phương diện khác mà nói, cô cũng là người không dám thể hiện.

Cô buồn xo ngồi một chỗ, lúc đang chán muốn chết, nhóm người Phong Cẩm Thành tiến vào, Kê Thanh cũng như những cô gái khác, thích trai đẹp, mà bốn người kia ai với ai cũng đẹp trai, còn có khí tráng mạnh mẽ.

Kê Thanh sở dĩ chú ý tới Phong Cẩm Thành, là vì anh có ngũ quan xinh đẹp đến không thể bắt bẻ, còn có cái loại giơ tay nhấc chân cũng tao nhã, đi tới phía trước, phối hợp cùng ban nhạc thổi một khúc saxophone êm ái, ưu nhã mà tỏa sáng, Phong Cẩm Thành đứng phía trước, tựa như vì sao tỏa sáng rực rỡ trên bầu trời đêm, ở góc độ của Kê Thanh, chỉ có thể ngước nhìn.

Mà vì sao ấy một giây tiếp theo, đột nhiên đáp xuống bên người cô, lấy đi cái cốc trong tay cô, hai mắt tỉ mỉ chu đáo nhìn cô, vỗ vỗ cái trán của cô: "Cô nhóc về nhà sớm chút đi, chỗ này không phải nơi nhóc nên tới, chờ lớn lên một chút rồi trở lại cũng không muộn. . . . . ."

Phong Cẩm Thành chắc chưa từng nghĩ tới, số lần lương tâm phát giác không nhiều lắm trong cuộc đời mình, gần như cũng dùng trên người vợ anh, Kê Thanh thế nhưng lại là lần đầu tiên được nếm tư vị thầm mến, trước kia hẹn hò, cũng chỉ là liều lĩnh mà thôi, thời điểm Phong Cẩm Thành lần đầu tiên đến gần cô, cái kiểu như tiếng tim đập giống tiếng trống đánh, còn có ngẩn ngơ nhìn anh, cả người nóng lên, ý thức có triệu chứng ngốc đi, lần nữa nhắc cho cô, rằng cô thích người đàn ông này. . . . . .

Nếu như hai người lúc ấy không có tiếp xúc, có lẽ Kê Thanh cũng sẽ không thầm mến quá lâu, cho nên nói, duyên phận giữa nam nữ là một trong những nhân tố quyết định, có thể dẫn tới phân hợp cả đời.

Không đến mấy ngày sau, Kê Thanh đang ở trong nhà gặp được Phong Cẩm Thành, khi đó Kê Thanh mới biết, thì ra cha Phong Cẩm Thành là lãnh đạo cũ của ba cô, mẹ Phong Cẩm Thành là người mê kinh kịch, thường đi xem mẹ kế Trương Yến diễn xuất, hai nhà những năm này qua lại, mặc dù không xa không gần, nhưng cũng có một đoạn liên lạc.

Phong Cẩm Thành hiển nhiên không nhận ra cô, ban ngày anh xinh đẹp hơn, cái loại xinh đẹp quá mức chói mắt, Kê Thanh đứng bên cạnh anh, không tự chủ được mà tự ti mặc cảm, mà Kê Thanh ở trên người Phong Cẩm Thành, cũng ngoài ý muốn được lĩnh giáo sự nhiệt tình của mẹ kế.

Thì ra bà là người nhiệt tình như vậy, có thể tự mình đáp lời với Phong mẹ, cũng rất có sách lược, chuyển hướng đem em gái giới thiệu cho Phong Cẩm Thành biết.

Trương Yến rất trẻ tuổi, em gái nhỏ tuổi nhất của bà ta cũng tầm tuổi Phong Cẩm Thành, mà mục đích thì vô cùng rõ ràng, chính là muốn em gái của mình trèo lên được Phong gia.

Em gái Trương Yến rất ưu tú, học hệ tin tức của một trường đại học nổi danh, bộ dạng cũng xinh đẹp, so với Kê Thanh còn có một loại xinhh đẹp chói mắt, đáng tiếc bên cạnh Phong Cẩm Thành mỹ nữ quá nhiều, em gái Trương Yến mặc dù xinh đẹp, Phong Cẩm Thành cũng không thèm để vào mắt.

Dây nhân duyên này Trương Yến dắt không thành, nhưng lại vô hình trung kích thích Kê Thanh, cô đột nhiên ý thức được sự chênh lệch giữa mình với Phong Cẩm Thành, loại trình độ chênh lệch này khiến cô muốn bản thân trở nên ưu tú, lúc đó Kê Thanh không có ý nghĩ sau này muốn gả cho Phong Cẩm Thành, chỉ là muốn đem khoảng cách giữa hai người rút ngắn một chút, tóm lại, tâm tư thầm mến của thiếu nữ luôn là điều khó hiểu . . . . . .

Cô lần nữa trở lại làm học sinh gương mẫu nhu thuận, thời điểm tốt nghiệp trung học, cũng như ý nguyện thi được vào trường đại học nổi danh. . . . . .

Tiếng điện thoại di động vang lên kéo Kê Thanh từ trong kí ức xa xôi trở lại, cô khẽ xoay cái cổ có chút ê ẩm, mới ý thức được mình đã ngây ngốc nhìn anh lâu như vậy, mà thời gian bao lâu rồi, anh vẫn đứng bên cửa sổ nói chuyện điện thoại như cũ. . . . . .

Ánh mắt Kê Thanh tối lại, anh luôn bận rộn như thế, khi ấy vừa mới kết hôn, nửa tháng không thấy mặt cũng là chuyện bình thường, Kê Thanh đưa tay vào túi xách lấy điện thoại, dùng một tay có chút cố sức, tay kia còn đang truyền nước vừa mới muốn dịch chuyển tới đây, lại bị một đôi tay đè lại. . . . . .

Kê Thanh ngẩng đầu, Phong Cẩm Thành cau mày liếc cô, đưa tay lấy điện thoại trong túi xách đưa cho cô. . . . . "Cám ơn. . . . . ." Kê Thanh cúi đầu nói một tiếng, giọng nói có chút trầm thấp, ở trong phòng truyền nước biển lại dị thường rõ ràng, ánh mắt Kê Thanh lướt qua màn hình di động, không khỏi ngẩn người, có chút chần chờ. . . . . .

Cô chần chờ, làm Phong Cẩm Thành có chút buồn bực, ánh mắt xẹt qua màn hình, không thấy rõ, cô đã nhanh chóng ấn nút từ chối cuộc gọi, Phong

Cẩm Thành chau chau mày: "Là ai? Sao không nhận điện thoại?" Còn chưa dứt lời, điện thoại Kê Thanh lại vang lên.

Kê Thanh chưa kịp tắt, điện thoại di động đã chuyển tới trong tay Phong Cẩm Thành, Phong Cẩm Thành nhìn chòng chọc cô một cái, đè xuống nút trả lời: "Này, tìm ai?"

Kê Thanh theo bản năng níu chặt váy trước ngực, nhìn anh không chớp mắt. . . . . "Này, tìm ai?" Phong Cẩm Thành hỏi lại lần nữa, ống nói bên kia liền cắt đứt, truyền đến tiếng máy bận ù ù.

Hai người dựa vào rất gần, qua loa, Kê Thanh cũng nghe được rõ ràng, gần như lập tức đoạt lại di động: "Tôi, điện thoại của tôi, sao anh lại tùy tiện nhận?"

Ánh mắt cũng không dám nhìn thẳng vào mắt Phong Cẩm Thành, ngón tay thon dài đột nhiên nắm lấy cằm cô nâng lên, Kê Thanh có chút hoảng sợ quét qua mắt anh, chớp chớp rồi nhanh chóng hạ rèm mắt xuống, điệu bộ trốn tránh giống hệt khi xưa. . . . . .

Phong Cẩm Thành sở dĩ biết rất rõ biểu tình của Kê Thanh, anh hai năm qua sống cuộc sống như một hòa thượng, vợ chạy, anh thế nhưng lại như bị trúng tà, trong hai năm này, gần như mỗi ngày mỗi đêm, đều nhớ tới từng cái nhăn mày của vợ anh, từng vẻ mặt, từng ánh mắt, từng nụ cười. . . . . .

Mỗi một lần tăng lên nhiều như vậy, Phong Cẩm Thành phát hiện, thì ra cô vợ nhát như chuột trong trí nhớ, có vẻ mặt sinh động như vậy, khi chột dạ, không dám nhìn thẳng mắt anh, khi nói dối, lông mi sẽ run run di động, thư thái, tinh tế mềm nhũn lầm bầm hai tiếng, như thể muốn đòi mạng anh. . . . . .

Ánh mắt Phong Cẩm Thành xẹt qua gò má có chút đỏ ửng của cô, rơi xuống môi cô, màu hồng nhàn nhạt, mà mùi vị của nó. . . . . Không có dấu hiệu nào báo trước, Phong Cẩm Thành không hề nghĩ ngợi, cúi đầu một cái, liền ngậm chặt màu phấn hồng trơn bóng kia . . . . . .

Bạn đang đọc truyện *Bá Yêu Mưu Tình* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 3

Hương thơm ấm áp, một mùi vị quen thuộc từ môi chui vào miệng, rồi đi qua khoang miệng lay động vào trong tim, Phong Cẩm Thành giờ mới biết, mình đến tột cùng nghĩ rất nhiều về cô gái này...

Anh gần như tham lam hút lấy hương vị đã lâu không gặp này, giống như lữ nhân đói khát trong sa mạc, tìm được ốc đảo một đầu đâm vào hồ nước trong lành, mút thỏa thích, rất có dư vị... Chỉ tiếc chưa được bao lâu, chính xác mà nói, chẳng qua chỉ như một cái chớp mắt, liền bị tiếng chuông điện thoại lần nữa vang lên cắt đứt.

Tiếng đinh linh linh, không chỉ cắt đứt dư vị của Phong Cẩm Thành, cũng lôi Kê Thanh từ trong mê man ra ngoài. Mặt cô có chút đỏ ửng, tay nhỏ không ngừng đẩy người đàn ông trước mặt ra, hậu tri hậu giác phát hiện, thì ra lực ảnh hưởng của anh đối với mình vẫn lớn như thế, lớn đến mức khi anh tới gần, cô không có cách nào phản kháng.

Kê Thanh rất rõ, ngay từ đầu cô đã bị vây trong hoàn cảnh cực kì xấu. Hôn nhân của hai người, cùng tình yêu trong đầu cô, không có một chút liên hệ, mà tình yêu của Phong Cẩm Thành, căn bản có lẽ không tồn tại. Trước kia thời điểm cô xem phim thần tượng khóc nức nở, nếu như bị Phong Cẩm Thành nhìn thấy, xuất phát từ phong độ cùng giáo dưỡng tốt đẹp, anh sẽ không nói gì, chỉ dùng một loại ánh mắt không thể hiểu nổi nhìn cô.

Có lúc sẽ lườm một cái nhìn tình tiết máu chó đang được chiếu trên màn hình TV lúc tám giờ, cuối cùng cau mày nói một tiếng: "Xem ti vi là để giải trí vui vẻ, em một phen nước mắt nước mũi như vậy, làm mất đi tính giải trí của nó, còn gì hay nữa". Ba một tiếng, cầm điều khiển lên tắt ti vi.

Kê Thanh còn nhớ rõ, mình ngay lập tức nhìn anh có chút ngạc nhiên, dáng vẻ ngu ngốc nhưng cũng không nói được bất kì câu phản bác nào. Người đàn ông này quá lí trí, chính bởi vì quá lí trí, đứng ở một vị trí cách biệt, mới có thể đem tất cả mọi chuyện nhận định rõ ràng.

Dùng lời Tử Thấm mà nói, gương mặt người đàn ông này lừa gạt người ta mù quáng chết không đền mạng, ngoài cái túi da đẹp đẽ thì bên trong không có chút gì thú vị. Người đàn ông này không lãng mạn, cũng không dịu dàng, nhưng cô chính là yêu anh, hai năm sau đối mặt với anh, cô vẫn không có chút phần thắng nào.

Kê Thanh đứng lên, đẩy giá treo bình truyền nước biển, di chuyển sang bên cạnh mấy bước, mới bắt máy: "Alo, dì Quách... Là tôi, Kê Thanh...".

Điện thoại bên kia giống như thở nhẹ một hơi, vội vàng nói: "Là Tiểu Kê à! Dì còn tưởng gọi nhầm số, mới rồi có giọng đàn ông...".

"Vâng... Là đồng nghiệp của tôi...". Kê Thanh vụng về nói một câu.

Dì Quách cười một tiếng: "Dì hiểu, dì hiểu, thật ra dì cũng đã nói sớm qua, cô còn trẻ xinh đẹp như thế, cũng nên tìm thêm một người, gánh nặng cũng ít một chút...".

“Dì, Tiểu Tuyết xảy ra chuyện gì sao?”. Kê Thanh che chặt điện thoại, nhỏ giọng hỏi một câu.

“Không phải, không phải, tôi muốn nói với cô một tiếng. Chuyện là ngày kia thằng cháu tôi ở quê cưới vợ, tôi phải về nhà ông bà một chuyến, về hai ngày rồi lại lên. Tiểu Tuyết bên này...”.

“A!”. Kê Thanh đáp ứng một tiếng: “Dì cứ yên tâm về! Tôi sẽ sắp xếp, vâng! Được... Cám ơn... Hẹn gặp lại...”. Kê Thanh cúp điện thoại, vừa quay đầu lại, phát hiện Phong Cẩm Thành ngồi vị trí vừa rồi của cô, bình tĩnh nhìn cô, ánh mắt vừa nhạt vừa lạnh. Kê Thanh không tự chủ được ôm tay mình hạ xuống, khẽ cúi đầu, đến bên chỗ y tá, nhanh chóng tháo bình nước đã được truyền xuống.

Cô y tá chắc là người mới, lúc rút kim có chút khẩn trương, hơi đau. Cũng may đau một cái thì xong. Đè chỗ bị kim đâm, Kê Thanh quay đầu nhìn Phong Cẩm Thành. Cuộc điện thoại vừa rồi làm Kê Thanh hoàn toàn trở về thực tế, cô và Phong Cẩm Thành, bây giờ tuyệt đối không thể có dính dáng, nếu để anh phát hiện...

Kê Thanh không tự chủ được rùng mình, người đàn ông này cô không chọc nổi, Kê Thanh vô cùng tự hiểu lấy mình. Mà cô sau khi làm ra chuyện kia, đời này cũng không nghĩ tới cùng anh tiếp tục. Thật ra suy nghĩ một chút, cho dù không phải cô kêu dừng, thì hôn nhân của hai người đoán chừng cũng sẽ đi vào ngõ cụt, anh căn bản không yêu cô không phải sao, không có tình yêu, hôn nhân làm sao tiếp tục được...

Phong Cẩm Thành từ nãy đến giờ vẫn còn nghĩ, người vừa rồi trong điện thoại là ai? Hoặc là nên nói, có quan hệ gì với vợ anh? Đối với Kê Thanh, Phong Cẩm Thành tự nhận mình hiểu rất rõ, bởi thế ban đầu đồng ý kết hôn, cũng bởi vì nhìn trúng cô gái nhỏ tính tình đơn giản này. Có lẽ đã nhìn quá quen đám phụ nữ trang điểm diêm dúa tâm tư phức tạp rồi, anh nghĩ vợ mình là một người phụ nữ đơn giản cũng tốt, giúp anh được yên bình ở nhà.

Quan hệ gia đình ba vợ anh có chút phức tạp, nhưng vòng sinh hoạt của vợ anh lại vô cùng đơn giản, đơn giản đến có chút kì cục. Bạn học kiêm khuê mật, chỉ có một người gì đó tên Tử Thấm. Đối với người không quan trọng, Phong Cẩm Thành trước sau như một không quan tâm, cho dù là khuê mật của vợ anh cũng thế.

Chỉ gặp qua một hai lần, thậm trí ngay cả diện mạo cũng không nhớ, tên nhớ được, chẳng qua bởi thấy hiếm gặp. Nhưng hiển nhiên, vừa rồi trong điện thoại khẳng định không phải Tử Thấm, nếu không, cô không cần thiết phải lén lén lút lút như thế...

Cái từ này, Phong Cẩm Thành dùng một chút cũng không oan uổng, vợ anh vừa rồi như thế, chính là coi anh như kẻ trộm mà đề phòng. Từ khi gặp lại đã qua vài giờ, Phong Cẩm Thành mới đột nhiên ý thức được, anh và vợ đã tách nhau ra hai năm, có một số chuyện anh không biết, cảm giác như thế làm Phong Cẩm Thành vô cùng khó chịu.

Phong Cẩm Thành cầm áo khoác khoác trên lan can lên, đi tới. Kê Thanh mẫn cảm phát hiện, cô y tá rút kim cho cô, hai mắt gần như biến thành hình trái tim, cầm cuốn vở lớn cố che dấu, bộ dáng muốn nhìn mà không dám, làm Kê Thanh không khỏi nghĩ tới mình trước kia. Ánh mắt cũng rơi vào người đàn ông đang sải bước tới chỗ mình kia, đường nét tuấn mĩ, thân hình cao ngất, Kê Thanh không khỏi nghĩ đến câu miêu tả hình dung của ông cụ tổ Kê Khang nhà cô, vi vu giản dị, cởi mở thanh cao...

Một chiếc áo sơ mi trắng chất liệu tốt bao lấy nửa người trên dẻo dai của anh, cà vạt đã tháo xuống, nút áo mở rộng mấy cái, bỏ đi một chút nghiêm cẩn cùng bảo thủ, thêm được một phần mị lực hấp dẫn không kiềm chế được, rất mê người.

Dường như bất kì chỗ nào lúc nào, người đàn ông này đều muốn ngẩng mặt trông lên, nhìn lâu, cổ sẽ chịu không nổi, nhưng khi anh cúi đầu sẽ phát hiện, thì ra trông lên đã thành một thói quen, cúi đầu, sẽ càng không phù hợp...

Kê Thanh cũng không muốn ở nơi này nói gì với anh cả. Mới rồi mặt mũi cô gần như bị vứt sạch. Ở nơi thế này mà ôm hôn trước mặt mọi người, thậm chí còn quên chỗ này là bệnh viện, trừ bọn họ ra, bên kia còn có mấy bệnh nhân cũng truyền nước biển, còn có y tá... Kê Thanh cúi đầu cố ý không nhìn, cũng có thể cảm nhận được những ánh mắt như có như không ném lên người cô...

Ra khỏi phòng truyền nước biển, Kê Thanh đi vô cùng nhanh, nhưng cô chân ngắn dáng nhỏ, cô đi hai bước, Phong Cẩm Thành đi một bước là có thể vượt qua. Vì vậy, từ của chính phòng cấp cứu đi ra, cô đã có chút thở hổn hển, Phong Cẩm Thành vẫn một bộ dáng lững thững khí định thần nhàn, đi theo sau cô.

Giờ đã hơn mười một giờ tối, ban đêm đầu đông, gió lạnh phất qua, có chút lạnh thấu xương. Khẽ ngẩng đầu, có thể nhìn thấy ánh đèn sáng bàng bạc rã rời từ xa, cùng đường phố có chút vắng lặng lạnh lùng dưới ánh đèn.

Đột nhiên nhìn lên, nơi này cùng thành phố B, cùng dạng là đô thị lớn, cùng dạng sau khi ồn ào hạ xuống, đều hướng đến bóng đêm trầm tĩnh, có chút mưa bụi lất phất lạnh lẽo, nhưng cũng mênh mông không giới hạn. Nơi này không phải thành phố B, nơi này là thành phố T, cùng thành phố B là láng giềng, cũng là một đô thị khác.

Lựa chọn chỗ này làm nơi đặt chân, Kê Thanh cũng không biết là vì sao. Nơi này là địa phương mẹ sinh ra, cũng là địa phương ba mẹ đi học. Ba mẹ ở nơi này, có một ký ức lãng mạn. Trời mưa, mẹ không mang ô, ba vừa đúng lúc đi ngang qua cho mẹ mượn, sau đó mẹ giữ cái ô, rất rõ ràng trở thành người yêu, sau khi tốt nghiệp liền kết hôn.

Nghĩ đến bọn họ khi đó rất yêu nhau, nhưng hai người yêu nhau như vậy, lúc cô năm tuổi liền li hôn. Mặc dù cuộc sống làm hao mòn tình yêu, nhưng lưu lại những kí ức đẹp nhất không thể quên. Kê Thanh có lúc cảm thấy mẹ vẫn còn rất yêu ba, nhưng mẹ tự ái, không cho phép bà sau khi tình yêu của người đàn ông ấy biến mất làm ra loại chuyện quấn quýt dây dưa. Đây chính là mẹ, người phụ nữ có cốt khí nhưng lại ngốc nghếch.

Có ba mẹ là ví dụ trước mắt, Kê Thanh bắt đầu đối với hôn nhân của mình, không ôm tính toán cái gì mà thiên trường địa cửu. Dù sao cô cũng vô cùng

tự biết mình. Nói đến dòng dõi, nhà bọn họ có thể coi là với cao Phong gia; nói đến điều kiện, so với những danh viện thục nữ kia, cô thật không đáng nhắc tới, dung mạo không khuynh quốc khuynh thành, cũng không phải loại xinh đẹp hại nước hại dân. Cho nên, có thể gả cho anh, đã là kì tích trời cao ban cho, cái gì mà đầu bạc răng long, cô rất rõ ràng, vì thế cũng tương đối lý trí.

Phong Cẩm Thành đem áo khoác len lông cừu khoác lên người cô, vạt áo cùng lắm chỉ đến đầu gối của mình, khoác lên người cô, gần như dài đến mắt cá chân, cả người bao lại trong áo khác của anh, càng lộ vẻ kiều nhỏ.

Phong Cẩm Thành khẽ thở dài, đột nhiên phát hiện, bản thân so với Hồ Quân cũng không mạnh mẽ hơn là bao. Vô luận trước đó chuẩn bị bao nhiêu lời hung ác, nghĩ tới bao nhiêu lần, khi thấy người phụ nữ này nên trừng phạt cô thế nào, nhưng hiển nhiên trước mặt có thể thấy, anh thế nhưng lại không nỡ...

Cô gái nhỏ này nhìn qua so với hai năm trước càng làm người ta yêu mến, cái bộ dáng rõ ràng khiếp sợ lại lấy hết dũng khí đối mặt với anh, hơn nữa còn làm anh mềm lòng.

Phong Cẩm Thành chưa bao giờ cảm thấy mình là người đàn ông dễ mềm lòng, nhưng ở bên cạnh vợ, mặc dù kiên định như sắt đá, lòng cũng không cứng nổi.

Tục ngữ nói không sai, anh hùng khó qua ải mĩ nhân. Vợ anh mặc dù không thể coi là mỹ nhân, anh vẫn như cũ không qua được, không qua được làm sao bây giờ? Không qua được thì chỉ có thể đem cô thu vào trong ngực mình, cả đời này cô đừng nghĩ chạy nữa, anh sẽ không cho cô cơ hội lần thứ hai. Ly hôn càng đừng suy nghĩ đến, cái đơn quái quỷ đó, đã sớm bị anh vứt vào lò sưởi đốt thành than rồi.

Cho nên, mặc kệ cô nghĩ thế nào, đời này cô chỉ có thể là vợ của Phong Cẩm Thành anh.

Bạn đang đọc truyện *Bá Yêu Mưu Tình* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Kê Thanh cúi nhẹ đầu, ôn thuận lên xe Phong Cẩm Thành. Đương nhiên Phong Cẩm Thành cho rằng, hai người bọn họ nếu đã gặp lại, thì phải trở về nhà ở thành phố B. Mặc dù còn chưa rõ cô tránh anh cái gì, nếu đã tìm anh thì chuyện cũ cũng sẽ bỏ qua, cô nên biết điều hơn. Cho nên, khi Kê Thanh đưa tay đè lại cái tay anh chuẩn bị vặn chìa khóa, anh ngẩn người một cái, tiếp theo cau mày nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt Kê Thanh chỉ đối mặt với ánh mắt anh trong chốc lát, liền nghiêng đầu đi: "Cám ơn anh đã đưa tôi đến bệnh viện, tôi chỉ muốn nói với anh một tiếng... Ừ... Khuya lắm rồi, tôi nên về nhà, cái đó, hẹn gặp lại...".

Lắp ba lắp bắp biểu đạt hết ý của cô, cũng không để ý đến phản ứng ngạc nhiên của Phong Cẩm Thành, nhanh chóng bỏ áo khoác của anh ra, mở cửa, xuống xe. Liên tiếp một xâu các động tác vô cùng cấp tốc, nhất định là đã sớm lên kế hoạch tốt lắm rồi.

Phong Cẩm Thành mím môi, mắt khẽ nheo lại, người phụ nữ này đang khiêu chiến cực hạn của anh. Phong Cẩm Thành cũng lần đầu phát hiện, không phải do ảo giác của mình, tách nhau 2 năm, lá gan vợ anh thật lớn thêm không ít. Hơn nữa nhìn bóng dáng nhỏ bước đi thật nhanh về phía trước kia, tức giận trong lòng Phong Cẩm Thành gần như không thể ngăn lại.

Anh sai lầm rồi, cô gái nhỏ kia căn bản không hiểu thế nào là đạo lý kiến hảo tựu thu *(chuyện tốt, cơ hội tốt thì phải biết nắm bắt lấy)*. Đối với cô, anh không thể quá mềm lòng, mềm lòng một chút, là cô sẽ cùng anh hất mũi lên mặt, khởi động, lái xe, trực tiếp đuổi theo...

Kê Thanhh vọt tới lối đi bộ chuẩn bị bắt taxi. Đường phố đêm đông trong trẻo lạnh lùng dị thường, đừng nói taxi, ngay cả xe khác cũng ít thấy. Kê Thanh ở trong gió rét run run đơn độc đứng giữa trời, cũng không nhìn thấy bóng dáng chiếc xe taxi nào, ánh mắt lại đã quét về phía Phong Cẩm Thành đứng cách đó không xa.

Dòng xe BMW series 7 không nhiều, hơn nữa đêm khuya đỗ đầu đường, hơn nữa, có một đại suất ca như vậy tựa vào đầu xe hút thuốc lá, rất khó có thể bỏ qua.

Anh nghiện thuốc không nặng, nhưng cũng có. Anh ở nhà hút thuốc nhiều, mùi nồng đậm, có loại mùi vừa dày vừa nặng, dính trên người anh, không tẩy đi được. Thời điểm mỗi khi anh ôm cô, chui vào ngực anh, cô đều có thể cảm nhận được ti ti lũ lũ, mùi vị không giống thuốc lá bình thường, rất dễ chịu.

Sau lại suy nghĩ một chút, Kê Thanh cảm thấy, nguyên nhân có lẽ là do người tình trong mắt là Tây Thi. Cô thầm mến anh nhiều năm vậy, khuyết điểm trên người anh đều thành ưu điểm, cô đâu còn có thể làm rõ đúng sai. Cho nên nói, khi một người phụ nữ yêu một người đàn ông sẽ trở thành kẻ ngốc, ngốc từ đầu đến cuối...

Phong Cẩm Thành dập tắt điếu thuốc trong tay, khoanh tay nhìn cô gái nhỏ trước mắt. Người phụ nữ này không thể xem như con thỏ yếu ớt, có thể vô cùng kiên cường ngang bướng, không chịu thuận theo anh, cũng có chút nóng nảy.

Trong cuộc sống hôn nhân một năm của hai người, đa số thời gian cô luôn trầm mặc, hiền hoà, im lặng. Khi đó cô không đi làm, anh cũng không để cho cô đi làm, anh cảm thấy không cần thiết. Cô đã từng cố gắng phản kháng với anh một hồi, nói mình học bốn năm đại học, còn làm trong một công ty lớn mấy năm, sắp thăng chức rồi, vân vân... Anh cau mày trực tiếp cự tuyệt, khi đó anh nói cái gì. Đúng! Anh nói: "Vợ của Phong Cẩm Thành tôi, không thể phục vụ người khác, nếu như sự nghiệp của em quan trọng như vậy thì kết hôn cái rắm!".

Cô gái nhỏ ngả cờ ngừng trống, ngoan ngoãn ở nhà giữ toàn bộ trọng trách làm phu nhân. Phong Cẩm Thành cho rằng, ở nhà nhiều cái tốt hơn, đọc sách, vẽ tranh, nuôi cây, làm vườn. Chán rồi, có thể ra ngoài mua đồ, cần gì phải làm trâu làm ngựa cho người khác. Cho tới bây giờ, anh vẫn kiên trì nghĩ rằng quan điểm của mình là đúng, nhưng vợ anh hiển nhiên không cho là đúng.

Cô cũng không vui vẻ, nói thật, mới bắt đầu, Phong Cẩm Thành thật sự cảm thấy kết hôn hay không chẳng có sự khác biệt gì, ngoại trừ trong nhà có thêm một cô gái nhỏ trầm mặc. Cô quá mức yên lặng. Thời điểm mới kết hôn, bọn họ ở biệt thự ngoại ô. Biệt thự to như vậy, cô luôn tìm một chỗ hẻo lánh, cô rất thích ngẩn người. Trong đầu nghĩ gì Phong Cẩm Thành không thấy được, bởi vì cô cúi đầu, trong tay cầm một quyển sách, có lúc ngồi chính là hết cả nửa ngày, không khác pho tượng trang trí là mấy.

Cô biết nấu ăn, không khó ăn nhưng cũng không vào được cái miệng của anh. Từ trước tới nay anh có thói kén chọn. Vì vậy, hưởng qua một hồi thức ăn tình yêu của cô, Phong Cẩm Thành trực tiếp mời dì (giúp việc) trở lại, nấu cơm, dọn dẹp phòng...

Phong Cẩm Thành lúc đầu cũng có hoài nghi, có phải cô không vui khi gả cho mình hay không, nhưng phản ứng của cô, lần nữa nói cho Phong Cẩm Thành, cô có cảm giác với anh. Thời điểm anh hôn cô, mới đầu cô khiếp đảm rồi tiếp nhận, sau đó nữa không tự chủ được mà xuất thần, cánh tay nhỏ mảnh khảnh nhốt chặt cổ anh, nhắm mắt lại, mặc anh hôn cô thật sâu...

Hương vị của cô rất tốt, hôn cô Cẩm Thành không có chút áp lực. Bản thân anh ưa thích sạch sẽ, rất ít hôn môi với phụ nữ. Mặc dù khi trên giường quan hệ, nhưng môi anh rất ít đụng chạm, hay dính vào son môi phụ nữ. Kê Thanh cũng rất sạch sẽ, lúc ở nhà, trừ phương pháp bảo dưỡng bình thường chưa bao giờ trang điểm, cũng không thích nước hoa. Anh đưa cô mấy bình, bây giờ còn đang bày trên bàn trang điểm của cô, chưa bao giờ dùng qua.

Không có mùi nước hoa, lại có mùi sữa tắm hương sữa thoang thoảng, rất giống đứa trẻ. Cô buổi tối có thói quen uống sữa, nhưng vừa rồi khi ôm cô, Phong Cẩm Thành cảm thấy, mùi sữa đó giống như nặng hơn hồi xưa, không biết có phải ảo giác của anh hay không...

Phong Cẩm Thành không đi tới, nhưng cũng không có ý muốn rời đi, cứ như vậy nhất quyết nhìn cô. Kê Thanh cảm thấy lông tơ cả người dựng đứng. Cô rất rõ, người đàn ông này không phải người dễ nói chuyện, trên thực tế, anh bá đạo đến không có lý lẽ, có ý muốn chi phối mãnh liệt đối với thứ anh cho là của mình, mà bà xã cũng giống vậy.

Kê Thanh tránh anh, cũng bởi vì việc này. Cô không muốn hứng chịu cơn giận của anh, trên thực tế, trước giờ anh cũng không có tức giận qua, duy nhất một lần, chính là lần sau khi kết hôn cô muốn đi làm. Phần lớn thời gian, Kê Thanh đoán không ra người đàn ông này, anh cao cao đứng nơi đó, mắt nhìn xuống cô, giống như vị thần, mà cô, chỉ như là con kiến hôi nhỏ nhoi.

Từ khi mới bắt đầu hai người đã không phải là người cùng đi chung một con đường, dưới tình huống miễn cưỡng môn đăng hộ đối cũng biến mất. Kê Thanh lựa chọn rời đi, cũng là vì chút khí thế không có nhiều mấy trên người mình.

Hai năm qua, cô cố ý không thèm nghĩ đến anh, cũng không nghe ngóng chuyện trong nhà, thậm chí, trừ tìm việc làm, ngay cả tờ báo tin tức cũng không nhìn. Cô theo bản năng tránh tất cả những chuyện liên quan đến anh. Tử Thấm nói cô đây là đang trốn tránh, nhưng ngoại trừ trốn tránh, cô không nghĩ ra biện pháp nào khác.

Thời điểm cô biết mình mang thai, khi cô có thể cảm thấy, trong bụng mình có một sinh mệnh nhỏ đang dần hình thành, cuộc đời của cô liền chuyển hướng. Một đứa con, một đứa con thuộc về cô cùng Phong Cẩm Thành. Cô gần như kích động mừng như điên. Giống như tất cả người phụ nữ khác, yêu một người đàn ông, nguyện vọng lớn nhất chính là sinh cho anh một đứa trẻ. Nghĩ đến đứa trẻ có gương mặt của anh, có gen di truyền của anh, chính là chuyện hạnh phúc nhất.

Ngay lúc đó Kê Thanh cũng không bị vui sướng mà choáng váng đầu óc, mà bày mưu tính kế muốn đùa giỡn một chút, đi dò xét anh, khi đó giữa hai người cũng có biến chuyển. Không giống khi mới bắt đầu kết hôn, Cẩm Thành gần như mỗi ngày đều về nhà. Ăn cơm xong, anh sẽ ôm cô ngồi trên sô pha xem tivi, mặc dù không phải kênh phim truyền hình cô thích, là kênh tin tức vô vị buồn tẻ, nhưng trong lòng Kê Thanh vẫn rất ngọt.

Mười giờ rưỡi là thời gian hai người lên giường ngủ, bình thường khoảng mười giờ, anh sẽ ôm cô bước vào phòng tắm. Kê Thanh nhớ không rõ, đến tột cùng là từ khi nào anh thích giúp cô tắm, khi cô tỉnh táo lại là đã thành công trở thành thói quen. Rất khó có thể tưởng tượng dáng vẻ giúp cô tắm của một người đàn ông thích sạch sẽ như vậy, nhưng anh đã làm. Hơn nữa khi hôn nhân của bọn họ đang trong khoảng thời gian cuối cùng, vẫn thủy chung kiên trì, làm không biết mệt.

Dĩ nhiên, mỗi lần tắm cũng không đơn thuần, ở trong cái bồn tắm to như thế bị anh xoa bóp, thời điểm cô được vớt lên, bình thường đã nửa hôn mê hoặc mềm nhũn như vũng bùn. Anh dùng khăn tắm lớn bọc lại cô, đặt lên giường, cũng không vì thế để cô ngủ mất, mà sẽ không ngại phiền toái hôn cô, hôn trán cô, mắt, đôi môi, cổ, vành tai, xương quai xanh...

Trong phương diện nào nhu cầu của anh cũng rất mạnh. Mặc dù lúc hai người mới kết hôn, anh về nhà rất ít, nhưng một khi đã về sẽ ấn cô ở trên giường, cả đêm hoan tình. Lúc cô tỉnh lại, đã sớm không thấy anh bên cạnh. Trong một khoảng thời gian rất dài, Kê Thanh có cảm giác mình gặp mộng xuân, nhưng mộng xuân sẽ không để lại dấu vết, mà trên người cô lại lạc hạ những dấu vết bầm tím khắp người.

Ngay từ đầu anh đã tương đối không dịu dàng, cảm giác đêm đầu tiên gần như là tê tâm liệt phế. Nếu không phải trong lòng có tình yêu với anh chống đỡ, cô sợ rằng cuối cùng làm không được... Sau lại dần dần thành thói quen, mà đã thành thói quen thì càng mất đi tất cả sức chống cự.

Lại nói đến mất thể diện. Mới rồi trong phòng truyền nước biển, thời điểm anh hôn cô, cô không ức chế được cái cảm giác khẽ run, nhịp tim kia sao dồn dập mà hốt hoảng, cùng thời điểm anh hôn cô lần đầu tiên giống nhau...

Kê Thanh không hiểu, mục đích dây dưa với cô của Phong Cẩm Thành là gì? Trong nhận thức của Kê Thanh, người đàn ông này chưa bao giờ quấn quýt bám chặt với phụ nữ. Anh quá kiêu ngạo, hơn nữa cô có cái gì? Muốn thùy mị không có thùy mị, muốn dáng người không có dáng người, gia thế cũng mất, tuổi cũng mau đến đầu ba rồi, gần như cái gì cũng không được, mà đứa con cũng không phải anh thích, anh muốn.

Anh từng nói với cô: "Có đứa nhỏ rất phiền toái, chúng ta đời này không cần sinh, chỉ cần có hai người sống qua ngày yên tĩnh". Lúc anh nói lời này, hai người đang ngồi trên xích đu ở ban công phơi nắng. Dù mới đầu mùa đông, ánh nắng ấm áp rơi trên người Kê Thanh, lại làm lòng cô bắt đầu phát rét.

Người đàn ông này không phải loại người kiểu cách, thích chính là thích, không thích chính là không thích. Vì vậy, anh nói không thích trẻ con, thì bọn họ sẽ vĩnh viễn không có con, cho dù có anh cũng sẽ không để cô giữ. *(aoi: đùa chứ, hổ dữ còn không ăn thịt con, chị toàn nghĩ quá = =)*

Tâm tình đang nhảy nhót bỗng chốc ngã vào đầm sâu lạnh lẽo trong nháy mắt. Quãng ngày tiếp theo là điều Kê Thanh không muốn nhớ lại nhất. Chuyện của ba, bộ dáng mẹ kế chỉ vào cô mắng cô vong ân phụ nghĩa, còn có Phong Cẩm Thành liên tục mấy đêm không về ngủ, làm cô thiếu chút nữa nổi điên trong thời kì đầu mang thai.

Cô rất mềm yếu, là người phụ nữ không có trách nhiệm, gặp phải chuyện chưa bao giờ chịu tiến lên, chỉ biết lùi bước trốn tránh. Vì vậy cô chạy, chạy hai năm, cuối cùng vẫn buộc cô phải đối mặt?

Kê Thanh đột nhiên phát hiện, so với hai năm trước, giờ cô có dũng khí hơn, không phải để đối mặt mà là bảo vệ, bảo vệ cuộc sống yên tĩnh hiện tại của cô, bảo bảo vệ đứa con gái nhỏ của cô. Tiểu Tuyết là tất cả của cô, cô không muốn để con bé chịu bất kì tổn thương nào, lại càng không nói đến bị chính ba ruột chán ghét...

Bạn đang đọc truyện *Bá Yêu Mưu Tình* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Rốt cuộc một chiếc xe trống từ xa chạy tới, dừng trước mặt Kê Thanh. Tay Kê Thanh đặt lên cửa xe, vừa mở ra, liền bị một đôi tay nắm chặt. Phong Cẩm Thành phất tay với tài xế bên trong một cái, trực tiếp đóng cửa xe, không cho phép Kê Thanh cự tuyệt trực tiếp kéo về sau, đi tới trước xe anh, mở cửa, hơi dùng sức quăng cô vào trong xe.

Phong Cẩm Thành ngồi lên xe, cúi người nghiêng đầu nhìn cô. Kê Thanh không tự chủ được rụt người một cái, cả người gần như dính lên cửa xe. Tay có ý muốn mở cửa xe, lại tốn công vô ích. Hai người ở trong một không gian bịt kín, Kê Thanh có thể cảm thấy rõ ràng, Phong Cẩm Thành đang vô cùng tức giận.

"Em có ý gì?" Mấy chữ này gần như từ trong răng Phong Cẩm Thành nặn đi ra, làm trong lòng Kê Thanh run rẩy mấy cái, nhưng cũng hiểu, có một số chuyện cuối cùng vẫn phải mặt đối mặt nói rõ, trốn tránh không giải quyết được vấn đề gì.

Nghĩ đến đây, Kê Thanh cố nâng dũng khí ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt Phong Cẩm Thành, không có ý vị trốn tránh nữa: "Chuyện đó, Cẩm Thành, chúng ta đã ly hôn... Hơn nữa cũng qua hai năm...".

Phong Cẩm Thành ánh mắt âm âm, từ lúc gặp mặt, người phụ nữ này toàn đem chuyện ly hôn treo ngoài miệng, giờ lại nhắc nữa làm Phong Cẩm Thành khó chịu cực kì. Anh cảm thấy, mình đã rất rộng lượng rồi. Mặc kệ hai năm trước thế nào, anh đều không tính toán truy cứu, người phụ nữ này lại muốn cùng anh nói rõ. Được, nếu cô muốn nói rõ, liền nói đi.

Phong Cẩm Thành môi mỏng khẽ mấp máy, lông mày nhíu lại, lạnh nhạt ngồi thẳng người dậy, lấy ra một điếu thuốc, châm lên nhét vào miệng, hít một hơi, thản nhiên nói: "Nếu như tôi nhớ không nhầm, ly hôn là chuyện hai bên vợ chồng, tối thiểu, nên nói trước với trượng phu tôi đây một lời. Hơn nữa, tôi chỉ nhớ có làm thủ tục kết hôn. Ly hôn? Sao một chút ấn tượng cũng không có?".

Kê Thanh ngạc nhiên, đã từng nghĩ tới rất nhiều trường hợp hai người có thể gặp lại, có lẽ là ở đầu một khu phố im lặng, có lẽ là ở trong đám người ồn ào, có lẽ gặp thoáng qua ngay cả cái gật đầu khẽ cũng không có, căn bản không nghĩ tới tình huống sẽ thế này.

Kê Thanh cho rằng, nếu cô để lại đơn li hôn, lấy tính tình kiêu ngạo của Phong Cẩm Thành, sợ rằng lập tức sẽ kí ngay tên. Cho dù cảm thấy không còn mặt mũi nào, cũng chẳng qua tức giận nhất thời mà thôi. Cho tới bây giờ bên cạnh anh không thiếu phụ nữ, danh môn khuê tú, ngọc nữ minh tinh, nữ cường nhân thương trường oai phong... Đủ kiểu đủ loại.

Khi mới kết hôn, Kê Thanh cũng cảm thấy hoa cả mắt, cũng càng cảm thấy tự ti. Gia thế của Cẩm Thành nơi nào cũng bày, làm buôn bán lớn, xã giao

nhiều, không tránh được cùng những người phụ nữ như thế dính dáng. Khi đó Kê Thanh yêu rất hèn mọn, hèn mọn đến không còn là mình. Cô cô đơn ở nhà đợi anh trở về, có lúc phải đợi thật lâu, nhưng chờ được rồi, cô vẫn như cũ không ức chế được tâm tình kích động trong lòng.

Chỉ cần thật lòng yêu một người đàn ông, người phụ nữ nào mà không ghen tỵ. Nhưng vào thời điểm đó Kê Thanh không dám ghen tỵ, thậm chí không dám lộ ra chút nào tâm tình ghen tỵ bất mãn. Thứ quá dễ dàng có được, cũng vô cùng dễ mất đi, mâu thuẫn lại rối rắm, bản thân Kê Thanh cũng không rõ. Sau lại không biết vì sao, những vụ tai tiếng vườn hoa này dần dần không thấy nữa. Nếu như không phải tình cờ phát hiện ra chuyện kia, có lẽ Kê Thanh còn đang rối rắm mâu thuẫn trong hôn nhân của mình.

Lúc đi cô đã nghĩ, có lẽ Cẩm Thành đã sớm chán ghét cô. Trước kia còn nhìn mặt mũi cha cô mà duy trì, sau cha cô phạm chuyện, anh liền suốt mấy ngày mấy đêm không về. Cô phỏng đoán, không, nói chính xác là anh trốn tránh cô, sợ cô muốn anh con rể Kê gia quan hệ qua lại giúp cha vợ một chút.

Thật ra anh suy nghĩ quá nhiều, Kê Thanh rất tự hiểu lấy mình, cô không dùng chuyện này làm khó anh. Cha phạm sai lầm, có quốc gia chính sách, tư pháp bộ môn, có kỉ luật, nên làm cái gì làm thế nào. Không phải cô lạnh lùng, mà là chuyện như vậy cô quá rõ. Người ta muốn tránh còn tránh không được, hận không thể cách xa, đâu có muốn tiếp cận. Quan trường thương trường giống nhau, lắm người thêm gấm thêm hoa, mà người giúp người khi gặp nạn, đã ít lại càng ít.

Mặc dù Phong Cẩm Thành là con rể Kê gia, nhưng con rể này, ngay từ đầu chính anh cũng không muốn. Nói trắng ra là trưởng bối hai nhà cứng rắn vỗ trên người anh. Cho nên Kê Thanh không thể dùng chuyện của cha làm phiền anh, mà hôn nhân của bọn họ, cũng lại mất đi cầu nối liên hệ cuối cùng.

Quãng ngày mới rời đi kia, Kê Thanh nhịn không được nhiều lần muốn trở về. Trên thực tế, cô thật sự quay lại một lần. Vừa mới đến cửa chính tiểu khu, lại đúng lúc nhìn thấy xe của anh từ trong đi ra, cô sợ hết hồn, vội vàng núp bên cạnh tiểu khu. Nhìn tuấn nam mĩ nữ cười nói nghênh ngang rời đi, nâng cái bụng, trong gió lạnh cô ngồi run lẩy bẩy trong góc, lộ ra vẻ sợ hãi ngu ngơ...

Nghĩ đến đây, sắc mặt Kê Thanh nhạt càng nhạt, mở miệng: "Luật hôn nhân có quy định, vợ chồng ở riêng hai năm trở lên, là có thể tự quyết định ly hôn, mà chúng ta, giống như đã hơn hai năm rồi, cho nên...".

Lời của cô còn chưa nói hết, đã bị sắc mặt của Phong Cẩm Thành dọa sợ tới mức nói ngày càng nhỏ, cuối cùng ngập ngừng, cúi đầu, thầm giận lá gan của mình nhỏ. Chỉ là sắc mặt người đàn ông này tối đen thật dọa người, dũng khí của Kê Thanh vốn không nhiều lắm, trong nháy mắt liền bay mất phân nửa.

Phong Cẩm Thành thật hận không thể bới lồng ngực người phụ nữ này ra nhìn kĩ một chút, xem xem trong lòng cô rốt cục nghĩ cái gì? Hoặc nói, cô căn bản vô tâm, trái tim cô đã sớm bị chó hoang ăn không còn một mống rồi. Rõ ràng chỉ là một người phụ nữ nhát như chuột, mấy câu nói lại có thể làm anh tức sôi người.

Anh đã không so đo, cô lại tập trung tinh thần muốn cùng anh ly hôn. Nghĩ khá lắm. Thời điểm kết hôn cô không vừa lòng, nếu đã kết hôn gả cho anh rồi, nghĩ muốn ly hôn không có cửa đâu...

Người phụ nữ này nói luật ly hôn với anh? Được! Anh rất thạo. Phong Cẩm Thành khẽ nhếch lên một nụ cười châm chọc: "Luật hôn nhân nói, vợ chồng ở riêng hai năm trở lên, tòa án sẽ coi đó là một trong các điều kiện có thể làm tình cảm tan vỡ. Điều kiện tiên quyết là một bên khởi tố ly hôn, thế nào? Ý của cô là cô phải khởi tố, cùng tôi bị thẩm vấn trên tòa án? Hả?".

Kê Thanh cúi đầu cắn môi không nói lời nào. Cô rất rõ ràng, mình không thể nói được anh. Từ trước đến giờ đầu óc anh rõ ràng rành mạch. Là Phong thiếu khéo léo trên thương trường, đối phó với một cô gái nho nhỏ như cô, còn không quá dễ dàng sao. Cho nên, cô cũng không cần thiết uổng phí công sức, giảng đạo lý cùng anh, liền trầm mặc không nói. Dù sao trong lòng anh, hai người bọn họ đã không phải vợ chồng, Tiểu Tuyết là của một mình cô, không hề có quan hệ cùng Phong Cẩm Thành.

Nhưng Phong Cẩm Thành cũng không cho cô trốn tránh im lặng, đưa tay nắm cằm cô, có chút dùng sức, mang theo tức giận. Kê Thanh cảm thấy đau đau, nhưng cũng không dám lên tiếng phản kháng, bị anh nâng mặt lên, trực tiếp chống lại ánh mắt hung ác...

"Nói chuyện!" Thanh âm trầm trầm, giống như hết sức đè nén tức giận: "Cô phải khởi tố ly hôn với tôi sao?".

Kê Thanh đột nhiên cảm thấy thật vô lực, nhắm mắt lại, nói ra lời đã giữ trong tim: "Tôi nghĩ chúng ta không cần phải khởi tố phiền phức như vậy, thỏa thuận ly hôn được rồi. Nếu đơn ly hôn trước đó tôi kí tên anh đã làm mất, tôi có thể phối hợp với thời gian của anh, chúng ta đi cục dân chính làm thủ tục...".

Phong Cẩm Thành đột nhiên buông cô ra, đánh một quyền lên tay lái, tiếng còi chói tai, làm Kê Thanh sợ ngừng miệng. Phong Cẩm Thành nằm trên tay lái, cúi đầu thật lâu sau mới gầm lên một câu: "Cút! Cút cho tôi! Lập tức, lập tức cút...".

Thanh âm không lớn lại mang theo lệ khí làm người ta e ngại. Kê Thanh gần như nhanh chóng đẩy cửa xe ra, nhảy xuống, hoảng hốt mà chạy. Phong Cẩm Thành cứ trơ mắt như vậy nhìn cô, một dạng như có quỷ đuổi theo phía sau, vù vù bỏ chạy không thấy ảnh.

Phong Cẩm Thành nắm đấm dần dần buông lỏng, trước ngực cuồn cuộn tức giận, cơ hồ muốn rách ra. Phong Cẩm Thành chưa bao giờ nghĩ tới, người phụ nữ này thật sự muốn tách khỏi anh. Dáng vẻ của cô chính là ước gì không có liên quan đến anh, hay là nói, ngay từ hai năm trước đã hối hận vì gả cho anh. Cho nên, cô mới liên tục một tiếng không nói, liền vô ảnh vô tung biến mất.

Phong Cẩm Thành đột nhiên cảm thấy, mình thật con mẹ nó xui xẻo, sao lại gặp phải một người phụ nữ lòng lang dạ sói như vậy. Nhưng sau khi tức giận giải tán hơn phân nửa, nhìn thời gian trước mặt, cũng đã mười hai giờ. Khuya khoắt, cô một người phụ nữ đi đường ban đêm, an toàn không cao, lại còn là đêm đông vắng lạnh như thế!

Lo lắng cứ như vậy xông lên não, Phong Cẩm Thành liền không ngồi yên, nhanh chóng khởi động. Xe lao ra ngoài, đi dọc theo đường một lát, đã nhìn thấy trước đó không xa cô gái nhỏ trên lối đi bộ.

Bóng dáng mỏng manh ở trong gió run lẩy bẩy, rúc cái cổ nhỏ chạy nhanh về phía trước, làm Phong Cẩm Thành hận đến ngứa răng, đồng thời lại có chút đau lòng. Nhưng Phong Cẩm Thành thật mất hết mặt mũi, vừa rồi lại nếm mùi thất bại, người phụ nữ này quả thật không biết phân biệt làm người ta tức lộn ruột.

Cứ từ xa đi theo cô như vậy, nhìn cô lên taxi, đi theo xe taxi, đến trước cửa một tiểu khu không lớn, cô xuống xe đi vào.

Phong Cẩm Thành cho xe dừng lại bên cạnh một chiếc xe buýt, xuyên qua cửa kính xe quan sát tiểu khu này. Tiểu khu không lớn, có vài tòa. Từ cửa gần như có thể xem rõ, đó là loại tầng lầu kiểu cũ, tiểu khu được quy hoạch lại, coi như khá lắm rồi.

Phong Cẩm Thành nhìn cô đi vào bên trái một tòa nhà của tiểu khu, mới lái vào. Xuống xe, tựa vào đầu xe, ngẩng đầu nhìn vào cửa sổ nhỏ của tòa nhà, nhìn đèn hành lang từng tầng sáng lên, sáng đến tầng năm. Kkhông bao lâu sau, một cánh cửa sổ bên trái sáng lên.

Màn cửa ô vuông chiếu ra bóng dáng quen thuộc, Phong Cẩm Thành mới khẽ thở dài, xoay người lên xe, không hề phát hiện, lúc anh xoay người, cửa sổ lầu năm kia, chiếu ra bóng Kê Thanh ôm một đứa trẻ...

Bạn đang đọc truyện *Bá Yêu Mưu Tình* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Ads Kê Thanh vừa mở cửa, đã thấy dì Quách ôm Tiểu Tuyết ở trong phòng khách đi tới đi lui, trong miệng nhỏ giọng dụ dỗ, Kê Thanh sợ hết hồn, Tiểu Tuyết sinh non một tháng, lúc mới ra đời chỉ hơn bốn cân, ước chừng phải ở trong lồng giữ nhiệt hơn nửa tháng, gương mặt nho nhỏ, thân thể nho nhỏ, hô hấp yếu ớt, giống như con mèo nhỏ yếu ớt đáng thương, cái miệng nhỏ nhắn cũng không ngậm vào được.

Sữa của cô rất ít, đợt điều dưỡng kia cũng không quá tốt, sữa chất lượng kém, tiu nha đầu thường ăn không đủ no, hơi sức nhỏ, tiếng khóc cũng không lớn, thường ngậm bình sữa liền ngủ thiếp đi, ngủ rồi vẫn còn thút tha thút thít .

Sau đó ba tháng mới tốt hơn một chút, lúc sáu tháng lại bị viêm khí quản, kim tiêm ghim trên cái ót nho nhỏ, tim Kê Thanh nhảy loạn, liền cả đêm ôm bé, lắc lắc, dỗ dành. . . . . Lâu ngày, chỉ cần tiểu nha đầu không thoải mái, thì phải ôm, dỗ dành.

Bình thường thời điểm này, đứa nhỏ đã sớm ngủ rồi, lúc này còn ôm, khẳng định lại không thoải mái, Kê Thanh vội để túi xuống đi tới, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái một chút, nửa bên giấu trong ngực dì Quách, mắt nhẹ nhàng nhắm, lông mi thật dài bên trên còn vài giọt nước mắt trong suốt, cái miệng nhỏ thút tha thút thít, đáng thương vô cùng.

"Thế nào ạ?" Kê Thanh vội vàng rửa tay ra ngoài mới nhỏ giọng hỏi, dì Quách lắc đầu một cái:

"Không có gì, hôm nay tiêm chủng phòng ngừa, có chút tác dụng phụ, sốt nhẹ, dì hỏi bác sĩ, nói là phản ứng bình thường, uống nhiều nước một chút là được, Tiểu Tuyết thân thể yếu đuối, thể chất cũng nhạy cảm, so với những đứa trẻ khác phản ứng mạnh hơn một chút, mới rồi thử đo nhiệt độ, không nóng nữa, chỉ là có chút mệt nhọc, muốn mẹ. . . . . ."

Ước chừng cảm thấy mẹ trở lại, lông mi tiểu nha đầu run lên, khẽ mở ra một đường nhỏ, nhìn thấy Kê Thanh, động đậy trong ngực bảo mẫu, đưa ra hai cánh tay nhỏ: "Me. . . . . Mẹ, me. . . . . Mẹ. . . . . ."

Tiểu nha đầu thân thể yếu đuối, học nói cũng trễ, đã một tuổi hai tháng rồi, nói mẹ còn không lưu loát, chỉ yếu ớt mềm nhũn , càng làm cho người ta đau lòng.

Kê Thanh nhận lấy ôm vào ngực, nói với dì Quách: "Dì đi ngủ trước đi, ngày mai còn phải về quê, không lại mệt, cháu đã xin nghỉ, mai cháu mang Tiểu Tuyết đến chỗ Tử Thấm, cô ấy vừa đúng lúc nghỉ động, hai chúng cháu chăm sóc Tiểu Tuyết, dì cứ yên tâm đi!"

Dì Quách gật đầu một cái, vuốt vuốt đầu Tiểu Tuyết, sang phòng khách bên kia nghỉ ngơi, Kê Thanh ôm đứa nhỏ vào phòng ngủ, đi tới đi lui, lắc lư, trong miệng nhẹ nhàng chậm rãi hát bài ru con.

Ước chừng do mùi vị quen thuộc trong ngực mẹ, tiểu nha đầu rầm rì hai tiếng, chỉ chốc lát sau liền đã ngủ. Kê Thanh đặt bé vào cái nôi nhỏ bên cạnh giường, đắp chăn, một phen này, tiểu nha đầu lại lay động, dường như muốn tỉnh, Kê Thanh vội vàng đung đưa cái nôi nhỏ, như thế mới thực sự ngủ hẳn.

Kê Thanh một bên đung đưa nôi nhỏ, vừa cúi đầu nhìn con gái, con gái thật sự rất đẹp, ánh mắt to mà sáng ngời, hơi dài, lúc khẽ nheo lại, cùng ba bé gần như giống y chang, lông mi dài mà ngạo nghễ cong lên, có thể để một cái bút chì lên trên, lông tóc mượt mà, thời điểm bạn nhìn, chỉ hận không thể

cho bé toàn bộ thế giới.

Khuôn mặt nhỏ nhắn rất nhỏ, cái trán cũng rất đầy đặn, thời điểm khẽ hé miệng, má phải có một lúm đồng tiền nhàn nhạt, đây hình như là điểm duy nhất giống cô, độ cong lỗ mũi rất đẹp, khóe miệng có chút hơi nhếch lên, lúc cười ngọt ngào vô cùng, con gái nhỏ mềm mại yếu ớt, giống phụ thân bé như vậy, cũng chính là sinh mạng của Kê Thanh.

Nhìn con gái ngủ, Kê Thanh không tự chủ được nhớ tới Phong Cẩm Thành, thời gian hai năm chỉ như xẹt qua trong thế giới của cô, còn trong Phong Cẩm Thành vẫn như là hai năm trước.

Cô đã kí tên vào đơn, nếu như Phong Cẩm Thành không kí tên làm thủ tục, như vậy hôn nhân của cô vẫn còn, cô cùng Phong Cẩm Thành chỉ coi là ở riêng hai năm mà thôi, Kê Thanh có chút hỗn loạn, cũng có chút sợ, nếu cô không sinh ra Tiểu Tuyết, chỉ một mình cô, Phong Cẩm Thành muốn thế nào cô đều không sao, nếu như anh biết, cô mang theo đứa nhỏ rời đi, hơn nữa còn sinh ra. . . . . .

Kê Thanh không dám tưởng tượng hậu quả đó, người đàn ông kia không dễ chọc, cô rất rõ ràng, hơn nữa, cô không thể nào là đối thủ của anh, quyền lợi, địa vị, tâm kế, thủ đoạn, so với Phong Cẩm Thành cô không có giá trị nhắc tới, hơn nữa, cô hiện tại hoàn toàn không đoán được người đàn ông kia đến tột cùng muốn làm gì? Nếu như anh nói không bỏ được cô. . . . . .

Kê Thanh không khỏi cười khổ lắc đầu, làm sao anh không bỏ được cô? Cô có cái gì? Cô được coi là cái gì? Kê Thanh cúi người, hôn một cái lên gò má mềm mại của con gái, lẩm bẩm nói: "Tiểu Tuyết nhanh lớn lên một chút, trưởng thành rồi, cái gì mẹ cũng không sợ. . . . . ."

Kê Thanh khẽ thở dài, cầm quần áo ra phòng tắm bên ngoài tắm rửa, đơn giản tắm vội, ngồi vào trước bàn trang điểm, trong gương chiếu ra khuôn mặt của cô, Kê Thanh không tự chủ được sờ sờ gò má mình, nhìn qua không có gì khác so với hai năm trước, trên thực tế cô đã là bà cô rồi, phụ nữ tuổi gần đầu ba, không so được với những thiếu nữ hoa dạng niên hoa, thanh xuân đoan chính, tuổi thế này, qua 25 liền giống như thoi đưa, chạy vèo vèo về phía trước.

Mà người đàn ông kia. . . . . Năm tháng cho anh, cho tới bây giờ đều là mị lực dày cộm nặng nề, trên người là mùi vị của một người đàn ông thành thục thanh công, so với thời điểm hơn hai mươi tuổi, càng có lực hút, bên cạnh nhất định mỹ nữ như mây, cần gì phải dây dưa với vợ trước đã biến thành thiếu phụ luống tuổi có chồng nữa, có lẽ vấn đề vẫn là mặt mũi đàn ông, cảm thấy ly hôn vẫn phải là anh mở lời trước. (aoi: đến nản với chị =_=, tự ti quá mức rồi á)

Kê Thanh thở dài, phát hiện hôm nay số lần than thở quá nhiều, còn nhớ khi mẹ còn sống từng nói với cô: "Tiểu Thanh, con gái a! Phải cười nhiều, ít than thở, cười nhiều, mọi việc sẽ tốt, than thở nhiều, sẽ mang đến vận xấu . . . . . ." Nhưng số lần mẹ than thở so với ai cũng đều nhiều hơn, có lẽ chính vì vậy, cả đời mẹ mới bất hạnh như thế, mà cô đây?

Kê Thanh nghiêng đầu nhìn con gái say ngủ trong nôi nhỏ một chút, cô không có tư cách than thở, con gái cô nhỏ như vậy, mà người đàn ông kia. . . . . Kê thanh lắc đầu một cái, đi một bước tính một bước thôi!

Phong Cẩm Thành cả đêm trở về thành phố B, ở trên ban công biệt thự ngồi cả đêm, sáng sớm lái xe trở lại thành phố T, anh nghĩ cả đêm cũng không hiểu được, cũng giống như năm đó không biết tại sao cô lại đi, anh hiện tại cũng không hiểu, vì sao cô không cùng anh quay về.

Phong Cẩm Thành từ lúc chào đời tới nay, lần đầu bắt đầu chất vấn mị lực của mình, chẳng lẽ cô ghét anh đến thế, ghét đến mức, cả đời này không muốn qua lại với anh nữa, trong trí nhớ con thỏ nhỏ ôn thuận nằm trong lòng anh, lá gan thật sự đã lớn hơn rồi, Phong Cẩm Thành cũng hoài nghi, trước kia mình nhìn nhầm rồi, nếu là thử răng thỏ cũng có thể cắn người, cắn một cái mặc dù không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng cũng làm đau nhức .

Phong Cẩm Thành lại nghĩ tới nụ hôn ở bệnh viện kia, bỗng nhiên lại cảm thấy, người phụ nữ kia không phải vô tình với anh, cái loại phản ứng trực tiếp đó, anh còn không đến mức không nhận ra được, như vậy tại sao lại nghĩ một đằng nói một nẻo?

Phong Cẩm Thành muốn làm rõ ràng, suy nghĩ một đêm không hiểu được gì khác, chỉ biết rằng anh không bỏ được người phụ nữ kia, nếu không bỏ được, cũng chỉ có thể biết rõ, tìm được nguyên nhân, còn có biệt pháp giải quyết.

Phong Cẩm Thành không cần thiết vòng vèo, sáng sớm chín giờ đến dưới lầu ở của Kê Thanh, không có chào hỏi, trực tiếp lên lầu, căn cứ vào đèn cửa sổ sáng hôm qua, cô hẳn là ở bên trái cầu thang, Phong Cẩm Thành đứng trước cửa phòng 501, một chút cũng không chần chờ, trực tiếp nhấn chuông cửa, chuông cửa vang lên mấy tiếng thật dài, không có động tĩnh, Phong Cẩm Thành suy nghĩ một chút, nhấn chuông hàng xóm bên cạnh, cũng không còn người.

Phong Cẩm Thành chỉ có thể xuống lầu, ngồi trong xe, chợt nhớ bữa ăn ngày hôm qua, lại gọi điện cho ông chủ Kê Thanh, mới biết Kê Thanh hôm nay có việc nhà xin nghỉ phép.

Phong Cẩm Thành chợt phát hiện có chút thất bại, mặc kệ anh thần thông quảng đại như thế nào, lại không tìm được cô gái nhỏ đó, chẳng lẽ vì muốn tránh anh, lại chạy rồi, châm điếu thuốc, hít hai cái, không đến nỗi, nếu quả thật muốn tránh anh, không nên xin nghỉ, nên từ chức, dù sao cô cũng biết anh quen biết ông chủ cô, trên phương diện làm ăn có lui tới.

Phong Cẩm Thành ngồi dựa vào sau, đè huyệt thái dương, cả đêm không ngủ lại liên tục lái xe, lúc này đầu bắt đầu đau nhức, để thấp ghế ngồi, nhắm mắt lại, nghĩ muốn ngủ một chút, anh cũng không tin Kê Thanh không trở lại.

Phong Cẩm Thành thật đúng là mất công đợi, Kê Thanh từ sáng sớm hôm nay đã được Tử Thấm lái xe tới đón đi, mang cả lớn lẫn bé, chở đến nơi ở nhỏ bé của mình. (aoi: chém nha à chém = =)

Tử Thấm so với Kê Thanh kiên cường hơn nhiều, tuy hai người từ cùng một đại học đi ra, nhưng lúc lên đại học ấy Tử Thấm so với các cô cũng đã ưu việt hơn, một đứa nhỏ từ trong hốc núi đi ra, thi lên đại học không phải dễ dàng, trong nhà nghèo nàn rách nát, ban đầu học phí đóng không xong, cũng là Kê Thanh giúp đỡ một phen.

Lại nói tiếp, may mà năm đó mẹ kế Trương Yến hào phóng, tiền tiêu vặt tích lũy nhiều lên, học phí của Tử Thấm cũng sắp xếp được, chẳng qua tiền kia, Tử Thấm sau đó cũng trả lại, bất quá hai người cả đời là bạn thân, sẽ không so đo những thứ này.

Thời điểm Tử Thấm lên đại học năm 3, thời gian trống liền bắt đầu chạy bảo hiểm, mặc dù khổ cực, nhưng thành tích cá nhân, trích phần trăm cũng tương đối khả quan, đến lúc Kê Thanh gả cho Phong Cẩm Thành, Tử Thấm đem tất cả tiền một lần trả cho cô.

Thời điểm Kê Thanh quyết định ly hôn, người duy nhất nghĩ đến có thể dựa vào chính là Tử Thấm, khi đó vừa đúng lúc Tử Thấm đến thành phố T, đã vay mua được hai căn hộ nhỏ, một đoạn ngày trước khi Kê Thanh sinh Tiểu Tuyết, cũng ở nơi này, sau khi Tiểu Tuyết sinh ra, bởi vì Kê Thanh phải đi làm, muốn thuê bảo mẫu, mới thuê một phòng ốc cách chỗ của Tử Thấm không xa.

Những ngày lễ nghỉ, sẽ ở cùng nhau, Tử Thấm là mẹ nuôi của Tiểu Tuyết, tính tình rất ngay thẳng, là loại có sao nói vậy, hiểu Kê Thanh vô cùng, Tử Thấm cũng biết, khẳng định là có chuyện xảy ra.

Xách theo túi lớn túi nhỏ, vừa vào cửa, đặt Tiểu Tuyết vào trong xe tập đi để cho bé thỏa mãn thám hiểm nhà, mới đè Kê Thanh lên ghế sô pha thẩm vấn: "Nói đi! Đã xảy ra chuyện gì?"

Bạn đang đọc truyện *Bá Yêu Mưu Tình* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Ads Kê Thanh trầm mặc hồi lâu mới nói: "Tớ gặp được anh ấy. . . . . ." "Anh ấy? Người nào?" Vừa bắt đầu Tử Thấm nghe không hiểu những câu nói không đầu không đuôi này của Kê Thanh, sau lại nhìn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, sao còn có thể không hiểu: "Chồng trước của cậu? Cậu gặp Phong Cẩm Thành?"

Kê Thanh gật đầu một cái, Tử Thấm nâng khuôn mặt cô quan sát nửa ngày: "Kê Thanh, cậu đang lo lắng, sợ, cậu sợ cái gì? Các người không phải ly hôn rồi sai? Cho dù hắn có là Thiên Hoàng lão tử, quản trời quản đất, quản được chuyện vợ trước sao?"

Kê Thanh cắn cắn môi: "Tớ đ lại đơn ly hôn, anh ấy không có kí tên làm thủ tục, cho nên. . . . . ."

Tử Thấm không khỏi nhăn mày: "Sao lại như vậy, nếu như ly hôn rồi thì mọi chuyện xong hết, hắn có quyền có thế cũng là chuyện của hắn, nhưng bây giờ, giữa hai người còn dính đến Tiểu Tuyết. . . . . ."

Có lẽ cảm thấy giọng mình nói có chút nặng nề, lại vỗ vỗ bả vai Kê Thanh nói: "Chuyện đã rồi, chúng ta cũng không thể sợ, lấy hiểu biết của cậu đối với hắn, nếu hắn biết được cậu sinh Tiểu Tuyết, thì như thế nào, cậu nắm chắc chưa?"

Sắc mặt Kê Thanh tái nhợt, lắc đầu một cái: "Không biết, Tử Thấm, thật ra tớ một chút cũng không biết vì sao anh ấy làm vậy, anh ấy căn bản không yêu tớ, bên cạnh cũng chưa bao giờ thiếu phụ nữ, thứ anh ấy cho tớ, cho tới bây giờ cũng chỉ là người phụ nữ có danh hiệu Phong phu nhân mà thôi, hai năm qua, tớ có lúc cũng nghĩ, nếu thật sự gặp lại, có lẽ bọn mình chỉ là duyên phận thoáng qua thôi, nhưng bây giờ. . . . . ."

"Hiện tại thế nào?" Tử Thấm cảm thấy, mình có chút không hiểu hai người này rồi, trên thực tế, Kê Thanh thầm mến Phong Cẩm Thành mười năm, cô cũng biết, Kê Thanh là người hướng nội cố chấp, ban đầu bởi vì không đóng được học phí, lúc đang ngồi bên hồ của học viện buồn bực kéo tóc, cô ấy đi tới, thủ thỉ hỏi cô nguyên nhân.

Hai người bọn họ ở cùng một kí túc xá, nhưng qua một học kì, cũng không nói qua mấy câu, trên thực tế, trong mắt cô Kê Thanh có chút cô độc, mà Tử Thấm lúc ấy rất tự ti, ở nơi này cô không phải là trạng nguyên được thôn khua chiêng gõ trống vui vẻ tiễn đi thi tốt nghiệp trung học, cô chỉ là người ngoài nhảy ra từ trong hốc núi.

Tử Thấm hậu tri hậu giác phát hiện, mình từ trong sách vở ngẩng đầu lên, đến thành phố lớn mới biết, tất cả mọi người không phải ai cũng thiện lương chất phác, có vài người ác ý thậm chí khinh bỉ, giễu cợt, lòng người ấm lạnh, không tới một năm ngắn ngủn, cô đều nếm được, có lúc cô có chút chán nản thất vọng, thậm chí lúc bắt đầu tuyệt vọng, thì gặp được Kê Thanh.

Mặc dù Kê Thanh chưa bao giờ thừa nhận, nhưng đối với mình mà nói, cô ấy là đại ân nhân, cho cô thấy được hi vọng trong lúc tuyệt vọng, nhìn qua cô gái nhỏ cô độc, không có gì đặc biệt ấy, lại có một trái tim nóng rực, hơn nữa rất ngốc, ngốc nghếch thầm mến một người đàn ông hơn mười năm, còn chưa từng thổ lộ qua lần nào, chỉ giấu ở trong lòng, cứ như vậy yên lặng trải qua cuộc sống của mình.

Có lúc Tử Thấm cảm thấy, Kê Thanh tựa như một đóa hoa trong góc, nhìn qua không có gì đặc biệt, nhưng cũng sẽ mang lại cho người ta kinh hỉ khác

biệt, nếu thời điểm nở rộ hướng về phía mặt trời, cũng sẽ có một loại xinh đẹp lóa mắt, chỉ là loại xinh đẹp này cần người yêu hoa từ từ chậm rãi lĩnh hội.

Tuy nhiên Tử Thấm cũng phải nói đúng trọng tâm, người chồng trước kia của Kê Thanh, chân chính là yêu nghiệt chuyển thế, một người đàn ông lớn lên như vậy, chẳng có gì lạ khi Kê Thanh tự ti, phụ nữ các cô không có cách nào chịu được.

Tử Thấm còn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy Phong Cẩm Thành, là tại hôn lễ của Kê Thanh, người đàn ông đó vừa đi ra, Tử Thấm đã cảm thấy cả lễ đường sáng lên, nếu không phải có cô dâu là Kê Thanh, cô cảm giác có phải mình đến nhầm nơi hay không, chỗ này đang chụp phim thần tượng sao?

Phong Cẩm Thành một thân trang phục chú rể màu trắng, thật sự có thể làm những mỹ nam thần tượng minh tinh khác không có đất dung thân, bề ngoài rực rỡ đẹp mắt, cũng không phải quá hiếm lạ, quan trọng là người đàn ông này có loại khí thế, cái loại giơ tay nhấc chân đều rất ưu nhã, mặc dù Tử Thấm biết rõ, anh đối với hôn lễ này rất không có kiên nhẫn, nhưng nụ cười nhạt luôn treo trên khóe môi kia, vẫn như cũ thỏa đáng như vậy.

Mà cô gái ngốc Kê Thanh kia, Tử Thấm phỏng đoán, hôn lễ mà cô ấy mơ ước đã trở thành sự thật, đoán chừng cũng đang mơ mơ màng màng, từ đầu đến cuối, nụ cười mơ mộng kia, chưa lúc nào biến mất qua trên mặt cô.

Ngẫm lại cũng đúng, có mấy ai có thể được gả cho người đàn ông mình thầm mến suốt mười năm, trên phương diện khác mà nói, Kê Thanh coi như tương đối may mắn, chỉ tiếc cô không hiểu, yêu đơn phương một người rất mệt mỏi, theo thời gian, thứ tình yêu đập lay động trong ngực kia, nếu như không được đáp lại, sẽ dần dần phai màu, hao mòn, giống như nắm cát trong tay, dù bạn có nắm chặt dùng sức thế nào đi chăng nữa, cát cũng sẽ từ kẽ ngón tay chảy ra.

Tình yêu vốn tương hỗ, mà tình yêu của Kê Thanh, quá uất ức, ủy khuất gần như là hèn mọn, nếu hèn mọn có thể đạt tới thì không sao, chỉ sợ cuối cùng vẫn là công dã tràng.

Thời điểm Kê Thanh tới thành phố T tìm cô, Tử Thấm gần như không nhận ra được cô ấy, sau khi Kê Thanh kết hôn, Tử Thấm đã tới thành phố T làm việc, hai người ước chừng hơn nửa năm không gặp mặt, chỉ liên lạc qua điện thoại, vì vậy lúc ở trạm xe lửa nhìn thấy cô xách theo cái bọc lớn, cùng cái hình người như tờ giấy, Tử Thấm sợ hết hồn.

Cô ấy vốn không mập, hai má cũng gầy, càng làm nổi bật đôi mắt to, chỉ cần gió thổi một cái là dường như có thể ngã nhào, đến nhà, Tử Thấm mới biết cô ly hôn, còn dẫn theo cả vật kỉ niệm trong bụng, lúc đó Tử Thấm sợ cô đau khổ, thủy chung không hỏi rõ nguyên nhân, sau Tiểu Tuyết ra đời, hai cô gái không có kinh nghiệm nuôi con, tay chân luống cuống một hồi, cuối cùng tìm được dì Quách cũng coi như thuận lợi, cũng liền quên đi chuyện này.

Vào lúc này, nghe Kê Thanh nhắc tới, Tử Thấm mới biết, ồn ào nửa ngày, ban đầu là Kê Thanh tự mình chạy đến, mà Phong Cẩm Thành, mặc dù cô chỉ là tổng quản nghiệp vụ chạy bảo hiểm, đối với công ty Phong Cẩm Thành cũng như sấm bên tai, một nhân vật thương giới có mặt mũi, nhân sĩ tiếng thành công tiếng tăm lừng lẫy, nếu anh ta rắp tâm muốn làm khó Kê Thanh, thì một chút biện pháp Kê Thanh cũng sẽ không có, cô cũng muốn thay Kê Thanh lo lắng.

Bên kia chọt có tiếng vang, Kê Thanh cùng Tử Thấm vội vàng nghiêng đầu qua, không khỏi bật cười, Tiểu Tuyết đã đem xe tập đi, trượt đến bên cạnh bàn ăn, bám vào cái ghế bên ngoài, chân đạp đạp vài cái, trong miệng gấp gáp kêu Me. . . . . Mẹ. . . . . Me. . . . . Mẹ. . . . . .

Tử Thấm cười một tiếng, đi tới, ôm bé ra khỏi xe tập đi, đặt trên sàn nhà: "Ngày đó tớ còn tra sách bách khoa, trong đó nói trẻ con trước mười lăm tháng, bình thường cũng đã đi đã nói được rồi, tớ còn tự hỏi sao Tiểu Tuyết của chúng ta chậm như thế, chẳng lẽ là do cơ thể yếu đuối, còn cố ý nghe ngóng kinh nghiệm của đồng nghiệp, có một bà cụ nói với tớ, chân cùng miệng, đi rồi sẽ nói, cậu xem, mới mấy ngày không thấy, con gái đã làm được rồi."

Đi mấy bước tới trước mặt Tiểu Tuyết, khom người, hướng về phía tiểu nha đầu sáng ngời đang lung lay di chuyển nói: "Đến, đến nào, Tiểu Tuyết của chúng ta là nhất rồi, ra chỗ mẹ nuôi nào, mẹ nuôi có kẹo kẹo ăn. . . . . "

Nói xong, móc ra một cái kẹo que hấp dẫn từ trong túi, quơ quơ trước tiểu nha đầu, Tiểu Tuyết kia liền chảy nước miếng, thân thể nhỏ bé lung la lung lay đi về phía trước, mắt thấy đi tới trước mặt Tử Thấm, nhào tới một cái, Tử Thấm sợ hết hồn, vội vàng tiến lên đỡ được bé, bế lên, cùng lúc hôn hai cái lên mặt tiểu nha đầu.

"Tiểu Tuyết nhà chúng ta là tuyệt nhất. . . . . " "Kẹo. . . . . kẹo. . . . . kẹo. . . . . " Tiểu nha đầu nhanh chóng bắt lấy cây kẹo trong tay Tử Thấm, Tử Thấm bóc vỏ kẹo, nhét vào

trong miệng bé, ôm bé quay về ghế sô pha ngồi.

Tiểu nha đầu, có kẹo que, liền bắt đầu đàng hoàng, ăn từng ngụm từng ngụm nhỏ, nhìn đứa nhỏ tướng ăn cũng thật duyên dáng, Tử Thấm cười nói: "Thật đúng là giống cha ruột con bé, cậu nhìn bộ dáng nhóc con này xem, làm cho người ta thích chết đi được."

Kê Thanh rút khăn ướt xoa xoa cái miệng nhỏ nhắn của con gái: "Nói gì cũng không thể để cho anh ấy biết có Tiểu Tuyết, nếu không. . . . . " Tử Thấm gật đầu một cái: "Nếu không, đợt này cậu để Tiểu Tuyết và dì Quách đến đây, Phong Cẩm Thành kia cũng là một người tương đối có tâm kế, nếu hắn thật sự không muốn để yên cho cậu, tất nhiên sẽ không vì vậy mà ngừng công kích, công việc của tớ tự do hơn cậu, Tiểu Tuyết ở lại đây, chính là ngộ nhỡ Phong Cẩm Thành thật sự phát hiện ra con bé, cậu chỉ cần nói là con gái tớ, tớ cũng không tin, hắn có ý muốn liên hệ với tớ."

Kê Thanh gật đầu một cái: "Cũng chỉ có thể tạm thời ngăn cản trước như vậy. . . . . " Tử Thấm chọt nhíu mày nói: "Kê Thanh, có thể tên đàn ông kia thực sự thích cậu hay không, hoặc là nói, yêu cậu, cho nên mới không muốn ly hôn. . . . . "

Kê Thanh chán nản: "Làm sao có thể? Phụ nữ bên cạnh anh ấy nhiều như vậy, dạng gì mà không có, mà tớ đã sắp thành bà cô già 30 rồi. . . . . "

Tử Thấm chân mày dựng lên: "30 thì sao? Con gái sắp 30, nói đúng là đến 30, phụ nữ mới chân chính là xinh đẹp, hơn nữa, Kê Thanh cậu không soi gương sao?"

Nói xong, nghiêm túc nâng cằm cô lên, hài hước mà nói: "Chậc, chậc, nhìn con nhóc này xem một bộ dáng môi hồng răng trắng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nói là đầu 20 cũng không có ai hoài nghi nha! Đến đây, bé con, cho gia thơm một. . . . . ."

Tiểu Tuyết ở trong ngực Tử Thấm, tuy không nói, nhưng lỗ tai láu lỉnh, nghe được những lời này của mẹ nuôi, khuôn mặt nhỏ nhắn quay lại, ôm lấy Tử Thấm rướn cổ lên, bẹp bẹp hai cái, dính, dán nước miếng lên mặt Tử Thấm.

Tử Thấm dở khóc dở cười, Kê Thanh lại xì một tiếng nở nụ cười, Tử Thấm lấy kẹo que trong tay tiểu nha đầu để sang một bên, ôm tiểu nha đầu đứng lên: "Được rồi! Cùng mẹ nuôi đi tắm rửa sạch sẽ thôi, tắm rửa trắng trắng xong chúng ta nấu cơm cơm ăn. . . . . ."

Tiểu nha đầu thích tắm vô cùng, vừa nghe muốn tắm rửa sạch sẽ, cái miệng nhỏ nhắn ngoác ra, ha ha ha cười cực kì hưng phấn, Kê Thanh cũng đứng lên, đi vào theo, tiểu nha đầu thích nhất nghịch nước, một khi dính nước, tay nhỏ chân nhỏ liền giống con ếch đạp loạn.

Bình thường ở nhà, cô và dì Quách cho bé tắm, thường dùng vòi hoa sen tắm nhanh chóng, liền bọc bé ôm ra, tiểu nha đầu không vui, cũng chỉ có thể quệt mồm y y nha nha một hồi, nhưng Tử Thấm lại rất cưng chiều bé, hơn nữa không có chút nguyên tắc nào, vì tiểu nha đầu thích chơi nước, liền cố ý xây bồn tắm bên này, Tiểu Tuyết có thể chơi thoải mái.

Cũng vì vậy, Tiểu Tuyết vô cùng thích Tử Thấm, vừa thấy mẹ nuôi, liền ngay cả mẹ ruột là Kê Thanh cũng ném sau gáy, đúng là tiểu nha đầu không có lương tâm.

Bạn đang đọc truyện *Bá Yêu Mưu Tình* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Ads Phong Cẩm Thành thật sự mệt mỏi, từ lúc gặp mặt với vợ đến giờ, ngay cả mắt cũng chưa nhắm qua một cái, thật ra thì, hai năm qua, Phong Cẩm Thành cũng không có ngủ ngon qua, sau khi vợ anh đi, tức giận ban đầu từ từ biến mất, liền cảm thấy bên người có chút trống không.

Đã thành thói quen về nhà thì có vợ chờ, mặc dù anh về muộn, vào phòng, Kê Thanh vẫn đ lại đèn cho anh, tuy không phải là ánh đèn sáng ngời, nhưng lại mang cho anh ấm áp không giống thế, làm trái tim anh an ổn, kiên định.

Kê Thanh đi rồi, không gian to như vậy mất đi sức sống, thê lương, trong trẻo lạnh lùng, cái loại không khí đó làm lòng anh trống trơn như treo giữa không trung, lên không được, cũng xuống không được, bất tri bất giác, cô gái nhỏ đó đã quan trọng đối với anh như vậy, không đến trình độ quan trọng không thể thiếu, chẳng qua lúc đó nhất thời bị mông lung, không thể hiểu được mà thôi.

Chịu đựng hai năm không đi tìm cô, mỗi ngày mỗi đêm, trong lòng Phong Cẩm Thành lần nào cũng kéo co, kiêu ngạo cùng nhớ nhung đứng mỗi bên đầu dây, liều mạng giằng co, làm Phong Cẩm Thành cả đêm bất an.

Thời điểm Phonng Cẩm Thành gần như không kiên trì nổi nữa, đột nhiên phong hồi lộ chuyển, gặp lại vợ anh, tất cả rối rắm đều dễ dàng giải quyết, Phong Cẩm Thành rốt cục có thể quang minh chính đại bỏ qua gánh nặng, đối mặt với trái tim mình, sao có thể dễ dàng buông tha, người phụ nữ kia là vợ anh, cô là của anh, từ ngày gả cho anh liền đã định thế rồi, anh không muốn, cũng không cho bọn họ tách ra lần nữa.

Bây giờ nghĩ lại, Phong Cẩm Thành cũng cảm thấy hối hận cực kì, bởi vì kiêu ngạo, anh với cô đã lãng phí hơn hai năm dài, hai năm là 730 ngày, 17520 giờ, 1051200 phút, 63072000 giây, trong thời gian dài như vậy, anh chỉ sống trong nhớ nhung, thật sự là mất nhiều hơn được.

Hơn nữa cẩn thận tính tính toán toán, cuộc đời của bọn họ dài bao nhiêu, có mấy cái hai năm, bị bọn họ hoang phí như thế, Phong Cẩm Thành hối hận đến ruột cũng xanh lại, vì vậy anh làm sao chịu rời đi, trừ hối hận, trái tim Phong Cẩm Thành cuối cùng cũng rơi xuống rồi, mặc kệ trước kia có như thế nào, ít nhất bọn họ cũng không vĩnh viễn bỏ lỡ.

Dù rằng hiện tại cô không có ở trên lầu, Phong Cẩm Thành cũng có thể cảm thấy rõ ràng, cô đang ở cách đó không xa, không giống trước kia, anh đều bất tri bất giác nhìn ra xa chỗ biển người mênh mông, chẳng có mục đích phỏng đoán, cô sẽ ở nơi nào? Loại cảm giác định hướng tìm được gia đình này, thật tốt.

Phong Cẩm Thành rốt cuộc hiểu rõ, một người đàn ông, mặc kệ anh ta có thể lực trác tuyệt bao nhiêu, sự nghiệp thành công, gia tài bạc vạn, danh lợi song thu, cũng giống như không có nhà, một dạng như đám bèo không có rễ, phiêu phiêu đãng đãng, gió vừa thổi, cũng không biết trôi đi nơi nào, mà nhà, không phải chỉ là căn biệt thự hào hoa thoải mái, cho dù là căn nhà nhỏ, chỉ cần có người con gái mình yêu, chính là một nhà.

Giống như lữ khách bôn ba nghìn vạn dặm, Phong Cẩm Thành ngủ thiếp đi, ngủ rất ngon, hơn nữa còn nằm mơ, trong mơ anh ôm vợ, cười thỏa mãn như

vậy. . . . . .

Tiếng cốc cốc cốc vang lên bên tai, phiền chết đi được, Phong Cẩm Thành vốn không muốn để ý tới, nhưng tiếng động này nhẫn nại lại càng lúc càng lớn, Phong Cẩm Thành cau mày mở mắt ra, chớp mắt một cái, còn có chút không thích ứng được ánh sáng lờ mờ, khẽ híp híp mắt, mới ý thức được bây giờ đã là buổi tối, anh đã ngủ được cả nửa ngày.

Cửa kính xe lại bị gõ hai cái, Phong Cẩm Thành hơi nghiêng đầu, đã nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn gần như dính lên cửa kính nhìn vào trong, giống y hệt trong giấc mơ, cô rốt cuộc đã trở lại, môi mỏng nhẹ nhàng cong lên một đường cong, Phong Cẩm Thành cứ như vậy không nhúc nhích gần như là tham lam nhìn cô, vươn tay nhẹ nhàng chạm vào mặt cô, dung mạo của cô. . . . . .

Kê Thanh trở lại lấy áo choàng chống lạnh cho Tiểu Tuyết, Tử Thấm nói, ngày mai mang tiểu nha đầu đi khu vui chơi, sợ tiểu nha đầu bị lạnh, lấy mấy bộ dày dày đi phòng ngừa, Kê Thanh liền chạy về, dù sao không xa, đi bộ cũng chỉ mười phút.

Kê Thanh vừa vào tiểu khu liền thấy một chiếc BMW đỗ ở dưới cửa tầng lầu, tuy nói hiện nay nhà nhà có xe, cũng không có gì mới lạ, nhưng xe của Phong Cẩm Thành tuyệt đối không phải hàng thong thường, hơn nữa tối qua Kê Thanh còn ngồi qua, sao có thể không nhận ra.

Trong nháy mắt có chút bối rối, cũng chưa từng nghĩ, mình ngày hôm qua nói những lời lạnh nhạt như thế, anh đã nhanh như vậy quay lại tìm, hơn nữa, nếu anh có thể tìm được chỗ này, chứng tỏ tối hôm qua anh một mực đi theo sau mình, nghĩ tới đây, Kê Thanh cả người đổ mồ hôi lạnh, anh đến từ lúc nào? Có nhìn thấy Tiểu Tuyết hay không? Anh chờ ở đây là muốn chất vấn cô? Hay là suy nghĩ thông rồi, chờ không được tới đây làm thủ tục ly hôn với cô. . . . . .

Kê Thanh phát hiện, hai loại phỏng đoán này cô đều không muốn đối mặt, trong lòng rất mâu thuẫn, chỉ là Kê Thanh cũng hiểu, nếu anh đã tìm đến đây rồi, cô có muốn tránh cũng không thoát.

Vì vậy lấy hết dung khí tới đây, ai biết được gõ thật lâu rồi, bên trong cũng không phản ứng, Kê Thanh từ ngoài cửa kính cố nhìn vào trong, trong xe tối mịt, căn bản không thấy được gì.

Kê Thanh suy nghĩ một chút, giơ tay lên muốn gõ tiếp, cửa xe đột nhiên mở ra, Phong Cẩm Thành từ bên trong đi ra: "Sao trễ thế mới về? Đi đâu vậy? Anh đói bụng? Muốn ăn mì em nấu, lên trước rồi nói . . . . ."

Không nói tiếp nữa vòng Kê Thanh vào trong ngực, vào cửa lầu, lên tầng, động tác liên tiếp, tự nhiên như bọn họ chưa từng chia cách qua, không, phải nói, so với hai năm trước còn là chuyện đương nhiên, cho tới khi Kê Thanh mơ mơ màng màng đứng trước cửa nhà rồi mới phục hồi lại tinh thần.

Kê Thanh mím môi cúi đầu, đang lúc suy nghĩ phải đối phó với người đàn ông này thế nào, Phong Cẩm Thành đã cúi đầu thúc giục cô: "Mở cửa đi, không phải là mất chìa khóa rồi chứ! Để anh xem. . . . . ."

Ngón tay thật dài câu lên một cái, liền đem túi xách đang treo trên vai Kê Thanh cầm vào tay, vừa mới kéo khóa, thấy đồ vật bên trong thì sửng sốt một chút, Phong Cẩm Thành không có con, nhưng mấy món đồ này nọ thì cũng biết ít nhiều, bạn bè đều có con, có lúc tụ họp anh cũng thấy, túi lớn túi nhỏ, tã, bình sữa, khăn ướt, khăn lông, quần áo để thay, núm vú, đồ chơi nhỏ. . . Thật giống như túi bảo bối, cần cái gì có cái đó.

Hiện tại trong túi vợ anh, không đến nỗi toàn bộ các thứ như vậy, nhưng cũng không kém rồi, đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là trong túi xách vợ anh sao lại có đồ cho trẻ con.

Phong Cẩm Thành hồ nghi nhìn vợ anh, Kê Thanh có chút bối rối đoạt lại túi xách, lấy ra cái chìa khóa, chìa khóa vừa mới đút vào ổ liền rút lại, xoay người nhìn Phong Cẩm Thành: "Anh, anh đến tột cùng là có chuyện gì?"

Phong Cẩm Thành không lên tiếng, híp mắt lại, dưới hành lang ánh đèn lờ mờ, nhìn qua có chút u ám, làm Kê Thanh càng khẩn trương hơn, trong túi xách không nói làm gì, nhưng trong nhà khắp nơi đều là dấu vết của Tiểu Tuyết, Phong Cẩm Thành mà đi vào. . . . . .

Sự khẩn trương của Kê Thanh lọt vào mắt Phong Cẩm Thành, lại hiểu thành ý khác, hai năm mong mỏi vô ích, người phụ nữ này sẽ không cho anh đội nón xanh đấy chứ!

Ý niệm này vừa xuất hiện trong đầu, mạch máu của Phong Cẩm Thành như muốn nổ tung, cái khác anh có thể không quan tâm, không truy cứu, nhưng nếu người phụ nữ này dám. . . . . Anh trước tiên sẽ giết chết tên gian phu đó, sau sẽ giết cô, cũng đừng nghĩ vui vẻ mà sống. . . . . .

Phong Cẩm Thành vươn tay, không cho cự tuyệt ra lệnh: "Đưa chìa khóa cho anh" thanh âm u ám, giống như từ mười tám tầng địa ngục chui ra, Kê Thanhh khẽ run sợ, chum chìa khóa trong tay lách cách rơi xuống đất.

Cánh tay Phong Cẩm Thành chống trên cửa nhà phía sau cô, chậm rãi cúi đầu, áp lực xông tới, làm Kê Thanh không khỏi nhắm mắt lại, hơi thở Phong Cẩm Thành xẹt qua cô, rơi xuống vành tai: "Hai năm không thấy, anh rất tò mò, em chuẩn bị cái gì kinh hỉ cho ông xã?"

Khom lưng nhặt chùm chìa khóa trên đất, tìm được đúng chìa khóa, vặn một cái, két một tiếng, cửa chính theo đó mở ra, Kê Thanh gần như bị Phong Cẩm Thành đẩy mạnh vào.

Sau khi tìm được đèn mở ra, Phong Cẩm Thành không khỏi ngạc nhiên, vẫn là phong cách cũ của cô gái nhỏ này, đơn giản mà ấm áp, cảm nhận nhìn đầu tiên, nơi này không có dấu vết đàn ông, quét dọn cũng dị thường sạch sẽ, nhưng vẫn có chút lộn xộn, lộn xộn ở chỗ những món đồ chơi chất đầy trên thảm nhung trải trên nền đất.

Phòng khách không lớn, diện tích sử dụng lại càng nhỏ, cũng may là phòng sáng sủa, có cửa sổ thủy tinh không nhỏ, nghĩ đến ban ngày mùa đông ánh mặt trời đầy đủ, sẽ rải đầy cả phòng khách nhỏ.

Bên sát tường để một cái bàn ăn không lớn cùng bốn cái ghế, góc bàn cũng dùng vải nhung mềm bao lấy, Phong Cẩm Thành nhìn khắp nơi một chút, trong góc có một cái giá rất cao, từng tầng từng tầng chất đống đều là đồ chơi trẻ con, trên tường dán hình phim hoạt hình màu xanh, rất sinh động đáng yêu. Đây là không gian sinh hoạt của một đứa bé, hơn nữa đứa nhỏ không quá lớn, khoảng chừng vừa mới biết đi, hoặc mới học đi.

Phong Cẩm Thành nghiêng đầu quét mắt, nhìn vào cô gái nhỏ đang nơm nớp lo sợ đứng bên cửa, Phong Cẩm Thành vô cùng chắc chắn, vợ anh nhất định có chuyện gạt anh, hơn nữa không phải chuyện nhỏ đơn giản như vậy.

Phong Cẩm Thành nhìn hai cửa phòng bên kia một chút, phân tích mục tiêu một chút, đẩy ra một gian đi vào, trong phòng bên cạnh giường lớn là giường trẻ con rơi vào mắt anh, Phong Cẩm Thành nhíu mày: "Vợ, em có nên giải thích cho ông xã em tất cả hay không. . . . . ."

Ông xã? Giải thích? Hai từ này đánh mạnh vào đầu Kê Thanh, làm cô hoàn toàn tỉnh táo lại, bị buộc đến cực hạn, Kê Thanh chợt linh hoạt nhớ tới lời Tử Thấm, có chút lắp bắp mà nói: "Ách. . . . . Đó là, con gái của Tử Thấm, đợt trước cô ấy đi công tác nửa tháng, đứa nhỏ cùng bảo mẫu đến chỗ tôi, bên này dưới lầu có một vườn hoa nhỏ, có chút tiện, thích hợp với trẻ nhỏ, những đồ này là để tạm ở đây. . . . . ."

"Tử Thấm?" Phong Cẩm Thành suy nghĩ một chút: "Cô ta kết hôn?" "Ách. . . . . ." Kê Thanh lắc đầu một cái. "Không kết hôn đã sinh con rồi? Đứa nhỏ bao tuổi ?"

Phong Cẩm Thành lúc này, làm Kê Thanh đột nhiên cảm thấy có tiềm chất gà mẹ, nhưng mà vẫn là ngoan ngoãn trả lời: "Đứa nhỏ mười lăm tháng, rất đáng yêu, gọi là Tiểu Tuyết, sắp đi được rồi. . . . . ." Nói đến con gái, Kê Thanh liền có chút thao thao bất tuyệt .

"Đáng yêu. . . . . ." Sắc mặt Phong Cẩm Thành dần dần dịu lại, ánh mắt chậm rãi di chuyển trên người vợ anh, không biết có phải do ảo giác của mình không, cảm giác, trên người vợ anh có một loại thuộc về mẫu tính chói lọi, thật vĩ đại, cũng rất mê người. . . . . Có lẽ bọn họ cũng nên có đứa nhỏ, đứa nhỏ so với Tiểu Tuyết kia có thể đáng yêu hơn vạn lần, đến lúc đó, cần gì thèm của nhà người ta nữa.

Nghĩ đến đây, cánh tay Phong Cẩm Thành duỗi một cái, liền kéo cô vợ đang làm nhảm lại, ngón tay nâng cằm cô lên, khẽ cúi đầu, một nụ hôn rơi xuống chặn lại cái miệng nhỏ của cô, rồi lại một nụ hôn rơi trên mắt cô: "Vợ, anh nhớ em lắm, rất muốn, rất muốn. . . . . Hơi thở nóng rực quen thuộc, triền miên trằn trọc trên mặt Kê Thanh, Kê Thanh cảm thấy cả người không khống chế được nóng lên, ý thức cũng ngày càng mông lung. . . . . .

Bạn đang đọc truyện *Bá Yêu Mưu Tình* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Trong trí nhớ, nụ hôn của anh luôn dào dạt mà đến, giống như ngọn lửa, một chút cũng không giống cá tính lạnh nhạt xa cách của anh, người đàn ông này nếu nóng lên, chỉ cần một cái hôn là có th làm Kê Thanh cháy thành tro bụi.

Kê Thanh không hề có sức chống cự đối với anh, ở trước mặt anh, cô luôn có chút hèn mọn, hèn mọn như trần tục như bụi đất, hai năm năm tháng chảy qua lặng yên không một tiếng động, chỉ biết làm bụi bặm tích càng thêm nặng nề, thứ gọi là tình yêu này, người nào yêu trước, liền vĩnh viễn không có cách nào trở mình, mà Kê Thanh vào thời điểm mười sáu tuổi, liền yêu Phong Cẩm Thành, lâu như vậy, dài như vậy.

Kê Thanh có lúc cảm thấy, mình giống như yêu người đàn ông này cả đời, mặc dù tách ra, tình yêu đó giống như khắc vào trong xương cốt không thể xóa nhòa, bao lâu cũng không đi.

Phong Cẩm Thành gần như tham lam hôn cô gái nhỏ trong ngực, môi lưỡi trằn trọc giao hòa, mang theo nhớ nhung, mềm mại như nước, liên tục gắn bó khó phân tôi anh.

Hi vọng lớn nhất của Phong Cẩm Thành lúc này, chính là thời gian có thể dừng lại, không cần vội vàng trôi qua, dừng tại thời khắc này, cô ở trong lòng anh, mặc anh hôn, nhu thuận như thế, động lòng người như thế. . . . . .

Nỗi nhớ tích lũy hai năm, từng chút từng chút kể lể với môi lưỡi, từ bá đạo tới dịu dàng, nhẹ nhàng chậm rãi, từ môi lướt xuống, ướt nhẹp mang theo nhiệt độ nóng bỏng, chậm rãi trượt dọc theo bên gáy Kê Thanh, thỉnh thoảng gặm cắn, có chút đau, có chút ngưa ngứa, có chút tê tê, tập hợp tất cả trên người Kê Thanh, biến thành lửa nóng, cả người cô bị đốt đến vô lực, nếu không phải cánh tay của Phong Cẩm Thành thủ sẵn giữ chặt lấy hông cô, đoán chừng chân đã sớm trượt xuống . . . . . .

Thành phố T đầu mùa đông tương đối lạnh, mà lúc này chính là vừa hết ấm, thời kì giao mùa, bình thường Tiểu Tuyết ở nhà, trong nhà luôn bật điều hòa cho mát,nên bây giờ quả thật hơi lạnh.

Kê Thanh cả người nóng rực, cảm giác được sự lạnh lẽo thì lý trí đang đi du lịch khắp nơi bỗng chốc trở lại, lý trí trở lại mới phát hiện, áo khoác dạ len

của mình đã sớm bị vứt trên mặt đất, đừng nói là áo khoác, ngay cả nút áo sơ mi kẻ ô vuông của cô cũng đã bị cởi ra hơn phân nửa, tà tà giắt trên người.

Nút cài áo lót cũng bị cởi ra, lỏng lẻo sắp rơi, tay Phong Cẩm Thành đã sớm đưa vào bên trong, vuốt ve lúc nặng lúc nhẹ. . . . . Mà cô cũng bị anh đặt lên tường, bàn tay khác của Phong Cẩm Thành nắm chặt eo cô từ từ trượt, áp vào vị trí vểnh cao của cô. . . . . .

Cô áo rách quần manh nhếch nhác vô cùng, thế mà ngay cả áo khoác của anh vẫn hoàn hảo mặc trên người, cà vạt bên trong cũng không có một chút rối loạn, Kê Thanh không khỏi cảm thấy xấu hổ, cô nhanh chóng đẩy anh ra. . . . . .

Phong Cẩm Thành không dự đoán được có cô sẽ có phản ứng như vậy, bị cô dùng sức đẩy, lui về phía sau hai bước trực tiếp ngồi lên giường lớn, Kê Thanh ba chân bốn cẳng cầm quần áo khép lại cho tốt, khom lưng nhặt chiếc áo khoác nằm trên đất, vừa ngẩng đầu liền thấy ánh mắt âm tình bất định của Phong Cẩm Thành. Trong ánh mắt kia là không hiểu, nghi ngờ, còn có dục vọng chưa được giải thoát mà nóng nảy, tức giận. . . . . Dưới ánh mắt như vậy, Kê Thanh không khỏi cảm thấy khẩn trương chột dạ. Chuyện đã phát triển đến mức này, Kê Thanh thực sự bắt đầu thấy nhức đầu, hơn nữa, người đàn ông này không phải thật muốn cùng cô gương vỡ lại lành đi!

"Nữ nhân này có ý gì?" Phong Cẩm Thành đột nhiên cảm thấy, con thỏ nhỏ nắm trong lòng bàn tay, sau hai năm thả ra ngoài, có chút không nắm bắt được rồi, trong lòng cô nghĩ gì?

Anh thế nhưng một chút cũng không biết, phản ứng của cô, Phong Cẩm Thành rất khẳng định, cô cũng muốn anh, cái loại đáp lại run rẩy bất lực đó, làm Phong Cẩm Thành gần như không kìm được.

Nói thật, Phong Cẩm Thành cũng không nghĩ tới, vừa lên một cái đã động, dù sao hai người đã tách ra hai năm, lúc nãy anh cũng chỉ nghĩ muốn hôn nhẹ vợ anh, về phần sau lại. . . . . Chỉ có thể nói người phụ nữ này có lực ảnh hưởng rất lớn đến anh, anh thiếu chút nữa không không chế được, trực tiếp làm với cô.

Chỉ là, cái này giống như cũng không phải thập ác bất xá (10 tội không thể tha) gì cả, nói trắng ra, bọn họ hai người có tiếng cũng có miếng, chuyện như vậy cũng là chuyện đương nhiên, mà, vẻ mặt của cô nhóc kia là sao? Ảo não, hối hận, ... Chuyện rất đơn giản mà, có đến mức phải thế không? Hay người phụ nữ này đã quên, chuyện anh là người đàn ông của cô.

Phong Cẩm Thành cảm thấy, mình vô cùng cần thiết phải nhắc nhở cô một cái: "Kê thanh, anh là chồng em, không chỉ trên pháp luật mà còn là sự thật, anh nghĩ, không phải em đã quên đi!"

Trên mặt Kê Thanh còn chưa hết ửng đỏ, lời nói đầy ắp mập mờ này của Phong Cẩm Thành nói ra, lại đốt nóng lên, người đàn ông này chưa bao giờ hiểu được sự kín đáo, có lẽ ở trước mặt cô luôn luôn có thói quen dứt khoát bá đạo, mà anh nói ra những lời này, Kê Thanh rốt cuộc hiểu rõ, mình thật bất hạnh đoán đúng, người đàn ông này thật sự tới đây cùng cô gương vỡ lại lành.

Chút vui sướng mơ hồ trong lòng còn chưa ló ra, liền bị thực tế tàn khốc trực tiếp hạ xuống, người đàn ông này không phải người cô có thể khống chế, cuộc sống hôn nhân một năm, làm Kê Thanh nhận rõ điểm này, cô yêu anh, hơn nữa cũng không hề có phương thức, cái loại hào phóng hết sức ẩn nhẫn đó, cô giả bộ một năm, giả bộ tiếp nữa, không khéo sẽ sụp đổ mất.

Mà cô mệt mỏi, không muốn lại đối mặt với những nhân tình thế sự phức tạp kia, quan trọng nhất, cô đã có Tiểu Tuyết, hai năm nay trôi qua an tĩnh bình thản, có thể nói là hạnh phúc, đối với con gái yêu quý, gần như có thể lấp đầy tất cả thiếu sót, cô không muốn có biến đổi gì mới cả.

Hơn nữa đứa bé này, cô một chút cũng không muốn cho Phong Cẩm Thành biết, bởi không có cách nào biết trước được phản ứng cũng như hậu quả của anh sau khi biết chuyện, cho nên,

Kê Thanh không muốn mạo hiểm, có thể duy trì như bây giờ, cũng tốt rồi.

Sắc mặt Kê Thanh dần dần bình thản, cứ thế xa cách, tựa người vào tường nhìn Phong Cẩm Thành, có chút mệt mỏi nhưng nói lại vô cùng rõ ràng: "Cẩm Thành, ban đầu đột nhiên rời đi, là tôi suy nghĩ không chu đáo, mà tôi thật sự cảm thấy, giữa hai chúng ta không thích hợp tiếp tục làm vợ chồng, ban đầu lấy tôi, cũng chỉ là một mảnh hiếu tâm của anh đối với nhị lão (bố mẹ anh Thành) Phong gia, anh không thích tôi, lại càng không yêu tôi, hơn nữa, tình huống bây giờ của tôi với cha tôi, chúng ta tách ra đối với anh, đối với Phong gia, có lợi nhiều hơn hại, Cẩm Thành, ích kỷ trói buộc anh hơn một năm, tôi vô cùng xin lỗi, hiện tại, tôi cam tâm tình nguyện thả anh tự do."

Phong Cẩm Thành trong mắt càng ngày càng lạnh, thời điểm Kê Thanh vừa dứt lời, đáy mắt Phong Cẩm Thành đã ngưng kết thành sông băng Bắc Cực, mà tức giận ẩn dưới mặt sông băng, giống như ngòi lửa núi lửa, cực kỳ nguy hiểm.

Chưa bao giờ biết, người phụ nữ này còn có thể ăn nói khéo léo như thế, trong ấn tượng của anh, người phụ nữ này ở trước mặt anh luôn luôn là khiếp đảm, nói chuyện cho tới bây giờ cũng là thấp giọng nói nhỏ, thậm chí lắp ba lắp bắp; hiểu chuyện như thế, động tới chuyện để ý thì thao thao bất tuyệt, vẫn là lần đầu tiên, đáng tiếc lại sử dụng không đúng lúc đúng chỗ.

Phong Cẩm Thành không muốn thừa nhận, nhưng lúc này không thừa nhận cũng không được, người phụ nữ này là một lòng một dạ muốn cùng anh phân cách, đoạn quá khứ được khắc vào đầu kia, không có gì liền len lén trở về, cũng chỉ có anh còn ngu ngốc nhớ tới, người phụ nữ này không chừng nói chính xác là đã ném hết ra sau gáy rồi.

Phong Cẩm Thành bị Kê Thanh làm tức giận, đã sớm mất đi cơ trí cùng óc phán đoán, trong đầu chỉ nghĩ, chính là người phụ nữ này muốn tách khỏi anh, anh đây chuyện cũ thế nào cũng đều đã bỏ qua rồi, cô vẫn như cũ muốn rời khỏi anh, hơn nữa còn nói một đống lời nói nhảm vô dụng, mà thuyết phục anh.

Phong Cẩm Thành vỗ hai cái tay, thanh âm bộp bộp, trong không gian yên tĩnh vang dội dị thường, làm trái tim Kê Thanh nhảy dồn dập mấy cái: "Kê thanh, không nghĩ tới hai năm không gặp, em xem ra trở nên rất biết nói chuyện rồi đấy! Thả tôi tự do? Ha ha! Ngươi sớm đi chỗ nào rồi hả ? Ban đầu lúc em gả cho tôi, miệng cũng vui mừng cười toe đến tận sau tai đi, khi đó tôi không thích em, cũng không yêu em, em còn không phải ở dưới người tôi kêu rất vui sướng, thế nào? Hai năm sau muốn thả tôi tự do, là muốn tìm nhà dưới, cảm thấy người đàn ông của em phương diện kia không được, phục vụ em không tốt, tìm cái có sứt sẹo như vậy. . . . . ."

Kê Thanh sắc mặt trắng nhợt, cô vẫn biết, người đàn ông này cho tới bây giờ không phải hạng người tốt đẹp gì, mặc dù khoác bên ngoài thân xác tác phong nhanh nhẹn, nhưng cho tới bây giờ không hiểu cái gì là khoan dung, hơn nữa một khi chạm đến giới tuyến của anh, sẽ phản kích, mặc dù cô là phụ nữ, còn là vợ anh, nhưng vẫn không chút lưu tình.

Kê Thanh lúc bắt đầu thật có chút bị anh làm tổn thương, dù sao những hồi ức kia, đối với anh có thể rất bình thường, còn đối với cô mà nói, cũng là di túc trân quý, cô một chút cũng không muốn anh nói những lời hạ lưu xấu xa không tôn trọng như thế, cho dù không thích, cô cũng chỉ có thể nhẫn nhịn, nhẫn nại trận này qua đi, khổ tận cam lai, bởi vì cô rất rõ ràng, mình căn bản không phải đối thủ của anh, thậm chí ngay cả tư cách làm đối thủ cũng không có.

Kê Thanh cắn chặt môi cúi đầu, cũng không nhìn anh, ý tứ kia chính là phản kháng tiêu cực, anh nói cái gì? Tôi chỉ làm như gió thổi bên tai.

Phong Cẩm Thành hận không có cách nào nắm chặt cô trong lòng bàn tay, ban đầu lúc cha cô gặp chuyện không may, anh chờ cô tự mở miệng cầu xin anh giúp một tay, đợi chừng mấy ngày, người phụ nữ kia một câu cũng không nói, cứ như vậy trầm mặc ngồi ở bên kia, không nói một lời, giống như cái cọc gỗ, cũng không biết trong lòng cô đang nghĩ gì?

Cẩn thận nghĩ lại, kết hôn một năm, cô chưa bao giờ cầu xin anh qua cái gì? Dù là một chuyện nhỏ bé nhất, cô đều không có cầu xin qua anh, nhưng mà lần này cô đừng nghĩ, chỉ nhẹ nhàng mấy câu nói, anh liền bỏ qua cho cô, nếu đã gả cho anh, quyền quyết định cũng không ở trên tay cô, muốn chia, muốn cùng, cũng phải do anh định đoạt.

Phong Cẩm Thành đè huyệt thái dương, quyết định không tức giận với vợ đỡ làm tức chết mình, mất nhiều hơn được, dù sao anh ở đây, cô đừng nghĩ đến việc chạy trốn.

"Anh đói bụng, nấu cho anh bát mì, chuyện của hai ta, chốc nữa nói tiếp . . . . ." Kê Thanh ngạc nhiên, đây quả thực không giống tác phong của Phong Cẩm Thành, hơn nữa, giống như chỉ là nói ác! Hiện tại anh lại chỉ điểm cô đi nấu mì, chẳng lẽ trong mắt anh, cô dễ bị bắt nạt như vậy.

Kê Thanh tức giận đứng ở nơi đó, không nhúc nhích, Phong Cẩm Thành nhíu mày hai mắt nhìn chòng chọc cô, chợt cười một tiếng, cô gái này thật khiến anh kích thích.

Đứng lên, cởi áo khoác ném lên giường, cà vạt kéo ra, tháo khuy tay xuống, đặt lên tủ đầu giường, vén tay áo lên cùi chỏ, nghiêng đầu hỏi: "Phòng bếp ở đâu?"

Kê Thanh theo bản năng chỉ chỉ cánh cửa bên cạnh cửa chính ngoài kia. . . . . .

Bạn đang đọc truyện *Bá Yêu Mưu Tình* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Phong Cẩm Thành mở tủ lạnh ra ngược lại kinh ngạc một chút, tài nấu nướng của Kê Thanh rất bình thường, có nhiệt tình, có hứng thú, nhưng hương vị lại bình thường, mà Phong Cẩm Thành đã sớm ăn đến ngán miệng, thỉnh thoảng một hai bữa xem như có chút tình thú, bỗng nhiên dừng lại, thật có chút khó khăn.

Khi đó Phong Cẩm Thành tìm đến dì giúp việc, mặc dù Kê Thanh không nói gì, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn kia tỏ ra thất vọng, ký ức của Phong Cẩm Thành đến nay còn như mới, đối với tủ lạnh của cô không có hi vọng gì quá lớn, suy nghĩ tìm chút nguyên liệu nấu ăn đơn giản, trước lấy hai tô mì lấp cái bụng đói rồi hãy nói.

Thời gian cũng không muộn, mà Phong Cẩm Thành vừa vào đây, nhưng không nghĩ muốn đi ra ngoài nữa, nơi này có hương vị của vợ anh, giống như một nhà, mặc dù có chút đơn sơ, nhưng vẫn như cũ làm Phong Cẩm Thành không muốn xa rời.

Vì vậy thấy nguyên liệu nấu ăn trong tủ lạnh phong phú, có chút ngoài ý muốn, chợt nảy ra một ý niệm, vợ chồng bọn họ cửu biệt trùng phùng (xa cách gặp lại), một bữa tối phong phú, ấm áp lại lãng mạn cũng là chủ ý hay.

Phong Cẩm Thành suy tính một chút, liền lấy toàn bộ rau thịt trái cây trong tủ ra, quay người kêu Kê Thanh còn đang đứng sững sờ ngoài kia: "Tới đây giúp một tay, chẳng lẽ em muốn chờ ăn sẵn!"

Kê Thanh động tác có chút máy móc đi tới, Phong Cẩm Thành ném cho cô một củ cà rốt giao phó: "Nạo cái này trước. . . . . ."

Kê Thanh ngồi chồm hỗm bên cạnh thùng rác, vừa nạo cà rốt, vừa liếc trộm Phong Cẩm Thành, chưa bao giờ biết anh có thể nấu cơm, trên thực tế, trong lòng cô, Phong Cẩm Thành là người đàn ông thủy chung luôn đứng trên đầu đám mây, cao quý như vậy ưu nhã như vậy, quang vinh chói lọi.

Mà lúc này củi gạo dầu muối trước mặt, người đàn ông trước sau quang vinh chói lọi này, có cảm giác thật ý vị, không giống một người cao cao tại thượng, như thế linh hoạt mà thân thiết, thân thiết làm Kê Thanh cảm thấy sợ mất hồn mất vía.

Mà động tác của anh không nhanh không chậm, rõ ràng lại mạch lạc, hơn nữa dị thường thuần thục. . . . . Kê Thanh cầm cà rốt đã nạo tốt xong đứng lên, ngẩn người nhìn chằm chằm Phong Cẩm Thành cắt thức ăn, ngón tay hoàn mỹ thon dài, ngoại trừ đánh đàn, thì ra còn có thể cắt thức ăn.

Phong Cẩm Thành đem thịt bò đã cắt ướp xong, quay người liếc cô một cái, cầm lấy cà rốt trong tay cô, lưu loát cắt thành khối đều đều, lại kín đáo đưa cho cô một cây bắp cải, xoay người bắt đầu nấu ăn.

Kê Thanh chuẩn bị xong bắp cải, sau khi cho vào chậu ngâm nước, cứ như vậy nhìn anh, đột nhiên cảm thấy người đàn ông cầm cái chảo đứng bên bếp, càng đẹp trai hơn, đẹp trai làm người ta gần như oán trách, vả lại, quan trọng mà nói, mùi vị khá tốt.

Kê Thanh chợt nhớ tới hành động bắt bẻ ban đầu của anh với tài nấu nướng của mình, một người đàn ông cũng có thể một tay làm thức ăn ngon như thế, tài nấu nướng sơ sài của cô, xác thực vô cùng không bản lĩnh.

Mùi vị món ăn rất ngon, Kê Thanh lại ăn không vào, mới gắp vài đũa liền đã buông xuống, trong lòng rối rắm bất ổn, Kê Thanh cảm thấy mình thật sự ngu xuẩn, liền quên cả luống cuống, sau này cần phải "tròn" (tròn ở đây chỉ sự nhân hậu, biết dàn sếp, có tâm lại thành thục), hơn nữa còn cần trăm lời nói dối mới tới tròn, mà chuyện cô không giỏi nhất chính là nói dối.

Cô giống như lọt vào góc chết do chính mình tạo ra, tiến thoái lưỡng nan, cơm nuốt không trôi. Phong Cẩm Thành ngược lại khẩu vị rất tốt, ăn hai bát cơm, uống một chén canh, mới để đũa xuống.

Kê Thanh rất tự giác dọn dẹp rửa bát, lúc từ phòng bếp đi ra, phát hiện không biết Phong Cẩm Thành tìm thấy lá trà ở đâu, dùng cái bình Mã Khắc cô hay dùng pha một chén, ngồi trên sô pha phòng khác, đang xem TV.

Trên TV luôn là kênh tin tức anh thích nhất, quan trọng không phải cái này, mà là tư thái nhàn nhã của anh, làm Kê Thanh như cảm thấy nơi này là nhà anh.

Thấy cô đi ngoài, Phong Cẩm Thành tạch một cái tắt TV, hướng cô ngoắc ngoắc tay, dùng một giọng nói tha thứ: "Anh nghĩ chúng ta có thể bình tĩnh nói chuyện một chút, vừa rồi là anh không đúng, anh xin lỗi, anh đã nói qua, chúng ta không đến nông nỗi phải ly hôn, hôn nhân của chúng ta là chuyện của hai người, cùng Phong gia không hề liên quan, cho tới bây giờ, anh vẫn không hiểu vì sao em muốn ly hôn, anh hiện tại cho em cơ hội, em nói cho anh biết nguyên nhân thực sự, nếu như là hiểu lầm, chúng ta có thể cởi ra, nếu như là sai lầm, chúng ta có thể sửa lại, bất kể như thế nào, cũng không đến nông nỗi phải ly hôn. . . . . ."

"Nguyên nhân?" Nói thật, bản thân Kê Thanh cũng không biết nguyên nhân là gì, chỉ muốn lập tức rời khỏi anh, sau khi có Tiểu Tuyết, cô mệt mỏi, rất mệt mỏi, hơn nữa nguyên nhân cũng không phải một sớm một chiều, mà là tích lũy từng ngày, nói trắng ra, còn so sự tự ti của Kê Thanh quấy phá, hơn nữa, nếu nói ra lý do của cô, chính cô cũng cảm thấy chân đứng không nổi.

Ban đầu hai người kết hôn, không phải vì tình yêu, hay nên nói, yêu là một phương diện, mà Phong Cẩm Thành ban đầu nói rất rõ ràng, sau khi kết hôn, chuyện của anh không hy vọng cô hỏi tới, cái này là lời quân tử trước hôn nhân, ngăn chặn tất cả lý do của cô, hiện tại muốn cô nói gì?

Người đàn ông này từ trước đến giờ rất giảo hoạt, thoạt nhìn ưu nhã có phong độ, kì thực bá đạo xảo trá, sao cô có thể là đối thủ của anh?

Phong Cẩm Thành bưng chén lên, nhàn nhạt hớp một ngụm, khẽ nhíu nhíu mày, thật có chút khó uống, để chén xuống, nhìn vợ anh, chờ nguyên nhân của cô.

Phong Cẩm Thành giờ đã hoàn toàn tỉnh táo lại, vô cùng thông suốt tìm được vấn đề quan trọng, đợi nửa ngày, cô nhóc này cứ cúi đầu không nói một lời, phong Cẩm Thành cũng không có thúc giục cô, mà rất kiên nhẫn chờ đợi.

Một lát sau, Phong Cẩm Thành nâng tay nhìn đồng hồ đeo trên cổ tay một cái nói: "Anh cho em thời gian mười phút, em không cho anh được một lý do thuyết phục, như vậy, anh chỉ có thể cho rằng, lý do căn bản không tồn tại, nếu như không có lý do ly hôn, như vậy chính là em cố tình gây sự, xem em tuổi còn nhỏ (ack =3=), anh có thể tha thứ cho em lúc này, dọn dẹp một chút, ngày mai chúng ta về nhà."

Kê Thanh có chút ngạc nhiên nhìn anh, hậu tri hậu giác phát hiện, căn bản không có cách nào khai thông với người đàn ông này, hai người bọn họ giống như hai tinh cầu, mà Kê Thanh cũng không biết ứng phó với người đàn ông này thế nào.

Cũng may điện thoại của Phong Cẩm Thành lúc này vang lên, Phong Cẩm Thành quét mắt một vòng, nhận, gian phòng rất an tĩnh, mà Phong Cẩm Thành cũng không có ý tránh cô, vì vậy, Kê Thanh có thể mơ hồ nghe thấy giọng nói bên trong, giọng nữ tương đối quen thuộc, thanh thúy dễ nghe, hơn nữa khá quen thuộc với Phong Cẩm Thành, quen thuộc đến trình độ có thể gọi thẳng tên.

Kê Thanh nhớ lại, mấy tháng sau khi mình cùng anh kết hôn, vẫn còn không có thói quen trực tiếp gọi tên anh: "Phong Cẩm Thành, ở đâu thế? Tôi gọi di động cả ngày không được, Tiểu Lưu nói anh tới thành phố T công tác, vừa đúng ngày mai tôi có cuộc phỏng vấn cũng ở thành phố T, bây giờ đã qua trạm thu phí, nếu như không có việc gì, cùng ra đây ăn một bữa đi, phó trưởng đài của chúng ta cũng ở đây. . . . . ."

Phong Cẩm Thành cúi đầu nhìn qua nhìn đồng hồ đeo tay, tám giờ rưỡi, hơi trầm ngâm mà nói: "Được rồi! Mọi người lát nữa đi đâu? Tôi trực tiếp qua." Trong điện thoại cười khanh khách hai tiếng: "Còn có thể chỗ nào? Chỗ cũ chứ sao. . . . . ."

Phong Cẩm Thành để điện thoại di động xuống, quay đầu lại lại phát hiện, vợ anh vẫn như cũ đứng bất động ở đó, mắt mở trừng trừng nhìn anh gọi điện thoại, nói đến giao tình với Trương Lộ, cùng vợ anh không thoát khỏi quan hệ, Trương Lộ là em gái ruột của Trương Yến – mẹ kế Kê Thanh, trước kia Trương Yến còn có gắng vun vén cho hai người bọn họ, chỉ là Trương Lộ không phải loại hình anh thích, hoặc là nói, không phải loại hình anh sẽ lấy về nhà, rất tài giỏi, rất có tâm kế, mà anh lại tương đối vừa ý với phụ nữ đơn thuần, tựa như vợ anh, ngây ngốc có chút ngây ngô.

Chỉ là, có một điểm không tốt, chính là cái gì buồn bực cũng chỉ giữ trong lòng, không nói với anh, còn có chút cố chấp nóng nảy. Trương Lộ sau khi tốt nghiệp vào Đài Truyền Hình làm phóng viên, bằng vào vẻ ngoài xinh đẹp cùng thủ đoạn khôn khéo, rất nhanh liền được làm phóng viên chuyên mục ngoại cảnh, rất được trọng dụng.

Phong Cẩm Thành chính thức cùng cô ta quen thuộc, là bởi hai năm trước vì muốn tăng hình tượng công ty, mà làm một bài tin tức, Trương Lộ cũng bận rộn giúp chút ít, Phong Cẩm Thành coi như thiếu cô ta một cái ân huệ, sau lại mời cô ta ăn mấy bữa cơm, hai người liền thân quen, chút tâm tư nhỏ kia của Trương Lộ, Phong Cẩm Thành đĩ nhiên biết, đừng nói cô ta cùng Kê Thanh có thiên ti vạn lũ quan hệ thân thích, chính là chỗ này trước đó chưa có vợ anh, mà Trương Lộ cũng không phải món ăn của Phong Cẩm Thành.

Nhưng Phong Cẩm Thành là một người làm ăn, người làm ăn quan trọng nhất chính là khéo léo, bạn cũng không biết, lúc nào có thể sử dụng người nào, hơn nữa truyền thông, vì vậy ở chung một chỗ xã giao, hai bên cùng có lợi cũng là cần thiết, hơn nữa vào lúc này, Phong Cẩm Thành cảm thấy, mình cũng nên cho vợ một không gian suy nghĩ, đầu óc vợ anh đần (aoi: aiiii ôi, tội chị), anh cho cô suy nghĩ cẩn thận, tâm cam tình nguyện cùng anh trở về.

Mà đối với những thứ xã giao ngoài này của anh, trong một năm kết hôn này, Kê Thanh cho tới bây giờ cũng không hỏi qua anh, cũng không có phản ứng gì quá kích động, thủy chung vẫn luôn là một cô vợ nhỏ an tĩnh hiền tuệ, vì vậy lúc này, Phong Cẩm Thành căn bản không ý thức được, hành vi của mình có cái gì không ổn.

Phong Cẩm Thành đi vào phòng ngủ, cầm áo khoác của mình cùng cà vạt ra ngoài, vừa sửa sang lại, vừa nói với Kê Thanh: "Anh ra ngoài một chút, có một bữa tiệc, sợ rằng tối muộn mới trở lại, em cứ ngủ trước, sáng sớm ngày mai chúng ta trực tiếp về thành phố B, ngoan, vợ. . . . . ."

Giống như trước đây, cúi đầu hôn lên trán Kê Thanh, xoay người đi, Kê Thanh chợt cảm thấy rất châm chọc.

Phong Cẩm Thành xuống lầu lên xe, quay cửa xe xuống, hướng lên nhìn một chút, cánh cửa sổ kia quả nhiên chiếu ra bóng dáng vợ anh, Phong Cẩm Thành khóe môi cong cong, vợ anh chính là thích cùng anh khó chịu, thật ra trong lòng vẫn không bỏ được anh.

Phong Cẩm Thành cảm thấy, toàn thân thoải mái, có câu, muốn chống bên ngoài lẽ tất nhiên phải ổn định bên trong ("trém" nhớ), thật rất có đạo lý, hậu phương an trí thỏa, anh cũng mới có sức mà mở rộng khuếch trương lãnh thổ, đánh trận đầu chính là lực lượng truyền thông, phó trưởng đài chủ quản này là một nhân vật mấu chốt, vì vậy cuộc xã giao này coi như cũng quan trọng đi.

Về phần Trương Lộ, nói thật, Phong Cẩm Thành căn bản không có đánh cô một phiếu, trong mắt anh, Trương Lộ chỉ là cái nền có thể có có thể không, mà anh không biết, trong lòng vợ anh, Trương Lộ cũng là một bức ngăn vướng mắc lớn nhất trong đầu.

Bạn đang đọc truyện *Bá Yêu Mưu Tình* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Ads Kê Thanh vạch rèm cửa sổ ra, nhìn Phong Cẩm Thành lái xe ra khỏi tiểu khu, có chút hoảng hốt, cảnh tượng này rất quen thuộc, trong một năm kết hôn, trình diễn qua vô số lần, Phong Cẩm Thành thậm chí chưa bao giờ ở trước mặt cô dấu diếm qua cái gì, giống như viền hoa của Phong thiếu trên báo chí, cuộc sống của Phong Cẩm Thành muôn màu muôn vẻ, làm mắt cô không th nghỉ ngơi được.

Điều này cũng khó trách, Phong Cẩm Thành là một người đàn ông thành công, gia thế ưu việt, bề ngoài tuấn mĩ. . . . . Tất cả điều kiện đều đặt trên người anh, mạ vàng nạm kim cương, đưa người đàn ông này tầng tầng gói lại, cho dù là người mù cũng sẽ không bỏ qua anh, huống chi, những người phụ nữ ánh mắt sắc bén kia.

Phong Cẩm Thành cưới cô, phỏng chừng cũng chắc chắn cho cô là người vợ giả câm vờ điếc, cô muốn tìm tình yêu trên người đàn ông như Phong Cẩm Thành, quả thực buồn cười, cô năm mơ sớm nên tỉnh, lại không tự chủ được hy vọng sự may mắn cùng tham vọng xa vời, đây chính là phụ nữ, hèn mọn yếu ớt, ngu ngốc không có chút khí phách.

Điện thoại di động vang lên, thức tỉnh cô đang ăn năn hối hận, là Tử Thấm, cô nhận: "Kê Thanh, cậu đi lấy quần áo, muốn thành bánh bao thịt đánh chó, vừa đi cũng không thèm quay về, cũng đã hai tiếng rồi, nếu cho Tiểu Tuyết của chúng ta làm, cũng đã làm xong. . . . . ."

Tử Thấm lấy miếng xếp gỗ tiểu nha đầu đang định bỏ vào miệng, kéo tay của bé, ôn tồn giảng giải đạo lý với tiểu nha đầu: "Đây là xếp gỗ, chơi, không thể ăn, bánh, thối thối. . . . . ." Vừa nói vào ống nghe: "Được rồi, được rồi, không nói với cậu nữa, nhanh trở lại đi, đừng quên khóa kĩ cửa sổ, không lại phải quay lại, nhớ thuê xe. . . . . ."(aoi: chỗ bánh bao thịt đánh chó ấy theo bọn hiểu là cái đã mất thì không thể lấy lại/trở lại được)

Kê Thanh để di động xuống, trong lòng ấm áp, có lẽ là vì làm lão đại (chị Tử Thấm là con cả) trong nhà, Tử Thấm rất biết chăm sóc người khác, đối với cô, đối với Tiểu Tuyết, giống như người nhà, có lúc ngẫm lại, Tử Thấm cũng không khác gì chị ruột cô rồi.

Kê Thanh tìm cái túi du lịch lớn, đem quần áo của mình, của Tiểu Tuyết cho vào trong, tắt đèn, khóa cửa, không thể trêu vào, cô nên trốn thôi, cô không muốn tiếp tục dây dưa cùng người đàn ông kia, vợ Phong Cẩm Thành, không phải là công việc cô có thể làm, cô có thể tự hiểu lấy mình.

Tử Thấm ngạc nhiên nhìn Kê Thanh xách một túi lớn đi vào cửa, Tiểu Tuyết đã lung la lung lay: me. . . . . Mẹ, me. . . . . Mẹ từ từ đi tới, Kê Thanh để hành lý xuống, vừa bồng con gái, vừa thơm một cái: "Tiểu Tuyết, về sau chúng ta ở cùng mẹ nuôi có được không?"

Tử Thấm đón lấy đứa nhỏ: "Đi đi, rửa tay trước, từ bên ngoài trở lại, không biết dẫn theo bao nhiêu vi khuẩn, Tiểu Tuyết thân thể yếu đuối, không có sức chống cự, cái người này làm mẹ mà không chú ý nhiều một chút, Còn nữa..., đã sớm nói không để hai người chuyển đi, chỉ lãng phí tiền, chỗ tớ ở đây mặc dù không lớn, hai ta ở một phòng, dì Quách cùng Tiểu Tuyết ở một phòng, phòng khách so với chỗ của cậu cũng lớn hơn, Tiểu Tuyết cũng có chỗ để hoạt động, tớ tan việc cũng không cần phải chạy hai nơi, còn mỗi ngày đều có thể được nhìn thấy Tiểu Tuyết nhà ta, thật tốt, cậu không phải không nghe. . . . . ."

Tử Thấm cau cau mày, ôm Tiểu Tuyết đứng ở cửa phòng rửa tay nhìn Kê Thanh hỏi: "Chỉ là, sao cậu đột nhiên thay đổi chủ ý, tính cậu ngoan cố như vậy, là Phong Cẩm Thành tìm tới đi?"

Kê Thanh hơi mím môi: "Tóm lại, tớ không muốn có dính dáng đến anh ấy. . . . . ." "Vậy thì ly hôn a! Thủ tục làm một cái. . . . . ." Kê Thanh lắc đầu một cái: "Tử Thấm, cậu không phải cũng không biết, anh ấy là người thế nào? Vấn đề là anh ấy không muốn ly hôn, một mình tớ muốn ly hôn, trừ phi khởi tố, cậu cảm thấy, tớ muốn cùng Phong thiếu lên tòa án, phần thắng có bao nhiêu"

Tử Thấm rất thành thật lắc đầu một cái: "Một phần cũng không có." "Cho nên. . . . . ." Kê Thanh nói: "Tớ trước đó chỉ có thể trốn tránh! Không phải thuận lợi trốn được hai năm rồi sao, trốn thêm một lần nữa, chờ anh ấy hết tức giận, có lẽ cũng hiểu rõ. . . . . ."

Tử Thấm lắc đầu một cái: "Tớ cảm thấy, chuyện không đơn giản như thế đâu, công việc của cậu thì sao đây?" "Từ chức, cũng may chỗ này tớ cũng làm chưa bao nhiêu ngày, vẫn còn trong thời gian thử việc, tiền lương không cần, cũng không tính là người đảm nhiệm hay không đảm nhiệm chức vụ."

"Này mẹ hắn chứ, trộm người cũng quang minh chính đại, an phận thủ thường như cậu, cũng phải trốn đông trốn tay." Tử Thấm tức giận bất bình, nhưng tức giận cũng chỉ tức giận thế thôi, trong lòng cũng biết, bọn họ thật sự đấu không lại Phong Cẩm Thành, nếu nhất định muốn thử. Chẳng khác nào lấy trứng chọi đá.

Phong Cẩm Thành thật không nghĩ tới, chờ anh đi xã giao xong, từ hội quán trở lại, ngắn ngủn chỉ ba tiếng đồng hồ, bên này phòng trống người đã đi, nhấn chuông cửa không ra, hàng xóm bên cạnh tốt bụng cho anh biết, khoảng chừng chín giờ, Kê Thanh xách một bao hành lý lớn đi, nói cách khác, anh chân trước vừa đi, người phụ nữ kia chân sau liền chạy.

Hòa giải, lời anh nói xuất phát từ nội tâm, nhưng nói cũng vô ích, người phụ nữ kia vẫn muốn trốn anh. Phong Cẩm Thành ngồi vào trong xe, phổi cũng muốn tức điên rồi, từ trong kính chiếu hậu liếc chính mình một cái, như thế nào cứ làm người phụ nữ kia chán ghét, chỉ ước gì vĩnh viễn không gặp lại anh.

Phong Cẩm Thành châm điếu thuốc, hít vài hơi, mới thoáng tỉnh táo lại, cẩn thận nhớ lại mấy lần, vẫn không tìm được vấn đề quan trọng, đẩy cửa xuống xe, tựa vào đầu xe, ngẩng đầu ngắm thật lâu cũng không nghĩ ra, đến khi trời tờ mờ sáng, cũng không thấy bóng dáng Kê Thanh, ánh lửa hy vọng duy nhất trong lòng hoàn toàn dập tắt.

Phong Cẩm Thành đột nhiên cảm thấy, mình đối với người phụ nữ kia thật quá tốt rồi, bỏ qua không trừng phạt cô, nghĩ muốn cho cô thời gian thích ứng, hoàn toàn là dư thừa, người phụ nữ kia không chỉ không thèm cảm kích, mà còn ngoắt một cái người chạy vô tung, thật nên đánh gãy chân, giam lại, xem cô còn chạy được chỗ nào.

Phong Cẩm Thành khẽ cắn răng, lấy di động ra gọi điện cho Hồ Quân, Hồ Quân bên kia mơ màng, ngẩng đầu nhìn đồng hồ, lại ngó ngó sang vợ bên cạnh vừa ngủ.

Khó khăn lắm tên tiểu tử chán ghét nào đó nhà hắn được lão gia tử lão thái hậu nhà hắn đón đi, hắn còn có thể không tranh thủ tính phúc cho tốt, kể từ khi con trai ra đời, chất lượng sinh hoạt buổi tối của bọn hắn, thẳng tắp giảm xuống, bắt được cơ hội, còn không nhiệt tình lăn qua lăn lại, giờ mới ngủ có được một lát, liền bị Phong Cẩm Thành gọi điện đánh thức, tâm tình Hồ Quân phải nói là quá tốt rồi, sợ ầm ĩ vợ hắn ngủ, bắt lấy di động, thật nhanh ra khỏi phòng ngủ, mới đặt lên lỗ tai, không hài lòng càu nhau: "Tao nói này Cẩm Thành, có thể gọi vào ban ngày được không, mày ban đêm dở chứng ăn vạ, mới có mấy giờ à?"

Phong Cẩm Thành lại không thèm để ý hắn, nói thẳng: "Giúp tao một việc, không cần biết dùng thủ đoạn gì, đem vợ tao tìm cho ra, phải nhanh. . . . . ."

Phong Cẩm Thành cắn răng nghiến lợi nói, Hồ Quân cũng hoàn toàn tỉnh ngủ, phải nói Cẩm Thành này cũng gần hai năm rồi không tìm, ngóng ngóng trông trông, giờ nhớ tới chuyện tìm vợ rồi, ngày đó Tả Hoành còn nói với cậu ta, Cẩm Thành còn suy nghĩ không không thấu, nói không lạ gì vợ, không những thế, hai năm kể từ ngày đó, cả người giống như hòa thượng thanh tu, nhạt nhẽo vô cùng.

Vả lại chuyện cha vợ kia của cậu ta, Phong Cẩm Thành chạy trước chạy sau, dựa vào không biết bao nhân tình, mới coi là giải quyết được, vẫn còn chưa nhìn thấy vợ. Mà phải nói vợ cậu ta cũng hiếm lạ, thế nhưng cũng không thấy cậu ta đi tìm, cứ như vậy cố gắng chờ đợi, làm khổ chính mình, làm

mấy anh em bọn hắn nhìn mà xót tim, giống như mình có đôi có cặp, vợ chồng tốt đẹp cuộc sống gia đình ổn định, đối với anh em như thế luôn có chút cảm giác bứt rứt, không giống như trước, có phúc cùng hưởng.

Nhưng cũng không thể không khuyên bảo qua, nếu không chúng ta đi tìm xem, nhưng nhắc tới chuyện đó, Cẩm Thành một dạng giống như bị điên liều mình uống rượu, làm mấy anh em bọn họ đến bây giờ cũng không dám nhắc lại chuyện đấy, vì thế sáng sớm như này, Phong Cẩm Thành gọi điện thoại muốn tìm vợ, Hồ Quân thật có chút đơ người.

Nhưng mà nghĩ lại, cũng coi là chuyện tốt mà, bất kể thế nào? Hai người cũng phải đối mặt nói rõ, trốn tránh dấu diếm cũng không giải quyết được vấn đề gì.

Không dễ gì Phong Cẩm Thành nói ra, Hồ Quân thân là anh em kết nghĩa của đương sự, trước khi tan việc, liền sửa sang lại tình huống của Kê Thanh trong hai năm qua thành tài liệu rất hệ thống, đặt lên bàn làm việc của anh.

Trước đó Hồ Quân có mở ra một lần, vừa thấy qua đã không thể bỏ được rồi, nhìn tiểu nha đầu đáng yêu như vậy trong ảnh, trong lòng Hồ Quân cũng một nhát một nhát ghen tị, bạn nói xem, Phong Cẩm Thành người này quả tốt số, vợ chạy hai năm, vừa tìm một cái liền nhảy ra một khuê nữ đáng yêu như vậy, bạn nhìn nhìn nhóc con này xem khuôn mặt nhỏ nhắn non mềm, mắt to vụt sáng, cái miệng nhỏ nhắn chu . . . . . Tinh tế mềm nhũn gọi Cẩm Thành một tiếng ba, không phải sướng chết. . . . . .

Hồ Quân này ghen tỵ nửa ngày, mới phát hiện chuyện dường như rất nghiêm trọng, vợ Cẩm Thành ban đầu là dẫn bóng chạy (ôm cái bụng chửa bỏ trốn ý ạ = =), đứa nhỏ cũng sinh rồi, còn trốn tránh không trở lại, đây chính là một lòng một dạ không muốn qua lại với Cẩm Thành, chỉ là tìm ra rồi, còn không biết giày vò thế nào đây?

Quả nhiên, Phong Cẩm Thành cầm tài liệu, tay đều run lên, gương mặt tuấn tú đen lại như được hóa trang, Hồ Quân vừa nhìn, cũng lo lắng thay vợ cậu ta, nghĩ tới, muốn khuyên một tiếng: "Cẩm Thành, vợ của mày, tao nhớ là rất hiền tuệ, là người phụ nữ giảng giải đạo lý, mày cũng đừng quá gấp gáp, khẳng định sau đó có nguyên nhân gì? Hai người chớ đánh nhau, nói rõ ra là được, hiện tại ngay cả con cũng đã có rồi, đâu còn vướng mắc gì không giải quyết được. . . . . ."

"Con?" Phong Cẩm Thành hận hận nghĩ tới, hai năm rồi, anh cũng không biết mình có con gái, cứ như vậy mặc xương thịt Phong Cẩm Thành anh ở bên ngoài chịu tội, người phụ nữ kia quả thật đã tới cực điểm không thể nói lý.

Phong Cẩm Thành còn nhớ rõ ràng, anh cho cô giải thích, người phụ nữ kia là hận cả đời này không thể không lừa anh, không muốn về nhà cùng anh, không muốn cho anh biết có con, nói trắng ra là, người phụ nữ kia không muốn qua lại với anh, bất kể nguyên nhân gì? Đây chính là chuyện người phụ nữ kia bây giờ tâm tâm niệm niệm mà, cô ta muốn sau khi ly hôn với anh, mang theo khuê nữ của anh gả cho thằng đàn ông khác, không có cửa đâu. . . . . .

Nghĩ đến đây, Phong Cẩm Thành có xúc động muốn giết người, từng luồng từng luồng tức giận trong lòng gần như không kiềm chế được, Hồ Quân liếc anh một cái, trong lòng không khỏi càng thêm bội phục vợ cậu ta, có thể làm Phong Cẩm Thành luôn luôn tỉnh táo, trêu chọc đến loại trình độ này, quả thật rất có bản lĩnh.

Nhưng mà vẫn phải thử hỏi: "Chuyện đó, Cẩm Thành mày định làm thế nào?"

Phong Cẩm Thành chợt đứng lên, ha ha cười hai tiếng, chính là cười có chút điên cuồng: "Làm gì ư? Cô ta muốn ly hôn, được thôi! Nhưng, đứa nhỏ phải thuộc về tao, còn cô ta thì cút đi cho khuất mắt lão tử. . . . . ." Hồ Quân ngạc nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Bá Yêu Mưu Tình* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Ads Kê Thanh chưa bao giờ xem thường năng lực của Phong Cẩm Thành, cũng vô cùng rõ ràng, chỉ cần anh thật sự muốn tìm cô, thì căn bản cô không thể nào trốn được, dù cho chỉ là một loại may mắn tâm lí, vả lại cô không cho rằng đối với Phong Cẩm Thành mình quan trọng như thế, quan trọng tới nỗi đáng giá để anh bám riết không tha.

Vì vậy khi từ trong mắt mèo trên cửa thấy khuôn mặt âm trầm của Phong Cẩm Thành bên ngoài, tuy rằng hoảng hốt, nhưng cũng không cho là ngoài ý muốn, giống như Tử Thấm đã nói với cô, giấy không bao nổi lửa, sự tồn tại của Tiu Tuyết, chỉ cần Phong Cẩm Thành đ ý một chút thôi, thì không th nào dấu diếm được.

Trên thực tế Kê Thanh ở nhà suy nghĩ một ngày một đêm, chuyện của cô cùng Phong Cẩm Thành hoàn toàn có thể giải quyết tố, vợ chồng ly hôn trong xã hội nhiều vô số, cô cùng Phong Cẩm Thành có cái gì khó khăn, mà Tiểu Tuyết. . . . . Nếu như cô thừa nhận nói cho anh hiểu, Phong Cẩm Thành cũng không phải người không nói đạo lý.

Nghĩ tới những thứ này, trái tim đang muốn nhảy ra khỏi cổ họng của Kê Thanh mới thả lỏng một chút, đưa tay mở cửa, vừa mới xoay tay mở cửa, cửa

chính đã bị Phong Cẩm Thành đẩy mạnh đụng ra tiếng, Phong Cẩm Thành mặt đen như Diêm vương bước vào nhà, sau khi vào chỉ âm hiểm liếc Kê Thanh một cái: "Con đâu?"

Kê Thanh hít sâu một hơi: "Cẩm Thành, chúng ta hảo hảo mà nói chuyện . . . . . ." "Hảo hảo mà nói chuyện?" Phong Cẩm Thành châm chọc cười hai tiếng: "Hiện tại muốn cùng tôi hảo hảo nói chuyện rồi hả? Xét thấy biểu hiện này của cô, tôi thấy cũng được, bàn lại thì lãng phí thời gian, Kê Thanh, cô muốn ly hôn với tôi, có thể, tôi thanh toàn cho cô, nhưng mà, đứa nhỏ là của nhà họ Phong tôi, bây giờ tôi muốn mang con bé đi, nếu như thời gian của cô thuận tiện, ngày mai chúng ta đi cục dân chính làm thủ tục, từ đó về sau, Phong Cẩm Thành tôi với cô không có một chút liên quan."

Sắc mặt Kê Thanh vụt một cái liền trắng bệch, trắng đến gần như không có chút màu sắc, thân thể lung lay một cái, lui lại mấy bước, tay đỡ lấy ghế sa lon vịn xuống ngồi, thật lâu mới ngẩng đầu lên nói: "Phong Cẩm Thành, anh rốt cuộc muốn thế nào?"

Giọng nói đã có mấy phần nghẹn ngào, trên thực tế, cô lúc này yếu ớt mà mệt mọi, trong ánh mắt hàm chứa nước mắt nhàn nhạt, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng gần như trong suốt, ngước đầu, trong giọng nói có van xin bất đắc dĩ, làm lửa giận của Phong Cẩm Thành không có giảm đi, ngược lại vèo một cái đốt lên.

Đây quả là thủ đoạn trước sau như một của người phụ nữ này, một bộ đáng thương, chọc người ta mềm lòng, đau lòng, đảo mắt một cái liền dứt khoát lục thân không nhận, Phong Cẩm Thành đưa tay nắm lấy cằm cô, tức giận khiến cho anh căn bản không thể khống chế được sức lực của mình, đau đớn chọt đến, làm Kê Thanh không tự chủ được hít một hơi.

"Tôi có ý gì? Kê Thanh, lời này nên là tôi hỏi cô, cô có ý gì? Đừng có trước mặt tôi bày ra bộ dáng này nữa, vô dụng, cô muốn làm gì? Ly hôn? Lập gia đình? Đều tùy cô, nhưng là, con của Phong Cẩm Thành tôi không thể gọi người khác là ba, tôi không cho phép."

Phong Cẩm Thành giận tím mặt giống như ngọn lửa phừng phừng phun trên mặt Kê Thanh, đốt cô từng trận, nhưng cô phải giữ vững lý trí, cô không muốn cùng người đàn ông này trở mặt, nếu thật sự trở mặt, đối với cô một chút cũng không tốt, nhưng cô căn bản không liệu trước được Phong Cẩm Thành sẽ có loại phản ứng này, mặc dù cô gạt anh sinh con, nhưng không phải anh đã nói, không thích trẻ con sao? Hơn nữa Tiểu Tuyết là cô sinh, mười hai tháng hoài thai khó nhọc, sinh hạ cục cưng bảo bối, là miếng thịt từ trên người cô khoét ra, bất kể người nào, cũng không được phép cướp con bé, Phong Cẩm Thành cũng không được.

Mơ hồ còn nhớ rõ, tối ngày hôm qua, giữa bọn họ còn không giương cung bạt kiếm như bây giờ, còn có đường sống. . . . . Nghĩ đến chỗ này, Kê Thanh kéo cánh tay anh: "Cẩm Thành, Tiểu Tuyết còn nhỏ, không thể rời khỏi mẹ, chúng ta bình tĩnh nói chuyện một chút được không?"

"Tiểu Tuyết" Phong Cẩm Thành đột nhiên cảm thấy, anh làm ba mà có chút thảm thương, khuê nữ ruột thịt này cũng đã hơn một tuổi rồi, cho đến sau lúc này, mới mơ hồ biết được nhũ danh, mà người phụ nữ. . . . . .

Phong Cẩm Thành cúi đầu nhìn cô, khuôn mặt nhỏ nhắn vội vàng từ tái nhợt chuyển sang đỏ, cùng bộ dáng sững sờ tối hôm qua đó, giống như biến thành người khác, đối với Kê Thanh mà nói, đứa nhỏ là uy hiếp của cô, có đứa nhỏ, chuyện gì cũng có thể thương lượng, vấn đề gì cũng có thể giải quyết.

Từ đáy lòng Phong Cẩm Thành chọt xông lên một trận ghen tỵ, cái loại ghen tỵ chưa từng được gặp mặt con gái. . . . . Cửa chính két một tiếng từ bên ngoài mở ra, me. . . . . Mẹ, me. . . . . Mẹ. . . . . Thanh âm mềm nhũn theo đó truyền vào, Phong Cẩm Thành theo bản năng quay đầu lại.

Một người phụ nữ ôm một đứa trẻ từ ngoài đi vào, một lớn một nhỏ bọc áo lông, có vẻ có chút cồng kềnh, hơn nữa đứa trẻ được ôm trong ngực, được khăn quàng với cái mũ lông bọc kín, chỉ lộ ra đôi mắt trong veo như nước ra ngoài, me. . . . . Mẹ, me . . . . . Mẹ kêu hai tiếng, hiển nhiên thấy mặt người lạ là Phong Cẩm Thành, cái miệng nhỏ nhắn có chút sợ hãi tò mò nhìn anh một cái, lướt qua anh nhìn thấy Kê Thanh, mắt to vụt sáng một cái, lại me. . . . . Mẹ, me. . . . . Mẹ kêu lên rồi, cánh tay nhỏ mở ra thật rộng, thân thể nhỏ bé liều mạng hướng lên phía trước.

Kê Thanh vội vàng đứng lên, ôm vào ngực, đem khăn quàng với mũ lông trên người con cởi xuống, bộ dáng xinh đẹp của tiểu nha đầu lập tức hiện lên trước mắt Phong Cẩm Thành.

Phong Cẩm Thành có chút ngẩn ra, nha đầu nho nhỏ, mở đôi mắt to ướt nhẹp, nhìn anh, khuôn mặt hồng hồng nhỏ bé mềm mại, miệng nhỏ khẽ chu, cứ như vậy trong nháy mắt, giống như có thứ gì đó thẳng tắp ghim vào trong lòng Phong Cẩm Thành, không đau, nhưng lại êm ấm chan chát , không thể nói rõ là tư vị gì.

Đây là khuê nữ ruột thịt của anh, cốt nhục của anh, hơn nữa lông mày kia, đôi mắt kia, hiển nhiên chính là hình dạng khi bé của anh, không, phải nói, so với anh khi còn bé xinh đẹp hơn. (aoi: họa thủy tương lai nhoa :]])

Phong Cẩm Thành khi còn bé có một quá khứ trôi qua không quá vừa ý, bởi vì khuôn mặt quá mức xinh đẹp này, mà không ít lần đánh nhau, từ nhà trẻ đã bắt đầu, phàm là người nào tiến đến nói anh có bộ dáng đẹp mắt, liền giơ đấm đánh một trận, đẹp mắt, xinh đẹp, gần như thành tử huyệt của anh, anh cảm thấy, những từ này đặt trên người mình, quá không đàn ông, nhưng một lát này đây lại phát hiện, thật ra bộ dáng đẹp mắt không phải không có chỗ tốt, anh đẹp mắt, khuê nữ giống anh, bộ dáng càng đẹp, Phong Cẩm Thành nhìn, so với nha đầu nhà Tả Hoành nhà Diệp Trì kia lại càng hơn.

Nghĩ đến đây, lửa giận ngất trời trong lòng, trượt một cái liền tiêu mất một nửa, đưa tay tới, nhẹ nhàng đụng một cái lên má tiểu nha đầu, hình như nhìn anh có chút quen thuộc, trừ chút sợ hãi lúc đầu, lúc này gan lớn, Phong Cẩm Thành vừa đụng khuôn mặt nhỏ nhắn của bé, cái miệng nhỏ nhắn liền ha ha nở nụ cười.

Ánh mắt Kê Thanh ảm đạm, Tiểu Tuyết từ trước đến giờ yếu ớt, có chút sợ người lạ, lần đầu gặp mặt nể tình như vậy, còn là lần đầu tiên, có lẽ đây chính là xương thịt máu mủ, cắt không lìa, kéo không ra.

Tử Thấm quét mắt qua người đàn ông đứng trong phòng khách, không cần đoán cũng hiểu ngọn nguồn, nhưng chuyện này cô không thể tham gia, cho dù là chị ruột Kê Thanh, cũng không thể ra mặt thay cô ấy, chuyện hôn nhân này, chỉ có thể tự mình giải quyết, điều duy nhất cô có thể làm, chính là yên lặng đứng sau Kê Thanh ủng hộ cô ấy vô điều kiện.

Trong mắt Phong Cẩm Thành căn bản không có Tử Thấm, trêu chọc con một lát, liền trực tiếp nói với Kê Thanh: "Chúng ta ra ngoài nói hay ở đây?" Giọng nói mặc dù lạnh, nhưng cũng không phải một bộ dáng không cho thương lượng như vừa rồi.

Kê Thanh ngẩn người, liên tục không ngừng nói: "Chúng ta đi ra ngoài nói, đi ra ngoài nói. . . . . ." Phong Cẩm Thành sờ sờ cái trán của tiểu nha đầu, đi ra mở cửa, quay đầu lại lại thấy Kê Thanh ôm tiểu nha đầu cọ xát, hôn một cái, cúi đầu, không biết nói cái gì bên tai tiểu nha đầu, tiểu nha đầu mới mở vòng tay đang ôm chặt, nhu thuận để Tử Thấm ôm lấy.

Phong Cẩm Thành đột nhiên cảm thấy, Kê Thanh như vậy thật xa lạ, ít nhất so với cô gái trầm mặc trong trí nhớ ấy, có chút xa lạ, trong sự xa lạ đổi thành một loại xinh đẹp, làm Phong Cẩm Thành cảm thấy thần thánh mỹ lệ.

Hai người một trước một sau xuống lầu, lên xe, xe chạy ra khỏi tiểu khu, dọc theo đường đi hai người cũng không nói chuyện, cùng với trầm mặc nảy sinh, làm Kê Thanh có chút thấp thỏm bất an, trong lòng ngổn ngang suy nghĩ, làm như thế nào ứng phó Phong Cẩm Thành, vì vậy căn bản không để ý tới Phong Cẩm Thành mang cô tới nơi nào, cho đến khi xe ngừng lại, Kê Thanh mới hồi hồn.

Xuống xe, mặc dù tâm sự trong lòng nặng như vậy, Kê Thanh cũng không khỏi tự chủ sợ hãi than một tiếng, trước mặt là một hồ nước rất to, trong đến thấu tới đáy, mặc dù đầu mùa đông có chút lạnh, nhưng trên mặt hồ gió tới phất qua, cũng không làm người ta cảm thấy thấu xương, đã là gần tối, nắng chiều tỏa ra từ cuối chân trời, phủ lên mặt hồ gợn sóng lăn tăn, sáng chói chiếu rọi nơi núi non xa xăm, xinh đẹp có chút không chân thật.

Bên hồ là một sân golf, có thể thấy được sân cỏ trải dài phập phồng phập phồng, cỏ xanh như đệm, nếu không phải không khí lạnh đang quấn quanh thân, Kê Thanh còn nhầm tưởng nơi này đang là mùa xuân.

Người đàn ông này trước giờ rất biết hưởng thụ, biết cách hưởng thụ, đi theo Phong Cẩm Thành ngồi ở trong ghế lô tinh xảo yên tĩnh, ngửi nhẹ hương trà, Kê Thanh không khỏi cảm thán trong lòng.

Khẽ nghiêng đầu, ngoài cửa sổ chính là mặt hồ, nước hồ trong suốt yên ả lẳng lặng vô thanh vô tức, nếu như không phải phiền não kéo không ra, ngồi một lát ở chỗ này, cuộc sống cũng vui vẻ rồi, đáng tiếc khoảng cách của cô tới sự vui vẻ quá xa, cuộc đời, tình yêu của cô cũng bị chính cô làm cho rối loạn.

Kê Thanh thu lại ánh mắt mới phát hiện, Phong Cẩm Thành hơi híp mắt lẳng lặng nhìn cô, con mắt sắc tối thâm trầm, tim Kê Thanh nhảy lên, âm thầm hít thanhh nói nói: "Cái đó, Tiểu Tuyết. . . . . ."

Cô vừa mới cất lời lên, liền bị Phong Cẩm Thành trực tiếp mà kiên quyết cắt đứt: "Đứa nhỏ không có gì để nói, con bé họ Phong, trong người con bé chảy dòng máu của tôi, con bé là của tôi."

Kê Thanhh nổi đóa: "Con bé là tôi sinh." Phong Cẩm Thành chau chau mày: "Tôi chưa từng phủ nhận điểm này." Kê Thanh cắn môi, trầm mặc hồi lâu mới nói: "Cho dù từ góc độ pháp luật mà nói, nếu như chúng ta ly hôn, đứa nhỏ cũng nên do mẹ ruột nuôi dưỡng, làm cha, anh có thể phải xem xét quyền." .

Một câu của Kê Thanh liền đem lửa giận không dễ dàng tiêu xuống của Phong Cẩm Thành, vụt một cái lại nổi lên, trong lòng Phong Cẩm Thành hận nghĩ, người phụ nữ này một chút cũng không biết tiếp thu, muốn cùng anh tán dóc chuyện pháp luật ở đây đúng không, được thôi! Phong Cẩm Thành nâng lên một nụ cười tràn ngập khinh miệt:

"Kê Thanh, cô thật đúng là ngây thơ, nói muốn ly hôn chính là cô, tôi chưa nói, dù cho đánh tới tòa án, cô suy nghĩ một chút, lấy hoàn cảnh điều kiện bây giờ của cô, so sánh với tôi, đối với đứa nhỏ mà nói ai tốt hơn, tôi muốn quan tòa từ góc độ đứa nhỏ suy tính, sẽ nhận định đứa nhỏ đi theo cha sẽ tốt hơn." .

Khuôn mặt Kê Thanh trắng bệch, đột nhiên cảm thấy có chút lạnh, bỏ đi danh hiệu trượng phu (chồng), Phong Cẩm Thành là một người đàn ông lạnh lùng đến tuyệt tình, làm cô không rét mà run.

Bạn đang đọc truyện *Bá Yêu Mưu Tình* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Ads "Anh muốn thế nào?" Trầm mặc hồi lâu, Kê Thanh lại thì thào câu này, giống như ở trước mặt Phong Cẩm Thành, cô sẽ không nói cái gì khác, cái kiểu bất đắc dĩ đó, dùng thanh âm thật thấp nói ra, làm trong lòng Phong Cẩm Thành không kìm được níu chặt, thậm chí anh có loại cảm giác không khỏi đau lòng, nhưng nghĩ đến người phụ nữ này chỉ tập trung muốn cùng anh ly hôn, vẻ đau lòng này của Phong Cẩm Thành liền chuyn thành phẫn uất.

Tức giận xen lẫn buồn bực, làm Phong Cẩm Thành kìm nén từ trong ra ngoài đến phát hoảng, người phụ nữ này ngay từ đầu đã rất vui sướng, rất dễ dàng vui vẻ, chính là muốn cùng anh ly hôn, vả lại cô năm lần bảy lượt hỏi anh muốn thế nào, thật có chút buồn cười. (aoi: chả hiểu đang ed cái j nữa = =)

Phong Cẩm Thành âm trầm nhìn cô: "Kê Thanh, câu như vậy, tôi không muốn trả lời em nữa, em muốn tôi thế nào? Tôi đã nói rất rõ ràng, muốn ly hôn, tôi thanh toàn cho em, nhưng đứa

nhỏ là họ Phong, phải đi theo tôi. "

Kê Thanh nhìn thẳng anh: "Anh biết rõ, anh biết rõ mẹ con chúng tôi không tách rời được, anh làm như vậy. . . . . Quá không hậu đạo. . . . . ." "Hậu đạo?" Phong Cẩm Thành ha ha cười hai tiếng: "Kê Thanh, Phong Cẩm Thành tôi chưa bao giờ là người hậu đạo, em sớm nên biết, vả lại, tôi không truy cứu việc em lén tôi sinh con, đã coi là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi!". (aoi: hậu đạo nghĩa là hiền hậu, phúc hậu nhưng để thế thấy tn ý nên bợn cho nguyên từ)

Sắc mặt Kê Thanh càng thêm trắng bệch, ý của người đàn ông này là làm sao, tất cả con đường đều nghiêm khắc chặn cô lại, căn bản không để cho cô lựa chọn.

Kê Thanh cúi đầu, một lát ngẩng đầu lên, lắp bắp mà nói: "Tôi không muốn, cũng không thể tách khỏi Tiểu Tuyết. . . . . ." Phong Cẩm Thành chau chau mày: "Điều này cũng không khó, Kê Thanh, em biết tôi rất bận, xã giao cũng nhiều, không có sức lực, không có thời gian, cũng không có hứng thú, tái giá vợ khác, còn em, trừ chuyện đi không chào này, trên căn bản tôi còn hài lòng, cũng xem là hiền thê (vợ hiền), nếu như muốn tiếp tục làm lương mẫu (mẹ tốt), tôi cũng không có ý kiến, hiểu chưa?".

Kê Thanh giật mình, nói thật, cô có chút không thể hiểu được Phong Cẩm Thành, bên ngoài nhiều phụ nữ như vậy, không phải hồng nhan tri kỉ thì cũng là đồng bạn hợp tác, Phong thiếu khi nào thiếu qua phụ nữ, ở nhà bày ra người phụ nữ không thú vị như cô, có ý gì? Anh không thích, lại càng không yêu cô, thậm chí, có lúc Kê Thanh cảm thấy, anh có lẽ là ghét cô, ở trong lòng Phong Cẩm Thành, phỏng chừng ngay cả là cái gân gà ăn thì không ngon bỏ đi thì tiếc cô cũng không bằng, sao lại phải dùng Tiểu Tuyết uy hiếp cô.

Kê Thanh suy nghĩ một chút, chợt hiểu mấy phần, đây chính là kiêu ngạo của người đàn ông, đối với chuyện cô yêu cầu ly hôn trước, đoán chừng người đàn ông này vô cùng để ý, mà tính tình Phong Cẩm Thành, Kê Thanh rất hiểu rõ, ấy là kiểu đàn ông mọi chuyện đều phải theo đuổi sự hoàn mỹ, sao có thể chịu được trong chuyện hôn nhân xuất hiện tỳ vết lớn như thế.

Phong Cẩm Thành bưng chén cà phê tinh xảo trên bàn lên, yên lặng nhấp một ngụm, trong hương nồng thoáng hiện ra mùi vị đắng chát, khuấy đảo ở trong miệng, theo cổ họng mờ mịt đi xuống, tư vị này. . . . . Phong Cẩm Thành rất quen, giống như trong hai năm này cả ngày lẫn đêm đều được thưởng thức.

Phong Cẩm Thành để cái chén xuống, ánh mắt không tự chủ được rơi xuống người Kê Thanh ngồi đối diện, ngoài cửa sổ trời chiều đã từ từ rơi xuống, còn sót lại vài tia sáng mỏng manh từ ngoài cửa sổ chiếu vào, rơi xuống trên người cô, men theo dính trên tóc cô, phảng phất tỏa ra một tầng sáng nhàn nhạt, ánh sáng chậm rãi lưu động, đem thanh sầu quanh người cô tô đậm rõ ràng ra ngoài, có cảm giác có thể làm bất kì người đàn ông nào động lòng mềm yếu.

Cô chậm rãi ngẩng đầu lên, ngũ quan vốn chỉ có thể coi là thanh tú, ở trong vầng sáng đổi thành một loại đoạt tâm phách mỹ lệ, Phong Cẩm Thành chợt có loại xúc động muốn đem vẻ xinh đẹp này giấu đi thật sâu, không muốn để cho những người đàn ông khác nhìn thấy. . . . . Loại tâm tình không thể xuyên thủng này vây quanh trong đầu, thật lâu không tiêu tan.

Kê Thanh chưa kịp nói gì, điện thoại di động liền vang lên, Kê Thanh liếc nhìn số gọi tới, vội vàng nhận, bên kia truyền đến thanh âm gấp gáp của Tử Thấm: "Kê Thanh, Tiểu Tuyết sốt rồi, tớ thử đo nhiệt, 38 độ 7, tớ cho con bé dán miếng hạ sốt, nhưng không dùng được, có chút ho khan, bây giờ tớ sẽ đưa con bé lên bệnh viện nhi, cậu trực tiếp tới đây nhé.".

Kê Thanh sợ hết hồn, cả người luống cuống, đứng lên, cầm túi chuẩn bị xông ra ngoài, lại bị Phong Cẩm Thành phản ứng nhanh níu lại, Kê Thanh giãy dụa một cái: "Phong Cẩm Thành, anh buông tôi ra trước đã, Tiểu Tuyết bị bệnh, tôi phải đi bệnh viện, chuyện của chúng ta sau này hãy nói. . . . . "

Phong Cẩm Thành sửng sốt, buông cổ tay cô ra, ngược lại cầm bả vai cô, nâng mặt cô lên, dùng giọng nói vô cùng nghiêm túc lại giống như cảnh cáo nói với Kê Thanh: "Kê Thanh, Tiểu Tuyết là con gái tôi, tôi nghĩ đã nói rất rõ ràng rồi, hiện tại nói cho tôi biết bệnh viện nào? Chúng ta cùng đi." .

Kê Thanh lúc này đâu còn tâm tư cùng anh tán dóc những chuyện này, đã nói bệnh viện thanh nhi đồng, mặc cho Phong Cẩm Thành trực tiếp kéo cô ra khỏi hội quán, lên xe. . . . . .

Thời điểm hai người đến bệnh viện, đứa nhỏ đã nằm trên giường nhỏ trong phòng truyền nước biển truyền nước, Tử Thấm đang ngồi canh bên cạnh, nhìn thấy Kê Thanh tới, Tử Thấm đứng lên nhỏ giọng nói: "Bác sĩ nói là viêm phổi cấp tính, đều tại tớ, nếu không mang con bé đi khu vui chơi thiếu nhi thì tốt rồi, đoán chừng là ban ngày chơi chảy mồ hôi, mới bị nhiễm gió lạnh."

"Trời lạnh như thế này, mang con bé đi khu vui chơi, có phải cô bị điên hay không?" Kê Thanh còn chưa nói gì, Phong Cẩm Thành đã một giọng khởi binh vấn tội.

Tử Thấm cũng không phải Kê Thanh, giận trắng mặt nhìn anh một cái, không chút khách khí cãi lại: "Trời lạnh mới phải ra ngoài vận động nhiều, anh là cha của Tiểu Tuyết mấy ngày, biết cái gì?" "Tôi là không hiểu, khuê nữ của tôi hiện giờ bị bệnh, nằm ở nơi này, chính là cái cô gọi là vận động làm ra."

Kê Thanh vốn không muốn để ý tới hai người này, cúi đầu nhìn con gái, hiển nhiên là đã khóc, trên khuôn mặt nhỏ nhắn còn vương lại nước mắt nhàn nhạt, cái miệng nhỏ nhắn ủy khuất xẹp lại, nhìn qua hết sức đáng thương, mặc dù đã ngủ, nhưng cũng không an ổn, thỉnh thoảng ho khan một hai tiếng, Kê Thanh sờ sờ trán con gái, vẫn còn chút nóng, nhưng cũng đỡ hơn rồi, mồ hôi thoát ra, Kê Thanh mới thở dài một hơi, gẩy gẩy tóc mái mềm mại trên trán con, đứng lên kéo Tử Thấm đi ra ngoài.

Đứng ngoài hành lang bệnh viện Tử Thấm mới nhẹ nhàng nói: "Kê Thanh, cũng tại tớ, nếu không phải tớ mang Tiểu Tuyết đến khu vui chơi, thì đã không sao rồi. . . . . ." Kê Thanh vỗ vỗ bả vai cô lắc đầu một cái: "Tiểu Tuyết sinh non, thân thể vốn yếu, bác sĩ cũng đã nói rất nhiều, phải cố gắng tăng thêm nhiều thời gian hoạt động bên ngoài, mới có thể tăng cường sức miễn dịch cho con bé, bây giờ là thời điểm cảm cúm phát triển, người lớn còn không tránh

được, huống chi Tiểu Tuyết, có liên quan gì đến cậu đâu?".

Áy náy trên mặt Tử Thấm mới phai nhạt một chút: "Mới rồi bác sĩ nói tốt nhất là nằm viện, nhưng bây giờ không có giường, chỉ có thể ở tạm trước trong đây, tớ có tìm người bạn, nói chờ sáng mai xem thế nào, có người xuất viện, lập tức sẽ cho chúng ta vào.".

Kê Thanh gật đầu một cái: "Ừ! Vậy cậu về trước đi! Không phải nói ngày mai có khách hàng muốn mua bảo hiểm sao, cậu cứ đi xử lý đi, tớ ở đây trông là được rồi. "

Tử Thấm dặn dò Kê Thanh nếu có chuyện gì phải gọi điện ngay cho cô, liền đi. Lúc Kê Thanh quay lại phòng truyền nước biển, không khỏi có chút sững sờ.

Phong Cẩm Thành ngồi trên ghế bên giường nhỏ, dáng người cao to, ngồi ở chỗ đó có vẻ rất không phù hợp, khẽ khom người, ngón tay lướt qua gương mặt Tiểu Tuyết, nhẹ như vậy, có chút run rẩy, giống như sợ sẽ dùng quá nhiều sức, rồi tâm tình như muốn chạm vào, sự run rẩy từ đầu ngón tay anh lộ ra, làm Kê Thanh chợt có cảm giác chua xót không hiểu được, có lẽ cô quá độc đoán, người đàn ông này có lẽ không quá ghét trẻ con. . . . . .

Trong lòng Phong Cẩm Thành một mảnh mềm mại, loại mềm mại này anh sống hơn 30 năm qua, cũng chưa được thể nghiệm qua chân thật như thế, nằm trên giường chính là cô con gái nhỏ nhắn của anh, con gái ruột thịt, yếu ớt đáng thương nằm ở kia, trên cánh tay nhỏ trắng noãn kim tiêm vùi vào trong mạch máu con bé, Phong Cẩm Thành cũng thấy đau thay con.

Phong Cẩm Thành còn là lần đầu tiên, cẩn thận như thế nhìn khuê nữ của anh, lông mày kia, đôi mắt kia, hiển nhiên chính là phiên bản lúc nhỏ của anh, so với anh còn xinh đẹp hơn, Phong Cẩm Thành không tự chủ được đưa tay mơn trớn mặt con, dừng lại trên vệt nước mắt, từ đầu ngón tay truyền tới cảm giác máu mủ thân tình, làm Phong Cẩm Thành có thể rõ ràng cảm thấy, trái tim luôn luôn nguội lạnh trong lồng ngực mình, nhất thời hóa thành một nhúm bông, mềm mại không có có hình dáng.

Cảm thấy trước người có bóng râm, Phong Cẩm Thành cũng không rời tầm mắt khỏi con gái, chỉ mở miệng hỏi một câu: "Rốt cuộc như thế nào? Bác sĩ nói như thế nào?".

Thanh âm rất lý trí, cũng không có kích động cùng tức giận như vừa rồi, Kê Thanh dừng một chút, nhỏ giọng trả lời: "Bác sĩ nói tốt nhất phải nằm viện, chính là trước mắt không có giường bệnh, Tử Thấm tìm bạn rồi, bảo ngày mai xem một chút, có thể có giường trống hay không. . . . . .".

Phong Cẩm Thành rốt cuộc ngẩng đầu nhìn cô, nhẹ nhàng sờ sờ trán của con rồi đứng lên, theo thói quen dùng giọng ra lệnh phân phó: "Em ở đây trông chừng, tôi ra ngoài một chuyến, một lát trở lại. . . . . .".

Kê Thanh cứ như vậy nhìn bóng người thon dài của anh, sải bước ra khỏi phòng truyền nước biển, trong nháy mắt biến mất ở khúc ngoặt hành lang, trong lòng đột nhiên cảm thấy có chút trống trải không nắm bắt được, không khỏi ngầm cười khổ, cô thật là một người phụ nữ mềm yếu không có thuốc chữa, cứ như vậy một lát, cô lại có chút ỷ nghĩ phụ thuộc vào người đàn ông này rồi. . . . . .

Lúc Phong Cẩm Thành trở lại, một nữ bác sĩ hiền lành hơn 40 tuổi đi theo đằng sau, khẽ mỉm cười lên tiếng chào với Kê Thanh, đi sang bên phải nói với y tá một tiếng, Phong Cẩm Thành nhẹ nhàng ôm lấy con, nói với Kê Thanh đang còn ngẩn người: "Còn thất thần cái gì? Đến phòng bệnh thôi. ".

Kê Thanh lúc này mới hồi phục lại tinh thần, vội vàng từ trên kệ, lấy xuống bình nước biển, giơ lên cao, theo Phong Cẩm Thành vững vàng ra khỏi phòng truyền nước.

Phòng bệnh tốt nhất, bác sĩ uy tín nhất, cho Tiểu Tuyết làm kiểm tra chu đáo nhất, so với lúc nãy bó tay hết cách, Kê Thanh lại một lần nữa được lãnh giáo khắc sâu sự cường đại của người đàn ông này, lần đầu tiên có suy nghĩ, có lẽ Phong Cẩm Thành nói có đạo lý, đứa nhỏ đi theo anh so với một người mẹ không có gì cả như cô sẽ tốt hơn, ít nhất con bé có thể có được sự chăm sóc tốt nhất. . . . . .

Bạn đang đọc truyện *Bá Yêu Mưu Tình* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Ads Trẻ con bị viêm phổi là bệnh thường gặp, hơn nữa Tiểu Tuyết thân thể yếu, thời điểm đổi mùa, liền dễ bị cảm mạo phát sốt, mà đã sốt thì sẽ bị ho, chuyển thành viêm phổi, ban đầu Kê Thanh muốn cho con tiêm phòng ngừa viêm phổi, nhưng lo lắng tác dụng phụ quá lớn, sợ cơ thể Tiểu Tuyết không chịu được, bác sĩ cũng không đề nghị, cuối cùng cũng không làm gì cả.

Phong Cẩm Thành không biết những chuyện này, một người đàn ông mới bắt đầu làm cha, đối với cô con gái nhỏ mỏng manh nằm trên giường, cái loại tình thương dời núi lấp bin của người cha bộc phát ra, vừa nghe Kê Thanh nói chưa cho con tiêm phòng ngừa viêm phổi, tức giận trong lòng bốc lên, bác sĩ vừa rời đi, Phong Cẩm Thành liền bắt đầu gây khó dễ.

"Tại sao chưa cho con tiêm phòng? Bình thường em làm cái gì? Làm mẹ gì mà thất trách thế, con không sinh bệnh cũng khó. . . . . ."

Giọng nói chỉ trích lạnh lùng kia, làm Kê Thanh uất ức đầy bụng, lại chung quy không phát tiết nói ra được, cứng rắn nén lại, cô không biết nên giải thích với Phong Cẩm Thành những chuyện này như thế nào, quá vụn vặt, hơn nữa, cho dù cô giải thích, cũng không biết Phong Cẩm Thành có cho rằng cô nói xạo hay không, mà con bị bệnh là sự thật, sự thật ngay trước mặt, cô có nói gì cũng dư thừa, chỉ có thể để nỗi uất ức này nén lại, nhưng hốc mắt lại không nhịn được có chút sương mù, đồng tử ẩm ướt, căn bản không cách nào khống chế.

Cô cắn chặt môi, vội vàng cúi đầu, xoay người ngồi bên giường Tiểu Tuyết, không giải thích cũng không phân biện, cứ trầm mặc như vậy, Phong Cẩm Thành trong lòng đang muốn phát hỏa, thấy cô như vậy, trong lòng lại có chút hối hận, uất ức trong mắt cô lọt vào mắt anh, có chút đau lòng.

Trên thực tế, anh đang chờ cô giải thích hoặc phân biện, Phong Cẩm Thành chợt phát hiện, vấn đề của anh cùng Kê Thanh có lẽ không thể khai thông, cô có chuyện gì chưa bao giờ nói cho anh biết, tức giận lên, mới ngậm nửa câu lộ nửa câu, mà Phong Cẩm Thành có thể đoán được tâm tư tất cả phụ nữ bên ngoài, nhưng hết lần này đến lần khác lại không đoán được vợ mình.

Sau khi Kê Thanh đi, anh ngày nào cũng nghĩ, đêm nào cũng nghĩ, cũng không thể hiểu được trong cái đầu nhỏ kia của vợ mình đến tột cùng là suy nghĩ cái gì, đang yên đang lành, đột nhiên bỏ đi, trên thực tế, anh cho rằng mấy tháng trước khi Kê Thanh đi, hôn nhân của hai người có thể tính là trong giai đoạn tốt đẹp.

Nếu thời điểm mới kết hôn mình lạnh nhạt với cô, cô không hài lòng bỏ đi, còn có thể tha thứ, sau cùng trong hơn mấy tháng kia, anh cảm thấy hai người rất phù hợp, cái loại phù hợp từ thân thể đến trái tim, làm anh cảm thấy vui sướng tựa như được trọng sinh, rất tế nhị.

Thời điểm Phong Cẩm Thành ở bên ngoài xã giao, trong lòng thậm chí cũng không yên, chỉ hận không thể được nhanh chóng về nhà, một cảm giác gia đình thuộc về mình, một cảm giác thực tế anh không nói ra được, loại thực tế này, nếu chưa từng có qua, cả đời này anh sẽ không nhớ đến, nhưng có rồi mà lại biến mất, Phong Cẩm Thành làm sao có thể cam tâm.

Vì vậy, anh thật sự rất rất muốn biết người phụ nữ này rốt cục nghĩ cái gì, lại phát hiện thật không dễ dàng, người phụ nữ này cái miệng giống như hồ lô, một câu một lời trong lòng cũng không muốn nói ra, cố hỏi thì cũng chỉ cắn môi cúi đầu như vậy, cho người ta sự phản kháng tiêu cực, bộ dáng uất ức lại bướng bỉnh này, rơi vào mắt Phong Cẩm Thành, hết lần này đến lần khác lại không đúng.

Nghĩ lại, mình xác thực có phần hơi quá, vợ anh mà ngay cả bản thân cũng không hiểu chăm sóc được, chứ đừng nói còn mang theo một đứa nhỏ yếu ớt, có ai muốn cô bỏ đi, nếu cô không bỏ đi, một nhà ba người bọn họ bây giờ không phải rất hạnh phúc hay sao.

Trong phòng bệnh đơn, Tiểu Tuyết đang ngủ, hai người lớn không nói lời nào, có chút trống vắng, Phong Cẩm Thành quét mắt qua Kê Thanh, âm thầm thở dài, xoay người đi ra ngoài.

Cửa khép lại, nước mắt Kê Thanh đã nhịn thật lâu, tí tách từng chút rơi xuống, lúc Phong Cẩm Thành trở lại, đã là nửa tiếng sau, trong tay xách theo hai hộp cơm, đặt trên cái tủ đầu giường, không có chút tức giận nói: "Ăn chút gì đi, nếu em bị bệnh, chẳng ai có thể chăm em. . . . . ."

Kê Thanh ngẩn ra, cũng không ngẩng đầu nhìn anh, mở hộp cơm ra, phía trên là cháo sấu nhược (?) cô thích nhất, phía dưới là cháo trắng hương nếp, sự chu đáo của người đàn ông này, làm Kê Thanh có chút bất ngờ.

Phong Cẩm Thành ngồi vào một bên giường, nhẹ nhàng sờ lên cái trán của Tiểu Tuyết, man mát, có chút mồ hôi, cầm cái túi xách lên, lấy ra một cái khăn mới tinh, vào toilet dùng nước ấm giặt sạch, lau lau mồ hôi trên trán con, cúi đầu nhìn qua đồng hồ, từ một bên trong túi xách lấy laptop ra, để lên bàn, bắt đầu làm việc.

Xong việc, hơi nghiêng đầu thì phát hiện, không biết từ lúc nào bên tay đã đặt một ly nước ấm, Phong Cẩm Thành trong lòng chợt ấm lên một chút, giống như có một luồng nhiệt, không biết từ đâu mà ào ạt chảy ra, ở trong lục phủ ngũ tạng của anh mà khuấy động, giống như được một chiếc bàn là với nhiệt độ thích hợp ủi qua, rất dễ chịu, thật thoải mái.

Phong Cẩm Thành ngẩng đầu lên, nhìn Kê Thanh ngồi đối diện, trong phòng đèn điện chói mắt đã được tắt, ánh sáng nhu hòa của đèn tường dính vào đuôi mày khóe mắt của cô, một bên tóc mai, nhuộm ra một loại đường nét hết sức dịu dàng, lông mi cụp xuống tạo ra bóng râm cong cong nhàn nhạt dưới mắt, ngũ quan của cô lộ ra, các khối hình có điểm không nói ra được.

Chắc là cảm giác được ánh mắt của anh, cô nâng mắt, ngẩng đầu lên, ánh mắt Phong Cẩm Thành lướt qua trên đôi mắt ửng đỏ của cô, lóe lóe, thật trầm lại mơ hồ nói: "Xin lỗi. . . . . ."

Kê Thanh nhìn anh có chút kinh ngạc, thật lâu sau mới phục hồi lại tinh thần, người đàn ông này nói xin lỗi cô, nói thật, có chút khiếp sợ, có chút không thể tưởng tượng nổi, lấy sự hiểu biết của Kê Thanh với Phong Cẩm Thành mà nói, bề ngoài người đàn ông này ưu nhã, bên trong chủ nghĩa đàn ông lớn vô cùng, nói xin lỗi với phụ nữ, quả thực không thể làm được. (aoi: dạ, là vì chị nên anh mới thế đấy ạ -___-)

Hơn nữa chuyện mới rồi, Kê Thanh tỉnh táo lại suy nghĩ một chút, Phong Cẩm Thành nói cũng có đạo lý, tóm lại người làm mẹ như cô thật thất trách, mới làm con chịu tội ngã bệnh, Kê Thanh nghĩ như vậy, vẻ uất ức trong lòng liền phai nhạt, mà Phong Cẩm Thành nói xin lỗi, làm Kê Thanh rất khiếp sợ, đột nhiên phát hiện, có lẽ mình cũng không thật sự hiểu rõ người đàn ông này, ý nghĩ này vừa xẹt qua trong đầu cô, còn chưa kịp dừng lại, liền bị tiếng ho của Tiểu Tuyết đột nhiên cắt đứt.

Đứa trẻ còn quá nhỏ, khi khó chịu không chịu được, chỉ biết khóc không ngừng nghỉ, vừa ho khan, vừa khóc, đờm ho đi lên ngăn ở cổ họng, bị kìm đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên cũng nhanh chuyển sang tím bầm.

Phong Cẩm Thành thật sự bị làm sợ, tay chân luống cuống, tay đưa lên đưa xuống không biết phải làm sao, sốt ruột đứng đó, cứ như vậy nhìn Kê Thanh ôm con lên, vừa dỗ dành, vừa vỗ nhè nhẹ sau lưng con, cho đến khi đờm trong cổ họng con nôn ra, mới ôm con vào ngực, đi tới đi lui, lo lắng, dỗ dành. . . . . .

Ho khóc một hồi, đứa nhỏ mới mơ màng ngủ lại, Kê Thanh cẩn thận đặt con lên giường bệnh, vừa mới đặt xuống, con liền nhăn mi nhíu mày, có dấu hiệu muốn tỉnh lại, chỉ có thể tiếp tục ôm, thời điểm cánh tay ôm đến có chút nhức mỏi, một đôi cánh tay vững chãi ôm lấy con.

"Để tôi ôm, em nghỉ ngơi chút đi. . . . . ." Kê Thanh nhất thời sững sờ, Tiểu Tuyết đã an ổn nằm trong ngực Phong Cẩm Thành, trừ mới đầu có chút xa lạ, hiện tại tư thế ôm con của Phong Cẩm Thành đã rất thuần thục, hơn nữa Tiểu Tuyết ở trong lòng anh, thế nhưng không tỉnh, cái miệng nhỏ nhắn bóp bép, thút tha thút thít hai cái liền ngủ.

Phong Cẩm Thành chờ con thực sự ngủ rồi, mới nhẹ nhàng đặt lên giường, ngẩng đầu nhìn Kê Thanh nói: "Chờ Tiểu Tuyết khá hơn một chút, chúng ta về nhà. . . . . ."

Kê Thanh ánh mắt lóe lóe, cúi đầu không lên tiếng, Phong Cẩm Thành thấy cô chấp nhận, cũng không muốn tính toán chi li chuyện quá khứ nữa, thành thực mà nói, anh không bỏ được vợ, tuyệt đối không nghĩ đến chuyện ly hôn, trước mặt nói những thứ kia, tất cả đều là vì muốn ép vợ anh về nhà, nếu có con anh có sự kiêu ngạo cùng tự hào của một người làm cha, nếu không có vợ, đứa nhỏ ở đâu ra, Phong Cẩm Thành trong lòng rõ như gương sáng, vì vậy lời này nói ra ngoài, mặc dù có chút thừa nhận nghi ngờ, cũng mặc kệ, dù thế nào đi nữa anh cũng muốn một nhà ba người mỹ mãn trở về. (aoi: đoạn này chém nhiều, bà con thông cảm = =)

Kê Thanh thật có điểm bị người đàn ông này làm cảm động, giờ này hôm nay, Kê Thanh lại phát hiện, trên thân người đàn ông này ẩn dấu sự săn sóc, kiểu cách săn sóc không phô trương, lại gần tim gần phổi. Trên căn bản, bị người đàn ông này làm cảm động, đối với Kê Thanh mà nói, là chuyện quá dễ dàng.

Giữa nam nữ, chỉ cần bạn yêu, sẽ mất đi lý trí sức phán đoán, mặc dù đối phương sai lầm nhưng chân thiết trong mắt bạn, cũng sẽ tự biến kiếm cớ cho đối phương, mà hơi tốt một chút, cũng sẽ mở rộng vô hạn, đây chính là tình yêu, phụ nữ trong tình yêu, là một kẻ ngốc không hơn không kém.

Kê Thanh vô cùng muốn cứ như vậy cùng Phong Cẩm Thành trở về, tự lừa dối mình tiếp tục cuộc sống qua ngày của cô, dù sao bất luận thế nào cũng cứ ngây ngô dại dột cả đời, anh có yêu cô hay không thì có sao? Tình yêu cũng không phải thứ sinh hoạt cần thiết.

Mà trong đầu chợt hiện lên khuôn mặt phong hoa tuyệt đại của Trương Lộ, còn có ánh mắt sáng quắc của Phong Cẩm Thành, trai tài gái sắc, hai người xứng đôi giống như trời sinh đã là, so sánh xuống, nếu cô chen vào giữa, thật có vẻ đáng thương đáng buồn.

Cô không muốn tiếp tục làm một người phụ nữ như vậy, cái kiểu trong lòng khổ sở muốn chết,

trên mặt còn phải tươi cười, cô không muốn lại như thế, chỉ là, tại thời điểm mấu chốt này cô không muốn cùng Phong Cẩm Thành tranh chấp nữa, tâm lý trốn tránh làm đà điểu xuất hiện, Kê Thanh nghĩ, có thể kéo một ngày coi là một ngày đi! (aoi: oaaaa~~~ mềnh muốn oánh Kê tỷ một cái =’”’= Phong ca: ngươi dám!!? aoi:……...)

Phong Cẩm Thành cũng không biết trong lòng Kê Thanh đang bách chiến thiên hồi, Kê Thanh cam chịu, làm tâm tình Phong Cẩm Thành tốt lên không ít, nhưng tâm tình tốt không giữ được mấy ngày, ngày kia khi con xuất viện, Kê Thanh ôm con nói với anh, lúc này tôi không muốn trở về với anh, Phong Cẩm Thành cảm thấy, tất cả phong độ kiềm chế của mình trong cuộc đời này, đã bị người phụ nữ này giày vò đến một mảnh cũng không còn.

Anh nheo mắt lạnh lùng nhìn cô, cắn răng nghiến lợi hỏi: "Vì muốn ly hôn, em thật sự muốn cùng tôi thẩm vấn trên tòa đúng không?"

Bạn đang đọc truyện *Bá Yêu Mưu Tình* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Phong Cẩm Thành phát hiện, mình thật sự không có một chút biện pháp gì đối với người phụ nữ Kê Thanh này, cái gì cô cũng không nói với anh, thật muốn đánh nhau với cô một trận!

Trong lòng vẫn còn không nỡ, thêm nữa, anh còn muốn cùng cô đi tiếp những tháng năm rộng dài, nếu không mọi người đều nói, người đàn ông này cũng có lúc bị coi thường, Phong Cẩm Thành cảm thấy, trong chuyện đối xử với vợ mình, anh cũng không nhận ra bản thân nữa, không quả quyết, miệng nói tàn nhẫn, em chờ lệnh gọi đến của tòa án đi! Đội một đầu đầy lửa giận về thành phố B, điện thoại cũng gọi cho luật sư rồi, lại bị anh dập máy.

Thật sự nếu ồn ào đến tòa án, giữa hai người sẽ không thể cứu vãn được nữa, anh rất hiểu điều này, nhưng là người phụ nữ kia. . . . . Trước kia cũng biết cô có chút trầm mặc ít nói, nhưng một chút cũng không biết lại bướng bỉnh như vậy, hơn nữa, Phong Cẩm Thành thủy chung không giải thích được, ban đầu kết hôn vội vàng, không biết làm sao liền chấm dứt, lúc này Kê Thanh muốn ly hôn với anh, cũng hồ đồ u mê như vậy.

Phong Cẩm Thành cũng hận không thể bổ đầu Kê Thanh ra xem, bên trong rốt cuộc suy nghĩ cái quái gì? Phong Cẩm Thành buồn bực khó chịu không có chỗ phát tiết, liền xách Diệp Trì đang ở nhà ra uống rượu, nghĩ muốn đem những chuyện phiền lòng này nói cùng anh em một chút.

Diệp Trì hai ngày nay cũng rảnh rỗi, vợ hắn đi du lịch, phải nói là sự nghiệp đơn vị hàng năm luôn có mấy lần đi du lịch, lúc đó Diệp Trì có lén lút can thiệp, về căn bản, nếu chỉ là một lần thì đồng chí Thời Tiêu cũng không để ý, nhưng lừa gạt mấy lần, dù đồng chí Thời Tiêu có ngốc thì cũng nhìn ra ý tứ rồi.

Lần này đi Giang Nam, Thời Tiêu đã quyết ý nhất định đi, Diệp Trì không hiểu, Giang Nam cũng không có gì lạ, vợ hắn thích Giang Nam, hắn cũng rất ủng hộ, năm nào cũng đến một hai lần, vì để thuận tiện, còn mua một biệt thự bên Tây hồ, Thời Tiêu muốn đi, khi nào chẳng được, cần gì phải đi cùng đám người trong đơn vị, đó là chơi sao? Đơn giản chính là chịu tội.

Lúc hắn nói những lời này với Thời Tiêu, vợ hắn chu cái miệng nhỏ nói hắn khoe của, thô tục, cả người đầy hơi tiền, không thể hiểu hoạt động tập thể đầy vui thú này của bọn họ. . . . . Dù sao nói hết hơi hết nước miếng vẫn là đi.

Vợ đi, con trai con gái cũng bị nhị lão Diệp gia vui mừng hớn hở đón đi, cái nhà to như vậy chỉ có một mình hắn đơn độc một mình, mỗi lần từ công ty về nhà, bình thường hết sức nhẹ nhàng, mấy ngày nay lại dị thường nặng nề, vợ hắn không có ở đây, giống như không có người tâm phúc, làm gì cũng chẳng có cảm giác.

Vì vậy Phong Cẩm Thành tìm hắn uống rượu xem như đánh bừa mà trúng, phải nói hai anh em bọn họ mấy ngày này đã không đi uống cùng nhau, ánh mắt Diệp Trì tà ác, đưa mắt nhìn một cái, đã biết ngay Cẩm Thành không vui vẻ gì, từ nhỏ đến lớn, Diệp Trì chưa từng thấy qua Phong Cẩm Thành buồn thành như vậy.

Có cảm giác chuyện phiền toái gì tới tay cậu ta đều có thể giải quyết, Diệp Trì rất phục cậu ta ở điểm này, tựa như lúc vợ hắn Thời Tiêu nói vậy, Phong Cẩm Thành mặc dù nhìn qua rất nghiêm cẩn, trên người lại mơ hồ hàm chứa phong thanh cốt tuấn, khí phách Ngụy Tấn mạnh mẽ sáng ngời. . . . . Nói gần nói xa chính là tán thưởng rất nhiều.

Ngay lập tức trong lòng Diệp Trì chua không chịu được, buộc vợ hắn cũng phải tổng kết về mình, nghĩ tới trong lòng vợ, mình cũng phải mạnh hơn Cẩm Thành đi! Nhưng nha đầu kia bình thường nhìn mơ mơ màng màng, dị thường tức giận nhìn hắn một cái, tiếp theo lại gật đầu: "Giống như. . . . . ." ánh mắt Diệp Trì sáng lên, bám lấy hỏi: "Vợ, chồng em như thế nào?"

Thời Tiêu mím môi cười hai tiếng: "Giống thổ phỉ, dã man không hiểu chuyện, thổ phỉ không chuyện ác nào không làm." Diệp Trì ngạc nhiên hồi lâu, tiếp theo nhào tới, đè lấy vợ giở trò, trong miệng hận hận nói: "Biết thổ phỉ am hiểu nhất cái gì không? Chính là cường đoạt dân nữ. . . . . ."

Nghĩ đến đây, Diệp Trì chợt thở thật dài một cái, hắn nhớ vợ trách bạn? Phong Cẩm Thành nghiêng mắt nhìn hắn mấy lần: "Làm sao, mới có một thời gian mà đã nhớ vợ mày rồi hả ?"

Nếu không phải là anh em cởi truồng cùng lớn từ nhỏ, chút suy nghĩ trong lòng của nhau, cũng rất rõ ràng. Diệp Trì đương nhiên cũng nghe Hồ Quân nói, Cẩm Thành tìm được vợ rồi, hôm nay Cẩm Thành gọi điện thoại cho hắn ra ngoài uống rượu, Diệp Trì còn cảm thấy kì lạ đây.

Bạn nói xem ngày đó nửa đêm nửa hôm muốn tìm vợ, Cẩm Thành làm hòa thượng hai năm rồi, còn không mau chóng chiêm nghiệm, Diệp Trì còn thầm nói, chẳng lẽ Cẩm Thành chán ở cùng vợ rồi sao, trước kia mười ngày nửa tháng còn không nỡ rời giường, lúc này còn vô ích uống

rượu, nói thế cũng không đúng, nhất định là vợ không cho lên giường!

Diệp Trì trong lòng cũng thay Cẩm Thành kìm nén đến luống cuống, cái hòa thượng trong trắng thuần khiết này cũng không dễ làm, hơn nữa thịt cá trước mặt ăn quen rồi, giờ phải ăn chay, ai chịu nổi.

Về điểm này Diệp Trì cũng thật bội phục Cẩm Thành, người an hem này có tiềm chất làm thánh nhân, Diệp Trì lấy chai rượu rót đầy ly trước mặt hai người, cánh tay duỗi một cái, quàng qua cổ Cẩm Thành nhỏ giọng hỏi: "Đừng nhắc tới vợ tao nữa, mặc kệ chạy xa thế nào cũng là thịt trong miệng tao rồi, mày nói vợ mày xem, thế nào rồi? Hồ Quân có nói, con gái nhà mày bộ dáng xinh đẹp, mặt nhỏ mắt to, dáng vẻ thuần khiết, so với mày khi còn bé cũng có dấu hiệu. . . . . ."

Phong Cẩm Thành khua cái tay đang để trên bả vai mình, đẩy Diệp Trì ra: "*** cái dấu hiệu! Có thể nói tiếng người hay không. . . . . ." Nói xong, chân mày đang nhăn thành hình chữ Xuyên (川) mới giãn ra một chút, khóe môi khẽ cong lên một nụ cười ấm áp: "Ừ! Rất xinh đẹp, nhu thuận, xinh đẹp, ôm vào lòng thơm thơm mềm mại, có thể làm lòng mày mềm nhũn đi, con bé chỉ cần cong miệng cười một cái, mày hận không thể đem toàn bộ thế giới đưa lên cho con bé, khi con bé mím miệng, khóc hai tiếng, giống như bị dao cắt đau vào lòng, diện mạo là giống tao, nhưng cái tính nết kia. . . . . ."

Phong Cẩm Thành nói tới đây, dừng lại câu chuyện, ngửa cổ đổ rượu vào miệng, nụ cười trên mặt vừa cong lên, trong nháy mắt đã vô ảnh vô tung, sắc mặt cũng có chút âm trầm, cái tính nết kia thật có điểm giống mẹ con bé, vừa bướng bỉnh lại khó lay chuyển, chỉ là mẹ con bé còn quật cường hơn, ít nhất còn cho kẻ làm cha là anh đây ôm vào ngực, mặc dù không tự nguyện, cái miệng nhỏ nhắn bĩu lên, nhưng mẹ con bé với cái tính nết kia. . . . . .

Đừng nói chỉ có ôm một chút, lần gặp mặt hôm đó anh hôn được mấy cái, mấy ngày sau đó, người phụ nữ kia tránh anh mọi lúc, anh nghĩ sờ được cái tay nhỏ cũng là hy vọng xa vời.

Phong Cẩm Thành đột nhiên cảm thấy, mình *** buồn cười, đã đến thế này rồi, người phụ nữ kia nhất định muốn cùng anh cắt đứt quan hệ, anh còn suy nghĩ những cái này, có phải bị điên hay không?

Phong Cẩm Thành một tay đập lên bả vai Diệp Trì, vô cùng buồn bực nói: "Diệp Trì, tao phát hiện, phụ nữ quả là động vật không thể nói lý, lúc mày không quan tâm đến cô ta, cô ta cứ dính lấy, ở trước mặt mày lắc qua lắc lại, chờ mày nhìn thật quen, thật để ý đến, mày đoán xem? Cô ta phủi mông một cái, chạy đi cũng không thèm quay đầu lại, tao con mẹ nó bắt kịp! Cô ta còn nói mày hăng hái quá rồi, sống chết đòi đối chọi với mày, mày nói đông, cô ta chạy ngay sang tây, mày nói đá chó, cô ta lại muốn bắt gà, làm mày tức điên lên, còn ở đằng đó một bộ dáng chịu bao nhiêu oan khuất ủy khất, làm mày lên không được xuống không xong."

Diệp Trì nghiêng đầu nhìn anh hồi lâu: "Thế nào? Kê Thanh không quay về với mày?" Phong Cẩm Thành cười khổ một tiếng: "Đâu chỉ là không trở về đơn giản như vậy, cô ấy bây giờ quyết tâm ly hôn, thậm chí không tiếc cùng tao đến tòa án, cũng không phải không có cách, Diệp Trì, mày nói tao dễ dàng lắm sao? Tao đây cũng đã suy nghĩ hai năm rồi, vẫn không hiểu được, trong lòng người phụ nữ kia suy nghĩ cái gì? Cho tới bây giờ, tao cũng vẫn một chút cũng không hiểu?"

Diệp Trì nhíu nhíu mày: "Cẩm Thành, có phải chuyện tìm hoa trước kia của mày, vợ mày còn chưa quên được không?" Phong Cẩm Thành lắc đầu một cái: "Ban đầu mới kết hôn, tao còn không coi trọng mấy, ở bên ngoài có chút xã giao, nhưng sau đó mày cũng biết, không phải đều bị tao xử lý đến một mống cũng không còn, tao cũng muốn cùng cô ấy sống tốt qua ngày, mà lúc đầu cô ấy không nói gì? Sau đó tao muốn được thiên trường địa cửu, cô ấy lại không làm, mày nói đây được xem là cái gì . . . . ."

Diệp Trì nghe, cười mắng một tiếng: "Cẩm Thành, anh em nói cho mày nhé! Bụng dạ phụ nữ so với cái lỗ kim cũng chẳng lớn hơn bao nhiêu, hơn nữa còn dã man không rõ trái phải, thích nhất lôi ra chuyện cũ, đừng nói Kê Thanh nhà mày, Thời Tiêu nhà tao, tính tình coi như mềm mại, dễ lừa gạt đi! Nếu ngày nào đó nhớ tới những chuyện thối nát kia của tao, căn bản không thèm quản tám trăn năm trước vừng thối thóc mục thế nào, cũng phải khó chịu với tao mấy ngày, tao cũng không sợ mày chê cười, đừng thấy anh em bên ngoài hình người dạ chó, ở nhà trước mặt vợ, chả khác gì ba đứa cháu (?), tao còn tổng kết ra một trăm biện pháp linh hoạt, trừ phi mày không muốn mất vợ, chỉ cần mày nghĩ qua, vậy thì phải kính sợ mà thừa nhận, bất kể chuyện gì đụng tới đúng sai thị phi, thì phải nhận sai trước, nhận sai thái độ còn phải thành khẩn, nếu để vợ mày nhìn ra nửa điểm giả dối, thì đợt này sống coi như xong rồi, hơn nữa đối với phụ nữ khác, mặc kệ trên công tác hay trong xã giao, một chút mập mờ cũng không được có, nếu có bị bám dính, mày cũng phải nói rõ ràng, chính nghĩa cự tuyệt, trở về còn phải nghiêm túc trình bày báo cáo lại với vợ, như vậy mới có thể bảo đảm trong nhà ổn định và hoà bình lâu dài, hôn nhân a chính là cánh cửa học vấn!" .

Diệp Trì rượu vào, lưu loát mà nói một bài, lấy lại tinh thần mới phát hiện, Phong Cẩm Thành mặt kinh ngạc nhìn hắn, Diệp Trì mới giật mình lỡ lời, anh em chính là cùng nhau lớn lên, lại lấy chút chuyện đóng cửa cùng vợ lấy ra nói, cũng thật có chút tổn hại hình tượng đàn ông.

"Khụ khụ. . . . ." Diệp Trì nhẹ nhàng ho hai tiếng, mất dê mới lo sửa chuồng che giấu nói: "Cái đó, nói tóm lại, hôn nhân cần phải kinh doanh, cần phải kinh doanh. . . . ."

Phong Cẩm Thành chọt cười một tiếng vui vẻ, ăn no bực bội từ chỗ Kê Thanh, vào lúc này được Diệp Trì một phen giải tỏa cho không ít, nâng lên một nụ cười, rất có mấy phần hả hê nói: "Diệp Trì, nói thật, tao cảm thấy, mày thế này rõ ràng là báo ứng hiện thế."

Diệp Trì rất thành thật gật đầu thừa nhận, lại cười nói: "Nhưng báo ứng thế này, anh em cam tâm tình nguyện. . . . ."

Khi Diệp Trì từ quán rượu về nhà, mới nghĩ tới, Cẩm Thành nói hắn báo ứng hiện thế, chính cậu ta cũng có tốt hơn là mấy, nhắc tới câu nói kia, ra ngoài lăn lộn sớm muộn cũng phải trả lại, mấy người bọn họ khỏi nghĩ đến chuyện chạy trốn. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Bá Yêu Mưu Tình* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Kê Thanh mấy ngày trôi qua đều thấp thỏm lo sợ, toàn bộ dũng khí trong nháy mắt sau khi Phong Cẩm Thành lạnh lùng quẳng xuống câu nói đó rồi nghênh ngang bỏ đi, vút một cái bay mất một nửa, hơn nữa, đã mấy ngày trôi qua, càng nghĩ càng sợ.

Nếu như cô không biết Phong Cẩm Thành, có thể đơn độc dũng cảm một mình mà báo đáp ân tình, nhưng tháng năm cô yêu anh lâu như vậy, đủ để cô khắc sâu biết được, người đàn ông này không phải loại người rộng lượng tha thứ, ẩn sau vẻ ngoài ưu nhã của anh, là một trái tim lạnh lẽo thờ ơ khôn khéo nhất.

Mấy ngày này sắc mặt tốt đoán chừng là do được gặp Tiểu Tuyết, Phong Cẩm Thành là người lạnh lùng, nhưng đối với người nhà, anh em lại vô cùng để ý. Tiểu Tuyết mang dòng máu của anh, là con gái ruột thịt của anh, mà cô chỉ là người khác bên cạnh họ mà thôi.

Kê Thanh chợt phát hiện mình bắt đầu hâm mộ con gái, mấy ngày ở bệnh viện tận mắt thấy cha và con gái hai người, từ xa lạ đến quen thuộc, từ quen thuộc đến thân thiện, cái loại huyết mạch tương liên đó, làm Kê Thanh lần đầu cảm thấy mình có phần dư thừa.

Me... mẹ, me... mẹ...Tiểu Tuyết lắc lư đi tới, rất lưu loát leo lên đầu gối cô, ôm lấy cổ cô, õng ẹo, mắt to vừa đen vừa sáng, phảng phất như hai viên thạch anh màu đen sáng long lanh, cái miệng nhỏ cong lên, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút đỏ bừng, trong miệng gấp gáp, nói không nên lời, lầm bầm lầm bầm gọi me... mẹ, đáng yêu vô cùng.

Kê Thanh không khỏi cười cười, nhìn theo tay bé vặn vẹo, trên đất một đống xếp hình gỗ, đã bị tiểu nha đầu xếp cao vô cùng, mặc dù có chút xiêu vẹo không quy tắc, nhưng vẫn có thể nhìn ra đại khái hình dáng của cái nhà, Kê Thanh ngẩn người, chỉ vào những thứ kia hỏi: "Nhà đó là do Tiểu Tuyết xếp sao?".

"Dạ! dạ..." Tiểu Tuyết nói không lưu loát, nhưng có thể nghe hiểu lời người lớn nói, dùng sức gật đầu một cái, cánh tay nhỏ ôm cổ Kê Thanh, thân thể hướng bên kia nhào tới.

Kê Thanh ôm bé đi tới, cùng bé ngồi dưới đất, tiểu nha đầu lôi kéo tay cô, để cô nhìn vào phòng. Kê Thanh lúc này mới phát hiện ra, trong không gian phòng, bày mấy cái người tí hon, hai lớn một nhỏ, cùng ngồi chung một chỗ, Tiểu Tuyết chỉ chỉ người nhỏ, tay xoay lại đè lên lồng ngực mình, lại chỉ vào một người lớn trong đó, nói tiếng me... mẹ, người cuối cùng, Tiểu Tuyết chợt lộ ra nụ cười xấu hổ, cái miệng nhỏ hé ra hai chữ: "Bá...Bá...

Mặc dù không thạo nhưng lại vô cùng rõ ràng, làm Kê Thanh ngây ngẩn cả người, mấy ngày ở bệnh viện đó, Phong Cẩm Thành bắt được cơ hội dạy Tiểu Tuyết gọi ba ba, dáng vẻ kiên nhẫn đó, giống như đang làm đại sự khó khăn.

Kê Thanh mỗi lần đều cảm thấy bất ngờ, Phong Cẩm Thành ở trước mặt Tiểu Tuyết rất khác, ít nhất không giống Phong Cẩm Thành trong bất kì kí ức nào của cô, quanh người anh lộ ra sự thân thiết, vô cùng ấm áp, ấm áp đến nỗi làm lòng cô cũng ấm theo.

Đáng tiếc, mặc dù Phong Cẩm Thành không để ý hình tượng dạy con phát âm nhiều lần, Tiểu Tuyết vẫn như cũ không thèm nể mặt mũi, mới bắt đầu có chút chống đối lại sự ôm ấp của Phong Cẩm Thành, nhưng lá gan nhỏ, có chút sợ hãi không dám phản kháng, bị Phong Cẩm Thành ôm vào ngực, mắt to chớp chớp nhìn cô giúp đỡ, trông qua hết sức đáng thương. (aoi: bé cute ghê >3

Sự thật thì Kê Thanh không có qua ôm con, cô cảm thấy, toàn bộ lực chú ý của Phong Cẩm Thành đều đặt trên người con, sẽ lựa chọn bỏ qua cô, mà cô thì rụt cổ đứng nguyên tại chỗ, kéo một chút rồi lại một chút.

Hơn nữa, cô nhìn ra, Phong Cẩm Thành thật thích Tiểu Tuyết, có lúc con ngủ thiếp đi, anh thế nào cũng phải ôm con trong ngực đong đưa một lát, lúc bệnh của con tốt hơn một chút, Phong Cẩm Thành khiêng Tiểu Tuyết lên vai, chơi cưỡi ngựa trong phòng bệnh, chọc tiểu nha đầu ha ha cười không ngừng, cũng không kháng cự Phong Cẩm Thành hôn bé ôm bé nữa.

Có lúc Phong Cẩm Thành ra ngoài một lát, bé còn trông mắt nhìn ra cửa, mắt to nhìn chằm chằm, không hề chớp, cho đến khi thấy Phong Cẩm Thành đi vào, ánh mắt liền sáng lấp lánh.

Kê Thanh nhìn ra được, mặc dù mới mấy ngày, nhưng Tiểu Tuyết đã rất thích Phong Cẩm Thành rồi, máu mủ tình thâm giữa cha và con gái thật tuyệt diệu không thể kháng cự lại, căn bản không cần phí sức, liền vô cùng phù hợp.

Ngày đó Phong Cẩm Thành đi, tiểu nha đầu mím cái miệng nhỏ nhìn cô muốn khóc, làm Kê Thanh giờ nhớ lại mà trong lòng thấy hết sức chua xót, mà Kê Thanh cũng phát hiện, có lẽ mình quá mức độc đoán. Phong Cẩm Thành có lẽ không thích trẻ con, nhưng máu mủ ruột thịt trước mặt, anh cũng rất đủ tiêu chuẩn làm cha, mà Tiểu Tuyết có lẽ cũng cần một người cha!.

Trong lòng Kê Thanh xông lên một nỗi bứt rứt khó tả, cúi đầu nhìn Tiểu Tuyết nhẹ nhàng hỏi một câu: "Tiểu Tuyết, con nhớ ba sao?". Ánh mắt Tiểu Tuyết sáng lên, giống như sợ Kê Thanh không thấy được, dùng sức gật cái đầu nhỏ, Kê Thanh khẽ cười khổ...

Tiếng chuông của bén nhọn phá vỡ trao đổi của hai mẹ con, Kê Thanh ôm con đứng lên, qua mắt mèo nhìn thấy người bên ngoài thì Kê Thanh sợ run một cái, mở cửa ra, kêu một tiếng thật thấp: "Cha..." liền trầm mặc.

Cửa vừa mở, Kê Thịnh không tự chủ được hoảng hốt, Kê Thanh ôm con đứng đó, làm Kê Thịnh trong phút chốc như trở lại 20 năm trước, phần áy náy với vợ trước được chôn sâu trong lòng, giờ thấy con gái giống vợ trước, phần áy náy này không cách nào khống chế được xông lên đầu.

Lại nói, vợ trước không có cái gì không tốt, ôn thuận lại khéo hiểu lòng người, một người phụ nữ có chút an tĩnh. Ban đầu bọn họ quen biết nhau, ông chính là bị phần an tĩnh này hấp dẫn, nghĩ tới, nếu có một cô gái an tĩnh, tốt đẹp như vậy thật tốt, mấy năm đó tuy hai người trôi qua có chút khan khổ, nhưng cũng rất ấm áp.

Theo sau con đường thuận lợi, gió lốc từng cơn nổi lên, ông bắt đầu bất mãn, bất mãn vợ an tĩnh, ghét bỏ vợ mình bình thường. Con người vốn là vậy, thời điểm dã tâm nổi lên, sẽ trở nên xấu xí không chịu nổi, ông cũng vậy.

Ly hôn là vợ trước chủ động, cũng là ông dùng thủ đoạn, cái loại tâm cơ xảo trá trong quan trường ấy, chỉ dùng một chút trên người phụ nữ thiện lương là đủ rồi.

Có lúc Kê Thịnh có loại ảo giác, thủ đoạn mình dùng, vợ trước đã sớm nhìn thấu, ông cảm giác, trước đôi mắt sáng trong kia của vợ, tâm tư của mình không có chỗ che dấu, cũng vì vậy, sau khi ly hôn nhiều năm, ông cũng không muốn nhìn thấy bà, cũng không muốn nhìn thấy con gái – Kê Thanh này.

Sau vợ trước bị ung thư qua đời, vạn bất đắc dĩ phải mang Kê Thanh về bên, theo bản năng cũng có chút bài xích, Kê Thanh cùng vợ trước rất giống

nhau, không chỉ bề ngoài giống, tính tình lại càng giống. Kê Thịnh không cho rằng, con gái giống vợ trước này sẽ nhát gan, vợ trước mặc dù an tĩnh, nhưng lại có một phần trí tuệ thông suốt độc đáo với mọi người.

Bản thân trước kia quá nóng vội danh lợi, hôm nay nghiệm ra, cũng đâu chỉ có muộn mất một hai năm, tháng ngày bừa bãi của Kê Thanh lúc ở trường cấp 3 kia, ông vô cùng rõ ràng. Chỉ có điều Kê Thịnh không rõ, trong lúc bất chợt thế nào, cô con gái phản nghịch không thể quản thúc lại nhu thuận trở lại.

Khi đó ông không rảnh quan tâm đến con gái, mà thời điểm Phong gia đến kết thân, ngay cả ông cũng có chút ngoài ý muốn. Ban đầu ông thậm chí nghe theo ý kiến Trương Yến, trước mặt nhị lão Phong gia, lại nói ra Trương Lộ em gái Trương Yến, khi đó ông cũng cảm thấy, xinh đẹp hoạt bát như Trương Lộ thích hợp hơn với gia đình như Phong gia, thích hợp với Phong Cẩm Thành hơn.

Nhưng nhị lão Phong gia không thích Trương Lộ, cuối cùng vẫn là Kê Thanh gả đi, vì thế, Trương Yến âm thầm oán giận ông không ít, nói ông đem em vợ thành người ngoài, nhân duyên tốt cũng phải nhanh đưa cho con gái ruột trước... (aoi: đấy là đương nhiên, dù là do bố mẹ anh Phong chọn =“‘=)

Áy náy của ông đối với Kê Thanh ngày càng tăng, hơn nữa thời kỳ ông khó khăn nhất, phải làm phiền con rể Cẩm Thành đi quan hệ xây dựng nhân tình, bỏ tiền xuất lực ông mới miễn cưỡng giữ lại được tuổi già, bệnh tật rơi xuống, đã là kết quả không thể nghĩ được gì hơn.

Sau khi an tâm về tất cả, qua một hồi ông mới biết, Kê Thanh bỏ đi, chẳng biết đi đâu, chuyện vợ chồng son mà, mới bắt đầu ông cũng mơ màng, cãi nhau như thế nào, ông cũng không biết ngọn nguồn, khi đó Cẩm Thành nói với ông: “Cha đừng lo lắng, Tiểu Thanh chỉ là buồn bực, ra ngoài giải sầu, qua ít ngày sẽ trở lại”.

Khi đó, Kê Thịnh cũng biết, Cẩm Thành đối với con gái là thật lòng quan tâm, ông còn cảm thấy rất vui mừng, có người chồng như Cẩm Thành, vận số của con gái so với vợ trước tốt hơn nhiều, nhưng ông không nghĩ tới cái ít ngày này thoáng một cái chính là hai năm.

Thời điểm Cẩm Thành tìm ông, ông mới biết, ông đã làm ông ngoại, nhìn tiểu nha đầu được Kê Thanh ôm trước ngực, mở đôi mắt to tròn tò mò nhìn ông, Kê Thịnh cảm thấy trong lòng mềm mại.

Vào phòng, ngồi trên ghế sô pha, Kê Thanh đặt Tiểu Tuyết trên thảm, xoay người vào phòng bếp pha trà, Tiểu Tuyết ngồi trên thảm, như cũ lắc lắc đầu nhỏ nhìn Kê Thịnh, nhìn một lát, đứng lên lung la lung lay đi về phía này, Kê Thịnh vội vàng ngồi xổm xuống, giang hai cánh tay ôm lấy bé, lại bị tiểu nha đầu cười khanh khách đẩy ra, một dạng giống như khoe khoang, đi tới lui vài chuyến, cuối cùng cũng đứng trước Kê Thịnh, ngước đầu nhìn ông, đôi mắt to xinh đẹp chớp chớp, đáng yêu vô cùng.

Kê Thịnh không nhịn được bật cười, sờ sờ đầu nhỏ của bé, giơ ngón cái không chút nào keo kiệt khích lệ: “Thật giỏi!”.

Kê Thanh bưng ly trà từ phòng bếp ra ngoài, liền nhìn thấy phụ thân ngồi xổm trên mặt đất, mặt nở nụ cười thật to, giơ ngón tay cái khích lệ Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết được khen ngợi, cao hứng huơ tay múa chân.

Kê Thanh run sợ một lúc, trong trí nhớ, phụ thân cho tới bây giờ luôn nghiêm túc lại cao cao tại thượng, vĩnh viễn không nói cười tùy tiện, chân mày luôn nhăn nhẹ nhìn cô, chưa từng hiền lành giống như bây giờ, tựa như một ông lão bình thường. Hơn nữa, chỉ là 2 năm, ông trở nên vô cùng già nua, bên tóc mai đã pha lẫn tóc trắng, cùng nếp nhăn thật sâu bên khóe mắt, cũng lần nữa nói cho Kê Thanh, phụ thân đã già rồi, phụ thân ngày nào hăng hái, giờ đã già rồi.

Kê Thịnh ngẩng đầu lên cười nói với cô: “Nha đầu này giống hệt con khi bé, nói chuyện đi đứng cũng muộn, khi đó trong nhà không có điều kiện, vì để con đi được, cha với mẹ con một người coi chừng, một người bắt con đi, đi vài bước thì phải khen ngợi khích lệ mấy câu, bằng không, con cứ như vậy ngồi trên đất ăn vạ...”.

Kê Thanh trầm mặc hồi lâu, đặt nước lên khay trà rồi nói thật nhỏ: “Cha, là anh ấy nói cha tới đây sao?” Kê Thịnh không trả lời ngay, quét mắt bốn phía: “Chỉ có mình con với đứa nhỏ?”. Kê Thanh lắc đầu một cái: “Bảo mẫu đi ra ngoài mua thức ăn rồi ạ”. Kê Thịnh nhìn cô khẽ thở dài: “Bất kể đã xảy ra chuyện gì, đều đã qua rồi, vì đứa nhỏ, về nhà đi!”

Bạn đang đọc truyện *Bá Yêu Mưu Tình* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 17

Ads "Về nhà. . . . . ." Kê Thanh cúi đầu, Tiểu Tuyết giống như hiểu được cái gì, mắt to chớp chớp, cánh tay nhỏ vung: "Nhà. . . . . Nhà. . . . . ." Từng chữ từng chữ bắn ra ngoài, lại cực kỳ rõ ràng.

Kê Thanh khẽ thở dài: "Cha, người về trước đi! Con dọn dẹp bên này một chút, ba ngày sau con sẽ mang Tiu Tuyết về thành phố B. . . . . ."

Kê Thịnh thở phào nhẹ nhõm gật đầu một cái: "Tiu Thanh, Cẩm Thành hai năm qua cũng không dễ dàng gì, có một số chuyện cũng không cần gay gắt

như vậy, ít nhất cũng nên suy nghĩ cho con nhiều một chút, đứa nhỏ cần một ngôi nhà hoàn chỉnh. . . . . ."

Đâu phải ngôi nhà hoàn chỉnh nào cũng sẽ hạnh phúc, hơn nữa so với con gái, hạnh phúc của cô thì tính là gì? Kê Thanh mệt mỏi, không muốn giãy dụa trong vô vọng nữa, Phong Cẩm Thành có thể mang cha đến tìm cô, đó chính là bậc thang vòng cho cô đi xuống, nếu cô không muốn nhận, thì thật sự phải đến tòa án, Kê Thanh rất rõ ràng, một phần thắng cô cũng không có.

Mà cô không thể rời khỏi con gái, Tiểu Tuyết gần như là tất cả của cô, mất đi con gái, Kê Thanh cũng không biết cuộc sống của mình còn ý nghĩa gì nữa, cho nên cô chỉ có một con đường trở về, không có lựa chọn khác.

Buổi tối lúc Tử Thấm trở lại, Tiểu Tuyết đã ngủ, ở phòng khách không thấy Kê Thanh, cô đẩy cửa phòng ngủ ra, sự lạnh lẽo xông tới làm giật thót tim.

Trong phòng ngủ một cái đèn cũng không mở, cũng không tính là quá tối, rèm cửa sổ tầng ngoài dày cộm không được kéo lên, cửa sổ được mở thật rộng, gió Bắc xen với không khí khô lạnh tràn đi vào, thổi phật rèm cửa sổ màu tím nhạt bên cửa sổ, có chút lạnh.

Kê Thanh ngồi trên bệ cửa sổ, ôm chân cuộn thành một khối, tóc đen rủ xuống như màn sân khấu, che kín mặt cô, trong không khí trong trẻo lạnh lùng, cô giống như pho tượng không chút nhúc nhích, cái cảm giác cô tịch đó, làm người ta không nhịn được thương tiếc.

Trong nhà phảng phất như có mùi thuốc lá, Kê Thanh hút thuốc, chuyện này rất ít người biết, ban đầu thời điểm lần đầu tiên Tử Thấm thấy cô hút thuốc, thật sợ hết hồn, trong ấn tượng của Tử Thấm, phụ nữ mà hút thuốc đều có chút không nghiêm chỉnh, luôn mang theo một mùi vị phong trần nồng nặc, mà Kê Thanh lại là một cô gái biết điều an tĩnh như vậy.

Nhưng mà cô lại hút thuốc, hơn nữa vô luận là tư thế lấy thuốc hay bộ dáng hút thuốc cũng tương đối thành thục, đã phá vỡ suy nghĩ vốn có của Tử Thấm, Kê Thanh hút thuốc làm cho người khác kinh ngạc, có một loại mùi vị đan xen giữa tốt xấu sáng tối, con người thật hấp dẫn, cùng ấn tượng bình thường cô tạo cho người khác chênh lệch khá xa.

Chỉ là cô rất ít khi hút thuốc, hơn nữa sau khi có Tiểu Tuyết, trong hai năm này, Tử Thấm cũng không thấy cô hút thuốc qua, trước đó cũng rất ít, vì vậy, ngửi thấy mùi thuốc lá trong nhà, Tử Thấm cũng biết, tâm tình của cô kém không giống bình thường, mà ngọn nguồn tâm tình không tốt của Kê Thanh, đoán chừng là do ông xã Phong Cẩm Thành của cô.

Tử Thấm đi tới ngồi đối diện cô: "Tòa án thật sự truyền lệnh xuống rồi?" Kê Thanh khẽ lắc đầu, trầm mặc hồi lâu nhẹ nhàng nói: "Tử Thấm, sợ rằng tớ phải trở về, mặc dù không muốn, nhưng Tiểu Tuyết rất thích anh ấy, Tiểu Tuyết cần một người cha, tớ có phải rất buồn cười. . . . . ."

"Cậu. . . . . ." Tử Thấm sau khi phun ra một chữ, lại phát hiện không biết nên nói gì cho phải, từ góc độ suy tính cho Tiểu Tuyết, Kê Thanh quyết định điều này là chính xác, nhưng là cô ấy phải làm sao bây giờ? Năm đó Kê Thanh ôm đứa nhỏ tới tìm cô nương tựa, cô đến giờ cũng không quên được, một sự cô đơn, khắp người đầy tang thương.

Tử Thấm vươn tay ôm lấy cô: "Mặc kệ thế nào, tớ đều ủng hộ cậu, nhưng Kê Thanh à, cậu phải đồng ý với tớ đối xử tử tế với bản thân, tên đàn ông kia nếu còn dám cùng người phụ nữ khác làm loạn, chúng ta không được nuông chiều hắn, ly hôn hắn, lấy một nữa tài sản của hắn, con gái cũng không cho, hắn có tiền có thế, hiện tại cũng là xã hội pháp chế, chúng ta không cần sợ hắn."

Kê Thanh ở trong ngực Tử Thấm cười một tiếng, được Tử Thấm quấy rầy, những phiền não bất an trong lòng giống như giảm đi một chút, Kê Thanh từ trong ngực Tử thấm ngồi thẳng lên, tựa vào sau vách tường, ngẩng đầu nhìn Tử Thấm.

Ngoài cửa sổ ánh đèn nhè nhẹ lay động, xuyên qua cửa sổ chiếu lên mặt Tử Thấm, một tầng sắc màu ấm áp nhàn nhạt dính vào, khiến ngũ quan của cô ở dưới ánh đèn lộ ra thật đẹp, Tử Thấm rất đẹp, ngũ quan rõ ràng, dáng người yểu điệu, mặc dù mỹ nữ như mây náo loạn đi trên phố, cũng sẽ không bị dễ dàng bỏ qua.

Một đầu tóc ngắn lưu loát gọn gàng vén sau gáy, cô mặc đồ chức nghiệp vô cùng giả dặn, trên thực tế, cô quả thật rất giỏi giang, lại còn là đại mỹ nữ, thế nhưng lại ở trong nhóm gái ế, thường thường Kê Thanh cũng cảm thán không biết mắt nhìn của đàn ông thiên hạ này đi đâu hết rồi.

"Tử Thấm, bác sĩ lần trước thế nào?" Tử Thấm sửng sốt bị Kê Thanh đột nhiên hỏi, ngây ngốc mất mấy giây mới phục hồi lại tinh thần, cô hỏi là lần trước xem mắt với một bác sĩ, nhớ tới tên bác sĩ đó, Tử Thấm tức không đánh ra được, hừ một tiếng nói: "Đừng nói nữa, cậu nói xem là loại đàn ông gì chứ, so với đàn bà còn đàn bà hơn, cái bộ dáng ẻo lả đó là sao. . . . . ." "Đàn bà như thế nào?" Kê Thanh rất tò mò, Tử Thấm suy nghĩ một chút: "Tên đó á! Thật ra thì cũng không thể nói là bà cô, phải nói chính xác là thích lắm chuyện, cậu biết không, lần đầu bọn tớ gặp mặt ở Starbucks, tớ thật đúng là không nhìn ra, lần thứ hai tớ muốn đến chỗ nào đó không cưỡng ép bản thân phải giả bộ, tới chỗ nào đó ngồi bình thường thôi, tớ liền mang hắn ta đi ăn món canh lòng dê, ở bờ sông bên kia, lần trước hai đứa mình phải xếp hàng nửa tiếng mới có chỗ ngồi đó, nhớ không? . . . . . ."

Kê Thanh ngạc nhiên: "Tử Thấm, cậu hẹn hò lần hai đã mang người ta đi ăn canh lòng dê rồi hả?"

"Ừ, thế nào? Ăn ngon mà, như vậy mới là cuộc sống thường dân chúng ta, cứ phải ngồi giả bộ ở đâu đó, tớ không chịu được."

Kê Thanh không khỏi nở nụ cười: "Bác sĩ đó thế nào? Không ăn hay là chạy trối chết?"

Tử Thấm lắc đầu một cái: "Đều không phải, hắn ta cau mày một đường xếp hàng mua hai bát canh lòng dê, hai chúng tớ chen chúc trong góc, tớ còn chưa ăn, cậu đoán xem hắn nói với tớ cái gì?" "Gì?" Kê Thanh lắc đầu một cái tỏ vẻ đoán không ra.

Tử Thấm trợn mắt một cái: "Hắn cầm cái bát bộ dáng soi mói cẩn thận nói với tớ, đây là bộ phận nào của con dê? Dùng để làm gì?"

"Ha ha. . . . . ." Mặc dù trong lòng chuyện phiền lòng đè nặng, Kê Thanh cũng bị Tử Thấm làm vui vẻ, cười ngửa tới ngửa lui, rơi luôn cả nước mắt.

Tử Thấm tức giận: "Cậu nói xem có phải là cố tình hay không, hôm kia còn gọi điện lại cho tớ, bị tớ trực tiếp bĩu môi đáp trả, chúng ta không cùng một loại, cũng thu gọn rắc rối, được rồi, cậu đừng quan tâm chút chuyện này của tớ, tớ đã thông suốt, cũng thuận theo tự nhiên rồi, lại nói, tớ thấy cậu một đường như thế này, mấy cái mơ ước về tình yêu đã sớm mất."

Kê Thanh sắc mặt tối sầm lại, nghĩ đến tình yêu nên từ hai bên, tình yêu của cô gian nan như thế này, cũng bởi vì cô một bên tình nguyện yêu đơn độc, kết quả của hạnh phúc là yêu cầu quá xa vời rồi.

Thời điểm tới thành phố T Kê Thanh một thân một mình, chỉ mang theo đứa nhỏ trong bụng, lúc trở về đồ cũng không nhiều, một tay xách vali, bên trong phần lớn là đồ của con, sắp xếp xong, cô cúi đầu nhìn đồng hồ một chút, Tử Thấm phải về công ty làm chút việc, nói trước mười giờ sẽ trở lại đưa hai mẹ con về, hiện tại cũng chín giờ rưỡi rồi.

Kê Thanh cầm điện thoại lên nghĩ muốn nhắc cô ấy một tiếng, điện thoại còn chưa thông, chuông cửa liền vang lên, Kê Thanh để di động xuống, qua mở cửa: "Quên mang cái chìa khóa. . . . . ." Nói còn chưa dứt lời, liền bị người đứng bên ngoài làm chẹn họng.

Phong Cẩm Thành sắc mặt vẫn như cũ có chút âm trầm, cùng thời điểm ngày đó tan rã trong không vui giống như đúc, môi mỏng mím thành một đường, lạnh mặt liếc cô một cái, không chút khách khí đi vào, nhìn thấy Tiểu Tuyết đi loạn trong phòng, trên mặt thoắt cái nở ra một nụ cười lớn, bởi vì có chút gượng gạo, nhìn có mấy phần không được tự nhiên, hơn nữa sắc mặt thay đổi quá nhanh, Kê Thanh có chút không kịp thích ứng.

"Tiểu Tuyết, đến đây, ba ba ôm nào, nhớ ba không?"

Tiểu Tuyết nhìn thấy Phong Cẩm Thành, mắt vụt sáng lên, đung đưa chạy tới, vừa chạy, trong cái miệng nhỏ còn kêu: "Bá bá. . . . . bá bá. . . . . ." Mới mấy ngày, đã rõ ràng hơn rồi, Phong Cẩm Thành ngẩn người, mặt mày cao hứng cũng cong lên, một phen ôm lấy Tiểu Tuyết đu đưa mấy cái, đưa qua đỉnh đầu, để tiểu nha đầu cưỡi lên cổ anh, giống như đang muốn lấy lòng vậy.

Tiểu nha đầu vui vẻ ha ha cười, cực kỳ vui sướng, cha con hai người chơi một lát, Phong Cẩm Thành ôm Tiểu Tuyết vào ngực nhìn cái vali trên mặt đất, một tay nhấc lên, nói với Kê Thanh: "Đi thôi!"

Kê Thanh theo bản năng nói: "Đợi lát nữa. . . . . ." Ánh mắt Phong Cẩm Thành giống như lưỡi dao sắc lạnh, khẩu khí so với ánh mắt còn lạnh hơn: "Kê Thanh, đừng khiêu chiến tính nhẫn nại của tôi, em phải biết, tính nhẫn nại của tôi cho tới bây giờ có hạn."

Kê Thanh nhẹ giọng giải thích: "Tử Thấm nói muốn đưa bọn em trở về, cô ấy trước mười giờ sẽ trở về. . . . . ."

Phong Cẩm Thành chau mày: "Vợ và con gái tôi, không cần phải người khác đưa." Nói xong, trực tiếp xách theo vali ôm Tiểu Tuyết đi ra ngoài, đi tới cửa quay đầu lại liếc cô một cái lạnh giọng mà nói: "Thế nào? Không cam lòng đi?"

Kê Thanh cắn cắn môi lắc đầu một cái, lấy di động gọi cho Tử Thấm một tiếng, liền đeo túi lớn của mình theo sau Phong Cẩm Thành đi ra ngoài.

Vừa ra đầu hành lang đã nhìn thấy xe Phong Cẩm Thành dừng ở đối diện, Phong Cẩm Thành đưa con cho Kê Thanh, sau khi mở cửa xe, nhìn cô, Kê Thanh hơi chần chừ chốc lát rồi ngồi xuống, Phong Cẩm Thành lên xe khởi động, xe lăn bánh đi ra ngoài.

Xe đi không chậm, nhưng rất ổn định, chỉ là vừa ra khỏi trung tâm nội thành, trên xe lắc lư, ra khỏi nội thành, Tiểu Tuyết liền mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Kê Thanh cúi đầu vén tóc mái mềm mại của con, hơi chảy mồ hôi, điều hòa trong xe đủ ấm, Kê Thanh cởi áo ngoài của Tiểu Tuyết ra để một bên, ôm ngang, để bé ngủ thoải mái hơn, khẽ nghiêng đầu nhìn, thành phố ồn ã đã lui lại xa xa phía sau.

Kê Thanh nghiêng đầu nhìn về sau, bầu trời mùa đông, xa xa hình dáng thành phố thu nhỏ mơ hồ, thành phố cô đã sinh sống hơn hai năm, rời đi mới phát hiện, có chút ê ẩm chát chát khó bỏ.

Kê Thanh âm thầm thở dài, quay đầu trở lại đối diện với ánh mắt bình tĩnh trong kính chiếu hậu, ánh mắt Phong Cẩm Thành thâm thúy khó dò, có chút lạnh có chút nhạt, người đàn ông này tư lòng quá nặng, không thể nhìn thấy được đáy, Kê Thanh không muốn đoán, cũng không còn hơi sức đi đoán, cô cảm thấy tinh thần và thể xác mệt mỏi thất bại thảm hại.

Kê Thanh cúi đầu xuống, Phong Cẩm Thành trong lòng buồn bực, người phụ nữ này cùng anh quay về, vẫn cứ xoay xoay vặn vặn như vậy, không có chút nhiệt tình vui vẻ, Phong Cẩm Thành cảm thấy, bản thân đã làm đủ rồi, muốn anh giống đám tiểu tử Diệp Trì kia, cúi mình dụ dỗ vợ, anh thật không làm được.

Hơn nữa bộ dáng này của vợ anh, nhìn anh như thấy kẻ địch, trong mắt phòng bị, giống như con nhím người đầy gai nhọn, anh nghĩ phải làm sao rút từng cây từng cây gai ra, chỉ là Phong Cẩm Thành không cần vội vàng, cô cùng anh về nhà, sau này dọn dẹp thế nào phải do bản lĩnh của anh rồi. . . . . .

Bạn đang đọc truyện *Bá Yêu Mưu Tình* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Dọc đường đi rất thuận, thời điểm xe vào thành phố B, cũng mới hơn mười giờ, Kê Thanh nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, hơi mông lung, có chút lo lắng, dự báo thời tiết nói hôm nay thành phố B sẽ có mưa lẫn tuyết.

Vừa xuống xe, không biết có phải do ảnh hưởng trong lòng hay không, Kê Thanh cứ có cảm giác thành phố B lạnh hơn nhiều so với thành phố T, gió lạnh thổi qua có th ngấm đến tận xương cốt đi.

Phong Cẩm Thành cũng không mang cô về khu nhà ở trong nội thành, mà trực tiếp tới khu biệt thư ngoại ô, biệt thự không tính là quá lớn, viên ngoài xám tro xen lẫn màu trắng, trắng trong mộc mạc rất có khuynh hướng cảm xúc.

Thời đim hai người mới kết hôn, thì ở đây, khi đó cô cảm thấy nó thật lớn, bởi vì từ sáng đến tối chỉ có một mình cô, cô thích núp một góc bên cửa sổ tầng hai, bởi vì từ đó có thể thấy đường xe bên ngoài biệt thự, cho dù Phong Cẩm Thành trở về rất trễ, cô đều có thể thấy được anh trước tiên, khi đó cô thật khờ, hiện tại cũng không khôn khéo hơn là bao.

Tiểu Tuyết bị Kê Thanh đánh thức, sợ bé vừa ngủ xuống xe bị gió lùa, Phong Cẩm Thành ôm con xách hành lý lên, hơi nhìn cô một cái nhẹ nhàng chậm chạp mà nói: "Nhà ở nội thành đang lắp đặt thiết bị, bên kia là nhà Diệp Trì, người quen khá nhiều, ở đây một thời gian, chúng ta sẽ về bên kia, chỗ biệt thự lớn hơn, có phòng phơi nắng, không gian cho con hoạt động sẽ lớn hơn. . . . . ."

Những thứ này Phong Cẩm Thành đã sớm nghĩ kĩ mới nói, tuy mục đích của anh không phải là nói đạo lí, lúc Phong Cẩm Thành đến tìm cha vợ cũng biết, mặc dù Kê Thanh rất cố chấp, nhưng cũng sẽ trở về với anh, lại nói, giữa cha con hai người không quá thân thiết, nhưng Kê Thanh lại có một nhược điểm chí mạng, chính là mềm lòng, hơn nữa đối với người thân máu mủ tương liên, cô lại càng không thể cự tuyệt.

Hơn nữa cha vợ đang trong tình trạng như thế, Phong Cẩm Thành càng chắc chắc, Kê Thanh sẽ không cự tuyệt, đây cũng là một hồi suy nghĩ tính toán chừng mấy ngày vừa rồi của anh, tuy miệng nói hung ác nhưng cũng không thật sự muốn ly hôn, vì vậy mang cha vợ ra là biện pháp hữu hiệu nhất, đồng thời, cũng cho hai người cái bậc thang đi xuống thỏa đáng nhất.

Mà sau khi quay về ở biệt thự, Phong Cẩm Thành muốn có thời gian riêng của hai người, trước khi anh chưa thu phục được vợ, không muốn có người khác làm phiền, về phần đứa nhỏ, cha mẹ anh từ lúc biết có đứa nhỏ, đã kích động mấy ngày nay không ngủ ngon, nếu không phải anh ngăn cản, đã sớm đến thành phố T nhận cháu gái rồi.

Cho nên, theo như dự đoán của anh, cha mẹ sẽ tới đây nhanh thôi, hơn nữa, nhìn thấy cháu gái đáng yêu như vậy, hai ông bà khẳng định sẽ không buông tay ra được, nhất định phải mang về Phong gia, giống như phục vụ hầu hạ cô công chúa nhỏ.

Mẹ anh hơn nữa lại thích con gái, bình thường nhìn thấy Tiểu Quyên nhi nhà Tả Hoành yêu

thích không thôi, chỉ hận không được ôm mang về nuôi, giờ đã có cháu gái ruột thịt, liền càng không phải nói rồi. Mặc dù Phong Cẩm Thành còn chưa tìm ra được vấn đề giữa mình và Kê

Thanh? Nhưng anh muốn tìm ra, phải tìm ra.

Kê Thanh không biết một phen tính toán này của Phong Cẩm Thành, chỉ là đối với căn biệt thự này theo bản năng có chút mâu thuẫn, kết hôn một năm, đoạn thời gian lạnh nhạt trước kia, cô đều vượt qua ở đây, nếu nói có đoạn thời gian ngọt ngào nào giữa hai người, thì gần như đều ở căn nhà nội thành, không gian không lớn, nhưng cũng không có vẻ trống trải như ở đây.

Thật ra Kê Thanh cũng biết, vấn đề không phải là chỗ lớn chỗ nhỏ, mà là trái tim của cô.

Phòng ốc được sửa chữa qua, khắp nơi tràn đầy phong cách của Kê Thanh, Kê Thanh thích các thứ liên quan đến sự ấm áp, màu sắc, phong cách, thậm chí mùa, cô thích xuân hạ, ghét thu đông, cảm giác mùa thu hiu quạnh, mà mùa đông quá lạnh, vậy mà cứ một mực thích một người đàn ông lạnh nhạt như Phong Cẩm Thành, nhớ tới thật mâu thuẫn.

Mà Phong Cẩm Thành và cô vừa đúng tương phản, thích đồ vật màu sắc trang nhã, bất cứ thứ gì, anh cũng thích đơn giản mà có khuynh hướng cảm xúc, vậy mà lại cưới một người vợ không hề có khuynh hướng cảm xúc như cô.

Có thể thấy, phòng ốc đươc sửa chữa một thời gian rồi, cũng không phải là một hai ngày có thể làm xong, ghế sa lon màu trắng trước kia đã được đổi thành vàng nhạt, ánh sáng chiếu ngoài cửa sổ, làm dậy lên một cảm giác ấm áp nhẹ nhàng, bình hoa thủy tinh xinh đẹp trên bàn trà, bên trong là những bông hồng màu sâm banh được cắm so le, nụ hoa chớm nở, hình như còn mang theo những giọt sương trong suốt, thoạt nhìn làm tâm tình người ta khá hơn.

Phong Cẩm Thành hơi liếc cô một cái, trong lòng thế nhưng lại có chút thấp thỏm khó hiểu, biệt thự là sau khi Kê Thanh bỏ đi hơn một năm anh mới sửa chữa, khi đó ở đây, cho dù là giữa mùa hè cũng cảm thấy lạnh lẽo, anh biết Kê Thanh yêu thích thứ gì, mặc dù cô rất ít nói trước mặt anh, nhưng một chút đồ vật nhỏ cũng dị thường để lộ ra rõ ràng sở thích cùng tính tình của cô.

Mới đầu anh không thèm để ý, chờ anh để ý đến, cô đã bỏ đi rồi. Phong Cẩm Thành cảm thấy, hai người bọn họ như đang diễn mấy cái tình tiết máu chó

trên TV, luôn bỏ lỡ rồi hiểu lầm, làm anh tức nhất chính là, cho tới bây giờ, hiểu lầm giữa hai người, anh không biết gì cả.

Mặc dù là nơi cô đã từng ở hơn nửa năm, lần nữa trở lại, Kê Thanh vẫn như cũ có chút không được tự nhiên, nhưng Tiểu Tuyết hiển nhiên thích nơi này, vừa vào đến, liền vung cánh tay nhỏ, trong miệng kêu: "Đi. . . . . Đi. . . . . ." Thân thể nhỏ bé liều mạng uốn éo trong ngực

Phong Cẩm Thành, Phong Cẩm Thành đành phải đặt tiểu nha đầu xuống.

Hai cái chân nhỏ vừa chạm đất, tiểu nha đầu vui sướng chạy tán loạn khắp nơi, bên này sờ sờ, bên kia xem xem, rất nhanh phát hiện cầu thang là nơi chơi đùa rất vui, bước đi lên khẳng định không lưu loát, nhưng bò lên lại rất mau, chỉ chốc lát đã bò lên tầng hai.

Tầng hai là phòng ngủ, được trải thảm lông dày, đạp lên vô cùng mềm mại, tiểu nha đầu đi lên cũng không nghĩ xuống, để Phong Cẩm Thành và Kê Thanh ở lại lầu dưới.

Kê Thanh chợt phát hiện, cô một mình ở cùng với Phong Cẩm Thành có chút không được tự nhiên, cái cảm giác không tự nhiên này, làm cô như đứng trên đống lửa. Chỉ là, cô cũng chưa không được tự nhiên vài phút, chuông cửa liền vang lên.

Phong Cẩm Thành hơi nhìn cô một cái, cúi đầu xem đồng hồ: "Chắc là cha mẹ tới. . . . . ."

Kê Thanh sửng sốt một chút, không muốn đối mặt với cha mẹ chồng quá sớm, một năm trong cuộc sống hôn nhân của Kê Thanh, đáng giá nhất, chính là sự minh ý của cha mẹ chồng, mặc dù địa vị đứng hàng cao, nhưng cha chồng là vị trưởng bối rất hiền lành, dĩ nhiên cái khí thế nghiêm túc sống trong địa vị cao vẫn tồn tại, chỉ là từ trong cử chỉ lời nói của ông, Kê Thanh có thể cảm nhận được sự quan tâm đối với vãn bối.

Mẹ chồng cũng rất khoan dung, lời nói với cô cũng rất nhỏ nhẹ, lộ ra sự thân thiết hết sức, vì vậy, đối với cha mẹ chồng, Kê Thanh có một phần áy náy không thể quên được.

Nhìn hai ông bà đang từ đường đá nhỏ bên ngoài vườn hoa tiến vào, Kê Thanh có chút không biết làm sao, Tiểu Tuyết không biết đã kết thúc chuyến thám hiểm ở trên tầng từ bao giờ, lưu loát trèo xuống cầu thang, đại khái thấy có người tới, hai tay nhỏ bấu lấy chân cô, trốn sau lưng cô, chỉ lộ ra cái đầu nhỏ, chớp mắt nhìn chằm chằm nhị lão Phong gia.

Phong Cẩm Thành dự liệu không sai, nhị lão Phong gia vừa vào cửa, mắt sẽ không đứng yên một chỗ, mà thẳng tắp say sưa nhìn chằm chằm vào Tiểu Tuyết phía sau Kê Thanh, ánh mắt sáng ngời ngời.

Phong Cẩm Thành có thể hiểu cảm giác này, lần đầu tiên anh nhìn thấy con gái cũng là loại cảm động xen lẫn chua xót này, tư vị ngọt ngào xen lẫn kiêu ngạo, rất khó dùng từ nào để hình dung, trong thân thể nho nhỏ đó có huyết mạch của anh, cái thiên tính huyết thống tương liên đó, làm một người từ trước đến giờ không thích trẻ con như anh, chớp mắt một cái liền bị mê hoặc, huống chi là cha mẹ anh?

"Tiểu Tuyết à! Ta là bà nội, đến đây, đến đây, cho bà nội ôm ôm. .." Giọng nói bà Phong có mấy phần run rẩy không dễ gì phát hiện, làm áy náy trong lòng Kê Thanh phút chốc bộc phát, ngồi xổm xuống, sờ sờ gương mặt con gái: "Tiểu Tuyết, đây là bà nội, gọi bà nội đi."

Tiểu nha đầu nháy mắt mấy cái, nhăn nhó một lát, cái miệng nhỏ nhắn rất nể tình mà nói ra chữ "bà" mơ hồ, người cũng hướng phía trước bước mấy bước, bộ dáng nho nhỏ động lòng người, làm Phong mẹ yêu thích đến không biết làm thế nào: "Lão Phong, lão Phong ông xem xem, cháu gái chúng ta cùng Cẩm Thành khi còn bé giống hệt nhau, quả thực như được đúc từ một khuôn. . . . . ."

Phong Cẩm Thành không khỏi mỉm cười, ánh mắt lại lạc trên người Kê Thanh, không kìm được dịu đi một chút, cô khẩn trương anh có thể nhìn ra, Phong Cẩm Thành cảm thấy hoàn toàn không cần thiết, nhà bọn họ chưa từng có vấn đề giữa mẹ chồng nàng dâu, có vấn đề là của

hai người bọn họ. . . . . .

Phong gia nhị lão ở lại một hồi, lúc về, mang đi cả Tiểu Tuyết đang chơi cực kì vui vẻ với ông nội, biệt thự to như vậy, đến trưa cũng chỉ còn lại Kê Thanh cùng Phong Cẩm Thành, Kê Thanh ngồi trên sô pha cúi đầu ngẩn người, không biết nên nói gì? Làm gì?

Phong Cẩm Thành khe khẽ thở dài, đi tới ngồi bên người cô, đưa tay qua vai cô: "Vợ, đừng giằng co với anh nữa, cùng nhau sống tốt qua ngày được không!"

Lời như vậy phun ra từ miệng Phong Cẩm Thành, làm Kê Thanh có chút kinh ngạc, không tự chủ được, giương mắt lên, vừa vặn chống lại ánh mắt sáng quắc của anh, đáy mắt thâm trầm bắt đầu khởi động tình triều, trong nháy mắt như muốn chìm ngập Kê Thanh….

Khi Phong Cẩm Thành ngậm chặt môi cô, đầu lưỡi bá đạo tiến quân xâm nhập thần tốc vào

khoang miệng thì Kê Thanh mới phát hiện, bản thân thất thủ nhanh như vậy, một chút giãy dụa cũng không có, cô yêu người đàn ông này, đại khái thời gian yêu quá dài, yêu anh giống như đã thành thói quen, hơn nữa, anh vừa chạm cô, cảm giác rung động từ lâu đã bị cô cố gắng giấu trong lòng, giống như mầm xuân từ dưới đất chui lên, tầng tầng tỏa ra. . . . . .

Phong Cẩm Thành đáy lòng mang theo khó khăn cùng buồn bực, nụ hôn này cũng không dịu dàng, dị thường dùng sức, thậm chí có chút hung hăng. . . . . Anh chế trụ gáy cô, môi lưỡi mang theo ý vị trừng phạt, hôn sâu vô cùng, sâu đến gần cổ họng cô. . . . . Gắt gao chống đỡ, từng phát từng phát xay nghiền, đẩy, lôi kéo. . . . . .

Kê Thanh căn bản không cách nào phản kháng, từ ngày kết hôn đó đã bắt đầu, ở phương diện này hai người chưa từng ngang hàng nhau, chỉ cần anh

muốn, không cho phép cự tuyệt, áo sơ mi bị Phong Cẩm Thành thuận lợi xé ra, nút áo liền rơi xuống mặt đất, dưới sô pha có trải thảm, nút áo im lặng rơi lên trên….

Hai người ngã trên sô pha, môi Phong Cẩm Thành từ khóe môi Kê Thanh chạy xuống, nụ hôn ướt át mang theo dục vọng bừng bừng, dọc theo khóe môi rơi sau tai cô, gặm cắn, liếm láp, nhẹ nhàng nặng nề, bí mật mang theo khí nóng cùng thở dốc, phun sau vành tai mẫn cảm của Kê Thanh, làm cô không tự chủ được run rẩy từng cơn.….

Mà tay Phong Cẩm Thành cũng đã nhẹ nhàng tách ra đôi chân khép chặt của cô, từ dưới váy dò xét đi vào. . . . . .

ps: ờ vẫn là bạn aoi chủ thót thôi...tại cái firefox dở hơi làm bạn tưởng bị sao thế là vội lập cái mới ='"'=

Bạn đang đọc truyện *Bá Yêu Mưu Tình* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Ads Ngón tay Phong Cẩm Thành có chút lạnh, chạm đến vị trí mềm mại nhất của Kê Thanh, khó chịu trong nháy mắt, làm lý trí Kê Thanh thoáng quay lại, sau khi lý trí trở về, Kê Thanh gần như theo bản năng đẩy Phong Cẩm Thành ra: "Phong. . . . . Phong Cẩm Thành, chúng ta không thể như vậy. . . . . ."

Một câu nói mang chút thở gấp của Kê Thanh, làm sắc mặt Phong Cẩm Thành từ trong dục vọng hoàn toàn rút ra, mắt anh híp lại quan sát cô gái nhỏ có chút chật vật dưới thân, gần nửa thân lộ ra trước mặt anh, mặc dù hiện tại hai tay cô nắm chặt lấy áo sơ mi của mình, nhưng từ trước vạt áo sơ mi, vẫn có thnhìn thấy cái đỉnh cứng rắn đứng thẳng kia. . . . . .

Áo may thật mỏng, căn bản không giấu được cái gì? Ngược lại còn có một loại chiều hướng dâm mỹ hấp dẫn, vừa rồi cô động tình, Phong Cẩm Thành vô cùng xác định điểm này, cô ở dưới thân anh phản ứng, ngay thẳng như vậy, loại phản ứng trực tiếp đó, không thể nào ngụy trang, đuổi theo như vậy, nhưng cũng như lần trước không chút lưu tình cự tuyệt anh.

Cô trở lại cùng anh không phải sao? Anh cho rằng giữa bọn họ cơ bản đã đạt thành nhận thức chung, như vậy, cô có lý do gì cự tuyệt anh cầu hoan, bọn họ là vợ chồng, thỏa mãn chồng, không phải là nghĩa vụ của vợ sao? Hay là nói, anh lại một bên tình nguyện rồi.

Sắc mặt không dễ gì hòa hoãn đi một chút của Phong Cẩm Thành, trong nháy mắt lại âm trầm, phảng phất như bầu trời khói mù ngoài cửa sổ, nhíu lại đôi mày đẹp, vô cùng lạnh lùng bất mãn nhìn Kê Thanh, hết sức đè nén dục vọng cùng tức giận, làm vẻ mặt anh có chút dữ tợn.

Kê Thanh khép áo lại, cầm lấy gối ôm ôm trước ngực chống đỡ, tuy lúc này có chút sợ Phong Cẩm Thành, nhưng Kê Thanh biết, bây giờ là cơ hội duy nhất để nói, nếu như cứ dây dưa không rõ ràng như vậy, sau này cô biết làm sao. Như Tử Thấm đã dặn cô, làm phụ nữ, cho dù phải thỏa hiệp, cũng phải đối xử tử tế với bản thân, đây là tôn nghiêm cùng ranh giới cuối cùng của cô, mặc dù yêu, nhưng những thứ này không thể vứt bỏ.

Kê Thanh cắn cắn môi, lần đầu dũng cảm ngẩng đầu lên nhìn anh, ánh mắt sáng tỏ trong trẻo ấy, làm Phong Cẩm Thành ngẩn người, trong trí nhớ, cô gái nhỏ này luôn cúi đầu, hoặc ở trong góc lén nhìn anh, Phong Cẩm Thành rất chắc chắc, Kê Thanh thích anh, loại ánh mắt ái mộ đó, vô cùng rõ ràng.

Không thể dấu giếm, ban đầu phát hiện ra chuyện này, Phong Cẩm Thành thầm thấy dễ chịu, được chính vợ mình len lén thích, loại cảm giác đó rất tế nhị, hơn nữa, thích của cô còn mang theo một loại sùng bái bí ẩn ngưỡng vọng, làm chỉ nghĩa đàn ông trong lòng Phong Cẩm Thành, đạt được trình độ thỏa mãn lớn nhất.

Phong Cẩm Thành gần như bị loại thỏa mãn này mê hoặc, càng ngày càng để ý vợ, càng ngày càng muốn cùng cô ở cùng một chỗ, lúc không thấy cô, sẽ có khát vọng muốn được gặp cô, ôm vào trong ngực, đặt dưới thân, đến lúc tiến vào thật sâu rồi, loại tưởng niệm này mới có thể chân chính hóa giải.

Có một lần, Phong Cẩm Thành cho rằng, mình thích làm cùng cô gái nhỏ này, bởi vì ở trên giường, cô mặc dù không có kỹ xảo đa dạng, nhưng khi cô ở dưới thân anh run rẩy đạt được cao trào, Phong Cẩm Thành có một loại cảm giác hạnh phúc không bình thường, sau đó Phong Cẩm Thành lại phát hiện, có lúc không làm, chỉ là đơn giản trần trụi ôm cô, cảm giác hạnh phúc đó thỉnh thoảng cũng sẽ hạ cố đến chơi, hơn nữa đêm đông rét lạnh, ôm lấy cô cảm thấy một loại ấm áp từ trong ra ngoài, giống như được đắm chìm trong tình yêu vui vẻ hòa thuận, thư thái như vậy.

Tóm lại, cảm giác của anh đối với cô gái nhỏ này rất phức tạp, phức tạp đến cả bản thân cũng không rõ, chỉ là vô cùng xác định, đó chính là anh muốn ôm cô mãi mãi, phải có cô, không muốn buông, cũng không thể thả ra được. . . . . .

Mà lúc này, Phong Cẩm Thành đột nhiên có chút mơ hồ, bị ánh mắt dũng cảm của cô gái nhỏ này đầu độc, giống như lần đầu tiên phát hiện, người phụ nữ anh cho rằng giống như con thỏ này, cũng có mặt khác, ánh mắt này có một loại bất chấp tất cả, đi vào chỗ chết rồi cô dũng hi sinh, khiến cô gái nhỏ luôn luôn mềm mại này, trong nháy mắt sinh ra một loại mị lực hấp dẫn người ta, ít nhất vô cùng hấp dẫn Phong Cẩm Thành, trong chốc lát mê hoặc tầm mắt anh không thể rời khỏi cô. Chỉ là lời nói thoát ra từ cái miệng nhỏ nhắn của cô, hiện giờ làm người ta căm tức.

"Phong Cẩm Thành, tôi trở lại là vì Tiểu Tuyết. . . . . Tiểu Tuyết. . . . . đứa nhỏ cần một người cha, một nhà. . . . . Tôi. . . . . Tôi. . . . . ." Kê Thanh thấy trong mắt Phong Cẩm

Thành chợt chuyển lạnh, có chút không kìm được khẩn trương, tôi hai lần, mới thốt ra một câu nói: "Tôi nghĩ, anh cũng không thiếu phụ nữ . . . . ." Nói tới chỗ này, bị ánh mắt tàn ác tăng

vọt của anh làm kinh sợ, câu nói tiếp theo trực tiếp bị chẹn ngang cổ họng.

Phong Cẩm Thành bị làm cho tức giận, gân xanh trên trán cũng bắt đầu nhảy lên, anh nằm mơ cũng không nghĩ đến, người phụ nữ này lại cho anh một câu như vậy, làm tim anh vừa được lửa tình hơ nóng, bị một câu nói của người phụ nữ này, giống như một chậu nước lạnh giội xuống, giội lạnh xuyên tim anh.

Phong Cẩm Thành hít một hơi thật sâu, từng chữ từng chữ mà nói: "Em có ý gì?" Giọng nói

tương đối lạnh, dù trong phòng khí ấm đầy đủ, Kê Thanh không tự chủ rùng mình một cái, khẽ cúi đầu, tránh khỏi ánh mắt lạnh thấu xương của anh.

Phong Cẩm Thành hiển nhiên không cho phép cô trốn tránh, đưa tay nắm cằm cô nâng lên, cắn

răng nghiến lợi hỏi: "Kê Thanh, em muốn làm một đôi vợ chồng trên danh nghĩa bằng mặt không bằng lòng với tôi?"

Kê Thanh không thể không ngẩng đầu về phía anh, ánh mắt đóng lại, khẽ gật đầu, rầm một tiếng thật lớn, Kê Thanh sợ hãi vội vàng mở mắt, ánh mắt rơi vào tay phải của anh, sắc mặt trong nháy mắt trắng nhợt.

Phong Cẩm Thành đã buông cô ra, một quả đấm hung hăng nện lên bàn trà thủy tinh, mặt kính thủy tinh công nghiệp đương nhiên không sao, nhưng bình hoa bên trên lại chịu chấn động rơi xuống thảm trải bên dưới, không có vỡ vụn, nước bên trong chảy ra ngoài, hoa hồng sâm banh rơi đầy đất.

Phong Cẩm Thành đứng lên, sống lưng thẳng tắp nhìn cô, thật lâu mới hung ác mà nói: "Kê Thanh, nếu như đây là cô muốn, như vậy tôi thanh toàn cho cô."

Nói xong, xoay người, sải bước đi tới cửa chính, rất nhanh, Kê Thanh nghe thấy tiếng xe rõ ràng, càng lúc càng xa, Kê Thanh khẽ cười nhạt, hình như đây là lần đầu tiên mình thấy anh tức giận đến vậy, vừa rồi, Kê Thanh thậm chí cho rằng anh sẽ đánh cô, mặc dù đó không phải là phong cách của anh, nhưng một cái chớp mắt kia, Kê Thanh có thể cảm nhận rõ ràng, cả người anh tràn ngập bạo lực.

Kê Thanh cúi đầu, nhìn hoa hồng rơi tán loạn trên mặt đất, tất cả giống như bị cô làm hỏng rồi, nhưng cô không như vậy, hai người lại trở lại như trước kia, cô yêu anh, loại sinh hoạt kia trước đây cô vốn dĩ không muốn, đây là chuyện duy nhất cô suy nghĩ ra trong hai năm này.

Phong Cẩm Thành giống như con ruồi mất đầu, lái xe đi loạn, nhiều lần suýt nữa xảy ra tai nạn, cuối cùng dừng lại bên cạnh hồ, dựa vào xe rút ra điếu thuốc trong hộp, tức giận trong lòng mới thoáng dịu xuống.

Cho tới bây giờ Phong Cẩm Thành cũng không thể tin được, người phụ nữ kia trở lại với anh là để làm vợ chồng trên danh nghĩa, vợ chồng trên danh nghĩa. . . . . Phong Cẩm Thành lần đầu tiên chất vấn năng lực phán đoán của mình, người phụ nữ kia căn bản không thương hắn, đừng nói gì đến thích, cô trở lại là vì đứa nhỏ, có lẽ, còn có bất đắc dĩ không thể không nhượng bộ.

Dù sao cô cũng rất rõ ràng, nếu thật sự tới tòa án ly dị với anh, đối với một chút chỗ tốt cũng

không có, qua hai năm, cô gái nhỏ mềm yếu trong trí nhớ cũng trở nên thực tế rồi.

Phong Cẩm Thành hít một hơi thuốc, mặc cho mùi vị cay nồng từ trong khoang miệng tiến vào, trằn trọc ở trong phổi lần nữa mới chậm rãi khạc ra, hơi khói cùng khí lạnh mờ mịt, trong không khí trong trẻo lạnh lẽo kết thành sương, lại bị tuyết chợt rơi xuống đánh tan.

Phong Cẩm Thành dựa vào đầu xe, khẽ ngửa đầu, không biết bắt đầu từ lúc nào, lo lắng tới tận trưa, rốt cuộc tuyết bắt đầu rơi, tuyết lất nhất rơi xuống, đậu vào gương mặt lạnh như băng, cái lạnh đó, giống như trực tiếp xâm nhập tứ chi cốt tủy của anh, lạnh thấu xương.

Mùa đông này lúc trận tuyết rơi xuống đầu tiên, Phong Cẩm Thành cùng Kê Thanh đồng thời cảm nhận được sự lạnh lẽo đến xương tủy đó.

Lúc Diệp Trì chạy tới hội quán, đã là nửa đêm hơn hai giờ, hắn có dễ dàng không? Vợ vừa trở về, hắn còn chưa ôm đủ hôn đủ đâu, hơn nửa đêm ngược lại đạp tuyết chạy tới, ai bảo Cẩm Thành là an hem hắn chứ? Người anh em này gặp rủi ro, hắn cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.

Diệp Trì đẩy mở cửa bao sương, liền bị mùi rượu nồng nặc từ trong tràn qua, quét, không khỏi khẽ thở dài, bao sương to như vậy Phong Cẩm Thành một mình một người, bình thường một tên đàn ông sạch sẽ như thế, lúc này nhìn qua có chút chật vật không chịu nổi.

Diệp Trì chợt suy nghĩ một chút, từ lúc sinh ra cho đến khi khởi nghiệp cũng còn cùng Cẩm Thành lăn lộn một chỗ, đến nay cũng đã hơn ba mươi năm, còn chưa thấy Cẩm Thành như vậy, lần trước vợ cậu ta chạy, Hồ Quân thấy qua một lần, hắn đây là lần đầu, nhìn thấy mà tim có chút xót xa. Đồng thời trong lòng cũng bắt đầu thấy bội phục người phụ nữ mặt mũi mơ hồ trong trí nhớ.

Vợ Cẩm Thành cùng với bọn họ không tính là quá quen, chỉ thấy qua vài lần gặp gỡ, là một cô gái bình thường không thích xã giao lắm, điềm đạm tú nhã có chút xấu hổ, hơn nữa, theo như bọn họ thấy, vợ Cẩm Thành yêu Cẩm Thành, cái loại yên lặng đó, ánh mắt mọi lúc luôn hướng tới Cẩm Thành, kể cả người mù cũng có thể nhìn ra, nếu đã tình chàng ý thiếp, thì đang giày vò cái gì đây? Diệp Trì thật sự là trăm tư khó giải.

Phong Cẩm Thành đã uống đến hồ đồ, cả người tà tà trượt trên mặt ghế sô pha, đưa tay với chai rượu trên bàn, tay chân táy máy, đụng đổ một chai rượu mở nắp, ào một tiếng, rượu đổ trên bàn, theo bàn mà chảy xuống người anh.

Diệp Trì thật sự nhìn không nổi, đi tới, túm lấy anh, Phong Cẩm Thành cứ như không có xương, tựa vào sô pha nghiêng đầu nhìn Diệp Trì một hồi, chợt cười, đưa tay quàng lên cổ Diệp Trì, mở một chai rượu : "Diệp. . . . . Trì, tốt . . . . . Anh em, mày đã đến rồi. . . . . Tao đã nói với mày. . . . . nói cho mày, còn là anh em. . . . . Anh em đáng tin, trông cậy vào phụ nữ, chính là uống chết ở bên ngoài, vậy. . . . . cũng không có người để ý, đến, đến . . . . . Uống rượu. . . . . Hai anh em ta hôm nay không say không về. . . . . "

Nói xong, cầm lấy chai rượu trên bàn ngửa cổ uống, uống quá say, tay cầm không chính xác, hơn phân nửa cũng đổ xuống trên người, Diệp Trì đoạt lấy chai rượu để lên bàn, trực tiếp đỡ anh đứng lên: "Đi, về nhà, mày cứ uống như vậy cũng không được, có vấn đề gì về giải quyết ngay mặt vợ, bản thân uống rượu thành thế này còn gọi gì là đàn ông nữa, mày còn là Phong thiếu đại danh đỉnh đỉnh, tao cũng không tin một người phụ nữ, có thể đánh ngã mày. . . . . " .

Bạn đang đọc truyện *Bá Yêu Mưu Tình* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Ads Kê Thanh ngồi trên ghế sa lon trông trải, không ngừng nhìn đồng hồ trên tay, trên thực tế từ lúc Phong Cẩm Thành đi ra ngoài, Kê Thanh liền bắt đầu thấp thỏm bất an rồi, rất không tiền đồ, có chút hối hận.

Sau khi Phong Cẩm Thành đi, dì Vương tới, lúc bọn họ mới kết hôn không bao lâu, dì Vương tới làm cơm giúp dọn dẹp phòng, là người rất chịu khó cũng không nhiều lời, một người tốt, làm xong hết việc, cũng không ngủ lại đây, nhìn thấy Kê Thanh cũng không có ngạc nhiên, nói mấy câu khách sáo sơ lược việc nhà, liền vào phòng bếp nấu cơm.

Có th làm miệng Phong Cẩm Thành có th dùng đến bây giờ, tay nghề dì Vương khá tốt, hương sắc vị đủ cả, hơn nữa hai món một canh này đều là những món bình thường Kê Thanh thích, nhưng cô chỉ gắp được hai miếng, không phải ăn không ngon, là ăn không trôi, một mình ăn trong căn phòng lớn thế này, thật sự có chút khó nuốt xuống.

Buổi chiều Kê Thanh mang hành lý của mình tới phòng cho khách, treo quần áo lên, tủ quần áo to như vậy mà quần áo của cô chỉ có vài bộ, quá mức trống trải, có chút mộc mạc, giữa cô và Phong Cẩm Thành có một loại không ăn khớp.

Kê Thanh quay một vòng ở trên tầng, rất khác so với trong trí nhớ, đặc biệt là phòng phơi nắng, xóa đi sự sắc lạnh của đồ trang trí, dùng giấy dán tường màu vàng nhạt có đường vân, nhìn qua rất ấm áp, đáng tiếc bên ngoài tuyết rơi, nếu là lúc ánh nắng mặt trời rực rỡ, ấm áp, ngồi ở đây, quả thực thật thoải mái.

Kê Thanh đứng trước màn thủy tinh nhìn ra ngoài, phát hiện mặc dù không có ánh mặt trời, nhưng lúc này từng bông tuyết nhỏ rơi xuống, cũng có một loại xinh đẹp làm người ta kinh ngạc, tuyết mịn đáp xuống màn thủy tinh liền tan, lưu lại một vệt nước, từ từ ngưng kết thành một đường, trượt xuống, một cái tiếp một cái, trong ngoài nhiệt độ chênh lệch, khiến cho cảnh núi nơi xa xôi giống như được sương mù bao phủ, lộ ra một loại mỹ cảm mông lung mơ hồ.

Kê Thanh ở phòng phơi nắng ngồi một buổi chiều, buổi tối cũng không ăn cơm, đã quá mười hai giờ, Kê Thanh cũng không hề buồn ngủ, mặc kệ cô nói gì, trái tim vẫn không cách nào khống chế được nhớ về người đàn ông kia.

Kỳ thật lấy sự hiểu biết của Kê Thanh về Phong Cẩm Thành, tự nhiên sẽ không xảy ra chuyện gì, lúc này đang vui vẻ ở chỗ nào cũng không biết được. . . . . Lúc suy nghĩ này nhảy ra trong đầu, chính cô cũng cảm thấy được mùi vị ê ẩm, không khỏi lắc đầu cười khổ, trong lòng không nén nổi tự hỏi bản thân: Kê Thanh không phải chính mày cự tuyệt người ta sao? Miệng cũng nói, vì con mà là vợ chồng trên danh nghĩa, lúc này còn muốn có không có phải, không phải quá mức làm kiêu sao?

Bên ngoài một hồi tiếng xe, cắt đứt sự rối rắm của Kê Thanh, cô chần chừ đứng lên, vừa đứng lên thì thấy cửa lớn bên ngoài mở ra, thấy rõ người từ bên ngoài đi vào, Kê Thanh không khỏi ngây người một lúc.

Phòng khách đèn bật sáng trưng, Diệp Trì vừa dùng chìa khóa của Phong Cẩm Thành mở cửa, qua cửa sổ sát đất phòng khách, đã nhìn thấy Kê Thanh trên sô pha, dáng vẻ so với trong trí nhớ không khác là mấy, ít nhất là hắn thấy thế, cũng không hiểu, một người phụ nữ hiền lành nhút nhát thế kia, sao có thể làm Phong hồ ly xảo trá trứ danh biến thành như vậy. . . . . .

Cái tước hiệu Phong hồ ly này là trước kia Tả Hoành đặt cho Cẩm Phong, có một thời rất nổi, mấy anh em bọn họ cũng cảm thấy sao lại hợp đến thế, tên Cẩm Thành này đừng nhìn vẻ ngoài đinh nhọn không lộ, nhưng trong lòng đen tối thôi rồi, làm được ra chuyện thâm độc vô cùng, bạn đừng trêu chọc hắn (Phong Cẩm Thành), nếu thật sự chọc hắn nóng lên, ai cũng không đỡ lại được.

Diệp Trì khẽ nhíu nhíu mày, nhìn cô gái nhỏ tới mở cửa kia, thật hận không được cho cô mấy lời khuyên, một chút cũng được, nếu thật sự giày vò Phong hồ ly hiện hình, người xui xẻo đầu tiên chính là cô, vẫn là không nên tưởng tượng đến đi, nói thế nào cũng là chuyện của hai người họ, hắn là anh em, cũng không thể dính vào được, ngược lại chỉ có thể đẩy đi thôi.

Kê Thanh hiển nhiên có chút mất tự nhiên, đối mặt Diệp Trì, nhất thời không biết nên ứng phó làm sao, Diệp Trì cũng không khách sáo hàn huyên với cô, nói thẳng: "Cẩm Thành uống nhiều quá, cô ra ngoài giúp tôi mang cậu ta vào. . . . . "

Kê Thanh ngẩn người một chút, rồi cùng Diệp Trì đi ra ngoài, vừa mới đi ra đã nhìn thấy Phong

Cẩm Thành ngồi tựa bên tay lái phụ, trên cửa sổ xe thủy tinh có chút hơi ẩm ướt nhẹp, khiến hình dáng anh có chút mơ hồ, nhưng vẫn thấy mặt mày rõ ràng, bởi gương mặt tuấn tú của anh gần như dán lên mặt kính, đôi mắt hơi nhắm, chân mày nhíu chặt không giãn, giống như trái tim đang bị chuyện nặng nề đè ép, môi mím thành một đường thẳng, càng thêm phần cợt nhả.

Đàn ông môi mỏng đều bạc tình, không biết là ai nói, nếu dùng nó để bàn, ước chừng Phong Cẩm Thành sẽ là người bạc tình nhất, cũng là người đàn ông cô không kìm chế được yêu hơn mười năm.

Diệp Trì mở cửa xe, vừa lôi vừa kéo Phong Cẩm Thành xuống, rất không có trình độ trực tiếp quẳng cho Kê Thanh, Kê Thanh vừa tốn công đỡ được, Diệp Trì đã lên xe, chỉ nói một câu, chăm sóc cậu ta cho tốt, động tác chạy xe dị thường nhanh chóng.

Kê Thanh không khỏi có chút sững sờ, nhưng người đã đi rồi, cô cũng không thể gọi trở lại, chỉ có thể một mình đỡ Phong Cẩm Thành đi vào trong, cũng may tuy Phong Cẩm Thành uống say, nhưng vẫn còn mấy phần ý thức, ít nhất dưới chân còn hoạt động được, nếu không, thân thể nhỏ bé của Kê Thanh, căn bản không đỡ được Phong Cẩm Thành.

Mà cố tình muốn tới cửa chính, còn phải đi xuyên qua vườn hoa đường đá nhỏ mới có thể vào nhà, đường đá có chút quanh co, bình thường rất có ý cảnh, nhưng giờ điều khiển một kẻ say, thật là một sự khảo nghiệm cao độ, hơn nữa nửa đường, cái người say này đột nhiên thanh tỉnh một chút, bắt đầu nhiệt tình vặn vẹo không phối hợp, Kê Thanh hận trong tay không có cây gậy, trực tiếp đánh anh bất tỉnh kéo vào cho xong chuyện.

Hơn nữa, Kê Thanh lần đầu biết hóa ra Phong Cẩm Thành uống say sẽ thành thế này, ý cô là say mèm, trước kia Cẩm Thành xã giao nhiều, chuyện uống rượu lại càng như cơm bữa, nhưng tửu lượng mấy anh em bọn họ, theo trực giác của Kê Thanh phải rất khủng bố, rượu Trung, rượu Tây, đỏ, trắng, loại nào cũng uống một đống, mà Phong Cẩm Thành trước đó, đã từng say rồi.

Phong Cẩm Thành say rất hấp dẫn, đàn ông khác như thế nào? Kê Thanh không biết, chỉ là khi Phong Cẩm Thành say, sẽ thích làm chuyện kia hơn bình thường, hơn nữa còn đánh trường kì kháng chiến, đùa giỡn dài hơn bình thường, kéo dài đến tận khi Kê Thanh không chịu nổi cầu xin anh, anh mới chính thức tiến vào chủ đề.

Hơn nữa, sẽ nói chút lời tâm tình triền miên, bình thường Phong Cẩm Thành cũng thích làm, nhưng nói rất ít, Kê Thanh cũng trầm mặc, thường thường loại thời điểm đó, trong phòng chỉ có tiếng thở dốc bất đồng nhưng nhất trí nặng nề của hai người, cùng một chút tiếng thân thể ma sát cần thiết, không có trao đổi gì khác, chỉ thuần túy muốn.

Có lúc Kê Thanh cảm thấy, cô và Phong Cẩm Thành giống như loài vật nguyên thủy nhất, không thể che dấu, ở trên giường bọn họ rất ăn ý, nhưng thân thể ăn ý cũng không đại biểu cho tất cả, người dù sao không phải động vật, cô chỉ là người phụ nữ nhỏ bé nhạy cảm, cô yêu, nhưng càng khát vọng được yêu, một lần, cô thậm chí cho rằng Phong Cẩm Thành yêu mình, cảm giác đó chân thật như có thể tin được, chỉ tiếc đó là ảo giác của cô mà thôi.

Kê Thanh không khỏi lắc đầu một cái, nghĩ lung tung cái gì, cô nên suy tính Phong Cẩm Thành trước mặt, nên làm gì đây? Phong Cẩm Thành đi vài bước, không chịu đi nữa, đặt mông ngồi lên núi đá giả, cứ như vậy bình tĩnh nhìn Kê Thanh không chớp mắt, ánh mắt nhìn ra hết sức trấn tĩnh, nếu không phải cả người anh nồng nặc mùi rượu, Kê Thanh mặc kệ thế nào cũng không

tin anh uống quá nhiều.

Mà sự thật, anh thật sự uống quá nhiều, cái loại uống vô cùng say, ánh mắt Phong Cẩm Thành mặc dù trấn tĩnh, nhưng trong lòng đã sớm hồ đồ, không phân rõ đêm nay đêm gì, hơn nữa sau khi anh uống say mèm, thích nhất là nói chuyện, đem những lời tâm tình từ đáy lòng chưa bao giờ nói với người ngoài nói ra, cũng có thể nói thao thao không ngừng, chỉ là sống đến hôm nay, thời điểm chân chính uống say cũng không có mấy lần, may mắn lĩnh giáo trình độ lải nhải của anh, trừ Hồ Quân, Kê Thanh trước mắt là người thứ hai.

Kê Thanh bị anh nhìn có chút sợ hãi, cảm thấy cả người nổi một tầng da gà, bởi ánh mắt bình tĩnh của anh nhìn cô, một lát sau chợt thay đổi, nhìn qua còn thấy rất trấn tĩnh, lại càng ngày càng dịu dàng, loại dịu dàng đó, Kê Thanh cảm thấy, có thể chảy ra nước.

Cô chưa từng thấy qua Phong Cẩm Thành như vậy, trong lòng không nắm bắt được, đưa tay kéo cánh tay anh, trong miệng khuyên: "Bên ngoài lạnh, còn có tuyết rơi, vào đi thôi!"

Tay của cô căn bản không túm được Phong Cẩm Thành, lại bị Phong Cẩm Thành hơi dùng sức kéo vào trong ngực anh, Kê Thanh còn chưa kịp giãy giụa, mùi rượu đã xâm nhập vào răng môi cánh mũi. . . . . .

Nụ hôn của anh không kịch liệt cũng không nóng nảy, rất dịu dàng, hơn nữa còn có loại mùi vị như thận trọng, môi mỏng dính vào môi cô, trằn trọc, cọ sát lẫn nhau. . . . . Cọ xát mấy cái, chớp mắt hơi rời ra, liếc mắt nhìn phản ứng của cô, rồi tiếp tục dính sát. . . . . Hàm răng nhẹ nhàng cắn môi thịt cô, từng cái từng cái. . . . . .

Thật ra phụ nữ sợ nhất không phải là bạo lực, mà là dịu dàng, dịu dàng tựa như một thanh dao kim cương, mặc kệ bạn có cứng rắn cỡ nào, ở trước mặt

nó, cuối cùng cũng sẽ bị nó cắt mài không còn hình dáng, hơn nữa thanh dao cắt dịu dàng này, ở trong tay người bạn yêu, nếu như bạn có thể kháng cự, thì bạn chính là thánh nhân không hơn không kém.

Mà Kê Thanh hiển nhiên không phải là thánh nhân, cô chỉ là kẻ phàm phu tục tử, một cô gái nhỏ đắm chìm trong yêu hận thanh sầu, vì vậy, Phong Cẩm Thành lôi ra thanh dao dịu dàng này, lực sát thương có thể nghĩ tới. . . . . .

Kê Thanh hoàn toàn bị nụ hôn dài mà dịu dàng này của Phong Cẩm Thành đầu độc, thời điểm Phong Cẩm Thành ôm cô lảo đảo đứng lên, cũng không thể phục hồi lại tinh thần, mà Phong Cẩm Thành dưới chân lảo đảo, động tác lại di thường nhanh chóng, hai người vào đến nhà, cũng chẳng qua là một cái chớp mắt mà thôi. . . . . .

Vào phòng, Phong Cẩm Thành liền biến dịu dàng thành lực hành động, lấy đi quần áo của Kê Thanh bằng một tốc độ kỳ diệu, bị Phong Cẩm Thành xé, vứt qua một bên. . . . . .

Thời điểm anh ấn cô trên thảm trải, Kê Thanh mới thoáng chút hồi thần, cô còn chưa kịp đẩy anh ra, liền bị lời nói từ trong miệng anh làm sợ ngây người: "Vợ à, anh yêu em. . . . . "

Sau đó Phong Cẩm Thành còn nói gì nữa? Kê Thanh không có nghe rõ, trong đầu chỉ còn sót lại ba chữ này, có cái gì đó từ đáy lòng lăn lộn, mãnh liệt trào lên, trong nháy mắt liền che khuất tất cả thần chí của Kê Thanh……..

Bạn đang đọc truyện *Bá Yêu Mưu Tình* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Ads Đèn thủy tinh phòng khách không biết đã tắt từ lúc nào, trước cửa sổ sát đất tuyết rơi phản chiếu lên thảm trải vàng nhạt, làm sáng rõ những bông tuyết trong suốt, so với ánh tuyết còn sáng trong hơn, là người đang nằm trên mặt đất, người phụ nữ, vợ của Phong Cẩm Thành anh. . . . . .

Vợ anh có một thân da thịt tinh tế trắng như tuyết, điều này anh sớm đã biết, vả lại nhớ nhung đã lâu, giống như ngọc điêu Dương Chi không chút tì vết, thời đim nở rộ trong tay anh, lại như hoa quỳnh hiện lên trong đêm tối mù mịt, trong phút chốc kinh diễm, chạm tới linh hồn khoét đến tận xương. . . . . .

Mắt cô nhắm chặt, như muốn động tình lại như muốn trốn tránh, có chút kiu cách, có chút không được tự nhiên, lông mi dày đậm khẽ rung, cái mũi nhỏ uốn cao, hàm răng trắng cắn chặt môi dưới, hết sức đè nén tiếng rên rỉ sắp tràn ra, hai gò mà dính một tầng hồng nhạt, từ trên má nhẹ nhàng chậm chạp lan ra, tới trán, cằm, sau tai, cổ. . . . . .

Môi Phong Cẩm Thành, theo tầng hồng nhạt ấy mà chậm chạp đi xuống, dừng lại một lúc nơi quai xanh thanh tú của cô, tiếp tục lướt xuống . . . . . .

Kê Thanh cảm thấy, trong cơ thể mình như đốt lên một ngọn đuốc, ban đầu mới chỉ là những đốm nhỏ, chẳng qua chỉ chớp mắt mấy cái, liền giống như nấu một nồi dầu sôi, sức nóng ngất trời kia, thiêu ngũ tạng lục phủ của cô từ trong ra ngoài thành tro tàn, càng không nói đến lý trí, cái vật lý trí này tại thời điểm Phong Cẩm Thành nói ra ba chữ Anh yêu em kia, đã bị sự vui mừng đuổi đi không biết đến góc nào.

Cho tới giờ khắc này, Kê Thanh mới không thể không thừa nhận, bản thân là một người phụ nữ dối trá như thế, rõ ràng trong lòng còn yêu người đàn ông này, lại còn kiểu cách cự tuyệt, trốn tránh. . . . . Cô không phải có thể dũng cảm một lần, vì ba chữ này của anh. . . . . .

Thời điểm đôi môi nóng bỏng của anh rơi xuống ngực cô gặm cắn, cảm giác ướt nhẹp, có chút đau nhói kia, làm Kê Thanh không tự chủ được hít khí, răng buông môi dưới, tiếng rên rỉ trầm thấp cũng không giam được, từ môi cô tràn ra từng đợt, chui vào lỗ tai Phong Cẩm Thành. . . . . .

Con thú trong lòng Phong Cẩm Thành đã bị giam rất lâu, trong nháy mắt phá hỏng lồng giam thoát ra, anh buông tha sự giày vò trước mắt, đi thẳng vào vấn đề, nhanh chóng đứng dậy, lưu loát chống đỡ……tiến vào…… Ách. . . . . Ấm áp chặt chẽ trong nháy mắt, làm Phong Cẩm

Thành không tự chủ được rên lên một tiếng. . . . . .

Kê Thanh lại đột nhiên mở mắt, bởi vì đau. . . . . Cái cảm giác mơ hồ đau đó, mặc dù còn xa mới bằng sự mệt nhọc trong lần đầu tiên, nhưng tuyệt không thoải mái, mà cô vừa mở mắt, lại trực tiếp đối diện với ánh mắt Phong Cẩm Thành, ánh mắt anh thâm thúy âm trầm, đáy mắt lại toát ra hai ngọn lửa, trong ánh lửa, cô có thể nhìn thấy bản thân rõ ràng như thế. . . . . .

Trên người cô không một mảnh vải, không có chút che đậy nào, cứ như vậy trần trụi dưới người anh, theo động tác của anh mà phập phồng rung chuyển, mà từ trong miệng cô, thanh âm động tình yêu kiều mềm mại như có như không kéo dài, vang vọng trong không gian yên tĩnh, bất giác làm cô đỏ mặt tim nóng. . . . . .

Chỉ có thể lại nhắm mắt, lần nữa lựa chọn trốn tránh. . . . . .

Cũng may, khó chịu chẳng qua cũng chỉ trong chớp mắt, tiếp đó kích tình cuồn cuộn kinh đào, cuốn Kê Thanh vào trong biển dục vọng, cô trừ bỏ theo sóng chìm nổi, cũng không còn cách nào khác. . . . . Bay lên. . . . . Roi xuống. . . . . Nhấp nhô. . . . . Cuốn đi. . . . . Dục sinh dục tử. . . . . .

Khi nhiệt tình tích trữ bộc phát ra, Kê Thanh không tự chủ được bắt đầu run rẩy, thời gian run rẩy cũng không lâu, còn chưa kịp hưởng thụ loại dư vị nhộn nhạo đó, đã bị Phong Cẩm Thành cường ngạnh bá đạo kéo vào cuồng phong kịch liệt hơn, căn bản không cho cô một giây thở

dốc. . . . . .

Phong Cẩm Thành cấm dục ước chừng hai năm, trong hai năm qua, anh giống như hòa thượng trong trắng thuần khiết, bên cạnh không có phụ nữ, nhưng lại một mực nhớ tới vợ, cả ngày lẫn đêm đều nhớ, thời điểm nhớ tới vợ, phản ứng sinh lý bị anh tàn khốc cấm chế, sẽ rất tự nhiên ló đầu ra.

Tính đến vấn đề khỏe mạnh, hai năm qua đánh tay không ít, mà trong đầu anh nghĩ tới vợ, lúc tức giận còn chưa tiêu, anh thậm chí nghĩ tới, sau khi bắt được vợ trở lại, trực tiếp dùng mười loại đại hình Mãn Thanh, có thể tưởng tượng được, anh nghĩ đến cái khác. . . . . .(aoi: ờm. . .nếu mik kh nghĩ nhầm hc kh hiểu nhầm thì anh dùng tay giải quyết ạ axxx *iêm thật đen tối*)

Suy tính làm thế nào để giày vò vợ, mười loại đại hình Mãn Thanh thì thôi đi, giữa vợ chồng, đẫm máu quá không tốt, trừng phạt có thể có phương thức khác, đối với anh được tính là phương thức có lợi, cũng có thể làm vợ kinh sợ . . . . . .

Suy nghĩ ước chừng hai năm, nếu Kê Thanh biết thức thời ngay từ đầu, thời điểm anh bỏ qua chuyện cũ, cô đàng hoàng cùng anh trở lại, như vậy anh có thể nghĩ đến giảm hình phạt, nhưng vợ anh nếu không phải không cùng anh cự nự, thì cũng trước sau cự tuyệt quay về, cái miệng nhỏ còn nói những lời có thể làm tức chết người sông, lúc này thật dễ dàng được như ý rồi, Phong Cẩm Thành cảm thấy nếu mình bỏ qua cho cô, thì thật là phải xin lỗi bản thân.

Hơn nữa, anh thật sự kìm nén đến quá mức rồi, chỉ hận không thể một lần đem hết số lần hai năm qua ra mà làm, với lại, đừng nhìn vợ anh con cũng đã sinh, sao cùng hồi đó vẫn như thế?

Cái cảm giác khít chặt ấm áp thậm chí còn cả phản ứng ngây ngô, đủ để kích thích dục vọng nguyên thủy của bất cứ người đàn ông nào, huống chi là Phong Cẩm Thành đã thèm ăn hơn hai năm. . . . . .

Cánh tay Phong Cẩm Thành từ bên hông cô vòng qua, hơi dùng sức, Kê Thanh liền bị anh lật

lại. . . . . Kê Thanh còn chưa từ đỉnh núi dữ dội đi xuống, cả người căn bản không có hơi sức, mềm nhũn, phảng phất ngay cả xương cũng biến mất, đừng nhắc tới phản kháng, ngay cả sức lực chống đỡ cũng không có.

Phong Cẩm Thành đổ tới, hăng hái, uốn cong. . . . . Duy nhất hai cánh tay còn lại chút sức lực theo bản năng tìm điểm chống đỡ, chính là roi xuống màn thủy tinh. . . . . .

Phong Cẩm Thành đem cả người cô dính vào màn thủy tinh, cô nhất thời có chút choáng váng không phân rõ phương hướng, mơ hồ biết anh muốn làm gì? Nhưng căn bản không phản kháng được, mặc anh lăn qua lăn lại, Phong Cẩm Thành đẩy một bên chân mảnh khảnh non mềm của cô ra, nâng lên thật cao, từ phía sau cường hãn công kích, không chút lưu tình . . . . . .

Thật ra Kê Thanh vẫn rất nghi ngờ sức lực của anh, có chút quá lớn, giống như bí mật mang theo một loại trừng phạt không rõ. . . . . Loại trừng phạt này làm cô nói không ra khổ sở, giống như đặt cả người cô trên lửa nướng, nóng nóng lại thoải mái thuận theo . . . . . .

Kê Thanh khẽ mở mắt ra, có thể từ cửa kính trong suốt, thấy được bóng dáng hai người rõ ràng, cả người cô đều dính lên thủy tinh, thân thể hơi nghiêng, eo uốn cong. . . . . Một cái chân mảnh khảnh vô lực, bị mân mê đến một độ cong gần như không có khả năng. . . . . Mà anh ở đằng sau động tác cường hãn có lực, gần như nhiều lần hung hăng đánh chạm vào thủy tinh. . . . . Da thịt cùng thủy tinh ma sát tạo ra tiếng vang, cùng thân thể phát ra âm thanh cộng hưởng, làm Kê Thanh xấu hổ hận không thể lập tức chết đi.

Trên thực tế, cô cũng cách cái chết khoảng cách không khác biệt là mấy, cô và Phong Cẩm Thành một năm làm vợ chồng, nếu chỉ xem số lần hai người làm mà nói, nghiễm nhiên có thể được xưng là đôi vợ chồng đằm thắm, nhưng mặc dù số lần nhiều, kiểu thức (kiểu dáng, cách thức) của Phong Cẩm Thành cũng có một chút, nhưng như hôm nay, vẫn là lần đầu. . . . . .

Khiến Kê Thanh cảm thấy bản thân lỗ mãng, xấu hổ không chịu nổi, chỉ là cảm giác xấu hổ này mới chỉ ló đầu, liền bị tần số nhanh chóng kịch liệt sau lưng đánh trở về. . . . . .

Kê Thanh đột nhiên phát hiện, hóa ra đối với chính thân thể mình cũng không hiểu rõ, ít nhất không có hiểu rõ bằng Phong Cẩm Thành, khi cô cho rằng mình đã đến điểm cực hạn, anh vẫn có thể kéo cô ra khỏi cái cực hạn đó mà tiếp tục thiêu đốt . . . . . Khoái ý từ dưới cùng của xương cột sống nhanh chóng kéo lên, trong nháy mắt liền bắt toàn bộ giác quan của cô làm tù binh. . . . . .

Phong Cẩm Thành cũng không biết thân thể vợ anh có thể mềm như vậy, nhu như vậy. . . . . .

Ôm ở trong ngực, đè ở phía dưới, mềm mại như không có xương, mà phản ứng của vợ anh, làm

Phong Cẩm Thành kinh diễm một hồi.

Cô nhạy cảm như vậy, gần như khắp cơ thể đều có điểm mẫn cảm, ở dưới thân anh run rẩy, tiếng rên rỉ mềm nhũn trong cái miệng nhỏ nhắn, làm Phong Cẩm Thành hận không thể ngay lập tức chết được, dĩ nhiên, anh không chết được, chỉ là đột nhiên có một loại tâm tình tự hào viên mãn, người phụ nữ

hoạt sắc sinh hương như vậy là vợ anh, anh có thể danh chính ngôn thuận có cả đời, có thể vĩnh viễn được tiếp tục làm, đến già, đến chết. . . . . .

Phong Cẩm Thành là một thương nhân, thương nhân rất thực tế, một thương nhân tính toán tỉ mỉ, chỉ cần cho anh thời gian tỉnh táo, bất kỳ vấn đề khó khăn gì đều không phải là vấn đề, hơn nữa, chưa bao giờ tiếc rẻ thủ đoạn, có lúc dùng, cho dù ti tiện, chỉ cần có thể đạt được mục đích, anh cũng có thể làm.

Mà chút tính toán, dùng qua trên người vợ anh một ít, liền đủ giải quyết tất cả vấn đề, đây là đạo lý Phong Cẩm Thành đã ngộ ra khi ngồi bên hồ lạnh cả một buổi chiều, sự thật chứng minh, quả nhiên thuận buồm xuôi gió, hơn nữa thu hoạch rất khá.

Sau khi thành công bắt lại vợ, còn tiện thể được cái kinh hỉ to lớn, cái kinh hỉ này, làm Phong Cẩm Thành trong nháy mắt hóa thân thành sói, lần lượt đem vợ anh con thỏ nhỏ này cắn vào miệng, hận không thể ngay cả cặn xương cũng nuốt vào bụng.…… Trong ngoài trên dưới giày vò, đến độ con thỏ nhỏ còn một hơi thoi thóp, vẫn không thỏa mãn. . . . . .

Kê Thanh thật sự có cảm giác muốn chết, cô cũng không rõ rốt cuộc đã bao nhiêu lần □ cùng thung lũng, ở trong tay Phong Cẩm Thành, cô giống như một nắm bùn mềm nhũn, mặc anh xoa nắn chà xát, thảm trải, trước cửa sổ, ghế sa lon, vách tường, cầu thang. . . . . Người đàn ông này kiểu thức vô cùng tận, chưa lặp lại một kiểu nào. . . . . .

Kê Thanh bây giờ đã không còn rối rắm trong vấn đề thể diện ngượng ngùng, cô chỉ là muốn biết, đến lúc nào thì có thể kết thúc, để cho cô nghỉ ngơi tốt một chút, cô cảm thấy, toàn thân mình, mỗi khối xương, mỗi cơ gân, cũng đã bị Phong Cẩm Thành tháo ra lắp lại, tất cả khớp xương đau ê ẩm, mỗi lớp da thịt trên người cũng nóng bỏng dị thường . . . . .

Mà cố tình thủ đoạn của anh quá cao, giày vò cô thành ra thế rồi, vẫn như cũ không thể miễn dịch đối với anh, giống như chỉ cần anh muốn, cô sẽ chờ anh, tiếp nhận anh. . . . . Dục vọng mãnh liệt, cùng trình độ đau nhức của thân thể cô hoàn toàn không có quan hệ trực tiếp, thân thể mệt đến một ngón tay cũng không thể động được, nhưng tình triều trong đầu vẫn mãnh liệt mà lên như cũ, không ngừng kéo lên, càng ngày càng cao. . . . . .

Cô cảm thấy, bản thân giống như một cái cây cung bị kéo căng, như sắp muốn đứt rồi, nhưng vẫn không ngừng kéo duỗi mở rộng, cuối cùng Kê Thanh rốt cuộc đã được hôn mê bất tỉnh như ý nguyện, trước khí ngất đi, còn nhớ rõ bọn họ ở trên giường phòng ngủ chính, tầm mắt cô theo tần số phập phồng mà kịch liệt, rơi phía ngoài cửa sổ, tuyết vẫn tiếp tục rơi, phảng phất như đang khiêu vũ. . . . . .

Bạn đang đọc truyện *Bá Yêu Mưu Tình* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Thời điểm Kê Thanh mở mắt, trong phòng vẫn tối, thậm chí so với đêm qua còn u ám hơn, khẽ nghiêng đầu, rèm cửa sổ nặng nề trong phòng ngủ được đóng kín mít, cô nhẹ cử động mới phát hiện, toàn thân khó chịu như bị bánh xe nghiền qua mấy lần, vừa xót vừa đau. . . . . .

Có chỗ còn có chút đau rát, tuy vậy cũng rất khoan khoái nhẹ nhàng, trong trí nhớ đêm qua hai người dây dưa mồ hôi tràn đầy trên người, loại cảm giác dinh dính ươn ướt đó làm dục vọng phát sinh càng thêm mạnh mẽ.

Mà Kê Thanh sau khi hoàn toàn tỉnh táo lại, đột nhiên cảm thấy mình thật ngu ngốc, cũng chỉ vì một câu Anh yêu em của Phong Cẩm Thành, tất cả sự kiên trì liền quăng mũ cởi giáp, câu nói kia của Phong Cẩm Thành, hiện tại nhớ lại vô cùng giống thật nhưng lại là giả, dù sao đàn ông đắm chìm trong tình dục lại còn say rượu, sao có thể nghiêm túc được.

Mà bản thân, mặc dù cả người đau nhức không chịu nổi, nhưng đêm qua mấy lần điên cuồng, không thể giấu diếm vẫn đạt được cực khoái như cũ, nghĩ đến những thứ này, Kê Thanh cảm thấy, mỗi một sợi lông trên người mình không tự chủ được giật giật vài cái. . . . . .

Cô nhắm mắt lại, muốn xoay người, lại trước sau phát hiện, mình bị Phong Cẩm Thành ôm chặt vào trong ngực, cánh tay của anh từ dưới cổ cô vươn ra, bàn tay to nhốt chặt vừa đúng khoác lên trước ngực cô.

Ngón tay thậm chí đụng vào cái đỉnh nhạy cảm của cô, nhìn qua vừa tùy ý lại mờ ám.

Cánh tay kia ôm trọn eo cô, chẳng khác nào cô nằm ngang trong lòng anh, hai người đều trần truồng **, da thịt tiếp xúc, xúc cảm trắng nõn ấm áp làm hai người lúc này hết sức thân mật.

Hơi thở Phong Cẩm Thành hoàn toàn bao phủ cô, nồng đậm không cho phép cự tuyệt, hơn nữa, lại ấm áp…….Nhất là nơi đây mùa đông lạnh lẽo thế này, càng làm Kê Thanh có chút lưu luyến. . . . . .

Cô không tự chủ được xoay đầu lại, tầm mắt rơi trên người Phong Cẩm Thành, trong phòng mặc dù tối, nhưng trên vách tường vẫn có ánh đèn sắc màu ấm, ánh đèn màu vàng nhàn nhạt rơi trên mặt anh, tô đậm dáng hình càng thêm rõ ràng.

Anh rất đẹp, dùng từ đẹp hình dung một người đàn ông, có vẻ như không có tính khen ngợi, nhưng Kê Thanh cảm thấy, đặt trên người Phong Cẩm Thành lại tương đối thích hợp, vẻ đẹp của anh không phải thuộc kiểu đẹp uyển chuyển hàm súc của phụ nữ, mà thuộc về sự anh tuấn của đàn ông, ngũ quan gần như không có tì vết, lông mày rất dài, gần như đến tận thái dương, lại nói, mắt cũng không quá to, hình dáng lại xinh đẹp, phối hợp với chân mày nghiêng cũng có độ cong hơi nhếch lên, lúc nhắm lại, nhìn qua không hề có lực uy hiếp, khi mở ra, màu sắc đen sâu thâm thúy trong đó, có lúc tương đối nguy hiểm.

Chí ít Kê Thanh không dám chân chính nhìn thẳng vào mắt anh, rất mất thể diện, rất không có tiền đồ, sống mũi cao thẳng, đường cong tuyệt đẹp, phía dưới là đôi môi mỏng, sắc môi có chút nhạt, vì vậy làm anh nhìn qua có vẻ lạnh lùng xa cách, anh cũng không béo lên, trên thực tế, so với hai năm trước anh gầy đi không ít.

Thời điểm còn mặc quần áo, Kê Thanh không thấy sao cả, lúc này lại có thể cảm thụ rõ ràng, mặc dù gầy, nhưng một chút cũng không gây cản trở thể lực, chợt nhớ tới đêm qua, mặt Kê Thanh phút chốc nóng bỏng, cô có chút trốn tránh nhắm mắt lại, nhưng vừa nhắm mắt, cơ quan cảm giác lại đánh thẳng vào hình ảnh, ở trong đầu nháy mắt rõ ràng . . . . . .

Loại hình ảnh đó tương đối dâm mỹ, đau đớn đan xen sung sướng rên rỉ, gần như làm cô không đất dung thân. . . . Cô hóa ra là loại phụ nữ phóng túng như vậy sao, Phong Cẩm Thành sẽ nghĩ thế nào? Khẳng định cho rằng lời thề son sắt cự tuyệt trước đó của cô là giả bộ, kiểu cách, hơn nữa hiện tại, chính cô cũng cảm thấy hành động của bản thân hết sức buồn cười . . . . .

Kê Thanh quẫn không được bao lâu, cảm giác giường ở dưới rung động mạnh một cái, trong khoảnh khắc cô bị lật lên, cuống quýt mở mắt thì đối diện với ánh mắt Phong Cẩm Thành, cánh tay anh mạnh mẽ ôm ngang eo cô, đặt cô lên người anh, tư thế hai người chồng lên nhau, nhưng là cô trên anh dưới. . . . . .

Da thịt không chỉ là tiếp xúc, mà là hung hăng dán cùng một chỗ, nhiệt lực đó làm cả người Kê Thanh cũng nóng lên, mà bàn tay to của anh, ở trên lưng cô nhẹ nhàng vuốt ve, ngón tay chạy dọc theo xương cột sống, vuốt ve nặng nhẹ không đồng nhất, từ cái cổ nâng lên, cho tới mượt mà vểnh lên của cô. . . . . .

Kê Thanh bị anh xoa bóp, cả người nóng cả lên, cô không tự chủ được giật mình, Phong Cẩm Thành lại nở nụ cười trầm, anh sớm đã tỉnh, trên thực tế, khi vợ anh tỉnh, anh đã chống tay nhìn cô sau đó rất lâu, phải nói là, một đêm này anh căn bản không ngủ, bởi vì kích động, bởi vì không muốn. . . . . .

Dục vọng nín nhịn hơn hai năm sau khi được giải trừ, thể xác lẫn tinh thần đều là cảm giác thỏa mãn, làm anh bỗng sinh ra loại cảm xúc đã mất mà có lại được, anh chưa từng cho rằng mình mất đi người phụ nữ này, cô luôn luôn bị anh nắm trong lòng bàn tay, có chạy xa bao nhiêu thì vẫn là vợ anh, điểm này Phong Cẩm Thành vô cùng chắc chắn, anh không đi tìm cô, là muốn cho cô thời gian để tự mình quay về.

Phong Cẩm Thành cũng biết, hôn nhân của bọn họ chỉ sợ là có một chút vấn đề, mặc dù anh không náo loạn tìm ra vấn đề cụ thể ở đâu? Nhưng vấn đề xác thực tồn tại, anh cũng muốn cho cô một ít thời gian, chẳng qua là không nghĩ tới, thời gian lại là hai năm dài như vậy mà thôi. . . . . .

Mặc dù lúc trước có một đoạn trắc trở không thoải mái, nhưng dù sao vợ đêm qua ở dưới thân anh, sáng nay ở trong lòng anh, anh ôm vợ, trong lòng xông lên cảm xúc mất mà có lại không giải thích được, dù không giải thích được, nhưng lại làm Phong Cẩm Thanfhh hiểu được trình độ yêu thích vợ của mình.

Cứ nhìn cô như vậy, Phong Cẩm Thành đã có cảm giác thoải mái, mà đêm qua một hồi tình dục chân thật sáng khoái lâm ly, Phong Cẩm Thành sống đến từng này rồi, vẫn là lần đầu tiên trong loại chuyện này đạt được khoái ý như thế, loại khoái ý đó gần như phá hủy, đồng thời cũng làm anh dư vị vô cùng.

Mà biểu hiện vợ anh sau khi tỉnh lại, làm sự sảng khoái đêm qua trong nháy mắt kéo dài tới bây giờ, mặc dù không mở mắt ra, nhưng anh có thể cảm thấy rõ ràng, ánh mắt cô nhìn anh đó là yêu thích không thể sai được, không có chút nào chán ghét bên trong, người phụ nữ này chưa bao giờ thẳng thắn, cô chính là thích anh, yêu anh, nói ra, biểu hiện ra thì có làm sao? Không biết lấy lòng anh, lúc nào cũng che dấu làm anh hiểu lầm cô, khó chịu muốn chết.

Ánh mắt Phong Cẩm Thành rất nhu, rất mềm, sâu trong đó mơ hồ có chút ánh lửa, mà Kê Thanh cũng chỉ nhìn thẳng vào mắt anh được mấy giây, liền thua trận, trốn tránh cụp mắt xuống, thân thể ngọ nguậy mấy cái: "Anh. . . . anh để em xuống. . . . . ."

Giọng nói khàn khàn vẫn còn mang theo sự mờ ám sau kích tình, Phong Cẩm Thành nghe vào tai lại thấy khá hấp dẫn, hơn nữa, dáng vẻ cô bây giờ, chính cô cũng không biết có bao nhiêu câu dẫn người, không mảnh vải che thân nằm úp sấp trên người anh, cái cổ nhỏ liều mạng muốn ngẩng lên, vì né tránh nụ hôn của anh, lại quên phong cảnh trước ngực cô đã lộ toàn bộ ra ngoài. . . . . .

Chỗ đó đầy đặn lên không ít, Phong Cẩm Thành còn nhớ rõ, trước kia một tay của anh có thể nắm giữ được, nhưng hiện giờ có chút khó khăn, có vẻ là do sinh Tiểu Tuyết, Phong Cẩm Thành càng yêu cảm giác khối thịt mềm mại kia ở trong tay anh tan ra, trắng nõn ấm áp. . . .Ở trong tay anh bị vuốt ve thành đủ loại hình dạng, từ giữa kẽ tay anh lộ ra. . . . . .

Kê Thanh chỉ muốn làm sao thoát khỏi ánh mắt của anh, vì vậy căn bản không phát hiện ra ánh lửa trong mắt Phong Cẩm Thành đủ để cháy lan đồng cỏ, hơn nữa cô vùng vẫy, da thịt hai người ma sát tạo thành phản ứng hóa học, Phong Cẩm Thành cảm thấy, nếu như bản thân bây giờ không xử lý vợ anh, đó chính là không có năng lực.

Khi Phong Cẩm Thành cầm chặt hai chân cô đẩy ra hai bên, Kê Thanh mới tỉnh ngộ, bản thân cả người trần truồng ở trên người một người đàn ông bình thường còn không ngừng giãy dụa có ý nghĩa gì? Hơn nữa người đàn ông này là Phong Cẩm Thành luôn không biết mệt với chuyện thế này, hậu quả có thể nghĩ. . . . . .

Mà bị anh cầm giữ thân thể, căn bản không thể nào phản kháng, hợp tình hợp lẽ liền bị anh ở phía dưới thuận lợi tiến vào. . . . . .

"A. . . . . Ách. . . . . " Cô không tự chủ được hừ hai tiếng, vì trong nháy mắt bị thúc vào khó chịu kia, cô cũng chỉ có thể rầm rì hai tiếng nhỏ mà thôi, những tiếng sau liền bị Phong Cẩm Thành nuốt tất cả vào miệng. . . . . .

Phong Cẩm Thành hôn rất kịch liệt, mang theo dục vọng nồng đậm, cường ngạnh bừa bãi xâm nhập khoang miệng cô, lôi kéo lưỡi cô cùng dây dưa, thậm chí, làm Kê Thanh cảm thấy lưỡi cũng có chút đau đau tê tê. . . . . .

Động tác phối hợp phía dưới, từ từ tăng nhanh. . ..Thời điểm anh rốt cục buông môi cô ra, Kê Thanh bị anh nâng cả người lên, không có chút sức nào, hai tay nhanh chóng chống đỡ trên ngực anh, không có cách nào nắm giữ, móng tay xẹt qua da thịt Phong Cẩm Thành, Phong Cẩm Thành hít nhẹ một tiếng . . . . .

Nhanh chóng cầm lấy tay cô, Kê Thanh cảm thấy một hồi long trời lở đất, sống lưng cô đã dính xuống giường, thế mà anh vẫn thủy chung dính liền với cô, giống như hai đứa bé song sinh. . . . . .

Chăn tơ mềm nhẹ đã sớm bị vứt xuống sàn, trên chiếc giường to như vậy, hai người giống như vật lộn với nhau, Phong Cẩm Thành quấn thật chặt lấy vợ đè ở dưới, lại tạm thời ngừng động tác, mà cầm tay vợ anh, hơi hướng về phía ánh sáng nhìn một chút, móng tay không tính là quá dài, nhưng có chút nhọn, khó trách cào đau anh như vậy. . . . . .

Phong Cẩm Thành cúi đầu liếc qua vết cào trên người mình, cúi đầu xuống nói nhỏ bên tai Kê Thanh: "Thì ra thỏ cũng có móng vuốt, cào một cái cũng không nhẹ, hửm. . . . . ."

Kê Thanh bị anh giày vò phản ứng chậm chạp, còn chưa kịp hiểu ý anh, hai chân mảnh khảnh liền bị anh nâng lên, khiêng lên trên vai, mà bàn tay to của anh luồn xuống dưới người cô, nâng lên mông tròn căng vểnh, hung hăng dội xuống, lực đạo đó làm Kê Thanh a một tiếng kêu ra, có chút lạc giọng. . . . . .

Dưới sự nhấp nhô kịch liệt tầm mắt bắt đầu có chút mơ hồ, Kê Thanh chỉ có thể nhắm mắt lại, mà loại sức mạnh gần như tàn bạo đó, vẫn làm cả người cô không kìm hãm được run rẩy. . . . . .

Tư thế của Phong Cẩm Thành nhìn qua hung mãnh, nhưng thật ra cũng không giày vò được bao lâu, mặc dù hận không thể cùng vợ anh làm đến thiên hoang địa lão (aoi: đại khái là làm mãi không thôi =„=), nhưng dù sao cũng không phải siêu nhân, chỉ chốc lát sau liền chấm dứt đánh quân, trong lòng còn có mấy phần không tự nhiên, sợ vợ ghét bỏ anh thời gian ngắn (aoi: cái lày dân sn nhà mik chắc hiểu hết nhầy =]]), liếc mắt thấy dáng vẻ vợ anh đã như nắm bùn nước, trong lòng không khỏi yên tâm.

Kê Thanh tất nhiên không biết trong lòng Phong Cẩm Thành còn nghĩ như vậy, cô bây giờ cảm thấy toàn thân gân cốt như bị rút ra, một cọng tóc cũng không nhúc nhích được, mặc cho Phong Cẩm Thành ôm đi tắm rửa, mặc anh giúp cô lau chùi thân thể, thuận tiện sờ mó chiếm tiện nghi, mặc anh giúp mình mặc áo choàng tắm, sấy khô tóc. . . . . .

Cả quá trình Kê Thanh mặc cho Phong Cẩm Thành loay hoay, ngoan không nói được, Phong Cẩm Thành lại rất hăng hái làm những chuyện này, lần đầu tiên phát hiện, loại chuyện phục vụ này thật cũng không tệ, hơn nữa hầu hạ vợ mình, có loại tư vị vô cùng tuyệt vời, Phong Cẩm Thành đột nhiên có chút hiểu được mấy tên anh em thê nô (nô lệ, phục vụ choa vợ) kia, sau này hai người đóng cửa, làm chút chuyện cũng không coi là mất mặt, đây ấy à! Là một loại tình thú. . . . . .

Mấu chốt đột nhiên mở ra, Phong Cẩm Thành đem chuyện phục vụ vợ anh này làm tới luôn, chỉnh đốn cho vợ xong, ôm xuống tầng đặt xuống ghế trong phòng ăn, bưng điểm tâm lên trước mặt vợ, sau đó ngồi bên cạnh vợ anh, cười híp mắt nhìn dáng vẻ cô ăn, thật làm Kê Thanh phát sợ. . . . . .

Lời người edit: *khụ khụ*thật làm mik đây phát chuối ^..^=

Bạn đang đọc truyện *Bá Yêu Mưu Tình* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Chính xác mà nói, đây đã không còn là bữa sáng, Kê Thanh nghiêng đầu liếc nhìn chiếc đồng hồ cổ để bàn ngoài phòng khách, đã hơn mười giờ, càng làm Kê Thanh quẫn bách hơn chính là, cô nhớ, đêm qua hai người bắt đầu từ phòng khách lăn lộn, hơn nữa lăn lộn. . . . . Ừ. . . . . Kịch liệt. . . . . Cửa sổ sát đất, thảm trải, cầu thang. . . . . .

Hẳn sẽ không sạch sẽ, ngay ngắn gọn gàng như bây giờ, mà dì Vương, đang cầm khăn lau, mắt thấy chuẩn bị lên cầu thang, trong đầu Kê Thanh chợt xẹt qua căn phòng ngủ bừa bãi, mặt đỏ lên, vội vàng mở miệng: "Dì Vương, cái đó, cháu dọn dẹp trên tầng một chút là được rồi. . . . . ."

Phong Cẩm Thành không khỏi nhíu mày nhìn cô, bên môi nhếch lên một độ cong, cô gái này chẳng nhẽ không biết, chuyện cô đang làm là bịt tay trộm chuông sao, hơn nữa, có cần phải để ý suy nghĩ của người khác như thế không?

Có lúc Phong Cẩm Thành một chút cũng không hiểu vợ anh, quá để ý ánh mắt của người khác, quá mức nhạy cảm, có chút lo sợ cẩn thận, có lẽ cô quên

rằng, cô mới là nữ chủ nhân của ngôi nhà này, hơn nữa, tình yêu nam nữ có cái gì phải che giấu, người khác thấy, cũng chỉ biết hâm mộ cuộc sống tính phúc của vợ chồng bọn họ.

Nếu như là trước kia, anh sẽ trực tiếp nói cho cô biết, nhưng trải qua hai năm, Phong Cẩm Thành chợt phát hiện, làm đàn ông có lúc giả vờ hồ đồ, có lẽ là sáng suốt, vợ anh có chút không muốn bị nhìn thấu, hoặc là nói, không muốn lộ ra trong mắt người ngoài, anh không ngại theo cô, dù sao đó cũng chỉ là mấy chuyện râu ria nhỏ nhặt, mà chuyện lớn . . . . .

Lại nói tiếp lỗ hổng giữa hai người bọn họ hôm qua đã mĩ mãn hài hòa, còn có chuyện lớn gì nữa? Chỉ là Phong Cẩm Thành chợt nhớ tới, dường như anh và vợ còn chưa đi hưởng tuần trăng mật đâu? Tuy rằng nợ mất ba năm, nhưng Phong Cẩm Thành muốn bù lại. . . . . .

Nghĩ đến đây, Phong Cẩm Thành vươn tay chặn ở eo cô, khẽ cúi đầu, môi cợt nhả tiến sát đến bên tai cô nói nhỏ: "Vợ, chúng ta nghỉ phép đi! Thuận tiện bù lại tuần trăng mật của chúng ta, em muốn đi đâu? Maldives hay là đảo Fiji hoặc là đảo Bali. . . . . ."

Kê Thanh ngẩn người một chút, người đàn ông này chân chính là tài đại khí thô, chẳng qua trong lòng cô chợt ấm lên, ít nhất anh còn nhớ cô thích biển.

Lại nói, ngay cả Hải Nam cô cũng chưa tới, có đi thì cũng chỉ là biển trong nội địa, cùng với biển trời mênh mông xanh biếc trong tưởng tượng của cô hoàn toàn kém xa, thời con gái, cô thậm chí còn tưởng tượng qua, cùng người mình yêu ngồi trên bãi cát trắng mịn ngắm mặt trời mọc.

Cát trắng mịn, cùng nước biển tràn qua bàn chân, rồi lại bất chợt rút đi, biển trời nơi xa nối tiếp với ánh mặt trời đang từ từ nhô lên, sáng chói rực rỡ, cô thích ánh mặt trời, bởi nó tạo cho người ta cảm giác hi vọng vô hạn, bao la, bát ngát mặc sức tưởng tượng.

Cô đã từng là thiếu nữ thích mơ mộng, ngây thơ ngốc nghếch, mặc dù khi đó, trong suy nghĩ của cô người yêu bên cạnh cũng là anh, từ đầu đến cuối chưa từng thay đổi.

Tử Thấm nói cô chính là một nhánh rễ cây, không biết thay đổi, chỉ biết đúng một con đường mà chạy, có tám con ngựa cũng không kéo lại được, dù cô đã nghĩ muốn ly hôn rồi, cũng không nghĩ tới nên tái giá với người khác, kế hoạch ban đầu là một mình một người nuôi con, nhưng bây giờ. . . . . .

Phong Cẩm Thành dịu dàng như vậy, gần như là lãng mạn, cái từ lãng mạn này, ở cùng với Phong Cẩm Thành cô chưa từng nghĩ tới, mà lúc này, ánh mắt của anh chính xác là dịu dàng, nói cũng lãng mạn vô cùng, nhưng Kê Thanh lại cảm thấy có chút gì đó hư ảo.

Từ trong sự kích tình trở về hiện thực, cũng nhắc nhở Kê Thanh, giữa cô và Phong Cẩm Thành, thân thể cũng không phải là hài hòa, trái tim ở cùng một chỗ, giữa bọn họ cũng không phải là một đôi vợ chồng yêu nhau, giữa bọn họ thiếu hụt tình yêu, cô thậm chí không biết từ nay về sau phải tiếp tục như thế nào?

Có chút mờ mịt hoảng hốt, thậm chí luống cuống, vì sao cô lại có ý định nghỉ phép cùng anh. . . . . .

Ánh mắt Phong Cẩm Thành dò xét trên khuôn mặt cô, sự dịu dàng dần dần lui xuống, một sắc thái xa cách trước sau như một dâng lên, buông cô ra, nhẹ nhàng nói: "Sao vậy? Không muốn

đi?"

Kê Thanh cắn cắn môi khạc ra hai chữ: "Tiểu Tuyết. . . . . ."

Sắc mặt Phong Cẩm Thành hơi hòa hoãn lại: "Tiểu Tuyết ở với cha mẹ, em còn gì mà không yên lòng, là ông bà nội ruột thịt, chẳng lẽ còn có thể ủy khuất, một mình em mang con đã rất mệt rồi, chờ một thời gian, chúng ta sẽ đón con bé về. . . . . ."

Kê Thanh đột nhiên cảm thấy, có vẻ như trước khi trở lại Phong Cẩm Thành đã chuẩn bị tốt mọi chuyện, cô quay về, anh liền đưa con đến Phong gia, cô còn muốn thế nào? Cũng muốn quan tâm đến con, Kê Thanh bắt đầu tin tưởng lời của anh, anh không muốn ly hôn, có lẽ như chính lý do của anh, không muốn phiền toái kết hôn lần nữa, mà người vợ anh đã cưới vào nhà, cũng không thể lãng phí tư nguyên.

Chỉ là, dù sao anh đã nói yêu cô, cho dù là trong sự kích thích khi say rượu, cô vẫn muốn tin tưởng một lần nữa, Kê Thanh ngẩng đầu nhìn anh, lời nói rốt cuộc cũng có thứ tự: "Em không muốn nghỉ phép, em muốn đi làm có được không?"

Phong Cẩm Thành hơi cau mày: "Đi làm?" Chủ nghĩa đàn ông của Phong Cẩm Thành rất lớn, hơn nữa bây giờ, anh đang yêu chết vợ mình, nếu để vợ anh đi làm, anh về nhà không phải lại giống như hai năm qua sao, nhưng Phong Cẩm Thành cũng không ngu ngốc, vợ anh trải qua hai năm, thật có chút ít nóng nảy, không giống hồi xưa, anh nói gì thì sẽ như thế?

Nói trắng ra anh vẫn là mềm lòng, không nhìn nổi bộ dáng vợ mình buồn bực không vui, trực tiếp cự tuyệt có chút không đành, nhưng đáp ứng, hiện tại quả thực có chút trái với lòng mình, cân nhắc chốc lát, nói: "Muốn tìm việc gì?"

Phong Cẩm Thành biết, vợ anh học đại học thương mại, hơn nữa, vợ anh ở đại học thương mại đó còn tương đối có tiếng, trình độ học vấn của vợ anh thật sự rất có bản lĩnh, chỉ là năng lực vợ anh. . . . . Không phải Phong Cẩm Thành xem thường vợ mình, nhưng cảm giác, tính tình vợ anh nhũn như con chi chi như thế, đến lúc ấy còn không phải bị người ta bắt nạt.

Không nói đâu xa, lần trước bọn họ gặp nhau ở bữa tiệc, ông chủ họ rõ ràng coi cô như gái tiếp rượu mà sai khiến, hơn nữa cô cũng không phải là thư kí, bị ép kéo tới tiếp khách hàng ăn cơm, nếu là người khác hắn không xen vào, cũng không quản, nhưng vợ anh thì không được, vợ của Phong Cẩm Thành anh không tính là kim tôn ngọc quý, nhưng cũng là bông hoa được nâng niu, không phải ai cũng có thể sai sử, cũng có thể nhòm ngó, tiền thể ngửi ngửi.

Cho nên, từ trong lòng Phong Cẩm Thành cực kì phản đối vợ anh ra ngoài đi làm, nhưng lại sợ hai người không dễ gì có một ngày hài hòa, bị tính cường ngạnh của mình làm hỏng, vì vậy vòng vo một chút.

Kê Thanh thế nhưng lại có chút ngoài ý muốn, thái độ của Phong Cẩm Thành so với hai năm trước, có nhiều mấy phần hòa hoãn cũng linh động, vì vậy, trong lòng liền bốc lên hi vọng, cũng hiểu chuyện đã phát triển đến như bây giờ, cái gì mà vợ chồng trên danh nghĩa, cô với anh đã không thể nào rồi, nếu quay lại cuộc sống như trước kia, cô thế nào cũng sẽ phát điên mất, hơn nữa Tiểu Tuyết trong thời gian ngắn sẽ không quay về, như vậy cô phải tìm một chút chuyện để giết thời gian.

Cô không thích cái cuộc sống quý phụ giàu có nhàm chán, cô cũng không muốn làm ra cái gì mà sự nghiệp lớn, chẳng qua cảm thấy bản thân nên có chút lĩnh vực thuộc về mình, mặc dù có chút tầm thường, nhưng cô có thể thể hiện giá trị tồn tại của mình, không giống như trước kia, cảm giác, bản thân như phế vật vô tích sự.

Giọng nói Phong Cẩm Thành thong thả, Kê Thanh có chút vui mừng, nhưng anh hỏi bản thân muốn làm gì? Cô lại có chút do dự, nhỏ giọng nói: "Em học thương mại, em nghĩ có thể lên mạng gửi mấy phần lý lịch sơ lược thử một chút? Hơn nữa, công ty em làm ở thành phố T vẫn rất thuận lợi. . . . . ."

"Rất thuận lợi?" Phong Cẩm Thành hừ một tiếng: "Em cảm thấy để ông chủ kéo ra ngoài tiếp khách uống rượu ăn cơm là rất thuận lợi?"

Phong Cẩm Thành nói không chút lưu tình, sắc mặt Kê Thanh có chút khó chịu, thật thấp nói một câu: "Đó chỉ là giang hồ cấp cứu, thư kí lão tổng hôm đó vừa đúng bị bệnh. . . . . ."

"Giang hồ cấp cứu cũng không được, em là vợ Phong Cẩm Thành anh, không được cùng bọn đàn ông khác ăn cơm uốn rượu, hơn nữa, em có thể uống rượu sao?" Phong Cẩm Thành chợt nhớ tới ngày đó vợ anh rất anh dũng uống một hơi cạn sạch, mặt đen lại, nghiêm mặt cảnh cáo cô: "Kê Thanh, về sau em thử dám uống rượu nữa cho anh xem?"

Giọng nói có chút âm hiểm lạnh lùng, Kê Thanh không khỏi cúi đầu, ngày đó nếu không phải anh buộc cô uống..., cô cũng sẽ không thật sự uống.

Phong Cẩm Thành châm chước chốc lát nói: "Công việc của vợ Diệp Trì anh thấy rất tốt, tiền lương mặc dù không cao, nhưng phúc lợi tốt, cái gì giả đều có. . . . . ." Phong Cẩm Thành còn chưa nói xong, Kê Thanh đột nhiên cắt đứt anh: "Anh có thể để em tự tìm được không?"

Phong Cẩm Thành bình tĩnh nhìn cô một lát, miễn cưỡng gật đầu một cái: "Có thể tìm, tìm được rồi để anh kiểm định, anh nói có thể đi thì mới được đi, nếu em đáp ứng điều kiện này của anh, anh liền để em tìm."

Kê Thanh không thể không gật đầu, trong chuyện này, Phong Cẩm Thành coi như đã lùi một bước, cô cũng không thể không tiếp thu đạo lý, đồng thời, Kê Thanh chợt phát hiện, đối với người đàn ông Phong Cẩm Thành này, nếu bạn quá cứng rắn, một chút chỗ tốt cũng không có, ép người đàn ông này sử dụng thủ đoạn, cuối cùng đạt được mục đích anh muốn, mà nói đến thủ đoạn, Kê Thanh vô cùng tự biết mình, cô còn xa mới là đối thủ của Phong Cẩm Thành, cho nên, thỏa hiệp cứu nước, trước mắt mà nói là một lựa chọn vô cùng sáng suốt.

Vấn đề công việc, sau khi hai người bước đầu đạt thành hiệp nghị, điện thoại Phong Cẩm Thành liền rung lên, hôm nay đúng lúc là thứ bảy, không có tâm tình đi làm, chuyện nhà thuận lợi rồi, Phong Cẩm Thành định hai ngày ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe, thứ hai lại bắt đầu đi làm, anh đã sớm bảo với thư kí, lúc này sẽ không quấy nhiễu anh.

Phong Cẩm Thành liếc nhìn số trên di động, nói với Kê Thanh: "Là cha!" Chờ anh nhận máy, Kê Thanh mới tỉnh táo lại, cha trong miệng anh, không phải là cha chồng cô, mà là cha cô Kê Thịnh.

Phong Cẩm Thành nói mấy câu liên buông điện thoại: "Cha nói bảo chúng ta buổi tối qua. . . . . ." Phong Cẩm Thành vừa thốt lên xong, sống lưng Kê Thanh theo bản năng thẳng đơ, ánh mắt có chút lóe lên.

Đối với phụ thân cô không thể quên được, bởi dù sao cũng là tình thân máu mủ chia cắt không rời, vả lại cha cô giờ đây cũng chỉ là một lão nhân tang thương khắp người, nhưng cũng không đại biểu cô có thể không có chút khúc mắc bước vào ngôi nhà kia, trong ngôi nhà kia ngoại trừ phụ thân, còn có mẹ kế Trương Yến, thậm chí Trương Lộ. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Bá Yêu Mưu Tình* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Ads Xe chạy vào một tiểu khu xa lạ, dừng xe ở chỗ đỗ, tắt máy, Phong Cẩm Thành mới nghiêng đầu nhìn vẻ mặt nghi hoặc của Kê Thanh giải thích: "Tiểu khu này mặc dù không ở trung tâm thành phố, lại khá vắng vẻ, thiết bị đồng bộ cũng tương đối phù hợp, cha dưỡng lão ở đây rất thích hợp."

Phong Cẩm Thành nói không rõ, nhưng Kê Thanh vừa nghe liền hiu được, chuyện phụ thân năm đó gây ra, kết quả người có th bảo toàn, đã vô cùng

không dễ dàng gì, nhà cửa tài sản, đoán chừng đã sung công từ lâu, cô vốn nghĩ phụ thân và Trương Yến dù sao cũng là vợ chồng nhiều năm như vậy, cho dù phụ thân có chuyện, Trương Yến cũng không đến mức khoanh tay đứng nhìn.

Lại nói tiếp, phụ thân cũng có chỗ tính toán sai lầm, Trương Yến đòi hỏi trách nghiệm rất lớn, mẹ kế Trương Yến là một người phụ nữ hiếu thắng tính thể diện rất mạnh, hơn nữa còn là diễn viên có thể coi có chút danh tiếng, mấy năm trước thời điểm kinh kịch suy thoái, gả cho phụ thân, nhưng vài năm này quốc gia chấn hưng lại nghệ thuật tinh hoa của đất nước, có lẽ đã danh lợi song thu rồi.

Chỉ là Kê Thanh không thích xem kinh kịch, mấy lần trên TV đều nhìn thấy Trương Yến, thậm chí còn có bài tin tức nhỏ, có thể thấy được hỗn độn không kém, bởi vậy, đối với chỗ ở của phụ thân cô chưa hề lo lắng qua, càng không nghĩ tới nhà của phụ thân là do Phong Cẩm Thành mua, mà lúc này đây cô càng không thể không hoài nghi. (aoi: đoạn này chả hiểu ed cái j nứa)

Phong Cẩm Thành đi xuống xe, vòng qua bên kia, mở cửa lái phụ, tay chống lên cửa xe cười nhìn Kê Thanh: "Sao? Nghỉ ngơi lâu như vậy, chân vẫn còn yếu ? Nếu không để anh ôm em đi vào?"

Giọng nói có mấy phần hài hước, mặt Kê Thanh không khỏi đỏ một mảng, chẳng qua vẫn hỏi anh một câu: "Nhà này là anh mua?" Phong Cẩm Thành hơi nhíu mày: "Anh mua nhà cho cha vợ thì có gì ngạc nhiên?"

Kê Thanh ánh mắt chợt lóe, chậm rãi nói: "Chuyện của cha em cũng do anh giúp đỡ ổn thỏa?"

Phong Cẩm Thành không gật đầu thừa nhận, cũng không phủ định, mà chỉ hơi xoay người, thật sự vòng tay xuống dưới ghế ngồi của Kê Thanh, Kê Thanh vội vàng giãy dụa nhảy xuống, chân đứng trên mặt đất, Phong Cẩm Thành vòng tay đặt ở eo cô cúi đầu nhìn cô cười.

Giờ đã là hơn ba giờ chiều, tuyết đã muốn ngừng, ánh mặt trời phá mây mà chiếu xuống, dừng bên hai người, mạ lên một vòng ánh sáng nhàn nhạt, chiếu lên lớp tuyết đọng trên hàng cây tùng bên cạnh, có vẻ vô cùng đẹp, nhìn qua thật hạnh phúc, cảm giác hạnh phúc đó chạy lạc vào ánh mắt Trương Lộ đang đứng ở sân nhỏ bên cạnh, cơn lửa giận đố kị trong lòng không hề được che dấu.

Trương Lộ đương nhiên biết Kê Thanh đã trở lại, trên thực tế Trương Lộ chưa từng nghĩ tới Kê Thanh sẽ là chướng ngại lớn nhất trong cuộc đời cô ta, từ trước đến nay, Kê Thanh tựa như bóng ma âm hồn không tán.

Năm đó lúc chị gái hao hết tâm tư giới thiệu Phong Cẩm Thành cho cô, Trương Lộ chỉ biết, cuộc đời này của cô phải là người đàn ông đó, ánh mắt trước sau luôn cao hơn đỉnh đầu, ở trường học cô được xưng danh người đẹp lạnh lùng, trước mặt Phong Cẩm Thành, thật cẩn thận biểu hiện, vừa muốn ra vẻ mình ưu nhã xinh đẹp, đồng thời cũng muốn người đàn ông đó biết được năng lực của mình, cô rất rõ ràng, gia thế đứng đầu như Phong Cẩm Thành, tướng mạo xuất chúng, năng lực xuất sắc, yêu cầu đối với vợ cao thế nào, không thể quá mức khiêm tốn, cũng không thể quá nội liễm, điểm này rất khó, nhưng Trương Lộ tự nhận, bản thân làm

được, còn làm rất tốt.

Nhưng Phong Cẩm Thành lại ngay cả khóe mắt cũng chưa từng cho cô một cái, người đàn ông cao ngạo làm người ta ngưỡng mộ này, cứ cao cao tại thượng nhìn xuống cô như thế, lại càng làm cô muốn có được, cô muốn được đứng cùng anh, nhìn xuống chúng sinh, nhưng Trương Lộ nằm mơ cũng không thể tưởng tượng được, chuyện mình không đạt được, lại bị một người như Kê Thanh chiếm được, hơn nữa kĩ thuật để đạt được chẳng có chút gì đáng để nói.

Làm cô thất bại có chút tức giận bất bình không thể hiểu được, Kê Thanh là con gái vợ trước của chồng chị gái, hơn nữa, so với cô cũng không nhỏ hơn bao nhiêu, hồi trước lần đầu tiên gặp, cảm thấy là một nữ sinh không đáng để vào mắt còn có chút lầm lì, thời kì phản nghịch, gây cho chị gái không biết bao nhiêu phiền phức, nhưng sau đó cũng coi như vào quy củ.

Mặt mày chỉ có thể nói là thanh tú, không thể kinh động đến người khác được, ít nhất Trương Lộ cảm thấy, so với mình Kê Thanh quá mức bình thường, hơn nữa, tính tình u buồn không vui vẻ, Kê Thanh như vậy Phong Cẩm Thành tự nhiên sẽ không nhìn, nhưng lại lọt vào mặt Phong gia nhị lão.

Có đôi khi, Trương Lộ cảm thấy đừng nhìn Kê Thanh từ nhỏ không cha, trưởng thành không mẹ, nhìn qua rất đáng thương, nhưng vận khí thực sự quá tốt.

Phụ nữ bình thường có thể gả được vào Phong gia sao? Mặc dù anh rể năm đó còn tại chức, nhưng chỉ là cái chức không to không nhỏ, trong mắt Phong gia có là cái gì đâu?

Nếu lấy thành bại luận anh hùng, Trương Lộ từ ba năm trước kia trong hôn lễ của Phong Cẩm Thành và Kê Thanh, cô đã thua, thua thảm bại, bại bởi một người như Kê Thanh, cô cảm thấy oán hận, nhưng Trương Lộ rất rõ ràng, kết hôn rồi cũng không đại biểu thắng toàn cục, bởi vì hôn nhân không phải vĩnh hằng, còn có thể thay đổi, mà nguyên nhân có thể dẫn đến sự thay đổi, đối với Phong Cẩm Thành mà nói, nhiều lắm, Kê Thanh nếu muốn giữ cuộc hôn nhân của mình, Trương Lộ cảm thấy, so với cô có thể thành công gả vào Phong gia còn khó hơn nhiều.

Cũng xác thực suy nghĩ của Trương Lộ, hai người bọn họ kết hôn mới được một năm, Kê Thanh liền chán nản bỏ đi, mà bản thân chính là chờ thời điểm đó, từ lúc đó bắt đầu, hoặc là nói từ trước cả lúc đó, cô liền bắt đầu kinh doanh hệ thống đường dây, hiện tại nghĩ đến, Trương Lộ cảm thấy hơn phân nửa thời thanh xuân của mình, đều là vì muốn bắt được người đàn ông Phong Cẩm Thành đó, mà phút cuối cùng, thời điểm cô nhìn thấy được ánh rạng đông của thắng lợi, Kê Thanh đột nhiên đã trở lại, còn mang theo một đứa nhỏ hơn một tuổi.

Trương Lộ chưa từng để Kê Thanh vào mắt, nhưng đứa trẻ kia, Trương Lộ cảm thấy sẽ là lợi thế lớn nhất Kê Thanh nắm trong tay, bởi vì Phong Cẩm Thành có lẽ mắt cao hơn đỉnh, nhưng đối với ruột thịt lại vô cùng để ý, huống chi đó là con gái ruột của anh, mà vừa rồi, cô đứng trong sân bên ngoài đợi anh.

Gặp anh cũng không dễ dàng, dù sao cũng không có nhiều công sự quan trọng, để cô có được lý do chính đáng tiếp cận anh, cũng may mỗi tuần anh đều đến chỗ này của anh rể, từ trước đó vẫn thế.

Sau khi Kê Thanh xuất giá, Trương Lộ liền chuyển đến với chị gái, lúc ấy là vì cách chỗ làm gần, điều kiện so với bên nhà cũng đỡ, hiện tại hoàn toàn là vì Phong Cẩm Thành, nhìn đến Phong Cẩm Thành cùng Kê Thanh tư thái thân thiết như vậy, Trương Lộ lại cảm thấy hết sức chói mắt, trong lòng từng đợt không thoải mái.

"Cẩm Thành, nếu đến rồi, sao còn không vào, bên ngoài rất lạnh ..." Giọng nói Trương Lộ thanh thúy có chút cao từ bên cạnh truyền tới, Kê Thanh không khỏi nghiêng đầu nhìn qua.

Một tòa nhà cao tầng kèm theo sân nhỏ, có hàng rào màu trắng rào xung quanh, không gian trong hàng rào không nhỏ, có thể thấy được hai khối đá vẽ một trái một phải, giờ đang chính giữa mùa đông, trong sân nhỏ trơ trụi, không có cây cối gì, nhưng trong góc bên cạnh có một khóm sào trúc đứng thẳng, có lẽ phụ thân dùng để làm ra vẻ (?), nếu là mùa hè, bên trên còn có một giàn nho, buổi chiều ở dưới mát mẻ, ngược lại có vài phần hương vị của vườn rau, nhìn qua phụ thân thật sự buông xuống danh lợi, có tâm tính của người nông dân, Kê Thanh thật sự yên tâm không ít.

Sân trơ trụi như vậy, vốn không có gì để nhìn, nhưng Trương Lộ đứng đằng kia, mảnh sân trụi lủi này chợt làm người ta chú ý, Trương Lộ rất xinh đẹp, so với chị gái cô ta còn đẹp hơn, hơn nữa còn có năng lực thể hiện ra trình độ xinh đẹp nhất của mình, điểm này Kê Thanh khá bội phục cô ta, mặc kệ lúc nào, cô ta luôn khiến người khác kinh diễm.

Lại nói tuổi của cô ta cũng không còn nhỏ, bản thân đã hai mươi tám, Trương Lộ sớm quá ba mươi, lại chăm sóc thật tốt, đứng ở nơi đó, dáng vẻ hơi cười, nhìn qua cùng phụ nữ hai tư hai lăm tuổi không có gì khác nhau, bảo dưỡng tốt, cũng biết ăn mặc, mặc một chiếc váy đen nhung trên người, dài đến mắt cá chân, một chiếc khăn quàng caro lớn màu hồng đen, tà tà vắt trên vai, tóc uốn gợn nhẹ áp sát một bên, lộ ra một bên cổ thon dài trắng noãn cùng vòng tai chuỗi thủy tinh dài đong đưa.

Dù ở nhà ăn mặc như vậy, trên mặt trang điểm cũng không tìm được một chút tì vết nào, kỳ thật Kê Thanh cảm thấy, người phụ nữ Trương Lộ này thật thông minh, nhưng có đôi khi thông minh quá, có chút giả bộ ngớ ngẩn, tự nhận che dấu rất kín, nhưng không biết rằng sở tác sở vi* của cô ta đã đem tâm tư toàn bộ lộ ra ngoài. (sở tác sở vi là gì ấy nhỉ? Bạn nào biết cmt để mik sửa nhá)

Kê Thanh kỳ thật có chút buồn bực, hai năm trước cô nhìn hai người này, cố tình còn có hương vị tình chàng ý thiếp, cô đi rồi vừa vặn cho hai người họ chỗ ngồi, cho nên cô mới chắc chắn, để lại đơn ly hôn, nói không ra lòng dạ trong lúc đó của Phong Cẩm Thành, nhưng hiển nhiên, trải qua hai năm hai người này còn như vậy, sự mập mờ giữa nam nữ thế này, có phải có chút quá dài hay không...

Phong Cẩm Thành thản nhiên nở nụ cười: "Trưởng đài nói gần đây cô phải làm chuyên mục mới, tôi nghĩ cô hẳn phải làm việc không có thời gian rảnh rỗi mới phải."

Trương Lộ nhẹ nhàng gẩy gẩy tóc, phong tình đến muốn câu người: "Phong đại tổng giám đốc bận rộn như vậy còn có thể nhàn hạ, một phóng viên nho nhỏ như tôi thì có là gì?" Ánh mắt rốt cục nhẹ chuyển đến Kê Thanh, không mặn không nhạt tiếp đón: "Kê Thanh, đã lâu không thấy..."

Kê Thanh trong lòng không khỏi thở dài, Trương Lộ xác thực thông minh, khoảng cách xa gần phân chia thật rõ ràng, hơn nữa sau khi cùng Phong Cẩm Thành thân thiết hàn huyên như vậy, chỉ nhẹ nhàng nói một câu, liền đem cô cùng bọn họ lập tức chia ra, mặc dù cô là vợ Phong Cẩm Thành, nhưng kiểu tâm cơ thủ đoạn như vậy, Kê Thanh ước chừng cả đời cũng sẽ không

học được.

Phong Cẩm Thành nghiêng đầu nhìn cô vợ nhỏ của anh, hơi nhíu mày, lúc đi vội vàng, không có để ý, cô mặc mỏng như vậy, một trận gió lạnh phất qua đám tuyết trên cây tùng, dừng lại trong cổ cô, thân hình nho nhỏ co rúm lại một chút.

Quần áo cô vốn không ít, Phong Cẩm Thành chưa bao giờ là người chồng keo kiệt, chính là qua hai năm, kiểu dáng quần áo có chút cũ, lại chật, cô vợ nhỏ của anh một vài chỗ béo lên không ít, chẳng qua béo này, Phong Cẩm Thành khá vừa lòng, chưa kịp mua đồ mới, lúc này mới phát hiện, bên ngoài cô chỉ mặc một chiếc áo khoác lông dê đơn giản, nhìn qua thật bình thường, hơn nữa không đảm đương nổi cái gì mà tránh rét.

Phong Cẩm Thành tháo khăn quàng lông dê trên cổ mình xuống, trực tiếp quàng lên cổ Kê Thanh, có chút dài, vòng hai vòng mới thắt một cái nút: "Mặc phong phanh như vậy, lúc về bị cảm tự mình chịu..." Nói xong, cúi đầu nhìn nhìn đồng hồ: "Chút nữa từ đây ra, chúng ta đi mua quần áo..."

Bạn đang đọc truyện *Bá Yêu Mưu Tình* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Ánh mắt Trương Yến bỏ qua Kê Thanh, dừng trên người Phong Cẩm Thành, giơ lên một nụ cười thân thiết: "Cẩm Thành à, sao dạo này không thấy tới

chơi, Tiểu Lộ theo cô hỏi cháu mấy lần rồi?"

Phong Cẩm Thành rót nước trà, nhẹ cười cười: "Thời gian cuối năm, công ty có chút việc..." Thuận tay đưa chén trà nhỏ đặt vào tay Kê Thanh: "Em uống đi này, độ ấm vừa phải, trà Long Tĩnh năm nay, vị không đúng như xưa, cũng không tệ, đừng uống cà phê, tối về không ngủ được, ngày mai lại mang theo hai đôi mắt đen khó nhìn."

Dịu dàng trong giọng nói không hề che dấu mà đổ ra, Kê Thanh ngạc nhiên một lát, cầm chén nhỏ trong tay, hơi liếc nhìn một cái, Trương Yến đối với Phong Cẩm Thành thật sự là đãi ngộ đặc biệt, chén nhỏ tinh xảo này là đồ trân quý của bà ta đi!

Trương Yến người này rất chú ý cuộc sống tình thú, thích uống trà, càng thích sưu tầm trà cụ, ban đầu trong nhà, phòng khách bày một cái giá Bác Cổ hương cổ màu cổ, bên trên là trà cụ chén nhỏ đủ loại kiểu dáng, có Nghi Hưng tử sa (một loại đất sét), có cả Thiên Thanh những từ (gốm sứ), nghe làn điệu Tây Bì nấu nước pha trà, rất có hương vị truyền thống.

Mà Trương Lộ cũng là một mỹ nữ có chút kiểu dáng Tây Âu, thích cà phê, thích phẩm bài, hai chị em một Trung một Tây, ngồi cùng một chỗ khí chất khác nhau, nhưng lại đồng dạng xuất sắc, Thượng Đế đối với chị em Trương gia dường như có chút ưu đãi.

Hơn nữa, chị em Trương gia từ trước tới nay, đối với cô đều bỏ qua như có như không, cô ngồi ở đây, giống như vị khách không mời mà đến, mà khiến bọn họ thực sự hân hoan nhảy nhót đại khái chính là Phong Cẩm Thành kia.

Chẳng qua, biểu hiện của Phong Cẩm Thành, Kê Thanh cảm thấy có gì đó không đúng, từ bên ngoài vào trong đến giờ, nhất cử nhất động đều kì lạ như vậy, ở trước mặt Trương Lộ biểu hiện ân ái, là để kích thích ý chí chiến đấu của mỹ nữ hay là ngăn cản diễm phúc có chút chán ghét... Kê Thanh không đoán được Phong Cẩm Thành, từ trước kia cũng như bây giờ, lúc này cô có đoán già đoán non thì cũng uổng phí sức lực, đơn giản là mặc kệ thôi.

Kê Thanh phát hiện, tâm tư của mình thế nhưng có xu hướng bình thản, hơn nữa đối mặt với sự xem nhẹ cố ý của Trương Yến, Trương Lộ rõ ràng không có ý tốt, cô vẫn có thể duy trì sự thản nhiên như cũ, điều này trước kia cô khẳng định không làm được, mà cô hiện tại đã học được cách lạnh nhạt đánh bại người khác, giống như hiện tại đây.

Cô nhấp một ngụm trà Long Tĩnh trong chén nhỏ, rồi đưa trả lại cho Phong Cẩm Thành, Phong Cẩm Thành lộ ra ý cười có chút ngượng ngùng, cúi đầu nói: "Em uống đi, anh không khát..."

Phong Cẩm Thành ánh mắt lóe lên, nhíu mày, đưa tay nhận lấy, cười nhạt vỗ vỗ đầu cô, động tác vẻ mặt đều vô cùng sủng nịch, động tác giữa hai người trong mắt người khác, thực sự có điểm đằm thắm quá mức, giống như một đôi vợ chồng mới cưới, thân mật hài hòa.

Kê Thịnh có chút vui mừng gật đầu: "Sao không mang Tiểu Tuyết tới đây, mấy ngày nay không thấy, cha còn rất nhớ con bé?" Phong Cẩm Thành nói: "Cha con ngày hôm qua xuống phía Nam họp, con nghĩ cha mẹ con mang con bé cùng xuống phía Nam rồi, bên kia ấm áp ẩm ướt, không giống chúng ta bên này vừa khô vừa lạnh, con bé cũng không thích ra ngoài."

Kê Thanh nghiêng đầu nhìn anh, Phong Cẩm Thành giống như biết suy nghĩ của cô, xoay qua cười cười: "Hôm qua chúng ta quá bận, anh quên không nói với em chuyện này." "Bận quá?"

Mặt Kê Thanh không khỏi nóng bừng, ánh đèn thủy tinh óng ánh treo trên trần chiếu xuống, lộ ra hai gò má nhiễm hồng của cô, nhìn qua hết sức tươi đẹp, dáng vẻ ngượng ngùng cùng kiểu cách này, lọt vào mắt Phong Cẩm Thành, cảm thấy cô vợ trẻ của anh nhìn thật tốt, bởi vậy càng nhìn chăm chú.

Trương Lộ từ từ đứng lên: "Thật có lỗi, tôi có chút không thoải mái, về phòng trước ..." Trước khi đi, một đôi mắt ánh nước trong sáng bình tĩnh dừng lại trên người Phong Cẩm Thành một chút, có pha thêm vài phần ý tứ hàm súc, tư thái kia thực câu người.

Kê Thanh không dấu vết nhìn về Phong Cẩm Thành, Phong Cẩm Thành vẫn trước sau như một trầm lặng, trên thực tế, có nhiều lúc Kê Thanh căn bản không biết được người đàn ông này đang nghĩ cái gì?

Trương Lộ đi rồi, Trương Yến có chút xấu hổ cười cười: "Cẩm Thành à, Tiểu Lộ tính tình trẻ con, không phải nhằm vào cháu, cháu đừng đa tâm..."

Ánh mắt Phong Cẩm Thành càng nhạt, cúi đầu nhìn đồng hồ, nói với Kê Thịnh: "Cha, thời gian không còn sớm, người nghỉ ngơi sớm một chút! Chúng con về trước."

Nói xong, đứng lên đi qua bên kia tháo áo khoác nhung lông dê của Kê Thanh xuống, khoác lên người Kê Thanh...

Hai người đi ra, lên xe, thời điểm xe khởi động đi ra, Kê Thanh quay đầu không khỏi sợ run một chút, Trương Lộ thân thể không thoải mái, một mình đứng trong vườn nhỏ đen kịt, ánh sáng phòng khách loáng thoáng dừng sau người cô ta, có vẻ hết sức hiu quạnh đáng thương...

"Nhìn gì thế?" Tiếng nói của Phong Cẩm Thành kéo lại ánh mắt của cô, Kê Thanh lắc đầu, tâm tình bỗng nhiên tốt hơn, giống như rửa được nỗi nhục nghẹn uất mấy trăm năm, loại tâm tình này của cô tuy hẹp hòi, tuy nhiên vẫn có chút thầm thoải mái.

Gặp đèn đỏ, Phong Cẩm Thành nghiêng đầu đánh giá hai mắt cô: "Thế nào? Tâm tình tốt lắm?" Kê Thanh lúc này thật thống khoái gật đầu: "Cũng không tệ lắm."

Phong Cẩm Thành khóe môi cong cong: "Theo như vai vế, Trương Lộ cũng là dì nhỏ của em, bản thân anh cũng không để ý, giữa hai người có mâu thuẫn mà anh không biết sao?"

"Mâu thuẫn?" Kê Thanh bỗng nhiên nghiêng đầu nhìn Phong Cẩm Thành chăm chú: "Mẫu thuẫn của em và chị ta anh thật sự không biết sao?"

Phong Cẩm Thành bỗng nhiên phát hiện, vợ anh cũng không phải hũ nút mềm yếu, lúc này rất có vài phần sắc bén, bất quá không phải chỗ sắc bén, hơn nữa, anh không thích cô một lời hai nghĩa.

"Có chuyện nói thẳng, em cho rằng giữa anh và Trương Lộ có gì sao?" Kê Thanh lại xoay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, cúi đầu chuyển hướng đề tài: "Chúng ta đi đâu vậy? Không giống đường về nhà..."

Phong Cẩm Thành nhẹ nhàng lắc đầu: "Thật không biết đầu em để đi đâu nữa, không phải nói đi mua quần áo sao?"

Phong Cẩm Thành tuy rằng phát hiện vợ anh và Trương Lộ có điểm không thích hợp, nhưng vợ anh không muốn nói, anh cũng không muốn hỏi tiếp, trong nhận thức của anh, Trương Lộ là người ngoài hoàn toàn không liên quan đến vợ chồng bọn họ, cho nên nói, đàn ông có khi quá mức tự cho là đúng, thường là căn nguyên của chuyện xấu.

Kê Thanh cùng Phong Cẩm Thành làm vợ chồng một năm, nhưng hai người cùng nhau dạo mua sắm, đây vẫn là lần đầu tiên, đã là buổi tối hơn tám giờ, bên ngoài gió lạnh thấu xương, người trong khu mua sắm cũng không ít, có lẽ là do ngày cuối tuần.

Bước đi của Phong Cẩm Thành tao nhã thanh thản, dưới ánh đèn sáng ngời của cửa hàng, càng hiện ra sự thon dài thanh tuyển khác biệt, hơn nữa quần áo cắt vừa người, tây trang tính chất hoàn mỹ, pha thêm phong vị Anh quốc, mặc kệ đi qua cửa hàng hay nhân viên bán hàng nào, phàm là phụ nữ, đều như có như không đem ánh mắt dừng trên người Phong Cẩm Thành.

So với chùm sáng của anh, Kê Thanh cảm thấy bản thân thật sự u ám giận đời, hơn nữa ánh mắt của nhân viên bán hàng, đối với thân thế của cô đều giống nhau có chút nghi ngờ.

Kê Thanh hơi hơi thở dài, bước đi chậm một chút, lui về sau nửa bước đi theo Phong Cẩm Thành, vốn là muốn, nhưng Phong Cẩm Thành hiển nhiên không nghĩ như vậy, cô hơi rơi về sau, Phong Cẩm Thành liền dừng bước xoay người nhìn cô, ánh mắt đánh giá cô từ trên xuống dưới chân.

Chân Kê Thanh đi một đôi giày gót khá cao, hồi đầu cô rất ít đi giày cao gót, sau khi có Tiểu Tuyết, suy tính vấn đề an toàn, giày cao gót căn bản vô duyên với cô, nhưng hôm nay khi đi ra ngoài, nhìn thấy trong tủ giày một đôi cao gót trước kia mua, phối cùng áo khoác của cô rất hợp, cô nhìn Phong Cẩm Thành một cái, không chùn bước đi vào chân.

Cũng may dọc đường đi, ngoại trừ ngồi xe vẫn là ngồi, đi đường không đến vài bước, cho nên cũng không sao, nhưng một hồi đi bộ này, đã chịu không nổi, hơn nữa mặt sàn khu mua sắm sáng đến có thể soi gương, cô đi có chút căng thẳng lo sợ, thật sự không muốn vì không chú ý mà ngã thành nửa tàn, mà đi đường căng thẳng, còn tận lực không muốn người đàn ông bên người phát hiện ra tình trạng 囧 của cô, thực khó khăn.

Phong Cẩm Thành vốn không có chú ý cô đi đường có gì không thích hợp, nhưng lúc này cô dừng lại phía sau, anh để ý đánh giá, mới phát hiện, cô vợ anh bước đi từng bước vô cùng cẩn thận, ánh mắt dừng trên giày của cô, liền hiểu được.

Nghiêng đầu nhìn thoáng qua, vừa vặn là tầng bán giày, bên cạnh chính là cửa hàng độc quyền kinh doanh, Phong Cẩm Thành nhẹ xoay người, trong tiếng kinh hô của Kê Thanh ôm cả người cô lên, trực tiếp đi vào cửa hàng, đặt xuống ghế sô pha chuẩn bị cho khách, mắt miệng Kê Thanh mở thật to nhìn anh, giống như trên đầu anh mọc ra cái gì.

Chẳng qua Kê Thanh lúc này cùng với người phụ nữ bình thường trầm lặng không giống nhau, hết sức đáng yêu, Phong Cẩm Thành cúi đầu cười một tiếng, nhịn không được cúi người hôn lên trán cô một cái, trêu ghẹo: "Mắt mở to như vậy cũng không sao, nhưng miệng há lớn như thế, cẩn thận ruồi bọ bay vào..."

Kê Thanh vội vàng khép miệng lại, nhưng vẫn còn ngẩn người, Phong Cẩm Thành lại xoay người quét qua một vòng giày trên quầy, chỉ chỉ vào một đôi phía giữa: "Phiền lấy đôi này, màu đen số 37..."

Đó là một đôi giày ba tấc quá đầu gối, bên cạnh có dây kết xinh đẹp, lực chú ý của Kê Thanh không đặt trên đôi giày xinh đẹp này, mà nhìn chằm chằm người đàn ông trước mắt, anh tao nhã nửa ngồi xổm trước mặt cô, cởi giày trên chân cô ra, đem giày trong tay nhân viên bán hàng đi vào cho cô...

Dù cho chỉ là chuyện tầm thường, nhưng khi anh làm lại tao nhã như lẽ đương nhiên, một cái chớp mắt kia, Kê Thanh gần như có thể nghe thấy tiếng trái tim mình, không có quy tắc nhảy mấy tiếng.

Mỗi người người phụ nữ đều có một giấc mộng công chúa, đều hy vọng một ngày nào đó sẽ có người đàn ông tuấn mĩ giống như hoàng tử, cẩn thận che chở cho mình, mà Phong Cẩm Thành hiển nhiên phù hợp với giấc mộng của mọi người phụ nữ.

Trong thời gian còn lại, Kê Thanh thủy chung đắm chìm trong giấc mộng, bởi vì hoàng tử trong giấc mộng quá mức chân thật, chân thật đến có thể chạm tay vào... Mơ mơ màng màng bị Phong Cẩm Thành dắt đi, mua một đống quần áo giày dép, thời điểm khu mua sắm gần đóng cửa, bọn họ mới đi ra.

Về nhà, vừa vào cửa, Phong Cẩm Thành liền thật nhanh ôm cô đi lên tầng, vào phòng tắm trong phòng ngủ... Khi thân thể cô chạm vào dòng nước ấm áp, cô vẫn chưa tỉnh táo lại, hoặc là cô căn bản không muốn tỉnh lại, không chỉ không muốn tỉnh lại, thời điểm Phong Cẩm Thành như muốn dời đi, tay còn chủ động vòng qua cổ anh, nhắm mắt lại, đưa môi mình dán lên...

Bạn đang đọc truyện *Bá Yêu Mưu Tình* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Ads Tục ngữ nói đúng, tiểu biệt thắng tân hôn, mà Phong Cẩm Thành cùng vợ anh đâu chỉ là tiểu biệt, bọn họ xa cách ước chừng hai năm, hai năm, ngày đêm nhiều như vậy, anh chưa được ăn mặn, đã sớm đói đến bụng dính lưng, một hồi ăn no lần trước vẫn chưa đủ, chỉ có thể giải khát đôi chút thôi.

Hơn nữa vợ anh hôm nay trở nên nhu thuận, hơn nữa, dáng vẻ ngây ngốc, trong sự quyến rũ mang theo chút thanh thuần, so với tính tình rầu rĩ nặng nề trước kia, có sức sống nhiều lắm, đối với Phong Cẩm Thành, là một điều kinh hỉ.

Kinh hỉ ở trong lòng, biu hiện ngoài hành động, Phong Cẩm Thành đã nghĩ đặt vợ anh dưới thân hung hăng yêu thương, nhớ thương hơn phân nửa buổi tối, sao có th bỏ qua miếng thịt đã đưa đến tận miệng, dù sao vợ anh phối hợp như vậy, còn là lần đầu tiên...

Cái miệng nhỏ nhắn mềm mại thơm ngào ngạt của vợ anh dán lên, ma sát trên môi anh chốc

lát, đầu lưỡi thử với vào miệng anh, một chút một chút lại trêu chọc, trêu chọc Phong Cẩm Thành đến từng đợt tê tê ngứa ngáy trong lòng...

Kĩ xảo của vợ anh không có mấy tiến bộ, điều này không thể trách cô, nên trách chính là

Phong Cẩm Thành, thời điểm kết hôn, vợ anh chỉ là sinh viên, hơn nữa tính tình yếu đuối,

Phong Cẩm Thành vẫn luôn duy trì thế chủ đạo, vợ anh bị động nhận, ngày lâu, kĩ xảo đương nhiên không lên được, hơn nữa người cũng có chút bảo thủ, có lúc, Phong Cẩm Thành hơi có chút ép buộc, cô không chịu phối hợp, tuy rằng cuối cùng Phong Cẩm Thành vẫn có thể miễn cưỡng như nguyện, nhưng dù sao cũng không thoải mái.

Mà lúc này, vợ anh đột nhiên chủ động, Phong Cẩm Thành phát hiện, tuy rằng thiếu kĩ xảo, nhưng loại trúc trắc này càng kích thích dục vọng của anh, dục vọng kia đột nhiên kiêu ngạo, gần như hồng thủy không thể chống lại, dưới sự trêu chọc của vợ, anh nháy mắt vỡ đê, cuồn cuộn chảy ra...

Chuyện làm tình này, địa điểm cũng rất quan trọng, bọn họ kết hôn một năm, nhưng thời điểm hai người làm, đại đa số đều quy củ trên giường, buổi tối hôm qua lăn lộn rất vui sướng, nhưng cũng chưa làm uyên ương hỉ thúy.

Thời điểm Phong Cẩm Thành tắm cho vợ anh, cũng suy nghĩ tới, nhưng thật sự không còn sức, hôm nay quả thực là thiên thời địa lợi nhân hòa cùng tới, không lăn một hồi quả thật phải xin lỗi bản thân, vả lại, vợ anh nhiệt tình như thế, mặc dù vẫn có chút ngượng ngùng như trước, tay nhỏ lại đang lung tung cấp bách kéo áo sơ mi của anh, cũng lung tung cấp bách lấy lòng Phong Cẩm Thành...

Còn có hơi thở tinh thế hơi gấp kia, từ trong môi cô tràn ra, yêu kiều mềm nhũn, trầm thấp nhu nhu ... tiến vào tai Phong Cẩm Thành, liền giống như một điệu hát giục tình dân gian, làm toàn bộ máu trong người anh chạy xuống thân dưới... Khi đầu lưỡi ẩm ướt mềm mại nóng hổi của vợ liếm dưới hầu kết của anh, Phong Cẩm Thành hít một ngụm khí lạnh, tiếng gầm rầm rì từ trong miệng tràn ra, hai ba cái, quần áo trên người hai người đều bị anh xé xuống, ôm vợ trực tiếp ngã vào nước...

Bồn tắm rất lớn, có thiết kế điều chỉnh độ nước khá khoa học, dòng nước nhẹ nhàng chậm chạp, từ xung quanh phun ra, xối lên thân thể hai người, nhiệt khí bốc hơi, chốc lát liền mù mịt cả phòng tắm... Hai thân thể gắt gao dây dưa cùng một chỗ, ở trong sương khí như ẩn như hiện, hơi thở gấp gáp ẩm ướt dính ngấy... Động tác kịch liệt... Tiếng nước phụ họa ào ào, khi thì yên lặng, khi thì phát ra âm tiếng, tổ hợp thành một tình khúc ghẹo người nhất, róc rách ồn ào, chỗ động tình có thể xiêu hồn lạc phách...

Kê Thanh thủy chung ở trong trạng thái mê ly mông lung, loại trạng thái này làm tình yêu say đắm cất chứa nhiều năm trong lòng của cô, trong nhất thời bùng nổ, hiệu quả thật dọa người ...

Lý trí của cô đã sớm chẳng biết đi đâu, trước mắt chỉ còn là người đàn ông cô đã yêu lâu như vậy, cô muốn lấy lòng người đàn ông này, hơn nữa, cánh tay hữu lực của người đàn ông này ôm cô chặt như vậy, còn có cái gì so với đắm chìm trong lòng người yêu, càng làm người ta mừng như điên nữa sao?

Thân thể cô mềm nhũn giống như không có xương cốt, ngay cả xương thắt lưng cũng như hóa thành dòng nước ấm áp dưới người, như tơ như dây cuốn lấy người đàn ông, hoàn toàn rộng mở chính mình... Cô hơi ngẩng đầu hôn anh, hôn lên ánh mắt xinh đẹp của anh, hôn lên mũi anh, còn có, đôi môi mỏng, khóe môi kia thản nhiên cong lên... Cằm, hầu kết, lồng ngực mềm dẻo, trên lồng ngực kia một chút...

Nhẹ nhàng cắn một chút, cô có thể rõ ràng cảm giác được thứ đang để ở nơi mềm mại của cô gần như nổ mạnh cứng rắn, cô không khỏi hơi cười nhẹ một tiếng, giống như tìm được lạc thú, tay nhỏ theo thắt lưng anh trượt xuống...

Khi cô cầm lấy chỗ sưng tấy nóng bỏng kia, không khỏi có chút sợ hãi, kích thước kia... Mắt Kê Thanh hơi cúi xuống nhìn lướt qua, nhẹ nhàng nhảy lên, giống như một dã thú kiêu ngạo tràn đầy...

Kê Thanh cho tới bây giờ chưa từng cẩn thận nhìn Phong Cẩm Thành như vậy, mà lúc này, lần đầu tiên cô nhìn kĩ lợi khí cô đã dùng qua vô số lần, bỗng nhiên có chút muốn lùi bước...

Chính là cô đã quên, cô đem một người đàn ông cấm dục hơn hai năm ra khai trai tới tình trạng này, muốn lùi bước, làm sao có thể...

Phong Cẩm Thành nhanh chóng tách ra hai chân cô, động thân mà vào, bàn tay to dẫn theo chân nhỏ thanh tú của cô mà kéo lên cao... Thân thể Kê Thanh gần như bị anh uốn thành một góc vuông, chân cũng gần như thành góc bẹt, mà anh theo động tác lên, vừa nhanh vừa ngoan, cái loại tần suất khiến cả bọt nước vẩy ra xung quanh...

Tần suất như vậy ngay từ đầu Kê Thanh có chút không thích ứng, cảm thấy quá sâu, địa phương bên trong có chút ê ẩm mà trướng đau, cô muốn hé miệng cầu anh chậm một chút, lại phát hiện miệng cô khi mở ra, lại phun ra một chuỗi từ ngữ không có nghĩa, cái tiếng mềm mại rên rỉ này, thật sự không có chút lực thuyết phục nào...

Hơn nữa, cảm giác trướng sưng rất nhanh đi qua, đó là một cảm giác đói khát trống rỗng xa lạ, trong lòng cô thế nhưng lại hi vọng anh có thể nhanh hơn một chút... Mặc dù trong thời điểm thần chí mơ màng không rõ, nhưng lời như thế Kê Thanh cũng tuyệt đối không nói ra, chính là tiếng rên rỉ của cô, bất tri bất giác càng thêm yêu kiều mềm nhũn, thân thể cũng cong thành một độ cong khó nhịn, thắt lưng mảnh mai nghênh đón như có như không, gần như bức Phong Cẩm Thành tới điên cuồng...

Mỗi lần vợ anh nhiệt tình lên đều làm anh kinh hỉ, Phong Cẩm Thành ôm vòng thắt lưng vợ, lưu loát chuyển một cái, hai người liền roi... Lúc bất chợt từ dưới đảo lên, Kê Thanh tỉnh lại trong khoảnh khắc, thân dưới bị chống đẩy liên tục, lại nhanh chóng bay đi...

Tư thế này, trước kia tuyệt đối không có khả năng, không phải Kê Thanh không nguyện ý, mà là lấy tính cách đại nam nhân của Phong Cẩm Thành, mặc dù biết như vậy rất mới mẻ, cũng tuyệt đối không cho phép bản thân bị vợ áp đè ở dưới, nhưng lúc này âm kém dương sai, liền thành như vậy, hơn nữa, anh đột nhiên phát hiện, tư thế này ngoại trừ thân thể hai người hoàn toàn hợp làm một, hiệu quả thị giác cũng khá kích thích...

Hơn nữa lúc vợ anh động tình, có chút cuồng dã, mái tóc đen dài vương trên mông, mang chút hơi nước, vợ anh ngửa đầu, tóc thẳng buông xuống, quét qua đùi anh, tư vị kia có biết bao kì diệu ... Còn có, cái cổ với đường cong duyên dáng kia của vợ anh, mồ hôi trộn lẫn với nước, theo da thịt trắng muốt chảy xuống, lưu loát đảo qua bộ ngực duyên dáng vểnh cao, nhỏ xuống vùng bụng vẫn còn nóng của anh, làm dục hỏa trong người anh càng cháy mạnh.

Mà động tác đong đưa của cô, cái miệng nhỏ khẽ nhếch kia, kịch liệt phập phồng, hạt châu non mềm hơi run rẩy... Phong Cẩm Thành bỗng nhiên cảm thấy, có lẽ anh may mắn cưới được một bảo bối phiền phức, vợ anh so với bất kì phụ nữ nào đều phóng đãng hơn, hơn nữa loại phóng đãng này cùng tính tình lời nói bình thường của cô tạo thành một sự tương phản mãnh liệt, thỏa mãn tâm lý biến đổi bí ẩn của Phong Cẩm Thành... (e hèm người ta gọi đó là tâm lý biến thái =3=)

Vợ anh là dạng người như vậy, đóng cửa cũng chỉ anh có thể nhìn thấy, có thể hưởng thụ, mà có cô vợ phóng đãng như vậy đại khái là mơ ước của mỗi người đàn ông, lần đầu tiên Phong Cẩm Thành có cảm giác nguy cơ, chẳng qua, rất nhanh bị □ xông lên đại não bao phủ...

Dục vọng thối lui, tình triều yên lặng, Phong Cẩm Thành ôm cô vợ, ngồi trên xích đu lớn ngoài cửa sổ, có chút buồn bực, vốn đĩ được làm thỏa thích sung sướng như thế, Phong Cẩm Thành hẳn nên rất thích, nhưng lại là buồn bực, để cho vợ anh đứng thế thượng phong...

Phong Cẩm Thành hơi hơi cúi đầu, vợ anh được bọc trong áo tắm rộng thùng thình, nằm ghé trên người anh, lại nói, cái thân thể nhỏ nhắn nhu nhược này của vợ, thế mà lại bắt được anh, điều này làm Phong Cẩm Thành sau khi thoải mái qua xong, bắt đầu buồn bực, vì che giấu buồn bực, sau khi tắm đi ra, anh có chút bắt buộc, ôm vợ đã mệt đến không thể nhúc nhích được vào ngực xem sao...

Phong Cẩm Thành còn nhớ rõ, cô vợ trẻ tuy rằng lúc ấy mệt đến mắt không mở được, nhưng vừa nghe thấy đề nghị của anh, mở to đôi mắt hoảng sợ nhìn anh, thật làm Phong Cẩm Thành chịu đả kích, anh có kém như vậy sao. (đang ed cái j zợ -___-)

Lại nói tiếp, trong mấy anh em bọn họ, lãng mạn nhất là Diệp Trì, đừng nhìn vẻ ngang ngược của hắn lúc bình thường, khi tán gái, một đống chiêu thức lãng mạn một người tiếp một, cái gì mà nhìn sao, cái gì mà đóng quân dã ngoại, hứng gió ngắm hoa... thật không ít thiêu thân.

Khi đó, bọn họ đứng xem một bên thật tâm phục khẩu phục, không khỏi oán hận Diệp Trì, cứ

một hồi lại đổi một người, bản lĩnh buông thả, không người nào so nổi, đáng tiếc cuối cùng lại dùng hết lên một con nhóc không hiểu phong tình, chẳng qua, người ta một nguyện đánh một nguyện chịu, Diệp Trì cảm thấy vui vẻ, cũng không tính là đáng tiếc.

Phong Cẩm Thành biết bản thân rất không lãng mạn, nói trắng ra, là người hời hợt, bên trong rất không thú vị, dù vậy, ánh mắt đó của vợ cũng thật đả kích anh, làm Phong Cẩm Thành vốn đã buồn bực, lại buồn bực thêm một tầng, chẳng qua trong sự bực bội đó, có một cảm giác hạnh phúc lăn tăn, chậm rãi dâng lên trong lòng.

Phong Cẩm Thành cảm thấy, cứ ôm vợ anh như vậy, trong lòng liền hết sức thỏa mãn, cảm giác thỏa mãn này dần dần khuếch tán, tràn đầy từng góc trong lòng anh...

Phong Cẩm Thành cúi đầu nhìn vợ anh hôn lên trên trán một cái, ngẩng đầu lên, bỗng nhiên phát hiện, vừa rồi trên trời đêm chỉ điểm mấy ngôi sao, lúc này đã là một khoảng ánh sao sáng lạn, ánh sao dừng trên khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngủ say của vợ anh, giống như đom đóm phát sáng, mông mông lung lung, lại xinh đẹp đến kinh tâm động phách...

Bạn đang đọc truyện *Bá Yêu Mưu Tình* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Phong Cẩm Thành đáp ứng cho Kê Thanh tìm việc làm, trong bụng chắc chắn vợ anh sẽ không tìm được công việc vừa ý, hoặc là nói, cô có thể tìm được việc, anh cũng có thể tìm được lý do không cho cô đi, đây là chủ ý Phong Cẩm Thành đã sớm tính tốt, mà thời điểm vợ anh nói cho anh, cô muốn tới tòa nhà luật sư Bác Nhã phỏng vấn, Phong Cẩm Thành thật sự có chút ngoài ý muốn.

Không phải là khinh thường vợ anh, mà là tòa nhà luật sư Bác Nhã cũng không phải là tòa nhà việc nhỏ bình thượng, người phụ trách Tiêu Bác Nhã tuổi không lớn, năm nay còn chưa đến ba mươi, cũng đã là luật sư nổi danh được biết trên quốc tế, những năm trước còn chưa có danh tiếng gì, từ hồi thắng quan tòa mấy trận Khóa Quốc kinh tế, Tiêu Bác Nhã danh lợi song thu, không chỉ ở thành phố B, cũng là nhân vật của cả nước, mười luật sư tốt xếp hạng năm ngoái hắn ta đứng thứ nhất.

Phong Cẩm Thành cùng hắn từng vài lần có duyên gặp mặt, trong ấn tượng chỉ có tuấn lãng văn nhã phong độ, nhưng không mất đi cơ trí, một người đàn ông xuất sắc, tuổi trẻ tài cao, sinh hoạt cá nhân cũng rất nghiêm cẩn, không có nghe qua chuyện xấu gì, thậm chí, xuất thân của hắn cũng thần bí, chỉ nghe nói là tiến sĩ học viện Luật của Yale, cho dù không có gia thế hiển hách, nhưng bằng cấp vượt trội như thế, ở trong nước cũng coi như mạ vàng nạm kim cương.

Chẳng qua Phong Cẩm Thành cảm thấy, người đàn ông kia nhất định xuất thân không thấp, cái loại quý khí rơi trên người hắn, ngày một ngày hai rất khó tạo được, mấy thứ đó ngấm trong xương, tích lũy rất lâu mới có được.

Chính vì Tiêu Bác Nhã xuất sắc như vậy, mới làm Phong Cẩm Thành mắt luôn cao hơn đỉnh, chỉ gặp vài lần liền khắc sâu trong trí nhớ, đó là người đàn ông không dễ làm người khác bỏ qua, mà trong tòa nhà luật sư của hắn, cho dù chỉ là em gái làm tạp vụ, trình độ cũng đều là thạc sĩ trở lên, cái này anh thực ra là được nghe nói.

Bằng cấp của vợ anh mặc dù lấy ra tay, nhưng xếp ở tòa nhà luật sư Tiêu Bác Nhã thật sự không có số, bởi vậy, lần phỏng vấn này vợ anh thật tính là chó ngáp phải ruồi, anh cũng thật sự không có lý do gì cản trở, chính là thản nhiên nói một câu:

"Luật sư Bác Nhã có danh khí cũng khá có thực lực, nếu em có thể trúng tuyển đương nhiên là tốt, chẳng qua, em vẫn nên chuẩn bị tâm lý, em học thương mại, không phải pháp luật, chuyên ngành vốn không hợp vị, hơn nữa, anh nghe nói Tiêu Bác Nhã yêu cầu rất cao, ngoại trừ bằng cấp hắn càng coi trọng năng lực..."

Kê Thanh có đôi lúc cảm thấy, người đàn ông Phong Cẩm Thành này miệng rất quạ đen, tuy nói chính cô cũng hiểu được có chút vận cứt chó, nhưng dù sao có cơ hội phỏng vấn, theo nghĩa nào đó mà nói, là đối với cô có một loại khẳng định, cô có chút nhảy nhót kích động nói cho Phong Cẩm Thành, trong nội tâm là hy vọng anh có thể cổ vũ mình vài câu, tuy rằng cô biết khả năng này không lớn, nhưng bị anh há mồm tạt nước lạnh, Kê Thanh cũng có chút khó chịu.

Từ ngày kết hôn bắt đầu, người đàn ông này chưa từng để cô vào mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn của Kê Thanh có chút ảm đạm, có chút dỗi nói: "Ở trong lòng anh, em chỉ là phế vật vô tích sự đúng không?"

Phong Cẩm Thành nhíu mày, buông báo trong tay xuống, mới phát hiện, vì một câu nói của anh, vợ anh phát khí, tính nết này, bây giờ khi anh sai sử trước mặt ngày càng gia tăng.

Phong Cẩm Thành nhớ lại một chút, dường như lời nói vừa rồi của mình không quá đáng đi! Anh rất là thực tế, ánh mắt Phong Cẩm Thành lóe lóe, bỗng nhiên nở nụ cười một tiếng: "Thế nào? Tức giận? Anh là chồng em, nói ra sự thật, để em chuẩn bị trước, em liền không chịu được, chờ lúc đi phỏng vấn, người em phải đối mặt chính là luật sư nổi danh nhất, em cảm thấy, hắn ta sẽ giống anh đối với em ôn hòa sao?"

Khuôn mặt nhỏ của Kê Thanh đỏ bừng: "Phong Cẩm Thành anh đừng treo mấy lời đường hoàng đó trước miệng, em biết, anh căn bản không muốn cho em đi làm..."

Vợ anh đây là muốn cãi nhau với anh? Phong Cẩm Thành đột nhiên cười một tiếng, thực thành thật gật gật đầu: "Anh không muốn em đi, là sợ cái tính yếu đuối kia của em, ra ngoài sẽ bị người ta bắt nạt ..."

Kê Thanh bỗng nhiên muốn cười, đã lớn như vậy rồi, từ đầu tới cuối bắt nạt cô, chỉ có một mình anh, nỗi oan ức này cứ khăng khăng chụp lên người, Kê Thanh cảm thấy, người đàn ông

Phong Cẩm Thành này thật không thể nói lý, hơn nữa mồm miệng cô ngốc như vậy, bị anh nói một câu chặn lại, nửa lời phản bác cũng không ra.

Phong Cẩm Thành cẩn thận đánh giá vợ anh nửa ngày, hai cánh tay mở rộng, liền vòng lại cả người cô, ôm để lên đầu gối, môi dính bên lỗ tai cô nói: "Được rồi, đừng khó chịu với anh, anh ủng hộ em sẽ thành công!"

Hơi nóng phun ra từ trong môi, nhẹ lướt sau tai Kê Thanh, một trận tê dại ngứa ngáy... Mặt Kê Thanh vụt một cái liền đỏ, màu hồng tươi đẹp từ hai má nhanh chóng lan ra sau tai...

Phong Cẩm Thành bỗng nhiên nghĩ ra một biện pháp rất tốt để hông cho vợ anh ra ngoài đi làm, môi mỏng khẽ nhếch lên, cắn một miếng lên vành tai phấn hồng của cô, thấp giọng nói:

"Vợ à, không bằng chúng ta cho Tiểu Tuyết thêm đứa em trai đi!"

Lúc Kê Thanh còn đang ngạc nhiên, đã bị người đàn ông phía sau trực tiếp đẩy ngã lên sô pha, môi cũng bị chặn lại, bàn tay to thuần thục với vào trong quần áo nhà rộng thùng thình của cô trêu chọc... Rất nhanh Kê Thanh đã bị anh trêu đến không còn là chính mình...

Sau giữa trưa ánh dương từ cửa sổ sát đất tiến vào, dừng ở trên người đôi nam nữ đang dây dưa chặt chẽ trên sô pha, tuy là ngày đông giá rét, lại hết sức ấm áp...

Phong Cẩm Thành trong lòng chắc chắn, lần phỏng vấn này vợ anh sẽ không qua được, bởi vậy ngoài miệng dù dội nước lạnh, sau khi thể xác và tinh thần sảng khoái, vẫn là hào phóng bày tỏ ủng hộ, làm tâm tình Kê Thanh tốt hơn một chút, kỳ thật Kê Thanh cũng biết, Phong Cẩm Thành mặc dù nói khó nghe, nhưng là có đạo lý.

Bước vào đại sảnh cao ốc nằm tại đoạn đường hoàng kim, cô bỗng dưng thấp thỏm không yên, tòa nhà luật sư Bác Nhã biển chữ vàng, ở trong đại sảnh cao ốc sáng rọi rực rỡ, bút thể của nhà thư pháp khá nổi danh, tranh sắt ngân câu, khí thế trác tuyệt vừa nhìn đã biểu hiện rõ

ràng.

Kê Thanh cảm thấy bản thân thực vô dụng, nhiều lúc rất thiếu dũng khí, lùi bước, trốn tránh, tự ti, giống như đã thành thói quen của cô.

Kê Thanh hít hai hơi thật sâu, hơi cúi đầu nhìn kĩ mình một lượt, bỏ ra áo lông bên ngoài, bên trong là bộ váy màu lam quy củ, áo sơ mi trắng, tiêu chuẩn ăn mặc của phái nữ, tóc dài được cô vấn lên, hiện ra một phần lưu loát giỏi giang.

Trong hai năm này cô không để ý mấy đến mái tóc, hồi đó lúc bỏ đi, tóc ngang lưng, hiện tại đã dài gần chạm mông, xõa bình thường thì không sao, nếu là vấn lên thì có chút quá dài, mấy hôm trước cô định đi cắt một ít, lúc đó vẫn chỉ là ý tưởng trong đầu, không biết sao, đã bị người đàn ông Phong Cẩm Thành kia đoán được.

Kích tình qua đi, anh chơi đùa với tóc cô, thản nhiên lại ra lệnh nói: "Không được cắt tóc." Lúc ấy Kê Thanh có chút mâu thuẫn, hai người gần đây rất hài hòa, hài hòa đến cô đã nhanh quên đi tính cách bá đạo của người đàn ông này, trước kia anh cũng bá đạo, có thể trước kia sự chú ý của anh không đặt trên người mình, cho nên hoàn hảo, mà hiện tại...

Kê Thanh không rõ tâm lý của Phong Cẩm Thành, đối với cô có chút mềm hóa nuông chiều, giống như phát hiện một món đồ chơi hiếm lạ, khi vui vẻ chơi, đối với từng chi tiết của cô đều để ý, để ý có chút gà mẹ, ngay cả tóc cô dài hay ngắn cũng muốn quản, chẳng qua anh nhượng bộ nuông chiều như thế, tạo thành cuộc sống hôn nhân của hai người, trải qua hai năm chia lìa, nhìn qua rốt cuộc cũng có chút dấu vết mỹ mãn.

Mà Kê Thanh cũng muốn mở ra, bản thân tích cực tận lực cùng Phong Cẩm Thành, có lẽ những ngày như thế có thể tiếp tục, tuy rằng không biết có thể kéo dài bao lâu, nhưng dù sao như bây giờ đã rất khó có được rồi, Kê Thanh đã học được sáng nay có rượu sáng nay say, dù sao quyền khống chế chưa bao giờ ở trong tay cô...

"Hoan nghênh quang lâm tòa nhà luật sư Bác Nhã, xin hỏi vị tiểu thư đây ngài có hẹn trước

không?" Kê Thanh trong đầu đang suy nghĩ loạn thất bát tao, bị tiếng nói réo rắt dễ nghe đuổi đi không còn một mống, cô hồi phục lại tinh thần.

Cô tiếp tân trước đài rất đẹp, Kê Thanh nhìn, cùng tư sắc của mấy ngôi sao trên tivi, cơ bản là ở trên cùng một trục hoành, hơi hơi hạ thấp người, khóe môi hơi giơ lên, nụ cười lộ ra tám chiếc răng, vô cùng tiêu chuẩn, ngay cả cô tiếp tân trước đài cũng rất có tiêu chuẩn, làm tim Kê Thanh rỗng một chút.

Kê Thanh vội hỏi: "Tôi đến phỏng vấn, tôi họ Kê, Kê Thanh." Cô tiếp tân biết được mục đích của Kê Thanh, hơi hơi nghiêng người: "Kê tiểu thư xin theo tôi..."

Kê Thanh đi theo cô ấy đến trước thang máy, cô tiếp tân chu đáo nhấn nút thang máy, cửa thang máy mở ra, tiếp tục nói: "Mời trực tiếp lên tầng 12, Tiêu tổng chúng tôi đang chờ cô ở văn phòng..."

Kê Thanh sợ run một chút, cô là một nhân viên tài vụ bình thường, cũng cần ông tổng tự mình phỏng vấn sao? Chẳng qua vẫn phải cất bước đi vào...

Tầm nhìn tầng 12 rất rộng mở, thiết kế tầng thông suốt nghiêm chỉnh, văn phòng Tiêu tổng ở tận cùng bên trong, thủy tinh nửa trong suốt ngăn cách không gian lớn độc lập, tuy là nửa trong suốt, nhưng phòng chừng tài liệu đặc thù gì, từ bên ngoài căn bản không nhìn được, mà người đưa cô tới, theo như giới thiệu là trợ lý của Tiêu tổng, họ Tiết, là một người phụ nữ phong tính, nhìn qua hơn ba mươi, lấy trình độ chậm hiểu của Kê Thanh, cũng không khỏi nổi lên chút tâm tư bát quái, trợ lý như vậy ngày ngày bên người, đều cảm thấy có vài phần nhân tố mờ ám.

Tiết trợ lý nhẹ nhàng gõ cửa hai tiếng rồi đẩy ra, hơi nghiêng người khách khí nói: "Mời Kê tiểu thư, Tiêu tổng, Kê tiểu thư đến..."

Kê Thanh vừa tiến vào, đã bị ánh mặt trời nghênh diện phải nhắm mắt lại, chờ thích ứng ánh sáng mới nhìn rõ, sau bàn làm việc to như vậy, một người đàn ông đứng trước cửa sổ, cửa thông gió của cửa sổ chạm đất không hạ xuống, ánh mặt trời mùa đông không che không chắn cứ thế mà chiếu thẳng vào, có chút mông lung tô đậm người đàn ông trước cửa sổ, nhưng cũng đủ để Kê Thanh nhìn được đại khái hình dáng.

Phong Cẩm Thành cũng không nói cho cô, chi tiết của tòa nhà luật sư Bác Nhã, bởi vậy Kê Thanh căn bản không nghĩ tới, Tiêu tổng này lại là người trẻ

tuổi đẹp trai như thế, không giống vẻ tuấn mỹ của Phong Cẩm Thành, người đàn ông này suất khí lại văn nhã, cả người tràn đầy hơi thở của người trí thức, thuộc loại luật sư nghiêm cẩn, có pha vài phần lỗi lạc, vóc dáng rất cao, theo như Kê Thanh nhìn, so với Phong Cẩm Thành không khác mấy, quả thực chính là người phát ngôn cao phú đẹp trai đương thời.

Kê Thanh cũng không cần thân đánh giá người ta, lễ phép cơ bản cô vẫn biết, chính là dời đi tầm mắt, cung kính nói: "Ngài khỏe Tiêu tổng, tôi là Kê Thanh, đến nhận lời mới phụ tá tài vụ..."

"Họ của Kê tiểu thư rất ít gặp..." Giọng nói của hắn từ tính có chút trầm, rất êm tai: "Kê tiểu thư mời qua bên này ngồi..."

Kê Thanh lui qua chỗ tiếp khách ngồi, bên đó đặt một chiếc bàn kiểu dáng cổ xưa chạm khắc gỗ trà hải, bày một bộ đồ trà màu xanh tinh tế nhẵn nhụi, nhờ Trương Yến ban tặng, Kê Thanh liếc mắt có thể nhận ra ngay, bộ đồ trà này đại khái chính là đồ sứ lò Nhữ quý giá...

"Kê tiểu thư thích trà gì?" "A?" Kê Thanh ngây người một chút, không suy nghĩ gì nói thẳng: "Trà hoa cúc..." Ba chữ mới ra miệng, Kê Thanh rõ ràng nhìn thấy, bàn tay đang đùa nghịch trà cụ bỗng chốc dừng lại, Kê Thanh không khỏi âm thầm lau trán, mất bò mới lo làm chuồng nói câu: "À... Trà gì cũng thích..."

Tiêu tổng đối diện cười một cái, tiếng cười của hắn nhưng thực ra có chút không ăn khớp với vẻ bề ngoài, pha vài phần sang sảng, làm Kê Thanh không khỏi ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt của hắn, Kê Thanh ngây ra một lúc, nhìn kỹ, người đàn ông này càng suất khí, chính là, ánh mắt của hắn sao lại có vài phần chờ mong...

Bạn đang đọc truyện *Bá Yêu Mưu Tình* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Ads Kê Thanh thật không nghĩ phỏng vấn lại thoải mái như thế, cô chỉ đơn giản cùng Tiêu tổng uống trà một lát, hỏi cô sơ lược về mấy vấn đề đơn giản, liền thành công, thành công quá mức dễ dàng, làm Kê Thanh một đường trở về không thấy có cảm giác chân thật, bất quá một loại cảm giác hãnh diện xuất hiện, có chút rất ngây thơ.

Phong Cẩm Thành trở về thấy vợ anh như vậy, không khỏi nhướn mày, hỏi một câu: "Phỏng vấn thế nào?" Kê Thanh hơi cong khóe miệng, còn cực lực biu hiện bình tĩnh: "Ừ, cũng không tệ lắm"

Phong Cẩm Thành có vài phần không tin hỏi: "Thành công?" Tiếp theo liền nhíu mày lại: "Em thật muốn đi làm."

Kê Thanh trầm mặc nhìn anh, Phong Cẩm Thành cởi cravat xuống, ôm lấy cô đi vào trong, đại khái ý thức được bản thân trước sau quá mức mâu thuẫn, giọng điệu mềm xuống nói: "Được, được, lời đã nói anh sẽ giữ, thành công thì đi."

Một bên cân nhắc có nên tới chào hỏi qua Tiêu Bác Nhã hay không, tuy nói hai người không tính là quen, nhưng dù sao từng vài lần có duyên gặp mặt, nói mấy câu hẳn là không khó.

Phong Cẩm Thành đang suy tính, chợt nghe vợ anh nói: "Cẩm Thành, cái kia, chuyện riêng tư em không muốn để người trong đơn vị biết."

Phong Cẩm Thành trên mặt lạnh một chút: "Em có ý gì? Muốn theo đuổi trào lưu, chơi kết hôn

bí mật vui vẻ, hay là chê chồng là anh đây cầm không ra tay, làm em mất mặt?"

Kê Thanh cau mày, bình tĩnh giải thích một câu: "Em chỉ là không muốn người ta nghĩ bởi vì em là vợ Phong Cẩm Thành, mà đối với em kính trọng."

Phong Cẩm Thành sắc mặt hòa hoãn lại, ánh mắt lóe lóe, ôm vợ anh vào ngực hôn một cái, có chút dụ hoặc nói: "Tuần sau anh đi Paris công tác, nếu em không đi làm thì thật tốt, chúng ta cùng đi, thuận tiện đi chơi vài ngày, phong cảnh sông Senna khá đẹp."

Kê Thanh thật không thích ứng được, người đàn ông chưa bao giờ biết lãng mạn là vật gì này, đột nhiên nói ra đề nghị phong hoa tuyết nguyệt như vậy, hiện tại nghĩ đến, người đàn ông này thật không giống như trước kia, còn nhớ rõ có một buổi tối, anh thế nào cũng muốn ôm cô cùng ngắm sao tuy rằng cô thực không nể mặt ngủ thẳng từ đầu tới cuối, thật sự không thể

trách cô, khi đó nếu cô còn có sức, thì chính là siêu nhân rồi.

"Nghĩ gì vậy? Ăn cơm còn thất thần," Phong Cẩm Thành gắp một miếng sườn để vào bát cô, đồ

ăn thực ngon miệng, đáng tiếc phòng lớn chỉ có hai người bọn họ, có chút vắng vẻ, khẩu vị cũng không tốt được.

Kê Thanh buông đũa nói: "Tiểu Tuyết ở mãi bên cha mẹ cũng không tốt! Cha mẹ dù sao tuổi cũng lớn, Tiểu Tuyết hiện giờ đúng thời điểm làm mệt người, nếu không đến đón về?"

Phong Cẩm Thành buông đũa nhìn cô cười cười: "Nhớ đứa nhỏ? Nếu em nhớ con, chờ anh đi công tác về, chúng ta về nhà ở mấy tháng, cha mẹ là tuyệt đối không thấy mệt, lúc cùng chúng ta trở về, em cũng thấy, Tiểu Tuyết, tinh thần hai ông bà so với trước đều tốt hơn, trong chốc lát sẽ không xa được con bé."

Thật sự là như vậy, Kê Thanh cũng không nghĩ tới, Tiểu Tuyết luôn sợ hãi người lạ, lại hợp với cha mẹ chồng như vậy, đi phương Nam chơi với cha mẹ chồng một tháng, tuần trước vừa mới về, thời điểm cô cùng Phong Cẩm Thành qua, tiểu nha đầu còn vui đến quên trời đất đâu, nhóc con không có lương tâm, cũng không biết mẹ bé nhớ bé thế nào.

Kê Thanh trong lòng có điểm ê ẩm, nhưng tiểu nha đầu đi theo cha mẹ chồng lại học được cách nói chuyện, mới có bao nhiêu ngày, cái miệng nhỏ nhắn đã mở to, đọc rõ từng chữ mặc dù còn chưa rõ ràng, nhưng lời nói cũng đã liền mạch, so với đi theo cô tốt hơn nhiều, cũng hiểu chuyện không ít, nghĩ đến mẹ chồng có kinh nghiệm nuôi con phong phú hơn so với cô.

"Khi nào thì đi làm?" Phong Cẩm Thành tùy ý hỏi một câu, Kê Thanh hoàn hồn: "Đã làm thủ tục, tiếp theo có thể đi làm được rồi" Kê Thanh nhìn Phong Cẩm Thành một cái, thử mở miệng:

"Chúng ta chuyển đến nhà ở thành phố được không?" Chuyện này cô đã suy nghĩ mấy ngày, trước khi đi phỏng vấn đã suy nghĩ tốt lắm, mặc kệ cô đi làm ở đâu, ở biệt thự ngoại ô, cũng vô cùng bất tiện.

Phong Cẩm Thành thản nhiên liếc cô một cái: "Xe trong gara, em lái một chiếc mà đi làm." Kê

Thanh không khỏi âm thầm cười khổ, xe trong gara. Một chiếc cô cũng không thể lái được, mỗi chiếc xe động một cái đều hơn trăm vạn, cô lái đi làm, người khác sẽ nghĩ thế nào, lại nói, cô biết lái xe, nhưng số lần lái ít ỏi có thể đếm được, giao thông thành phố B hiện nay, cô thật có thể bắn tỉa (?).

Suy nghĩ nhỏ của vợ anh không chút nào che dấu hiện lên mặt, Phong Cẩm Thành có khi thật không hiểu được vợ mình, sống quá cẩn thận, vậy nên cuộc sống thật không thú vị, phải mặc sức mà hưởng thụ cuộc sống chứ! Quan tâm gì người khác thấy thế nào, hợp tâm nhưng vẫn là yếu đuối, dáng vẻ khó xử kia của vợ, anh nhìn trong mắt thật không được.

Tuy vậy vẫn gật đầu: "Chờ anh từ Paris về, chúng ta chuyển về." Kê Thanh vốn nghĩ Phong

Cẩm Thành sẽ đưa ra một loạt lý do thoái thác, lại không nghĩ tới anh sẽ đồng ý, không khỏi có chút ngoài ý muốn nhìn anh, vẻ mặt mắt trợn cứng lưỡi, hết sức đáng yêu.

Phong Cẩm Thành không khỏi cười cười, trêu ghẹo nói: "Sao? Ông xã em đồng ý quá nhanh, có chút không thích ứng được?" Là không thích ứng được, chẳng qua Kê Thanh sẽ không làm khó dễ vận may của mình, gần đây rất xuôi gió, không biết có phải vận xui đi hết rồi hay không.

"Bạn em gọi là Tử Thấm gì đó, bảo cô ấy gọi điện tới đây, anh có mấy đơn bảo hiểm muốn cô ấy làm." Kê Thanh kinh ngạc một chút, tiếp đó gật đầu, ăn cơm xong về phòng ngủ gọi điện cho Tử Thấm, đi lại hết sức nhẹ nhàng.

Phong Cẩm Thành cong khóe miệng cười cười, anh đột nhiên phát hiện, thời điểm thích hợp đưa chút ân huệ, có thể được thấy vợ anh cười rất đáng giá, hơn nữa anh không muốn thiếu người ta nhân tình, mặc kệ nói như thế nào, vợ anh cùng khuê nữ này ít nhiều cũng được người ta chăm sóc hai năm, lại nói, công ty anh mua bảo hiểm ở đâu cũng là mua, sao không thuận tiện mua của người mình.

Kê Thanh đương nhiên không biết những chuyển động trong đầu này của Phong Cẩm Thành, cô chỉ biết vụ này đối với Tử Thấm mà nói đủ để thay đổi mọi chuyện, Tử Thấm vẫn muốn đón cha mẹ lên đây dưỡng lão, mấy năm nay tuy nói buôn bán lời không ít, nhưng anh trai em trai ở quê nhà lại kết hôn xây nhà, cũng bị giảm bớt đi không ít, sau khi mua hai căn phòng nhỏ, căn bản không thừa lại cái gì, muốn đón cha mẹ tới dưỡng lão, trên đầu còn có chút túng quẫn, vụ này nếu thành sẽ không phải lo buồn nữa.

Kê Thanh vô cùng kích động gọi điện thoại cho Tử Thấm, kết nối chưa được một tiếng máy đã được tiếp: "Được rồi tôi đã biết, về sau sẽ nhớ rõ phải ăn cơm, bác sĩ Kha ngài yên tâm, tôi nhất định ghi nhớ cùng thi hành lời ngài dạy. "

Cách ống nói, Kê Thanh cũng có thể nghe ra được sự bất đắc dĩ của cô ấy, trong đầu không

khỏi hiện lên dáng vẻ lúc này của Tử Thấm, phì một tiếng bật cười, điện thoại bên kia dừng một chút, truyền đến giọng nói của Tử Thấm: "Kê Thanh?"

"Ừ" Kê Thanh lên tiếng hỏi rất bát quái: "Tử Thấm, bác sĩ Kha trong miệng cậu kia, có phải là người lần trước cậu mang đi ăn canh lòng không đó, thế nào? Thông đồng thành gian rồi?"

Tử Thấm tiếp một tiếng: "Cái gì mà thông đồng thành gian, đừng có làm bẩn thanh danh trong sạch của tớ, hai ngày trước khẩu vị không thoải mái đi bệnh viện khám bệnh, vừa vặn gặp anh ta, anh ta thế nào cũng muốn bắt chó đi cày quản nhiều chuyện, so với cha mẹ mình quản còn nhiều hơn, rõ ràng là khoa ngoại tim, thế nào cũng muốn dính vào chuyện của khoa vị tràng mà."

Kê Thanh có chút kiềm chế nói: "Mình đi mấy ngày, khẳng định là cậu lại ăn cơm không có quy luật đúng không? Bằng không sao tự nhiên lại bị đau bao tử?" Tử Thấm cười hắc hắc: "Được rồi, hai ngày nay bị tên bắt chó đi cày kia quản đầu quản chân phiền muốn chết, cậu cũng đừng dài dòng, nói cậu bên kia đi, thế nào? Phong Cẩm Thành biểu hiện như thế nào?"

Kê Thanh trong lòng nóng lên: "Tử Thấm, mình tốt lắm, cậu yên tâm đi, mình là có chuyện muốn nói với cậu, công ty Cẩm Thành có mấy đơn bảo hiểm muốn giao cho cậu làm, cậu xem hôm nào tiện đến nói chuyện."

Tử Thấm lại không vui vẻ như Kê Thanh dự đoán trước đó, mà trực tiếp hỏi cô: "Kê Thanh, cậu tính cùng người đàn ông kia thiên trường địa cửu hả?"

Kê Thanh ngây ra một lúc, đột nhiên phát hiện Tử Thấm thật không hổ là Tử Thấm, có thể trực tiếp đánh trúng yếu điểm, nói thật, chính cô cũng không biết, huống hồ thiên trường địa cửu, cho dù là nam nữ yêu đến chết đi sống lại, cuối cùng chia ly vẫn chiếm đa số, huống chi cô cùng Phong Cẩm Thành, sao cô có thể hy vọng thiên trường địa cửu xa vời.

Bởi vậy, những lời này của Tử Thấm nói ra, cô liền trầm mặc, Tử Thấm từ tai nghe thở một hơi thật dài: "Kê Thanh mặc dù tình yêu cùng hạnh phúc có đôi khi phải đánh cuộc một lần, nhưng ở phương diện này tớ không muốn dính vào lợi ích tiền bạc, miệng ngắn ăn thịt người, thủ đoạn bắt người, tớ không nợ hắn ta."

Thời điểm Kê Thanh từ trên tầng xuống, Phong Cẩm Thành quét qua vợ anh nhìn một cái: "Cô

ấy đến, bảo trực tiếp đến công ty tìm anh." Kê Thanh cắn cắn môi, có chút khó xử nói:

"Chuyện kia, Tử Thấm gần đây có việc, chờ thêm mấy hôm."

Lời cô còn chưa nói xong, đã bị Phong Cẩm Thành trực tiếp đánh gãy: "Cô ấy không muốn làm, vì sao?"

Kê Thanh tuy rằng ngốc, nhưng cũng hiểu được, chuyện vừa rồi nói cùng Tử Thấm, cho dù thế nào cũng không thể nói cho Phong Cẩm Thành, tính tình anh gần đây tốt lên không ít, nhưng có vài điểm mấu chốt không thể chạm vào, lại nói, Kê Thanh cũng thật sự không biết nên nói thế nào.

Nhưng Phong Cẩm Thành nhìn cô chằm chằm chờ đáp án, Kê Thanh không có cách nào, đành nói gần đây Tử Thấm không khỏe, miễn cưỡng qua loa, lập tức cầm điều khiển từ xa mở tivi trên tường, nháy mắt vang lên giọng nói quen thuộc.

"Hôm nay chúng ta vô cùng may mắn, mời được chủ tịch tập đoàn Cẩm Thành, đến nói chuyện thành công ra sao."

Tiếng nói Trương Lộ có chút đặc biệt, trong sự trong trẻo mang theo chút trầm thấp, không làm người ta cảm thấy líu ríu, nghe lâu, lại tạo một sự quyến rũ gợi cảm, xứng với vẻ bề ngoài xinh đẹp của cô ta, ăn mặc hợp thời, phản ứng nhạy bén, nói năng thông minh, mị lực mười phần.

Mà cô ta ngồi cùng chỗ với Phong Cẩm Thành kiện mỹ, thoạt nhìn xứng đôi như thế, ngay cả Kê Thanh cũng cảm thấy, xứng đôi với người đàn ông như Phong Cẩm Thành nên là Trương Lộ, chứ không phải là người phụ nữ bình thường đến đi trên đường đều có thể thấy như cô, mà hiển nhiên Trương Lộ cũng cho rằng như vậy.

Không động đến Phong Cẩm Thành trong lòng nghĩ thế nào, hai người hài hước đối đàm nhìn qua có vài phần mờ ám, Trương Lộ vô cùng giỏi trong chuyện chế tạo bầu không khí mờ ám giữa cô ta và Phong Cẩm Thành, loại mờ ám này, từ trước đến nay, ở trước mặt người vợ chính thức là Kê Thanh đây, Trương Lộ chưa từng kiêng dè, mục đích khá rõ ràng, mà Phong Cẩm Thành cũng không cứng nhắc cự tuyệt, cho nên, hai người dây dưa liên quan nhiều năm, Kê Thanh trong lòng có chút buồn rầu nhìn chằm chằm màn hình tivi.

"Sự nghiệp Phong đồng thành công như thế nào, chuyện này tôi nghĩ người có mắt nào cũng thấy được, nhưng hôn nhân gia đình cũng là một phần quan trọng trong sự thành công, cái gọi là trị quốc tề gia bình thiên hạ, tôi nghĩ mọi người càng muốn biết, suy nghĩ của Phong đồng đối với tình yêu cùng hôn nhân là gì?"

Sau khi Trương Lộ hỏi vấn đề này, Kê Thanh cũng có thể nhìn thấu sự nghiêm túc cùng khẩn trương trong con mắt cô ta, mà bản thân không phải không biết chuyện phỏng vấn này là làm từ hai ngày trước, truyền thông tuyên truyền là phương thức hiệu quả nhất để tăng hình tượng công ty, cho nên có cơ hội, Phong Cẩm Thành tự nhiên sẽ không bỏ qua, chẳng qua lời nói truyền thông phần lớn là để lấy lòng người xem đạt được tỉ suất thu xem, có ai lại nói thật lòng bao giờ, nhưng hiển nhiên vợ anh lại cho là thật.

Phong Cẩm Thành cầm lấy điều khiển từ xa cạch một tiếng tắt tivi, thản nhiên nói một câu: "Không phải em chán xem mấy tiết mục phỏng vấn này nhất sao? Không thích thì đừng xem."

Kê Thanh nhanh chóng quay đầu, bình tĩnh nhìn anh: "Phỏng vấn anh, em không thể xem sao?" Vợ anh thật có lúc muốn đánh nhau mà, Phong Cẩm Thành cau mày: "Muốn hỏi cái gì thì trực tiếp hỏi anh, mấy cái phỏng vấn nà đều là trọn mặt nói dối, không có ý nghĩa."

Bạn đang đọc truyện *Bá Yêu Mưu Tình* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Phong Cẩm Thành phát hiện, vợ anh dường như có chút hục hặc với anh, bởi vì cô cự tuyệt anh cầu hoan, lý do là thân thể không thoải mái, Phong Cẩm Thành cũng biết, phụ nữ trong mỗi tháng đều có vài ngày tính tình thích đùa giỡn như vậy, đối với cái tính hục hặc trong tuần này của vợ, anh thật không thể liên hệ gì đến cuộc phỏng vấn với Trương Lộ.

Nói trắng ra là, anh cảm thấy bản thân cùng Trương Lộ trong lúc đó thật không đáng k chút nào, Trương Lộ đối với anh thế nào, anh không quan tâm, cũng không có rảnh mà quản, phụ nữ có ý với anh quá nhiều, nếu người nào cũng phải về nhà nói rõ với vợ, anh sớm mệt chết.

Lại nói, gần đây công việc của anh bận rộn như vậy, cuối năm lại cộng thêm công trạng của các công ty phân nhánh, nên thưởng thì thưởng, nên phạt phải phạt, còn phải xem đánh giá của phòng kế hoạch đối với thị trường sang năm, cùng với thăm dò thị trường hải ngoại, vô số thứ chất đống lên nhau, Phong Cẩm Thành hận không thể ngay cả thời gian ăn thời gian ngủ cũng dùng tới, còn có xã giao.

Cuối năm xã giao nhiều, hơn nữa, Kê Thanh từ trước tới nay không thích đi xã giao chuyện làm ăn với anh, cho nên, mình anh một mình chiến đấu hết sức hăng hái lại vất vả, về nhà bồi vợ ăn cơm đều là lúc sức lực rút sạch.

Đặt vào tình huống trước kia, Phong Cẩm Thành nói chính xác chừng mấy ngày cũng không thể về được, có thể do có vết xe đổ, Phong Cẩm Thành thầm suy nghĩ, trước kia Kê Thanh đi, nguyên nhân có vẻ như do thời gian ở cùng cô quá ít, lúc này rút ra bài học, anh thấy bản thân là một người chồng rất xứng chức, bởi vậy, tuy rằng biết Kê Thanh khó chịu cùng anh, cũng không để ở trong lòng.

Theo anh nghĩ, qua vài ngày nữa là tốt rồi, chỉ tiếc dù anh nghĩ tốt, nhưng không ngăn nổi thần xui quỷ khiến, lại thêm người có tâm cố ý sắp xếp, hơn nữa, trong lúc anh không nhìn không thấy, tình địch cũng lặng lẽ xuất hiện, thời điểm anh nghĩ đến cuộc sống dễ chịu, lại không biết, nguy cơ chân chính đã đến.

Dự tính mấy năm gần đây, thành phố B ngày càng lạnh, không khí lạnh theo ngày chủ nhật thổi quét mà đến, đem nắng trời khó có được trong mùa đông đuổi đi không sót một tia, gió bắc vù vù thổi tạt mặt người có chút đau, ban ngày có chút mù mịt, trời tối cũng sớm hơn so với bình thường, thời điểm năm giờ tan tầm, bên ngoài đã muốn tối hẳn.

Kê Thanh vừa ra khỏi tòa nhà luật sư, không tự chủ dánh cái rùng mình, đội mũ áo lông lên, khăn quàng trên cổ quây thành hai vòng, ở bên mặt thắt cái nút, hơi chà chà chân, trời sinh cô tay chân sợ lạnh, mùa hè thì hoàn hảo, đến mùa đông, tay chân lạnh lẽo giống như đi ra từ trong động tuyết.

Trước kia nghe người già nói, cô gái chân tay lạnh, kết hôn sinh con sẽ tốt hơn, nhưng sau khi cô kết hôn, sinh Tiểu Tuyết, vẫn không có chuyển biến tốt, có lẽ khi đó có chút bôn ba, mặc dù Tử Thấm chăm sóc cô thật tỉ mỉ, nhưng dù sao cũng là đại cô nương chưa kết hôn, rất nhiều chuyện cô ấy không rõ, ngày sinh nở làm thế nào cho tốt.

Sau khi trở về cùng Phong Cẩm Thành, ngày qua thật an nhàn, thời điểm trời lạnh thì vào phòng là tốt rồi, đến buổi tối, bên người có cái bếp lò lớn là Phong Cẩm Thành như vậy, ấm tay ấm chân, đều đã sớm quên tật xấu này, hiện tại bị gió lạnh thổi qua, mặc dù ủng có dày thế nào đi nữa, chân vẫn có chút cảm giác đông lạnh.

Kê Thanh chà chà tay, đi trên lối đi bộ, hướng tới trạm xe điện ngầm không xa mà đi, chuyện công việc rất nhẹ nhàng, hơn nữa cô là trợ lý tài vụ, khoa tài vụ tổng cộng có sáu người, cô lại vừa tới, việc quan trọng rườm rà không tới lượt cô, cô chỉ phải làm một số chuyện lia ria bên bờ.

Cô cũng thấy không có gì, vốn là vì cảm thấy buồn chán, ít nhất có chút việc làm, thời gian trôi không đến mức quá chậm, hơn nữa hiện tại đứa nhỏ không ở bên người.

Phía sau vang lên tiếng còi ô tô, Kê Thanh theo bản năng nghiêng đầu, thời điểm thấy chiếc BMW màu trắng cách đường cho xe đạp chậm rãi mà đi, Kê Thanh không khỏi sửng sốt một chút, từ đáy lòng đột nhiên nảy lên vui sướng, cô vốn nghĩ đó là Phong Cẩm Thành, chỉ là xe mặc dù giống, nhưng khi cửa kính xe hạ xuống, người ngồi điều khiển lại không phải.

Nhưng cũng không bôi nhọ chiếc xe tốt như vậy: "Tiêu tổng. ."

Kê Thanh bỗng nhiên cảm thấy bản thân có chút đần độn, xe ông chủ cũng thiếu chút nhận sai, Tiêu Bác Nhã lộ ra nụ cười, hướng cô vẫy tay: "Kê Thanh lên xe, tôi tiễn em về..."

Kê Thanh vốn muốn từ chối, Tiêu Bác Nhã lại nói ngay sau đó: "Nhanh chút đi lên, nơi này không cho dừng xe . ." Kê Thanh chỉ có thể qua đi lên.

Lên xe Kê Thanh có vài phần cứng ngắc, cô cùng ông chủ lớn trừ bỏ ngày đầu phỏng vấn gặp mặt, nói hai câu, ngoài ra, vô cùng xa lạ, vả lại, người đàn ông vĩ đại như vậy ở bên cạnh mình, Kê Thanh luôn luôn không thấy tự nhiên, thật sự không biết nên làm gì? Không tìm được chủ đề thích hợp, cô vốn cũng không phải người giỏi giao tiếp.

Bỗng nhiên trong đầu xẹt qua gương mặt Trương Lộ, giống như bất luận tình huống nào, đối mặt với người như thế nào, Trương Lộ đều ứng phó thành thạo, phần thông minh nhạy bén này, cả đời này cô đuổi không kịp.

Trong xe ngắn ngủi yên tĩnh, làm Kê Thanh thấy thực xấu hổ, hơi dùng khóe mắt đánh giá ông chủ lớn, lại phát hiện hắn rất thả lỏng, tư thái vẻ mặt đều khá thanh thản, bên môi thậm chí còn cong nụ cười nhẹ...

Kê Thanh thu hồi ánh mắt, dường như đàn ông vĩ đại đều như vậy, người đàn ông này có điểm nào đó rất giống Phong Cẩm Thành, đi công tác năm ngày, Phong Cẩm Thành ngày đầu tiên gọi điện thoại về, còn ầm ỹ một trận, chất vấn cô tại sao không nói với anh một tiếng đã chuyển ra khỏi biệt thự.

Khu biệt thự bên kia không có xe điện ngầm, càng không có xe bus, lại xa, đi làm rất không tiện, dù sao Phong Cẩm Thành đã đồng ý chuyển, Kê Thanh

chẳng qua chỉ chuyển sớm hơn thôi, nhưng thật không nghĩ tới người đó lại tức giận như vậy, khẩu khí chất vấn kia, giống như cô phạm phải tội lớn không thể tha thứ vậy?

Phong Cẩm Thành lải nhải quở trách cô bao lâu, cô không biết, cô cũng không ầm ỹ với anh, cũng không ngắt máy, lại cứ để ống nghe đó, đặt trên tủ đầu giường, một lát sau, không nghe được tiếng cô mới ngắt máy, sau vài ngày, Phong Cẩm Thành cũng không gọi điện thoại nữa.

"Cùng ăn cơm chứ?" Tiêu Bác Nhã đột nhiên mở miệng, kéo lại suy nghĩ đang dần bay xa của Kê Thanh, Kê Thanh có vài phần kinh ngạc nhìn hắn, mời cơm chỉ có hai người bọn họ, giống như quá mức đường đột, nếu bị nhóm mấy cô nương thầm mến ông tổng lâu nay biết, Kê Thanh đánh giá, bản thân sẽ trở thành kẻ thù chung.

Ngạc nhiên đi qua, Kê Thanh nhất thời quên mất ứng phó như thế nào, cũng bởi vì rất mới lạ,

trong trí nhớ Kê Thanh, mời cô ăn cơm dứt khoát gọn gàng như vậy, giống như chỉ tại đoạn thời gian phản nghịch thời trung học từng có, mà đoạn thời gian phản nghịch đột nhiên tiến vào đầu, làm cô bỗng nhiên có vài phần hoài niệm. . .

Cứ xuất thần như vậy, xe Tiêu Bác Nhã đã muốn quay đầu, Kê Thanh đương nhiên biết, với thân phận đã kết hôn như cô, cùng ăn cơm với một người đàn ông xa lạ, vô cùng không thỏa đáng, nhưng cô lại không nghĩ tới cự tuyệt.

Còn nhớ rõ đầu đề lớn trên báo giải trái tối qua, tiêu đề lớn bắt mắt như vậy, cô có mù cũng

thấy được: "Ánh đèn xinh đẹp bên sông Senna, Phong đồng ở nước ngoài gặp giai nhân" dưới ánh đèn mờ mịt kia hai người ngồi đối mặt, ánh nến chiếu xuống sông, ánh đèn rực rỡ hai bên bờ sông, trên mặt hai người cười sâu xa, nhìn qua lãng mạn như phim thần tượng.

Kê Thanh bỗng nhiên hiểu ra, Phong Cẩm Thành không phải không gọi, mà là không có thời gian gọi, không rảnh, vội vàng cùng Trương Lộ ở bên sông Senna ăn bữa tối dưới ánh nến.

Có lẽ bầu không khí lãng mạn ở Paris, ánh đèn bên sông Senna, thôi thúc sự mờ ám mấy năm giữa hai người, vào một buổi tối, tình yêu cứ như vậy yên lặng mà tới, tuy rằng đối với Phong Cẩm Thành mà nói, tình yêu có lẽ là thứ buồn cười, nhưng Trương Lộ là một người phụ nữ, một mỹ nữ sinh động sinh hương xinh đẹp.

Trước kia có lẽ Trương Lộ còn có sự kiêu ngạo ức chế bản thân, mặc dù thích Phong Cẩm Thành, cũng không đến mức buông tha cho sự tự tôn, nhưng gần đây đại khái là bị cô kích thích, bỗng nhiên muốn phóng thích không chừng.

Ở nơi đất khách xa lạ, mỹ nữ nhiệt tình dán đến, cô thật không tin, Phong Cẩm Thành người đàn ông kia có thể cự tuyệt, anh sao có thể vì cô thủ thân, từ này hoàn toàn không khớp với Phong Cẩm Thành, cho nên cô cùng người đàn oog khác ngẫu nhiên ăn bữa cơm cũng coi như có qua có lại đi! Kỳ thật Kê Thanh cũng biết, hành động của bản thân có chút ngây thơ, nhưng lúc này cô liền muốn liều một trận, giống như làm vậy có thể cân bằng trong lòng một chút.

Thẳng đến khi xe dừng lại, Kê Thanh không khỏi ngạc nhiên, sao Tiêu Bác Nhã lại mang cô đến nơi này, nơi này làm gì có nhà ăn? Nơi này là trường trung học cũ của cô.

Kê Thanh xuống xe mới phát hiện, chỗ bọn họ xuống xe đúng là thư viện trường học, mặc dù sửa chữa đổi mới hoàn toàn, nhưng vẫn còn chút hình dáng cũ, sau khi trải qua những ngày phản nghịch, cô gần như mỗi ngày ngâm mình ở đây, chui vào trong những cuốn sách, không để ý đến chuyện bên ngoài, một lòng chỉ đọc sách thánh hiền.

Khi đó chỉ có một suy nghĩ trong đầu, muốn trở nên vĩ đại, muốn tới gần lòng Phong Cẩm Thành, thực rất ngốc, nhưng Tiêu Bác Nhã vì sao tới đây? Kê Thanh kinh ngạc nhìn hắn, nhìn hắn chậm rãi từng bước lên bục sân khấu, lên đến bục cao nhất, đột nhiên xoay người lại lớn tiếng nói với Kê Thanh:

"Kê Thanh em thật sự không nhớ rõ tôi sao?"

Thư viện đã muốn đóng cửa, bên trong vẫn bật vài chiếc đèn, từ sau lưng hắn lộ ra, chiếu lên hình dáng ấm áp rõ ràng của hắn, ngũ quan lại ẩn trong ánh sáng, nụ cười này hết sức quen thuộc, còn có dáng vẻ hắn nói chuyện, gọi tên cô rõ ràng, đem một đoạn trí nhớ mơ hồ bị cô quên mất, từ góc bí ẩn nhất trong đầu cô từng chút từng chút đi ra.

Sau khi mẹ mất, Kê Thanh trở lại nhà của phụ thân, phụ thân cùng mẹ kế xem nhẹ cô, làm Kê Thanh từ nhỏ theo mẹ lớn lên thật không thích ứng, lại đang trong thời kì trưởng thành, vì muốn được chú ý, cô bắt đầu phản nghịch.

Cô vào trường trung học này, tuy là trường trọng điểm, nhưng cũng không toàn là dựa vào thành tích kiểm tra mà vào, ngoại trừ các cô, còn có chiêu đặc biệt, đây đã sớm thành truyền thống của trường học, đặc biệt nhận học sinh không phú thì quý, nếu không chính là trong nhà có quyền thế, nói trắng ra, chính là ăn chơi trác táng, tuy rằng nội quy trường học rất nghiêm, nhưng đối với đàn học sinh đặc biệt này, cũng sẽ thích hợp phóng khoáng.

Trong nhóm học sinh đặc biệt nhận có một nhân vật rất phong vân, chính là Tiêu Phi đã lên lớp mười hai, lớn lên đẹp trai, vận động tốt, trong nhà lại tiền nhiều, không chỉ có tiền, còn có thể tiêu tiền, rất nhiều hoạt động là do hắn đứng đầu tổ chức, được xem như lão đại của chúng học sinh phản nghịch, Kê Thanh theo chân bọn họ lăn lộn không ít ngày, tự nhiên biết hắn.

Chỉ là như thế nào cũng không thể đem Tiêu Phi với cái đầu húi cua có chút thổ phỉ đó, cùng với đại luật sư văn nhã trác tuyệt danh lợi song thu này liên hệ cùng với nhau, đây quả thực là chuyện không có khả năng, nhưng chuyện không có khả năng ấy, hiện tại đang trực tiếp xảy ra trước mắt cô, mặc dù sự thật ngay trước mắt, Kê Thanh vẫn có vài phần không tin mở miệng: "Anh là Tiêu lão đại?"

Tiêu Bác Nhã cúi đầu nở nụ cười một tiếng: "Tiêu lão đại? Thật nhiều năm rồi không có người gọi tôi như vậy, rất đáng nhớ đâu, Kê Thanh, từ ngày đầu tiên phỏng vấn em, tôi đã chờ em nhận ra, nhưng em thật làm tôi chịu đả kích ..."

Một trận gió lạnh thổi qua, mang theo những bông tuyết mới hạ xuống, Tiêu Phi đi xuống, đứng trước Kê Thanh, tay còn giống như hồi đó, đút trong túi quần, cười nói với Kê Thanh: "Tuyết rơi đầy trời, gặp lại người xưa, có đáng giá uống một chén không. ."

Bạn đang đọc truyện *Bá Yêu Mưu Tình* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Kê Thanh ngẩng đầu nhìn những bông tuyết mịn rơi xuống, bất giác mỉm cười: "Mặc dù không phải tuyết rơi đầy trời, nhưng xác thực đáng giá, chẳng qua, em dị ứng rượu, chỉ có thể lấy trà bồi thay rượu."

Tiêu Bác Nhã cũng nở nụ cười, tay vuốt vuốt tóc cô, cô nhóc trong trí nhớ rốt cuộc đã trưởng thành, trong ánh mắt lấp lánh, tràn đầy thân mật không biết tên.

Tiêu Bác Nhã mang Kê Thanh đi ăn cơm địa phương thật hợp với tình hình, là một nhà hàng lẩu truyền thống, lẩu đồng đỏ, thịt dê đỏ được cắt giao lẫn nhau, nước chấm tương vừng thơm ngào ngạt, hơi nóng hun đốt ánh lên cửa sổ gió bắc đang vù vù thổi bên ngoài, ngược lại lại tạo cảm giác ấm áp nguyên nước nguyên vị.

Tiêu Bác Nhã đem thịt dê đã nhúng chín gắp vào bát nước chấm của Kê Thanh, buông đũa, cười tủm tỉm nhìn cô, ánh mắt gần như có thể gọi là dịu dàng như nước, Kê Thanh gắp thịt dê trong bát nhét vào miệng, sờ sờ cái bụng đã hơi phồng lên, buông đũa nói: "Đừng xem cửa hàng bán lẻ mà không thu hút, hương vị thật chính thống, hơn nữa thịt dê rất béo, còn có, Tiêu lão đại, anh cũng không nên thích em nha! Em đã kết hôn rồi."

Tiêu Bác Nhã ngây ra một lúc, tiện đà có vài phần thất vọng nửa thật nửa giả: "Kết hôn cũng không gây trở ngại tôi thích em! Nhớ rõ hồi đó tôi còn theo đuổi em, em là nét bút hỏng duy nhất trong tình sử mọi việc đều thuận của Tiêu lão đại, hiện tại nhớ lại, thật vô cùng không cam lòng."

Kê Thanh không khỏi nở nụ cười, khi đó bản thân mới bao nhiêu, Tiêu Phi cũng không lớn hơn là bao, hồi trẻ hết sức lông bông, nay phảng phất nhớ lại giống như một đoạn phim nhựa bị phủ bụi mơ mơ hồ hồ, mà hiện tại, ngay cả trái tim của mình đều mang theo một sự mệt mỏi tang thương không biết tên.

"Hôm nào đó giới thiệu người nhà em cho tôi biết đi! Cũng để tôi biết, kẻ bất lương này lại thua dưới tay tên đàn ông nào."

Tiêu Bác Nhã đương nhiên biết Kê Thanh đã kết hôn, trên tư liệu nhận phỏng vấn đã viết rõ ràng múc đích người viết, lúc ấy hắn trong lúc vô ý nhận phỏng vấn phát hiện ra Kê Thanh thì mừng như điên, nhưng nhanh chóng bị tiếc nuối bao phủ, rất nhiều chuyện không đợi người, hắn chẳng lẽ còn hy vọng xa vời qua nhiều năm này, tất cả không hề thay đổi.

Huống hồ, mặc dù năm đó, hắn cũng không thành công, Tiêu Phi khi đó ở trong trường học đúng là nhân vật ngôi sao phong vân, trên thực tế trong quá trình trưởng thành từ nhỏ đến lớn, vẫn luôn là như vậy, bị cô nhóc Kê Thanh lúc ấy bỏ qua, hắn thật không thể cảm thụ, có lẽ ban đầu là cái tâm háo thắng của con trai, nhưng dần dần, hắn liền nghiêm túc, nhưng ngay khi hắn nghiêm túc, cô bỗng nhiên ngừng qua lại theo chân với nhóm bọn hắn, hiện tại hắn cũng chưa hiểu được nguyên nhân.

Sở dĩ quen thuộc với thư viện như thế, là vì mấy tháng cuối cùng cấp ba, hắn gần như mỗi ngày đều ở ngoài thư viện nhìn cô, nhìn cô từ trong đi ra, không dám nói ra, Kê Thanh là giấc mộng xinh đẹp nhất của hắn thời niên thiếu, hắn cũng không phải nam sinh không có dũng khí vụng trộm thầm mến, hắn từng thổ lộ qua nhưng bị cô không chút lưu tình cự tuyệt, làm tinh thần hắn sa sút một trận, sau lại xuất ngoại du học, ở nước ngoài mấy năm nay, hắn cũng kết giao qua hai bạn gái, sau lại không giải quyết được gì.

Từ chối lương cao mời ở lại nước ngoài, hắn dứt khoát về nước, nhìn thấy tư liệu phỏng vấn của cô, hắn mới biết được, trong tiềm thức của mình vẫn hy vọng có cơ hội như vậy, còn có thể được nhìn thấy cô, còn có thể tiếp tục giấc mộng xinh đẹp thời niên thiếu chỉ có thể bỏ qua cuối cùng hữu duyên vô phận kia.

Mà chồng cô hắn xác thực khá tò mò, nhưng khi hắn nhắc tới người chồng kia, Tiêu Bác Nhã cũng không xem nhẹ trên mặt cô nháy mắt hiện lên sự ảm đạm.

Kê Thanh hơi hơi cúi đầu, uống một ngụm trà nóng, chuyển hướng đề tài: "Sao lại đổi tên? Nếu anh vẫn là Tiêu Phi, em cũng không đến mức không nhận ra."

Tiêu Bác Nhã lắc đầu bật cười: "Cho dù tôi không đổi tên, em cũng không nhận ra, nói thật, ở trước mặt em tôi cuối cùng cũng cảm thấy mình không đáng để mắt đến."

Kê Thanh ngạc nhiên nửa ngày, phù một tiếng nở nụ cười: "Mười luật sư nổi danh nhất, người đàn ông kim cương độc thân, fan của anh rất đông, không có thiếu em, cho nên không cần vì chú ý đến tâm tình của em mà nói những lời này. . . . ."

"Hoặc là tôi nghĩ muốn cũng chỉ có một mà thôi " Câu thở dài này Tiêu Bác Nhã còn chưa nói ra miệng, chỉ ở trong lòng yên lặng trở về chỗ cũ, đã bị tiếng chuông di động Kê Thanh đánh gãy.

Kê Thanh nhìn thoáng qua màn hình di động, Tiêu Bác Nhã có thể nhìn ra sự vui sướng ánh lên trong mắt cô, Kê Thanh đứng lên nói câu. "Thật có lỗi, em đi nghe điện thoại." Liền vội vàng đi ra ngoài.

Trong phòng có chút huyên nháo, Kê Thanh đẩy cửa lớn nhà hàng lẩu, đi ra ngoài mới nhận điện, thanh âm có chút chất vấn của Phong Cẩm Thành vang lên: "Tối thế rồi, còn chạy đi đâu? Kê Thanh, sao không nói lời nào? Em có nghe anh nói chuyện hay không. ."

Kê Thanh hít sâu một hơi, thấp giọng nói: "Nghe được, đi ăn cơm cùng đồng nghiệp, sắp về rồi."

"Đồng nghiệp?" Phong Cẩm Thành khẽ nhíu mày: "Nam hay nữ?" Điện thoại bên kia lại rơi vào trầm mặc, Phong Cẩm Thành mới trước sau phát hiện, đã biết lên tiếng bây giờ thật không có trình độ, vì thế che giấu ho khan một tiếng: "Cùng đồng nghiệp ngẫu nhiên ăn bữa cơm cũng không có gì? Ừm, Kê Thanh, ngày đó là anh không đúng, không phân biệt được trái phải đã trách em, ở biệt thự xác thực đi lại bất tiện, nhưng mà, em là vợ anh, chuyện chuyển nhà như vậy, có nên nói trước với ông xã em một tiếng. ."

Phong Cẩm Thành không nghĩ tới, khi anh gọi điện thoại về nhà, thời điểm dì ở trong nhà nói Kê Thanh mang theo hành lý đi rồi, trong nháy mắt kia, thế nhưng làm anh hoảng tay loạn chân, dù sao vợ anh đã có tiền sự, lần trước cũng không hề có dấu hiệu, anh đi công tác về, trong nhà đã người đi nhà trống.

Bởi vậy, Phong Cẩm Thành căn bản không thể khống chế được tính tình, hơn nữa từ đầu tới cuối vợ anh không nói lấy một câu, giống như chống cự tiêu cực, càng làm anh phát đại hỏa, sau khi ngắt máy, Phong Cẩm Thành nghĩ lại, cảm thấy bản thân có chút quá, nhưng mặt mũi đàn ông đâu thể vứt bừa, để anh chủ động nhận sai với vợ, anh thật không còn mặt.

Rối rắm mấy ngày, mới gọi cuộc này, đây đại khái là nhượng bộ cùng thỏa hiệp lớn nhất anh có thể làm, mà Kê Thanh bên đầu điện kia dường như thật không cảm kích, anh nói nhiều như vậy, cô cũng không đáp lại một câu mềm mại nào, lại nói tiếp chuyện này, sai cũng không phải hoàn toàn do anh.

Phong Cẩm Thành một chút cũng không cảm thấy hành vi cùng suy nghĩ hiện giờ của bản thân hết sức ngây thơ, Kê Thanh cúi đầu, trên bậc thang gió bắc quất vào, một tầng bông tuyết đi vào bị sức nóng hóa thành nước, đạp trên mặt đất có chút lầy lội ẩm ướt, không chú ý sẽ bị ngã.

Kê Thanh nắm di động nghe, Phong Cẩm Thành xin lỗi cũng không nhiều thành ý lắm, nhưng trong lòng cô lại ấm một chút, Kê Thanh cầm máy đổi bên tai nghe thấp giọng nói: "Chừng nào anh về, em nghe cha nói, Trương Lộ cũng đi Paris công tác, hai người chắc gặp nhau?" Kê Thanh cũng cảm thấy lời này nói ra rất dư thừa, nhưng cô chính là muốn biết, vô cùng bức thiết.

Phong Cẩm Thành nhíu nhíu mày, vợ anh đối với Trương Lộ có một loại để ý kì lạ, điều này

Phong Cẩm Thành gần đây mới phát hiện, anh cùng Trương Lộ bất quá chỉ là liên hệ trên công tác, hơn nữa bởi vì có chút quan hệ thân thích với Kê Thanh, ở nước ngoài gặp mặt ăn cơm, hơn nữa cũng không phải chỉ có anh và Trương Lộ hai người, anh không cảm thấy tất yếu phải giải thích, anh cũng không giỏi giải thích.

Nghĩ sơ qua, liền bình tĩnh nói: "Không gặp." Trong lòng Kê Thanh vừa ấm một tia, nháy mắt

liền lạnh, lạnh đến cô phải ôm lấy tay, không khỏi hơi cười khổ.

Phong Cẩm Thành không muốn nói chuyện người khác, cúi đầu nhìn đồng hồ, có chút bá đạo mở miệng: "Em ở bên kia cũng đã mười giờ rồi đi! Trời mùa đông, đừng có ngơ ngẩn bên ngoài, nhanh về nhà, còn có, thứ hai tuần sau anh về."

Kê Thanh buông di động, trên người bỗng nhiên ấm áp, Tiêu Bác Nhã đem áo lông của cô khoác lên người, trong tay cầm túi xách của cô, nhẹ nhàng đến: "Ngày trời lạnh thế mà đứng lâu bên ngoài, cũng không sợ cảm mạo. ."

Tiêu Bác Nhã cách cửa sổ thủy tinh nhìn cô thật lâu, hơi nóng trên cửa sổ khiến hình dáng cô có chút mông lung, nhưng vẻ u buồn nhàn nhạt trên mặt cô, vẫn rõ ràng như vậy, cô không được như ý, lấy quan sát mấy ngày nay của Tiêu Bác Nhã, đã sớm đưa ra kết luận này, cô không được như ý làm Tiêu Bác Nhã không nhịn được muốn thương tiếc cô.

Phong Cẩm Thành buông điện thoại, nhìn đồng hồ, thời gian còn sớm, vả lại khó có được ngày rảnh, đơn giản đứng dậy ra khách sạn, nghĩ muốn đi dạo trên đại lộ Montaigne nổi tiếng của Paris, thuận tiện mua vài món quà hợp ý cho vợ anh, đáng tiếc lần này vợ anh không đi cùng, bằng không, hai người có thể bước chậm trên đường cái Champs-Elysees, cảm thụ một chút không khí Paris lãng mạn.

Tuy rằng Phong Cẩm Thành đối với mình lãng mãn thì cười nhạt, nhưng anh cảm thấy có lẽ vợ anh lại thích, trên ý nào đó mà nói, vợ anh là cô gái rất tục khí, nghĩ đến đây, khóe môi anh không khỏi dịu dàng cong lên.

Ra khỏi khách sạn liền gặp Trương Lộ, làm Phong Cẩm Thành có vài phần không kiên nhẫn, Phong Cẩm Thành chưa bao giờ biết, Trương Lộ cũng có thể làn người ta phiền chán như vậy, phụ nữ quá mức tự tin, có đôi khi là một loại biểu hiện không tự hiểu lấy mình, mà Trương Lộ hiển nhiên quá tự tin.

"Cẩm Thành, thật khéo. ." Phong Cẩm Thành cau mày, Trương Lộ vội vàng nói: "Tôi nghĩ Kê Thanh không tới Paris, anh khẳng định sẽ mua quà cho cô ấy, phụ nữ so với đàn ông đều hiểu lòng dạ nhau hơn. ."

Phong Cẩm Thành xác thực không biết quá rõ vợ anh thích gì, hiện tại nghĩ đến, dường như muốn lấy lòng cô gái nhỏ kia, cũng không phải chuyện đơn giản, bởi vậy đối với sự nhiệt tâm của Trương Lộ vẫn chưa cứng ngắc cự tuyệt, cũng không cảm thấy chuyện này sẽ gây hậu quả khó lường gì.

Nhưng thời điểm Phong Cẩm Thành về nước, scandal giữa anh và Trương Lộ khá nóng, scandal này nọ, thời điểm từ lúc Phong Cẩm Thành tiến vào thương hải, chưa từng ngừng qua, dung mạo kiện mỹ, gia thế bối cảnh kinh người, còn có năng lực mọi việc đều thuận của anh, đều khiến cho anh trở thành nam nhân vật chính của mọi scandal, truyền thông đương nhiên sẽ không bỏ qua chuyện tốt như vậy, dần dà, Phong Cẩm Thành đối với mấy chuyện scandal linh tinh đã coi như không thấy.

Mà so sánh dưới đó, vợ anh Kê Thanh quá mức thần bí, đến nay chưa bị tuôn ra, một là Kê Thanh khiêm tốn, lại có dù sao đây cũng là mấu chốt của Phong Cẩm Thành, truyền thông cũng biết gặp tốt hẵng thu, dù sao hoa viên của Phong Cẩm Thành đã đủ âm ỹ, không tất yếu phải liên lụy đến vợ người ta.

Mà thân phận Trương Lộ liên lụy ra Kê Thanh, cũng là trong dự kiến, Kê Thanh chưa từng nghĩ tới, những ngày bình yên không còn mấy ngày nữa, chuyện xấu ùn ùn kéo đến, phải nói chính là chiếu rọi đến Kê Thanh, chuyện xấu nghiêng về Trương Lộ một bên, đem quá khứ Trương Lộ cùng Phong Cẩm Thành đến bây giờ, nhuộm đẫm thành tài tử giai nhân, mà Kê Thanh chính là điều dư thừa giữa đôi tài tử giai nhân đó.

Kê Thanh lần đầu tiên thấy được sức mạnh truyền thông, có thể khiến cho tất cả chân tướng lộ ra ngoài, cũng có thể che phủ tất cả mọi chuyện, miệng nhiều người xói chảy vàng (chỉ dư luận có sức mạnh ghê gớm, trăm người ngàn ý, tốt xấu lẫn lộn), đúng là chân lý từ xưa đến nay.

Phong Cẩm Thành vừa xuống máy bay, trợ lý của anh liền xèo xèo ồ ồ báo chuyện này, bởi vì trước kia Phong đồng đối với scandal luôn xử lý bằng thái độ lạnh nhạt, cho nên, lần này trợ lý mới bắt đầu cũng không báo lại, nhưng sau đó liên lụy đến Kê Thanh, trợ lý mới biết được tình thế nghiêm trọng.

Nhưng dù sao cũng theo Phong Cẩm Thành nhiều năm, về chuyện vợ chồng ông chủ cũng có chút lý giải ít nhiều, càng biết, ông chủ khó khăn mới tìm được vợ về, scandal ầm ỹ như vậy, hậu quả quả thực không thể tưởng nổi, nhưng vụng trộm nhìn ông chủ vài cái, lại phát hiện ông chủ chỉ nhẹ nhàng nhíu mày, thâm trầm làm trợ lý đoán không ra suy nghĩ chân chính trong đầu ông chủ.

Phong Cẩm Thành thật sự không ngăn cản chuyện này, scandal của anh cũng không phải ngày một ngày hai, mà thông qua scandal làm sáng rõ thân phận của Kê Thanh, đúng là chuyện anh đang ước, cứ như vậy, vợ anh đi ra ngoài làm việc, khẳng định thất bại, mà scandal cũng chỉ là scandal mà thôi, không phải sự thật.

Phong Cẩm Thành tính kế rất vừa ý, liền đã quên, vợ anh tuy rằng nhìn qua vẫn là con thỏ nhỏ nhu thuận nghe lời, nhưng nếu anh thật sự bức bách con thỏ, ép nó đến cuống lên, sẽ trực tiếp cho anh hồng hạnh ra tường, Phong Cẩm Thành anh muốn giết người chính là không kịp nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bá Yêu Mưu Tình* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 31

Ads Phong Cẩm Thành vừa vào nhà đã trông thấy con gái đang chạy tới chạy lui, mới mấy ngày không gặp con, hình như đã cao một chút rồi, Tiểu Tuyết nhìn thấy cha, hai chân nhỏ xíu liền chạy tới : "Ba, ba. . . . . ." Tiểu Tuyết biết nói rất muộn, nhưng giờ đã học được rất nhiều từ, nói cũng rõ ràng hơn, giọng nói giòn tan trong trẻo cộng thêm bộ dáng xinh đẹp, khiến người khác phải động lòng.

Phong Cẩm Thành buông hành lý trong tay, khẽ ngồi xổm xuống, dùng tay ôm lấy tiu Tuyết, sau đó nhấc bổng cô bé lên, tiu Tuyết vô cùng thích thú mà cười khanh khách, Phong Cẩm Thành ôm tiu Tuyết vào phòng khách liền trông thấy bảo mẫu đang dọn dẹp mấy món đồ chơi của Tiu Tuyết, cũng không thấy bóng dáng của Kê Thanh đâu.

Phong Cẩm Thành có chút thất vọng, cúi đầu hỏi con: "Mẹ đâu?" Vừa dứt lời, Kê Thanh liền từ phòng bếp đi ra, trong tay bưng một đĩa táo đã gọt vỏ, hiện giờ Tiểu Tuyết giai đoạn tốn hơi thừa lời, thích gặm những món đồ cứng, cho nên khi cho cô ăn táo, cô bé cũng sẽ không vui rồi, cái miệng nhỏ nhắn ngậm chặt, cái đầu nhỏ lắc qua lắc lại như cái trống nhỏ.

Kê Thanh liền đem quả táo cắt thành nhiều hình thù khác nhau, quả nhiên Tiểu Tuyết trông thấy như vậy rất thích, từ trong ngực của Phong Cẩm Thành giãy giụa đòi xuống, cái miệng nhỏ nhắn còn gọi : "Tiểu Tuyết muốn ăn táo , ăn táo . . . . . ."

Thân thể nhỏ bé uốn éo của Tiểu Tuyết, Phong Cẩm Thành cũng đành phải để bé xuống, người giúp việc cũng thật biết chuyện, liền hiểu ý đến dụ dỗ Tiểu Tuyết đi lên phòng trẻ ăn táo, để lại không gian riêng cho Phong Cẩm Thành cùng Kê Thanh.

Đây là một căn nhà hai lầu, so với biệt thự thì nhỏ hơn một chút, sau khi bảo mẫu ôm Tiểu Tuyết lên lầu rồi, Phong Cẩm Thành mới vòng hai tay ra, từ phía sau ôm lấy Kê Thanh thấp giọng nói: "Bà xã, sao em lại đón con về rồi vậy? Thời gian của chúng ta còn không đủ . . . . . ."

Ôm Kê Thanh trong ngực, hỏa khí đang chất chứa trong người của Phong Cẩm Thành trong mấy ngày nay liền tan biến hết, môi của hắn ngậm lấy vành tai của cô, bàn tay thì không ngừng hoạt động , mò mẫm đến nút áo trước ngực cô.

Nhưng tay của hắn lại bị Kê Thanh kéo ra, nhẹ nhàng tránh thoát đồng thời lãnh đạm nói: "Anh đi công tác chắc là đã rất mệt mỏi, em đã pha nước xong rồi, anh mau đi tắm đi!"

Phong Cẩm Thành có chút bất mãn khi bị Kê Thanh tránh né, bước lên trước một bước, giữ lấy hai vai của Kê Thanh, quan sát mặt của cô, ngón tay năng cằm của cô lên, hai mắt của Kê Thanh lại cụp xuống tránh né không muốn nhìn hắn, vết thâm quầng ở mắt rất rõ ràng, sắc mặt cô cũng không được tốt, hàm răng trắng mịn của cô đang khe khẽ cắn lấy môi dưới, sau khi quan sát hắn biết rõ, cô đang giận hắn.

Phong Cẩm Thành khẽ cúi đầu, nói nhỏ: "Còn giận sao? Vì chuyện nhỏ như vậy , với lại trong điện thoại anh cũng đã nói xin lỗi rồi!"

Kê Thanh liền mở mắt, trong con ngươi kia chợt bắn ra tia nhìn sắc bén, khiến cho Phong Cẩm Thành không khỏi sửng sốt: "Phong Cẩm Thành, hôn nhân của hai ta coi như là tuân theo lệnh của cha mẹ, cho dù anh không muốn hay không thích em, thì em cũng đã rời đi, nhưng sao anh lại còn tìm cách để kiếm em trở về, có phải trong mắt của anh, em chính là một miếng thịt ăn thì không ngon nhưng bỏ đi thì lại tiếc không, nếu như anh còn coi em là vợ của anh, có phải cũng nên cho em có được sự tôn trọng căn bản nhất hay không, ít nhất cũng phải suy nghĩ cho em một chút, Trương Lộ là em gái của mẹ kế em, nếu như anh muốn cùng cô ấy thì nên nói với em một tiếng, em sẽ toại nguyện cho hai người, danh hiệu cùng vị trí Phong phu nhân em cũng không tiếc, em đây có thể chắp hai tay mà nhường lại . . . . ."

Từng lời từng chữ Kê Thanh nói ra, đều khiến Phong Cẩm Thành toát mồ hôi, đợi cô nói xong, sắc mặt của Phong Cẩm Thành của đã tối sầm lại: "Em có ý gì đây? Mấy ngày này rất khó chịu và buồn chán phải không! Anh vừa về đến đã tra hỏi anh."

"Em đang bới móc?" Kê Thanh chợt cười một tiếng, xoay người đi đến góc phòng khách, trực tiếp cầm lấy cuốn tạp chí mà quăng cho hắn : "Hai người giống như tài tử giai nhân, xứng đôi vừa lứa, tâm đầu ý hợp, hâm mộ lẫn nhau, phát sinh tình ý cũng là chuyện đương nhiên, Phong Cẩm Thành không phải anh đã nói với em là ở Paris anh không gặp cô ấy sao? Tại sao lại có tấm hình hai người cùng dùng bữa tối dưới ánh nến lãng mạng ở bờ sông Seine này đây, chẳng lẽ là quỷ sao . . . . . ."

Phong Cẩm Thành hít một hơi thật sâu, khẽ ngước đầu liếc nhìn lên lầu, khẽ ôm lấy eo của Kê Thanh đi lên: "Lên trên rồi nói, con đang ở trên lầu . . . . . ."

"Anh mau thả em ra, bỏ em xuống, Phong Cẩm Thành, anh là đồ khốn kiếp, anh là tên vô liêm sỉ, không biết xấu hổ. . . . . ."

Kê Thanh điên cuồng giãy giụa vừa đá vừa đạp, Phong Cẩm Thành cũng chưa từng nghĩ đến một Kê Thanh luôn thích an tĩnh và im lặng lại có lúc lại phản ứng cùng cay cú như thế, bị ngón tay của nàng cào đến cổ, không đến một giây, cánh tay của hắn đã buông lỏng, đặt cô xuống đất sau đó xoay người lại đem cánh cửa đóng lại.

Lúc này động tác của Kê Thanh cũng rất lưu loát, sau khi vùng vẫy thoát ra, liền chạy qua bên kia giường trốn, đồng thời Kê Thanh dùng ánh mắt đề phòng nhìn hắn, cả người cô giống như một con thỏ vậy, con ngươi cũng đỏ bừng.

Phong Cẩm Thành sờ sờ cổ của mình, vết thương bị vợ hắn cào có chút rát, hắn cau mày nhìn Kê Thanh, giọng nói rất tỉnh táo nói: "Em đợi anh về chỉ để cãi nhau với anh thôi ảh? Là vì Trương Lộ sao? Anh đã nói rất nhiều lần rồi, anh và cô ấy là trong sạch không có xảy ra chuyện gì cả? Anh gặp cô ấy ở Paris chỉ là tình cờ, rồi cùng nhau ăn cơm, cũng không chỉ có một mình anh không thôi, còn có mấy người phụ trách trong đài truyền hình nữa, mà những tay săn ảnh lại rất giỏi về việc săn những tấm ảnh mập mờ này, nhưng đó chũng chỉ là mánh khóe của họ để cạnh tranh, thu hút người xem mà thôi . . . . . ."

Lời của Phong Cẩm Thành còn chưa nói hết, liền bị Kê Thanh cắt đứt: "Phong Cẩm Thành, anh không cần phải dùng những lời này để giải thích, em thừa nhận em là một người phụ nữ tầm thường, em cũng biết ghen và cũng sẽ hiểu lầm, em không phải một người vợ đảm đang, cũng không phải là người phụ nữ biết xã giao, không thích hợp lên phòng khách cũng không vào bếp được, thật sự em đã rất mệt mỏi, Phong Cẩm Thành van cầu anh hãy thả tự do cho em đi . . . . . ."

Diệp Trì cho xe dừng ở trước cửa hội quán, sau đó xuống xe, cũng không khỏi vì lạnh mà giật mình, mắt thấy tết Nguyên Đán sắp đến rồi, thời tiết càng ngày càng lạnh hơn, nhất là vào đêm gió phương Bắc thổi về, thật sự lạnh thấu xương, thời tiết như vậy đáng lý hắn nên ở nhà với vợ con cùng ngồi bên lò sưởi, nhưng ai bảo số của hắn lại khổ như vậy, cũng là vì Phong Cẩm Thành kia thôi, xem ra hắn dọn ra ở riêng cũng là vô ích .

Vốn dĩ hai ngày trước hắn còn thấy Phong Cẩm Thành đắc ý, Diệp Trì thầm nghĩ, nhất định trong ngoài hài hòa, nên cả người hắn mới thoải mái như vậy, bình thường nhìn gương mặt của hắn rất lãnh đạm và ít khi cười, nay thay đổi cũng bởi vì vợ con đã đoàn tụ rồi, tên nhóc Cẩm Thành này còn gì không mãn nguyện nữa chứ.

Nhưng cuộc sống tốt đẹp này của hắn chỉ mới được vài ngày ngắn ngủn, lại trở nên tồi tệ, thật không hiểu nổi hai người này nữa, còn giày vò lẫn nhau làm gì. . . . . Diệp Trì thở dài, đi vào, đẩy cánh cửa bao sương, vốn nghĩ hắn đang say bí tỉ, nhưng lại không ngờ Phong Cẩm Thành lại đang hết sức thanh tỉnh.

Mặc dù bình rượu trên bàn đã cạn sạch, nhưng nhìn ánh mắt của hắn vẫn còn lý trí cùng tỉnh táo, trong nhóm của hắn từ trước đến nay Phong Cẩm Thành luôn là người tỉnh táo và lý trí nhất, cuộc sống thoải mái, mọi chuyện đối với hắn đều thuận lợi, thời kỳ tuổi trẻ ngông cuồng thì Cẩm Thành cũng là người có vẻ chững chạc nhất.

Nhưng giờ hắn lớn tuổi cũng sẽ có chút hồ đồ rồi, xì căn đan gần đây của Cẩm Thành gây huyên náo đến long trời lở đất, Diệp Trì sao lại không biết chứ,

Diệp Trì hắn cũng không đến nỗi hồ đồ mà lú lẫn, Phong Cẩm Thành đối với vợ như thế nào, có bao nhiêu chân thật thì hắn chỉ cần nhìn qua cũng có thể rất rõ ràng, nhưng tại sao Cẩm Thành lại không chú ý đến chuyện cánh truyền thông sẽ chĩa mũi nhọn vào vợ hắn và tổn thương cô ấy, tại sao hắn lại khiến xì căng đan lan truyền đi như thế, vả lại nữ chính của vụ xì căng đan lại là em gái của mẹ kế vợ, khiến chuyện này rối tung như một mớ bòng bong.

Phong Cẩm Thành nhìn thấy hắn liền ngoắc ngoắc tay: "Diệp Trì, cậu đã đến rồi, tôi muốn tìm một người để tâm sự . . . . ." Diệp Trì đi tới, cầm lấy chai rượu trên bàn, khẽ cùng Phong Cẩm Thành chạm chai một cái, sau đó ngửa cổ uống một hớp: "Cẩm Thành, nếu tôi nói chuyện xì căng đan lần này của cậu đã có chút nguội! Vợ của cậu cũng còn đó vẫn chưa có bỏ chạy, nếu như là hiểu lầm thì tốt nhất cậu nên mau giải thích với cô ấy, chứ sao lại một mình chạy đến đây uống rượu giải sầu?"

Trước mắt Phong Cẩm Thành chợt xẹt qua hình ảnh của Kê Thanh, thời điểm trước khi cô cùng hắn gây gổ, hắn còn cảm thấy cô là cố tình gây sự, nhưng sau khi nghĩ lại hình dáng cùng lời cầu xin buông tha cho cô kia, hắn có thể nhìn ra từ trong ra ngoài của cô lộ ra sự mệt mỏi.

Lần này Kê Thanh khiến cho hắn đau lòng hơn bất cứ lúc nào, cảm giác nhức nhối cùng đau đớn này, khiến lục phủ ngủ tạng của hắn cũng bị khuấy động không yên, hắn bị tổn thương cả người tức giận nhất thời hắn không suy nghĩ nhiều liền lặn mất tăm, thậm chí Phong Cẩm Thành không dám đối mặt với Kê Thanh, liền xoay người trốn tránh, từ trước đến nay đây cũng là lần đầu tiên Phong Cẩm Thành làm lính đào ngũ trốn chạy trước mặt vợ của mình.

Hắn suy nghĩ thật lâu, cũng không thể hiểu nổi, nếu như vợ của hắn chỉ vì chuyện hắn giấu cô gặp gỡ Trương Lộ ở Paris, thì chuyện cũng không nghiêm trọng như thế, trong một giây kia Phong Cẩm Thành cảm thấy chuyện Kê Thanh tức giận cũng không phải là chuyện một sớm một chiều mà xảy ra, giống như đã tích lũy rất lâu rồi mới bộc phát ra, tức giận cùng uất ức tuôn trào giống như ngọn núi lửa phun trào, cho nên khó chịu của cô mới lộ ra nhiều như vậy.

Phong Cẩm Thành thở dài nói : "Diệp Trì, tôi và Trương Lộ chẳng có gì cả? Tôi cũng đã giải thích với cô ấy rồi."

"Như vậy còn chưa được." Diệp Trì thật sự không hiểu nổi hai người này, muốn hành hạ lẫn nhau.

Phong Cẩm Thành khẽ cười khổ : "Vấn đề là hiện tại cô ấy không muốn nghe tôi giải thích, cô ấy muốn tôi trả tự do cho cô ấy, tôi thậm chí còn không dám nghe hết lời cô ấy nói, tôi sợ cô ấy lại nhắc đến hai chữ ly hôn, thì có lẽ tôi sẽ không nhịn được mà đánh cô ấy mất, tôi đã muốn đánh một cô gái như vậy, là do cô ấy đã tổn thương lòng của tôi, khiến lý trí của tôi có chút hỗn loạn."

Diệp Trì nghiêng đầu quan sát Phong Cẩm Thành rất lâu, hỏi thêm một câu: "Cẩm Thành, cậu yêu Kê Thanh không?"

"Yêu àh?" Phong Cẩm Thành không biết, nhưng trong lòng lại rất rõ ràng, Kê Thanh rất để ý chuyện này, vì vậy có một lần hắn giả say mượn rượu để nói lời yêu với cô, thật không ngờ liền thành công bắt được vợ của hắn, nhưng Phong Cẩm Thành lại không hiểu rõ từ này.

Cẩm Thành suy nghĩ một lát, có chút chần chờ hỏi lại Diệp Trì: "Yêu là sao?"

Diệp Trì choáng một chút sau đó cũng vui vẻ giải thích :"Yêu … Từ này rất khó giải thích rõ ràng, hiện tại tôi cũng không hiểu hết được hàm ý của nó, tôi chỉ là giải thích cho cậu theo cách nhìn đơn giản của tôi, yêu chính là cậu cần có cô ấy, muốn ở bên nhau và sống với cô ấy trọn đời trọn kiếp, không những chỉ là kiếp này thôi mà thậm chí còn muốn đến kiếp sau cũng không nhàm chán. Dĩ nhiên hai người cũng không thể nào mãi mãi mặn nồng yêu thương lẫn nhau như thời kỳ mới cưới được, nhưng điều quan trọng là hai người phải tôn trọng lẫn nhau, nói vậy thì phải xem lại cậu trước! Nếu đổi lại vị trí cho nhau, vợ của cậu ở bờ sông Seine cùng người đàn ông khác dùng cơm tối, sau khi về nước lại bị báo chí đồn thổi, tung tin để tạo xì căn đan, thì cậu sẽ cảm thấy thế nào"

"Cô ấy dám. . . . . ." Ngón tay Phong Cẩm Thành đang cầm chai rượu liền xiết chặt, hung hăng ném đi :" Nếu cô ấy dám như vậy, tôi sẽ xử lý cô ấy ngay. . . . . ."

Kê Thanh ngồi ở trên giường ngắm người một lúc lâu, sau đó khẽ nghiêng đầu ngắm nhìn Tiểu Tuyết, bé con chỉ là vui chơi mệt mỏi nên giờ đã ngủ rất say, mái tóc của Tiểu Tuyết rất mềm, có vài cọng tóc mái che trên trán cùng mắt của cô bé, Kê Thanh nhẹ nhàng dùng tay vuốt qua, lộ ra cái trán nhỏ của Tiểu Tuyết, hai mắt đang nhắm lại càng nhìn càng giống hệt Phong Cẩm Thành, cũng không biết Tiểu Tuyết đang mơ thấy gì mà cái miệng nhỏ nhắn khẽ cười, đột nhiên lại cười khanh khách mấy tiếng, hết sức trong trẻo.

Kê Thanh hơi sửng sốt một lúc, nhưng cũng không khỏi mỉm cười, làm trẻ con thật tốt, chỉ cần vui vẻ sống mọi chuyện đều không quan tâm, mặc dù đôi lúc cũng sẽ không được như ý, nhưng chỉ cần khóc một trận thật lớn là hết, cô mơ hồ nhớ lại khi cô còn nhỏ cũng đã từng như vậy, đã trải qua một cuộc sống đơn giản, nhưng hôm nay cuộc sống của cô lại thật nặng nề giống như trên lưng đang đeo một quả núi khổng lồ, ngày ngày đè nén lên người cô.

Trước đây Kê Thanh cũng có suy nghĩ qua, nếu không thể ép buộc được Phong Cẩm Thành thay đổi, cô có thể vì Tiểu Tuyết mà cùng Phong Cẩm Thành hòa bình chung sống trở thành vợ chồng bình thường cũng được, nhưng hiện tại Kê Thanh phát hiện chuyện này khó hơn tưởng tượng của cô, cô cảm thấy mình khó có thể làm được.

Một Trương Lộ đã gây rối rắm mấy năm nay, thật ra thì Kê Thanh cũng tin tưởng quan hệ giữa Phong Cẩm Thành cùng Trương Lộ không có gì, nếu quả thật có chuyện gì thì cũng chỉ là chuyện mập mờ giữa nam và nữ? Trương Lộ theo hắn nhiều năm như vậy chắc là muốn ngồi vào vị trí Phong phu nhân? Kê Thanh cũng thấy mệt mỏi thay cho cô ấy.

Mà cho dù mình chặn được một Trương Lộ, phía sau còn có thêm hai ba Trương Lộ nữa, cô không cách nào xử lý hết được, chỉ cần ngày nào đó cô còn là Phong phu nhân, thì cô chính là cái gai trong mắt người khác, trải qua mấy ngày nay cô cảm thấy so với thời gian hai năm bỏ nhà đi còn mệt mỏi hơn.

Lúc đó cô cũng sẽ không hiểu lầm, không ghen tỵ, không uất ức, cô chỉ cần trốn vào một góc thành phố khác để nhớ cùng hoài niệm một chút, ngược lại

khi đó được tự do tự tại, Kê Thanh rõ ràng hơn ai hết, khi cô ở bên cạnh Phong Cẩm Thành, thì cô lại không thể khống chế được tâm tình của chính mình, ghen tỵ cùng hiểu lầm đi đôi với nhau rồi lại xảy ra rắc rối . . . . . .

Mấy ngày trôi qua, cô hoàn toàn có thể yên tâm, con gái của cô cũng đã gặp được ông nội và bà nội, hai ông bà cũng thương yêu Tiểu Tuyết như vậy, nếu Tiểu Tuyết không có mẹ ở bên cạnh thì chắc cũng không đến nỗi? Nếu như cô cùng Phong Cẩm Thành ly hôn, cô cũng sẽ thử thăm dò xem quyền nuôi con, nhưng chỉ có điều là về phía Phong Cẩm Thành có chút khó. . . . . .

Phía ngoài cửa vang lên một tiếng, Kê Thanh nhanh chóng nằm xuống đồng thời nhắm hai mắt lại, bây giờ cô không muốn đối mặt với Phong Cẩm Thành đang say này, người đàn ông này rất biết lợi dụng cơ hội, lần trước sau khi uống say về nhà, chỉ cần một câu nói 'Anh yêu em' là liền khiến cô bỏ đi áo giáp phòng bị, bây giờ nghĩ lại thấy bản thân mình thật khờ khạo, đó chỉ là thủ đoạn của Phong Cẩm Thành mà thôi.

Cửa bị đẩy ra, mang theo hương vị nhàn nhạt của rượu, mùi vị cũng không nồng nặc, giống như hắn uống cũng không nhiều rượu, Kê Thanh nhắm mắt lại giả bộ ngủ, cô có thể cảm nhận rõ ràng vị trí bên cạnh bị đè nén xuống, ánh mắt nóng rực dán lên trên mặt cô, hắn khẽ thở dài, cô cảm thấy mùi rượu nồng hơn, cái trán của cô cảm nhận được một mảnh mềm mại cùng nóng bỏng. . . . . .

Người Kê Thanh có chút cứng ngắc, cũng may Phong Cẩm Thành đã đứng lên đi ra ngoài rồi, sau khi cửa phòng khép lại được một giây, Kê Thanh liền mở mắt ra, cô vốn muốn cãi nhau một trận với người đàn ông bá đạo này, dù sao lúc đầu cũng là do cô khơi mào chọc giận hắn.

Khi Kê Thanh nói ra những lời đó, cô cũng biết rõ hai người không còn đường lui nữa, lấy kiêu ngạo của Phong Cẩm Thành mà nói, thì những lời nói đó còn có tác dụng hơn so với việc hai người cãi nhau.

Kê Thanh thầm nghĩ như vậy cũng tốt, cũng đã chuẩn bị đầy đủ, nhưng thật sự không nghĩ đến ngày hôm sau tỉnh lại, tất cả cả mọi chuyện lại giống như chư từng xảy ra vậy, tan biến như không khí vậy, hai ngày trước còn lo lắng không yên, nhưng hôm nay cô lại dậy thật sớm, tâm tình cô vui vẻ và ấm áp như thời tiết bên ngoài vậy.

Lúc ăn điểm tâm sáng Phong Cẩm Thành luôn có thói quen đọc báo, thỉnh thoảng quan sát người giúp việc đút Tiểu Tuyết ăn cơm, sắc mặt cũng không tệ, nhìn vẻ mặt ôn hòa lúc ăn cơm, Phong Cẩm Thành liền ôm lấy Tiểu Tuyết nói với Kê Thanh một câu :" Cha hôm qua có gọi điện thoại đến nói nhớ Tiểu Tuyết, chúng ta nên qua đó thay đổi không khí đi."

Kê Thanh nhíu mày, Phong Cẩm Thành để tờ báo xuống, quan sát dáng vẻ lãnh đạm của cô mà nói :" Đây là dịp rất tốt, con gái cũng nên đi ra ngoài vận động một chút, chỉ ở trong nhà sẽ rất buồn bực, không tốt cho sức khỏe!" Phong Cẩm Thành khoác vai Kê Thanh và ôm lấy Tiểu Tuyết đi, Kê Thanh cũng chỉ có thể trầm mặc.

Ngồi ở trong xe Kê Thanh có cảm giác mình giống như khúc củi mục vậy, đã nói đến chuyện buông tha như vậy, cũng đã giày vò hắn mấy ngày nay mà cũng không giải quyết được gì, cô thật không phải là đối thủ của Phong Cẩm Thành, cô tiến một bước, hắn lại lùi một bước, cô lùi một bước, hắn tiến một bước, cô hung hăng ra một đón, giống như đang đánh vào bông gòn vậy, mỗi khi gặp mặt Phong Cẩm Thành cô đều muốn tìm cách gây gỗ với hắn nhưng cô lại không biết mở lời như thế nào.

Kê Thanh nghiêng đầu nhìn khung cảnh phía ngoài cửa sổ, khí trời thật sự rất tốt, gió cũng không lớn, ánh mặt trời chiếu những tia nắng ấm áp làm cho không khí trở nên ấm hơn, mùa đông khắc nghiệt mà có khí trời như vậy cũng rất hiếm, tuy là trong xe không mở nhạc, nhưng cũ,ng không yên tĩnh, bảo mẫu ngồi ở bang ghế sau cùng Tiểu Tuyết, cô bé nằm ở bên cửa sổ, chỉ chỉ trỏ trỏ đồng thời hỏi một vài thứ, nhìn cái gì cũng mới mẻ, cái gì cũng hấp dẫn, cái miệng nhỏ xíu từ khi lên xe đến giờ cũng không ngừng qua. . . . . .

Bạn đang đọc truyện *Bá Yêu Mưu Tình* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 32

Ads Xe lái vào tiểu khu, vừa xuống xe Kê Thanh liền nhìn thấy Trương Lộ đang đứng ở cái đình nhỏ trong vườn, hôm nay cũng không phải là ngày nghỉ, mặc dù Trương Lộ có làm ở Đài Truyền Hình thì cũng không thể được ưu đãi hơn những chỗ khác, cũng không có khả năng thứ tư lại được nghỉ ở nhà, chẳng lẽ cô đang ở đây đợi Phong Cẩm Thành sao? Tại sao cô lại biết hôm nay bọn họ sẽ đến.

Kê Thanh phát hiện bản thân mình căn bản không cách nào xóa bỏ những hiu lầm ở trong lòng của mình được, mà ánh mắt của Trương Lộ vẫn như cũ không thèm nhìn đến cô, lại roi trên người của Phong Cẩm Thành, giống như có chút oán giận, Kê Thanh hiu rõ loại này oán giận này không giống như bình thường, hình như là oán giận có kèm theo mùi vị yêu thương .

Kê Thanh cảm thấy bội phục Trương Lộ, người phụ nữ này có thể đem tất cả hàm xúc biểu hiện rõ ràng ra trên mặt, lúc cần mạnh mẽ thì mạnh mẽ, lúc cần thiết thì sẽ tỏ ra mềm mỏng, không giống như cô đây, thời điểm cần mạnh mẽ thì lại không cứng rắn nổi, đến lúc cần mềm mỏng thì lại cố tình bướng bỉnh.

Người ra mở cửa là Trương Yến, Kê Thanh nhìn mọi người, cảm thấy tất cả mọi người trong nhà đều rất rãnh rỗi cùng nhàn nhã, Kê Thanh phát hiện sắc

mặt của cha cô cùng Trương Yến đều có chút không tốt, mà không khí ở trong nhà cũng có chút khẩn trương, không biết nguyên nhân có phải là do lỗi của cô hay không.

Sau khi ăn cơm trưa, Tiểu Tuyết có chút mệt, bảo mẫu ôm cô bé đi vào bên trong phòng ngủ, hiện tại trong phòng khách chỉ còn lại mấy người, Trương Yến lấy ra một bộ dụng cụ pha trà rất đẹp, sau đó nấu nước cùng pha trà, hương thơm của trà lượn lờ bay tản ra, trong khoảnh khắc, phòng khách đã tràn ngập hương trà, thấm vào cả ruột gan.

Trương Yến cười nói: "Đây là Hồng Trà, là loại Chính Sơn chính cống đó, tôi nhờ người mua về, Cẩm Thành cậu nếm thử một chút xem có ngon không?" Ý đồ của Trương Yến quá rõ ràng, rõ ràng đến mức Kê Thanh là người ngốc nghếch như vậy mà cũng dễ dàng hiểu ra.

Thật ra thì Trương Yến là người phụ nữ rất thẳng thắn cùng bộc trực, ý nào ra ý đó, hơn nữa mục đích của bà rất rõ ràng, người như Trương Yến cũng dễ đối phó hơn em gái của bà.

"Nghe tiểu Lộ nói, hai người gặp nhau ở Paris?"

Trương Yến vừa mở miệng, Kê Thịnh liền ho nhẹ một tiếng, liền di chuyển ánh mắt đến Kê Thanh, nhíu nhíu mày cắt đứt lời của bà: "Nói những chuyện này làm gì chứ?" Trương Yến lại vô ý liếc Kê Thanh một cái :"Chuyện này thì có cái gì? Đều là người nhà, Tiểu Thanh cũng sẽ không để bụng những chuyện như vậy đâu, phải hay không?"

Điển hình được tiện nghi khoe mẽ, Kê Thanh buông ly trà nhỏ trong tay ra, chợt cười đồng thời ngẩng đầu nhìn hai cô em gái của Trương Yến đang ngồi đối diện cô :"Con có để bụng hay không quan trọng sao? Con cũng thấy báo chí viết**vài chữ không được tốt. . . . . ."

Sắc mặt của Trương Lộ khẽ biến đổi, có chút ngoài ý muốn nhìn Kê Thanh, có lẽ Kê Thanh im lặng cùng nhẫn nhịn cũng đã thành thói quen, nay bị Kê Thanh dùng lời nói sắc bén như vậy cô cũng bị hù dọa chút ít.

Phong Cẩm Thành nhíu mày, nghiêng đầu nhìn chằm chằm Kê Thanh, không khí có chút không thoải mái, Trương Yến lớn tiếng cười :" Cẩm Thành, Con còn chưa cho ý kiến loại trà này như thế nào đó?" Câu nói này đánh tan cục diện rối rắm.

Nhấp một ngụm trà, Trương Yến đột nhiên nói :" Cẩm Thành, mẹ có chuyện muốn cùng con thương lượng một chút, mấy năm này mẹ có nhiều vai diễn, nên cũng có học trò đến đây học hỏi, căn nhà này tuy là rất tốt, nhưng dù sao cũng hơi xa đi lại không tiện, đôi khi muốn diễn cái gì hoành tráng cũng rất bất tiện, mẹ muốn đổi lại một căn lớn hơn một chút, phòng này. . . . . ."

Bà chưa nói xong, Kê Thịnh đã liền đứng dậy :" Tôi đã nói với bà bao nhiêu lần rồi, muốn mua nhà thì bà tự mình đi mua đi, căn nhà này là của tôi mua, cũng đừng hòng nghĩ sẽ bán căn nhà này đi, căn nhà này vời bà không có liên quan."

Sắc mặt của Trương Yến liền biến sắc :" Với tôi không có liên quan? Tôi gả cho ông bao nhiêu năm nay, ngoài việc quán xuyến việc nhà cùng phục vụ chuyện ăn uống của ông, chẳng lẽ đến cái nhà tôi cũng không có phần sao?"

Mặt của Kê Thịnh đỏ bừng, hơn nữa trước mặt con gái ruột, không thể để mất mặt được, hắn liền nói :" Bất kể như thế nào, nếu bất quá thì ly hôn thôi, còn căn nhà này bà không được động vào."

"Nếu ly hôn thì tôi được nửa căn nhà này, muốn tống cổ tôi ra khỏi nhà này àh, không có cửa đâu." Trương Yến trở mặt khác xa với dáng vẻ ưu nhã ngày thường, cũng không khác mấy bà chanh chua là mấy.

Kê Thịnh giận run cầm cập, Trương Lộ len lén nhìn Phong Cẩm Thành một cái, đứng lên khuyên giải :" Chị, có gì thì từ từ nói, chị đang làm gì đây? Sao lại trở mặt chứ?"

Trương Yến bị em gái nhắc nhở, thoáng bình phục tâm tình lại :" Trở mặt gì chứ? Chị phải sớm đi khỏi đây thôi, chị ở trong nhà này chịu khổ chịu cực, cuối cùng cái gì cũng không có, Kê Thanh hôm nay dì có vài lời muốn nói rõ ràng với con! Căn nhà này là do Cẩm Thành mua, mang tiếng là mua cho cha của con, nhưng trên giấy tờ lại là con đứng tên, như vậy là không được đó, dì đã nghĩ qua rồi, nếu cứ để như vậy thì sau này không có bảo đảm, hay con chuyển tên căn nhà này qua cho dì đi, như vậy dì và cha của con cũng yên tâm mà sống trong căn nhà này."

Ồn ào nửa ngày giờ Kê Thanh mới hiểu rõ, hôm nay bọn họ muốn gia đình cô đến đây là vì chuyện này, ánh mắt của Kê Thanh rơi vào người cha, mặt Kê Thịnh giận đến tím rồi chuyển sang xanh thật khó coi, ông ngồi ở trên ghế sa lon dáng vẻ chán nản, cả người như già thêm mười tuổi vậy :" Trương Yến, tôi đồng ý ly hôn, sổ tiết kiệm bà đang giữ, tất cả đều cho bà đó, một đồng tôi cũng không lấy, còn căn nhà này là của Tiểu Thanh, bà đừng có hao tổn tâm trí nữa, nên ngừng suy tính đi, đừng để mất hết mặt mũi. . . . . ."

Trên đường trở về nhà, nửa đường Phong Cẩm Thành chợt đổi hướng, muốn đưa con gái về Phong gia, khi về đến nhà là đã hơn chín giờ tối, Kê Thanh bước vào cửa, nãy giờ cô vẫn im lặng bây giờ mở miệng nói :" Tại sao lúc đầu mua nhà lại lấy tên của em để đứng tên vậy?" Phong Cẩm Thành nhíu mày: "Em là vợ của anh, lấy tên của em thì có làm sao?"

Kê Thanh trầm mặc mấy giây :" Coi ngày nào rảnh, chúng ta đi làm thủ tục sang tên đi, căn nhà của mẹ em vẫn còn để trống, không có ai ở, sau này để ba dọn về bên kia ở đi!"

Phong Cẩm Thành vừa nghe, sắc mặt liền tối, hít một hơi thật sâu, nhàn nhạt nói một câu :" Anh mệt rồi, những chuyện này để sau này hãy nói. . . . . ." Hắn trực tiếp đi vào thư phòng, tay đóng cửa lại ,ầm một tiếng cánh cửa thư phòng như sắp sập vậy.

Lúc nửa đêm, Kê Thanh liền bị chuông điện thoại di động đánh thức, nhận ra giọng nói của dì giúp việc bên nhà của ba :" Kê. . . Kê Thanh, cháu mau

đến đây, mau đến đây đi, ba cháu ngất rồi . . . . . ."

Ngoài phòng cấp cứu của bệnh viện, cũng may là dì giúp việc tỉnh táo mà gọi cấp cứu, nếu không hậu quả thật không tưởng tượng nổi, Kê Thanh biết cha là bệnh cũ tái phát, trước kia lúc cha của cô còn tại chức, ra ngoài xã giao rất nhiều, ăn uống cùng rượu cũng khá nhiều, lâu ngày cũng sinh bệnh.

Sau khi Kê Thanh cùng Phong Cẩm Thành trở lại, nhìn cơ thể của cha cô đã khá hơn lúc trước một chút, cha cô có vẻ thích hợp với cuộc sống bình thản an nhàn hơn, nhưng cha cô cũng là vì Trương Yến, đôi khi ông cũng muốn về nông thôn sống trồng hoa trồng cỏ, một cuộc sống không lo lắng không phiền não, nhưng Trương Yến lại không muốn.

Hơn nữa Trương Yến bây giờ vẫn chưa lớn tuổi, chỉ khoảng hơn bốn mươi tuổi, nhưng sắc đẹp lại được bảo dưỡng rất tốt, nhìn vào chỉ hơn ba mươi tuổi, lại sống bằng nghề diễn xuất, thì làm sao có thể cam lòng sống cuộc sống về hưu cùng với một ông già đây? Cho nên Kê Thanh đoán chuyện ly hôn của hai người cũng không phải chuyện một sớm một chiều, trước kia Kê Thanh không rõ nguyên nhân để Trương Yến phải nhẫn nhịn bao lâu nay là gì, nhưng sau khi trải qua chuyện của ngày hôm qua, Kê Thanh cũng đã rõ nguyên nhân, nói trắng ra thì là vì căn nhà.

Có lẽ Trương Yến cũng không nghĩ tới bản thân mình gả cho Kê Thịnh kết quả cuối cùng lại sẽ như vậy, danh lợi tiền bạc thì không cần phải suy nghĩ, cuối cùng cũng phải vớt một cú chót, nhưng căn nhà này lại là do Phong Cẩm Thành mua cho cha vợ, đứng tên của Kê Thanh, vì vậy Trương Yến muốn lấy chuyện ly hôn ra để uy hiếp Kê Thịnh, hòng đem giấy tờ nhà sang tên qua cho bà.

Trương Yến nghĩ thầm, chắc chắn Kê Thịnh sẽ không bỏ bà, một ông già vô dụng không làm gì được, ngay cả nuôi vợ cũng không nổi, với lại Kê Thịnh là một người rất sĩ diện, nhất định ông ấy sẽ thỏa hiệp, nhưng bà cũng đã quên, sau khi ông trải qua những thăng trầm của năm tháng, Kê Thịnh đã không còn giống như trước kia nữa.

Vả lại, ông ở trên quan trường hơn nửa đời người, với những thủ đoạn nho nhỏ của Trương Yến thì làm sao giấu giếm được ông ấy chứ, không vạch trần Trương Yến, chính là ông nghĩ đến phần tình cảm vợ chồng của bà bấy lâu nay, mới không muốn gây ra chuyện ầm ĩ cùng huyên náo khó coi, nhưng Kê Thịnh thật không nghĩ Trương Yến lại vô sỉ như vậy.

Sau khi Kê Thanh cùng Phong Cẩm Thành rời đi rồi, Trương Yến vẫn cùng Kê Thịnh náo loạn, không còn chút hình tượng nào mà la lối om sòm cùng lăn lộn, căn bản Kê Thịnh không hề nghĩ đến chuyện này, người chung chăn gối kết hôn gần hai mươi năm, bình thường nhìn Trương Yến phong độ ưu nhã nay lại biến thành loại đàn bà chanh chua, vô sỉ khiến người ta phát ghét, còn những lời nói đó, lại giống như một thanh kiếm bén nhọn đâm vào trong lòng hắn.

"Kê Thịnh, ông đúng là lão già phế thải, ông còn ở trước mặt tôi mà uy phong cái gì, trước kia tôi đi theo ông, ông còn làm quan, chỉ có một chức quan bé nhỏ vậy mà ông cũng giữ không xong, ông có biết mỗi ngày tôi ngủ cùng một giường với ông, có biết bao nhiêu ghê tởm không. . . . . ."

Căn bản Kê Thịnh còn chưa nghe xong về sau, đã cảm thấy có một dòng máu trực tiếp xông lên đầu não, hình ảnh trước mặt bỗng tối sầm lại, bất tỉnh nhân sự, mặc dù Kê Thanh không biết những chuyện này, nhưng cũng có thể đoán được gần đúng, vì lợi ích bản thân chị em của Trương Yến làm sao có thể ngồi im được.

Bề ngoài Kê Thanh rất yên tĩnh, nhưng tính khí cũng không phải là tốt tính, trước kia khi đi theo mẹ, cũng được mẹ cưng chiều như một công chúa vậy, sau khi mẹ mất rồi, trong một đêm Kê Thanh bắt mình phải thay đổi, cô biết cuộc sống ăn nhờ ở đậu người khác rất khó khăn, cho nên sau đó cô trở nên hướng nội, đè nén cùng nhẫn nhịn, nhưng thực ra trong lòng cô cũng vẫn cất giấu một Kê Thanh khác, một Kê Thanh biết cay cú, dữ dằn.

Con người đều có hai mặt, Kê Thanh cũng không ngoại lệ, chỉ là mặt khác bị cô đè nén quá lâu, có lẽ cũng đã quên mất, Kê Thanh ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm hai chị em của Trương Yến đang ngồi ở hành lang đối diện, cha rơi vào tình trạng như ngày hôm nay, cũng là do ông tự làm tự chịu, tối hôm qua Kê Thanh còn cảm thấy sung sướng cùng thỏa mãn mà không giải thích được, nhưng kể từ khi mẹ của cô mất, đây là lần đầu tiên cô trông thấy cha nằm ở trên giường mà không hề có ý thức, nàng chợt phát hiện, trong lòng của cô cha vẫn là cha.

Trong giây phút đó, ký ức về một người cha ấm áp sắp bị cô quên lãng chợt ùa về, giống như thủy triều ào ào tràn về, ràng buộc về máu mủ ruột rà giữa cha và con gái, khiến trong lòng cô không đè nén được tức giận nữa.

Cho nên chị em Trương Yến khi dễ cô là con gái, họ cũng không để vào mắt, cha thì già rồi, cô nhẫn nhục chịu đựng, vì vậy một mình cô phải đối phó với ba người . . . . . .

Hai giờ khuya, ngoài hành lang phòng giải phẫu đặc biệt trống vắng vẻ, Trương Yến bị ánh mắt của Kê Thanh phóng tới có chút sợ hãi mà dựng tóc gáy, có lẽ nên nói là chột dạ, nhưng chỉ một cái chớp mắt thôi ba liền tỉnh táo lại ngay, bà hiểu rất rõ Kê Thanh, với lại tình trạng hiện tại của Kê Thịnh là do bà chọc giận, nên bà cũng không dám tìm Kê Thanh để kiếm thêm phiền toái nữa.

Ý nghĩ này của Trương Yến còn chưa xong, thì đã thấy Kê Thanh đứng dậy, vả lại còn đi thẳng về phía bà, sắc mặt cũng không có gì khác biệt, nhưng cả người của Kê Thanh lại khiến cho người ta có cảm giác sợ.

Trương Yến nhíu mày, quét mắt nhìn đến người đứng phía sau lưng Kê Thanh là Phong Cẩm Thành, bà không sợ Kê Thanh, nhưng bà chỉ sợ Phong Cẩm Thành thôi, đụng vào Phong bà chơi không nổi, người đàn ông Phong Cẩm Thành này cô càng không dám chọc.

Cô vừa đứng lên , Trương Lộ cũng tự nhiên muốn đứng lên, Kê thanh đi tới trước mặt của Trương Yến, dùng hai mắt quan sát bà từ trên xuống, chậm rãi mở miệng nói :" Trương Yến, bây giờ tôi có thể nói rõ ràng cho dì biết, chuyện nhà cửa một xu dì cũng không có đâu, hơn nữa nếu ba tôi có xảy ra chuyện gì, thì dì cũng không được kết quả tốt đẹp gì đâu, tôi bảo đảm sẽ làm cho dì thân bại danh liệt."

Nghe Kê Thanh nói, Trương Yến không khỏi cười một tiếng :" Kê Thanh, chỉ bằng cô thôi sao, đừng ở trước mặt tôi mà tỏ ra oai phong nữa, cô với

người mẹ đã khuất của cô rất giống nhau, đều không giữ được người đàn ông của mình. . . . . ." Lời của Trương Yến còn chưa nói xong, liền bị một cái tát của Kê Thanh cắt đứt, hành lang đang yên tĩnh bỗng nhiên vang lên một tiếng "Bốp" hết sức vang dội.

"Cái này là tôi thay mẹ tôi đánh bà. . . . . ." Nói xong, lại thêm một cái tát khác :" Còn đây là tôi thay của tôi đánh." Đừng nói chị em của Trương Yến đứng ngây tại chỗ, ngay cả Phong Cẩm Thành đứng phía sau cũng thấy run, lúc này Kê Thanh giống như một con ma tu luyện lâu năm thuận lợi lột xác vậy, ánh mắt cùng khẩu khí, khí thế bừng bừng kia, đều khiến cho Phong Cẩm Thành cảm thấy rất xa lạ.

"Ah. . . . . ." Trương Yến bất ngờ lặng đi mấy giây, sau đó liền hét lên một tiếng rồi nhào tới, cùng chiến đấu với Kê Thanh, trước đây khi Trương Yến còn trẻ cũng không phải là loại hiền lành, những cái khí chất văn nhã kia đều là bà ra sức giả bộ để lừa gạt đàn ông, nhưng lúc này đây ,sau khi ăn hai cái tát của Kê Thanh liền không nhịn được.

Hai người cùng lao vào đánh nhau cấu xé, Phong Cẩm Thành không có nhúng tay vào là do những biểu hiện cùng cử chỉ khác thường của Kê Thanh khiến hắn không kịp phản ứng, hơn nữa nói về đánh nhau hắn cũng là người trong nghề, chỉ cần nhìn một cái là có thể biết, Trương Yến cùng Kê Thanh quấn lấy nhau, căn bản không có lấy một chút phần thắng, thậm chí vào lúc này Kê Thanh đã đánh ngã Trương Yến, cưỡi lên người bà, hai tay nắm lấy tóc của bà, giữ chặt không buông ra, lần đầu tiên hắn trông thấy Kê Thanh có thân thủ lưu loát cùng tính cay cú kia, thật sự Phong Cẩm Thành nhìn có chút ngu người.

Trương Lộ không tự nhiên khi phải nhìn chị ruột của mình bị đánh, vừa định xông lên thì liền bị Phong Cẩm Thành nhanh tay bắt được, chau mày mà nói :" Thế nào? Hai chị em nhà cô muốn bắt nạt vợ tôi sao?"

Trương Lộ tức giận hai mắt đỏ bừng, nước mắt cũng sắp lăn xuống :" Phong Cẩm Thành anh có biết lý lẽ hay không vậy, chị gái của tôi dù sao cũng là mẹ kế của cô ta. . . . . ." Phong Cẩm Thành ra sức dùng tay ấn cô ngồi xuống ghế, khẽ cúi đầu nói với Trương Lộ :" Tại sao tôi lại không hiểu lý lẽ chứ, chị của cô hại cha vợ của tôi xuất huyết não phải nhập viện, vợ của tôi báo thù cũng không được sao, vả lại chị của cô rất muốn cùng cha vợ tôi ly hôn, mấy người cùng Phong Cẩm Thành tôi còn có quan hệ gì nữa chứ."

Trương Lộ ngạc nhiên nhìn hắn, giống như vào giờ phút này cô mới nhìn rõ người đàn ông Phong Cẩm Thành này vậy, một đôi mắt trong sáng tràn đầy nước mắt, chỉ tiếc Phong Cẩm Thành không chút cử động.

Phong Cẩm Thành xoay người sang chỗ khác liền lôi léo đồng thời ôm lấy Kê Thanh, Trương Yến từ trên mặt đất cũng đứng dậy, đã tách hai người ra, Trương Lộ vội vàng chạy lại đỡ Trương Yến đang rất nhếch nhác, Kê Thanh vẫn còn rất tức giận, quyết không tha còn chỉ vào Trương Yến mà nói :" Bà mau ly hôn với cha của tôi đi, nếu không tôi sẽ lên mạng rêu rao gian tình của bà với cái tên Tiểu Vũ gì đó trong đoàn làm phim, tôi sẽ để cho nhân dân cả nước đều biết đến bộ mặt gian phu dâm phụ của bà . . . . . ."

"Sau đó thì sao? Sau đó thì sao nữa?" Tử Thấm kéo tay của Kê Thanh không ngừng lắc, khuôn mặt nhỏ nhắn hưng phấn cũng đỏ lên, Kê Thanh không khỏi bật cười :" Sau đó mấy chị em của bà ta cũng phải nhịn mà cho qua!"

Cuộc giải phẫu của cha cô rất thành công, sau khi bệnh tình đã ổn định liền xuất viện, sau đó ly hôn với Trương Yến, khi đó Kê Thanh mới thở phào nhẹ nhõm, mới yên tâm chạy đến chỗ của Tử Thấm nghỉ đông, sau khi đến thành phố B Kê Thanh liền đem những chuyện đã xảy ra cùng chuyện tư mật của cô kể cho Tử Thấm nghe, ai ngờ Tử Thấm rất hứng thú với chuyện này, cô không những lắng nghe mà còn cùng bình luận nữa.

Tử Thấm ngồi bên cạnh Kê Thanh, nhìn lên rồi nhìn xuống hồi lâu đánh giá Kê Thanh :" Những chuyện này tôi đã biết rõ rồi, bây giờ cậu có phải nên cho tôi biết người đàn ông của cậu như thế nào không?."

Nhắc tới Phong Cẩm Thành, sắc mặt của Kê Thanh có chút cổ quái, lúc cha xuất viện, lại cùng Trương Yến ly hôn, khoảng thời gian này cô rất bận thật sự không có cùng Phong Cẩm Thành nói chuyện, hơn nữa trong lòng của người đàn ông này nghĩ gì cô thật không thể đoán ra được, tình huống bây giờ của hai người coi như là đóng băng đi, cô cứ ở trong phòng của Tiểu Tuyết, còn Phong Cẩm Thành cũng không có ép buộc cô phải thực hiện nghĩa vụ vợ chồng, chỉ có điều ánh mắt của Phong Cẩm Thành nhìn cô có chút kỳ lạ.

Kê Thanh nghĩ đến điểm này, không khỏi nhỏ giọng nói :" Lúc mới kết hôn, anh ấy luôn muốn vợ của mình phải là người phụ nữ biết nghe lời, còn những điều kiện và tiêu chuẩn khác có thể không cần đến, nhưng quan trọng là phải hiền lành, đôi khi sẽ phải giả câm vờ điếc với những chuyện bên ngoài của anh ấy, chuyện xảy ra có lẽ tôi đã phá vỡ những yêu cầu căn bản của anh ấy rồi, hiện tại cuộc hôn nhân này đối với chúng tôi mà nói thật sự bế tắc."

Tử Thấm trầm mặc một hồi lâu :" Kê Thanh cậu còn thương anh ấy không?" Tuy là một câu hỏi, nhưng lời của Tử Thấm lại có vẻ khẳng định. Thương hắn thì sao? Đây chính là chuyện rối rắm nhất của Kê Thanh, Phong Cẩm Thành quá ưu tú, quá chói lóa, trong mắt phụ nữ Phong Cẩm Thành như một miếng bánh ngọt mới ra lò, hình dáng bề ngoài hấp dẫn người nhìn, mùi vị thơm phức khiến người khác muốn ăn, mặc dù Kê Thanh đã mua và cầm ở trong tay, đối với những người cực kỳ đói khát mà nói, thì cũng rất đáng giá để mạo hiểm cướp đoạt, phí hết tâm tư đồng thời cũng dùng hết thủ đoạn để đối phó với người phụ nữ đang sở hữu người này, cô yêu thương hắn cũng cảm thấy mệt mỏi, chi bằng không thương có lẽ sẽ thoải mái hơn.

Tử Thấm cảm thấy biểu tình của bạn tốt vô cùng nặng nề rối rắm, vì vậy liền trêu ghẹo nói :" Nếu như mà tôi là đàn ông, gặp lại cậu như vậy, gặp chuyện không vừa lòng mà dùng bạo lực để xử lý, khẳng định trong nháy mắt là bị cậu hấp dẫn ngay, không chừng cũng bị hút mất hồn, Kê Thanh đàn ông rất khó nói, cậu càng không quan tâm đến người đó, thì người ta càng thích cậu hơn, với lại cậu vừa lộ nguyên hình, Phong Cẩm Thành có chút không quen thôi, nói không chừng người đàn ông đó thật sự yêu cậu."

Kê Thanh sửng sốt một chút mới tỉnh táo lại, nhào qua tìm nách của Tử Thấm, hòng làm Tử Thấm nhột :" Cậu đừng tưởng tôi khờ khạo, tôi biết rõ hết đó, cậu đừng hòng làm hại tôi, hãy xem Cửu Âm Bạch Cốt Trảo của tôi đây. . . . . ."

"A. . . . Thanh Thanh . . . . .Thanh Thanh tốt bụng, tôi biết tôi sai rồi, dừng lại đi . . . . . ."

Tử Thấm thật nhanh nhảy dựng lên, hai người giằng co trên ghế sofa, tiếng cười cùng tiếng thét chói tai của hai cô gái không sầu không lo lắng liên tiếp được phát ra, truyền tới tai của Phong Cẩm Thành đang ở ngoài cửa, hắn không khỏi khẽ ngơ ngẩn, Kê Thanh nhanh như vậy đã vui vẻ trở lại, hình như hắn chưa từng thấy qua.

Trên thực tế, nếu theo chẩn đoán của ngành y thì trạng thái hiện tại của Phong Cẩm Thành là một loại mê mang, người vợ Kê Thanh mà hắn cho rằng hết sức quen thuộc này chợt trở nên xa lạ, Phong Cẩm Thành gần đây cũng có suy nghĩ qua, có phải mình đang nuôi một con thỏ nhỏ ở trong nhà hay không, hay đó là một con hổ móng có vuốt nhọn hoắc, chẳng qua là con hổ này khéo léo khoác lên mình một tấm áo da thỏ thôi. . . . . .

Bạn đang đọc truyện *Bá Yêu Mưu Tình* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Xe vừa rẽ vào đại viện, chỉ thấy vài đứa trẻ ở khu đất trống bên kia cửa lớn đang chơi, ở giữa là vài cậu bé lớn hơn, cầm hương trong tay, cẩn thận đốt pháo trên mặt đất, chung quanh xa xa chỗ phía chân tường, có vài cô bé mặc quần áo xinh đẹp đứng đó, hai tay ôm tai, dáng vẻ muốn xem lại không dám nhìn, làm Kê Thanh không khỏi nhớ tới chính mình hồi bé.

Khi đó ở trong con ngõ nhỏ cùng cha mẹ, tới ngày mồng tám tháng chạp, toàn bộ ngõ nhỏ đều tràn ngập hương vị niên kỉ, khi đó cô vung vẩy bím tóc, giống như cái đuôi nhỏ, chạy sau mông mấy thằng bé trong ngõ chơi đùa, một bên chạy, một bên hát: "Bé con bé con đừng tham, qua ngày mồng tám tháng chạp chính là năm mới; cháo mồng tám tháng chạp, uống vài ngày, tràn khắp hai mươi ba; hai mươi ba, dính kẹo mạch nha; hai mươi tư quét dọn nhà cửa; hai mươi lăm, đậu hũ đông; hai mươi sáu, đi mua thịt; hai mươi bảy, làm thịt gà; hai mươi tám, nhào bột; hai mươi chín, hấp bánh bao; tối ba mươi nấu một đêm; mùng một, mồng hai đầy đường đi..."

Hồi đó tuy thiếu thốn vật chất, lại không buồn không lo, hiện tại nhớ đến, trong lòng đúng là khó có thể quên được. Phong Cẩm Thành đỗ xe vào một bên, lúc Kê Thanh còn đang xuất thần, Phong Cẩm Thành đã đẩy cửa xuống xe. "Chú Cẩm Thành, chú Cẩm Thành..." Thanh âm quen thuộc vang lên, khiến Kê Thanh nhìn lại, trong vài đứa nhỏ đang nổ pháo, túm tụm vây quanh chính là tiểu bá vương Diệp gia Diệp Hồng Kỳ, bởi vì nhỏ hơn so với mấy đứa trẻ xung quanh, cái đầu cũng nhỏ, nên vừa rồi Kê Thanh không phát hiện nhóc con hoạt bát hết sức nghịch ngợm lại thông minh kia.

Phong Cẩm Thành từ xa nhìn Diệp Hồng Kỳ, không khỏi nhớ đến bốn an hem bọn họ hồi còn nhỏ, thằng nhóc Diệp Hồng Kỳ này nhìn qua nhỏ tuổi nhất, lại như vua của đám nhóc kia, vài đứa lớn đứa nhỏ bên cạnh đều cúi đầu nói gì nghe nấy với nó, lại liếc mắt một cái, vài cô nhóc đứng bên kia chân tường ánh mắt sáng lòe lòe, Phong Cẩm Thành không khỏi vui vẻ, thật đúng cho câu, rồng sinh rồng, phượng sinh phượng, chuột sinh con sẽ đào động, thằng nhóc Diệp Hồng Kỳ này cùng với cha nó quả thực từ một khuôn mà khắc ra.

Diệp Hồng Kỳ đã sớm thấy xe Phong Cẩm Thành tiến vào đại viện, đây chính là mục đích nó mong chờ từ sáng tới giờ, thứ nhất là phải cầm được lì xì, lúc này thấy Phong Cẩm Thành xuống xe, cái chân nhỏ chạy nhanh, hùng hục chạy tới: "Chú Phong năm mới khỏe, chúc phát tài, mọi sự như ý, Hồng Kỳ chúc chú năm mới , ..." Nói năng lưu loát, làm Phong Cẩm Thành thật vui vẻ.

Phong Cẩm Thành sờ sờ đầu thằng bé, đưa lì xì đã sớm chuẩn bị tốt đưa cho nó, nhìn thằng bé rút ra một xấp chỉnh tề từ ba lô sau lưng, xem xét phong bao thật dày, để lên trên cùng, dùng dây chun buộc lại, rồi lần nữa thả vào ba lô, còn cẩn thận kéo khóa, cuối cùng còn cái dáng tham tiền vỗ vỗ túi, Phong Cẩm Thành không khỏi cười nói: "Nhóc con ngài mới tí tuổi đầu mà đã biết vơ vét của cải, sáng sớm đứng trước cửa thế này, cũng không sợ lạnh, được rồi, mau về thôi! Tuyết cũng rơi rồi."

Diệp Hồng Kỳ lắc lắc đầu như trống bỏi: "Không được, không được, cháu còn phải chờ chú Hồ Quân nữa, còn mỗi chú ấy thôi." Nói xong, mắt quét qua Kê Thanh đang xuống xe bên kia, vội vàng chạy qua, rất lễ phép nói câu: "Chúc dì năm mới khỏe." Kê Thanh cũng không khỏi nở nụ cười, sờ sờ đầu Hồng Kỳ, vừa muốn lấy lì xì, Phong Cẩm Thành đã đi qua: "Được rồi đi thôi! Nhóc tham tiền, cha con ngày bé cũng không thế này, sao con lại thành cái dây xâu tiền như thế chứ?" Tiểu Hồng Kỳ cười hắc hắc, đột nhiên thốt ra một câu: "Chú Cẩm Thành, chúc chú năm mới sớm sinh quý tử." Nói xong, xoay người chạy.

Phong Cẩm Thành ngạc nhiên nửa ngày, nghiêng đầu nhìn vợ anh một cái, tâm tư rung động, mấy ngày nay, Phong Cẩm Thành thật có nỗi khổ không thể nói, ngay từ đầu bị bộ dáng bùng nổ của vợ anh làm sợ hết hồn, sau đó qua lại cảm thấy vợ anh thật đáng yêu, so với cái tính yếu đuối đá ba cái không ra cái rắm gì kia, Kê Thanh như vậy thật hăng hái, thật thoải mái, nhưng với anh vẫn thủy chung bế tắc.

Từ sau lần cãi nhau trước, cô không ở phòng Tiểu Tuyết thì cũng ở phòng cho khách, ngay cả

cái vạt áo của vợ anh cũng không sờ được, Phong Cẩm Thành hiện giờ đặc biệt hiểu được Hồ Quân, cái tư vị vợ ngay trước mặt mà không thể ăn này, thật mẹ nó làm đàn ông không chịu được, nhưng cái cục diện bế tắc này, Phong Cẩm Thành thế nhưng có chút không dám đánh vỡ, không biết vì sao? Anh cảm thấy, nếu lúc này anh dồn ép vợ, làm không tốt liền gà bay trứng vỡ, cho nên trước khi nghĩ ra cụ thể chiêu thức hữu hiệu, anh chỉ có thể chịu đựng.

Vừa rồi được Hồng Kỳ nhắc cho tỉnh, Phong Cẩm Thành bắt đầu cân nhắc, sinh cho Tiểu Tuyết em trai em gái là một ý kiến hay, tục ngữ nói đúng, vợ chồng không nên cách đêm thù hằn, đầu giường ầm ỹ, cuối giường hòa hợp, ở nhà, vợ anh có thể ở phòng khác trốn anh, nhưng hôm nay là giao thừa,

sau khi đón giao thừa xong, phải ở lại đại viện, vợ anh có muốn trốn cũng không được, đến lúc đó đóng cửa cùng vợ làm chuyện chính sự, cũng không phải hy vọng xa vời gì.

Nghĩ vậy, Phong Cẩm Thành đột nhiên cảm thấy, cơn nghẹn □ hơn một tháng trong lòng kia liền hừng hực thiêu lên, thiêu đến máu cả người anh đều sôi trào, trời mùa đông tuyết rơi, anh ngược lại hé ra khuôn mặt tuấn tú đỏ hồng, nổi bật trong trời tuyết, nhìn mà có chút quỷ dị.

Kê Thanh liếc mắt nhìn anh, có chút ngây người, mặc kệ lúc nào, Phong Cẩm Thành người đàn ông này đều có tư thái khuynh quốc khuynh thành, hơn nữa hiện giờ, khuôn mặt tuấn mỹ kia, nhan sắc đỏ bừng, xinh đẹp người người oán trách, Kê Thanh không khỏi âm thầm thở dài, sao bản thân cũng không qua được đâu, gả cho một người đàn ông như vậy, đối với bản thân là phụ nữ không lúc nào không chịu đả kích, chẳng qua ánh mắt kia của anh...

Kê Thanh dời ánh mắt, mở cửa lên xe, không biết có phải Phong Cẩm Thành nhìn nhầm, hay là do đi đứng không bình thường, đều cảm thấy tư thế kéo cửa xe của vợ anh, cũng lộ ra vẻ đẹp kiên cường như vậy, cho nên nói, bạn học Tử Thấm của chúng ta thật sự là thần tiên, một câu liền thành sự thật, Kê Thanh này vừa lộ nguyên hình liền câu luôn Phong Cẩm Thành, nhưng Kê Thanh càng phá bình đập đồ, Phong Cẩm Thành càng nhiệt tình hơn.

Chẳng qua Phong Cẩm Thành dù sao cũng là động vật ăn thịt, cho nên mặc kệ Kê Thanh là thỏ hay hổ nhỏ, đều sẽ vào cái miệng của anh. Kê Thanh tự nhiên không biết Phong Cẩm Thành tính kế, cô chỉ trông ngóng muốn nhìn thấy Tiểu Tuyết, một tháng này vì chuyện của cha, Tiểu Tuyết vẫn ở bên người nhị lão Phong gia, trong lòng thật nhớ.

Xe dừng lại bên ngoài khu nhà, Kê Thanh liền vội vàng xuống xe, có chút sốt ruột, hơn nữa tuyết rơi, mặt đất có chút ẩm ướt, dưới chân trượt một cái liền ngã, Kê Thanh a một tiếng, thân mình ngửa một cái, vừa vặn được Phong Cẩm Thành ở đằng sau đỡ được.

Phong Cẩm Thành thuận thế ôm vợ vào ngực, trên mặt tuy rằng duy trì vẻ tao nhã sơ đạm, lại ôm vô cùng chắc chắn... Cửa lớn lúc này mở ra, Phong phu nhân ôm Tiểu Tuyết đi tới, nhìn thấy tư thế thân mật của vợ chồng son, tâm tư treo mấy ngày nay rốt cục cũng ổn định lại.

Lúc trước coi trọng Kê Thanh, chính là cảm thấy đứa nhỏ này mặc dù không biết ăn nói khéo léo, nhưng nhu thuận giản dị, hơn nữa, Phong phu nhân từ sớm đã nhìn ra Kê Thanh thích Phong Cẩm Thành, trong tình huống có Cẩm Thành, cô bé thích đứng góc khuất nhất, thời điểm thừa dịp không ai chú ý, vụng trộm liếc mắt một cái, điển hình của cô gái đang yêu thầm, đặc biệt đáng yêu.

Con là bà sinh, đương nhiên biết rõ tính tình, Cẩm Thành tính tình lạnh lùng, ngoại trừ người nhà cùng vài đứa bạn lớn lên từ nhỏ, vào tới mắt thằng bé, lên được tim nó, người khác thật không dễ dàng, cả vợ cũng như thế.

Phong phu nhân khi đó thực sầu chẳng xong, cũng may có Kê Thanh, mặc dù còn lạnh lùng sơ đạm, nhưng vợ tâm nóng, cuộc sống cũng không phải quá nóng hổi, dù sao lòng người đều là thịt, hai người vừa mới kết hôn, Phong phu nhân thật cho rằng mình nghĩ sai, sau nhìn vợ chồng son thân thiết hơn, có chút cử án tề mi như vậy, mới thả tâm, đáng tiếc phần tâm này còn chưa kiên định, con dâu lại đột nhiên rời đi.

Suốt hai năm, người già bọn họ một bên nhìn mà vội muốn chết, cũng may rốt cuộc cũng mang con dâu trông mong trở về, còn nhân tiện thêm một cô cháu gái hoạt bát đáng yêu, Phong phu nhân vui vẻ không khép miệng được, cuộc sống này rốt cuộc cũng trôi chảy rồi! Nhưng báo chí lại quấy nhiễu lên.

Chị em Trương Yến Trương lộ, ban đầu xem xét còn không có trở ngại, nhưng sau đó cái tâm công lợi lộ ra, Phong phu nhân rất không vui, người phụ nữ kia tâm công lợi quá nặng, nào có vẻ muốn yên ổn sống qua ngày, nhưng cô ta không muốn sống, cũng đừng liên lụy người khác, hồi trước Cẩm Thành chưa kết hôn, quen biết bạn bè thì không sao, nhưng sau đó cũng biết người ta vợ có con cũng sinh rồi, cô ta còn thay đổi biện pháp thân cận, vợ cả lẫn lộn không hơn, thế nào cũng phải làm tiểu tam, phụ nữ như vậy, càng làm Phong phu nhân nhìn không nổi.

Bị báo nói lung tung, con dâu nghĩ thế nào còn chưa biết chừng, trong lòng đang nghĩ đến, nghe tiếng xe bên ngoài, vội vàng ôm Tiểu Tuyết đi ra, vừa ra đến cửa liền thấy bộ dáng vợ chồng son như vậy, Phong phu nhân không khỏi mặt mày hớn hở, thật may ý đồ của Trương Lộ không thực hiện được.

Tiểu Tuyết mắt to chớp chớp vỗ tay kêu lên: "Mẹ không biết xấu hổ, không biết xấu hổ, lớn như vậy, còn để cho ba ba ôm..." Bị con gái cười nhạo Kê Thanh mặt hơi hơi đỏ lên, vội vàng giãy khỏi Phong Cẩm Thành, bé con chu cái miệng, thân hình nhỏ nhắn với với hướng tới chỗ Phong Cẩm Thành, Phong phu nhân thấy bé giãy dụa, đơn giản để tiểu nha đầu xuống mặt đất.

Tiểu nha đầu đi một đôi giày nhỏ mới tinh, đạp trên đất chạy tới bên chân Phong Cẩm Thành, cánh tay nhỏ ôm lấy đùi Phong Cẩm Thành, xấp thanh nói: "Tiểu Tuyết cũng muốn ba ba ôm, Tiểu Tuyết cũng muốn ba ba ôm..." Thanh âm thanh thúy hết sức mềm mại, khuôn mặt nhỏ ngước lên, cái miệng bĩu lại, khá là bá đạo.

Dáng vẻ kia, trong nháy mắt, Phong Cẩm Thành giống như nhìn thấy thời điểm vợ anh phát uy, cho nên nói, mấy thứ di truyền có đôi khi rất vi diệu.

Phong Cẩm Thành liếc Kê Thanh một cái, khom lưng ôm tiểu nha đầu lên đong đưa hai cái: "Được rồi! Đừng nói ôm, nha đầu bảo bối nhà ta bắt ba ba khiêng cũng được." Nói xong, khiêng tiểu nha đầu lên cổ vào cửa, tiểu nha đầu cười khanh khách giống như người điên vậy… (aoi: chính xác là ‘điên’ ạ =3= tác giả thật là ba trấm…)

Bạn đang đọc truyện *Bá Yêu Mưu Tình* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Ads Phong gia qua năm mới rất truyền thống, giống như mọi gia đình khác, ngày ba mươi buổi tối này cũng bận làm bữa cơm tất niên, Kê Thanh làm con dâu, đương nhiên không thể nhàn rỗi, mặc dù tay nghề nấu nướng bình thường, nhưng làm trợ thủ thì vẫn dư sức.

Kê Thanh vào cửa, vén tay áo lên chuẩn bị vào phòng bếp giúp đỡ, lại bị mẹ chồng đẩy đẩy đi ra: "Nơi này không cần con, con ra phòng khách dỗ Tiu Tuyết đi! Hai ông lớn kia dù sao cũng là đàn ông cẩu thả lơ là, chơi một lát với Tiu Tuyết còn được, một lúc sau, bọn họ không phiền, tiu nha đầu cũng muốn phiền."

Kê Thanh lướt mắt qua phòng bếp, dì giúp việc và bảo mẫu của Tiu Tuyết đều ở bên trong, bản thân lại đi vào xác thực có chút chật chội, liền gật gật đầu trở về, trong phòng khách kia cha và con gái hai người đang chơi đùa rất vui vẻ, trên đất là một đống đồ chơi xếp hình bằng gỗ, bàn tay xinh đẹp linh hoạt của Phong Cẩm Thành rất nhanh đã xếp xong một tòa thành đồ sộ, ôm lấy Tiểu Tuyết đặt sau tòa thành: "Đây là tòa thành của công chúa Tiểu Tuyết chúng ta, ba ba giỏi không nào?"

Tiểu Tuyết vẻ mặt sùng bái nhìn anh, bỗng nhiên mắt to chớp chớp, cái miệng nhỏ nhắn dẹt xuống: "Ba ba tuyệt quá, nhưng vì sao không có hoàng tử, trong tòa thành công chúa đều có hoàng tử ..."

"A..." Phong Cẩm Thành vẻ mặt kinh ngạc, Kê Thanh nhịn không được muốn cười lên, Phong thủ trưởng buông tờ báo trong tay, buồn cười nhìn con, vẫy tay giải vây: "Tiểu tuyết đến đây, ra chỗ ông nội, ông nội kể chuyện cổ tích cho con nhé?"

Tiểu Tuyết vừa nghe đến chuyện cổ tích, đứng lên thật nhanh chạy tới, cái đầu chui vào lòng ông nội: "Ông nội kể chuyện cổ tích, kể chuyện cổ tích, Tiểu Tuyết muốn nghe Người đẹp ngủ..."

"Được, được, ông nội kể Người đẹp ngủ cho con..." Phong thủ trưởng dỗ cháu gái, lấy quyển truyện cổ tích ở bên cạnh mở ra, đọc cho Tiểu Tuyết: "Thật lâu trước kia có một vị quốc vương cùng hoàng hậu..." Đọc truyện cổ tích thiếu nhi ngây thơ như vậy, mặc dù Phong thủ trưởng cố gắng mềm giọng, nhưng nghe qua vẫn cứng ngắc có chút không được tự nhiên.

Tiểu Tuyết hiển nhiên không hài lòng, bĩu môi ngửa đầu, rất bất mãn kháng nghị: "Ông nội, ông nội, ông kể không dễ nghe chút nào..." Kê Thanh không khỏi mỉm cười, cha chồng cô sống kiếp quân lữ hơn nửa đời người, khi nào lại đọc truyện cổ tích ngây thơ như vậy, còn bị tiểu nha đầu ghét bỏ, Kê Thanh nhìn không được, đi tới nói: "Tiểu tuyết, mẹ kể cho con được không?"

Tiểu nha đầu nhếch môi, nở nụ cười thật to, dùng dức gật gật đầu: "Dạ, mẹ kể hay nhất." Kê Thanh ôm lấy bé, ngồi lên ghế mềm phía trước cửa sổ, ôm con gái vào ngực, cầm quyển truyện bắt đầu kể: "Thật lâu trước kia có một vị quốc vương cùng hoàng hậu..."

Phong Cẩm Thành ngồi trên sô pha, bình tĩnh nhìn vợ và con gái bên cửa sổ, có chút xuất thần, Kê Thanh kể chuyện cho con gái, cả người tràn đầy hơi thở mềm mại của người mẹ, làm sự sắc sảo lần đó của cô nháy mắt lui xuống, nhìn qua thật dịu dàng im lặng, càng nhìn, trái tim Phong Cẩm Thành cũng không khỏi mềm xuống...

Phong thủ trưởng nhìn tình huống của con trai và vợ, không khỏi âm thầm gật đầu, có vẻ bạn già lo lắng thừa rồi, ông nhìn vợ chồng son này chính là đang trong cảnh đẹp đâu?

Ăn xong bữa cơm tất niên, tuyết rơi lớn hơn, từng bông từng bông tuyết lớn, từ trên trời bay xuống đáp lên chiếc đèn lồng màu đỏ lớn ngoài cửa, làm hương vị giao thừa càng sâu sắc, đứng dưới cửa sổ, giống như có thể nghe được thanh âm tuyết rơi cùng tiếng pháo hoa thỉnh thoảng nổ giữa trời đêm, hết sức xinh đẹp.

Bên kia trong chiếc tivi treo tường tiết mục cuối năm tiến hành hết sức khí thế, Kê Thanh cúi đầu nhìn Tiểu Tuyết trong lòng, đã muốn ngáp ngắn ngáp dài, ánh mắt mở mở đóng đóng, tần suất ngày càng chậm.

Phong phu nhân nhìn nhìn tiểu nha đầu, nhỏ giọng nói: "Được rồi, trẻ con thức thế nào được, buồn ngủ thì đi ngủ! Đừng ép con bé." "Bà nội, bà nội..." Tiểu nha đầu đại khái quen được bà nội dỗ ngủ, lúc này đang khó chịu, vừa nghe gặp được tiếng bà, cánh tay nhỏ mở ra, xấp thanh làm nũng: "Bà nội, Tiểu Tuyết muốn ngủ ngủ..." Thanh âm mềm nhũn có chút ủy khuất.

Phong phu nhân vội vàng đỡ cháu: "Được, được, chúng ta đi ngủ ngủ..." Ôm Tiểu Tuyết đi vào phòng, Kê Thanh chợt thấy mệt không chịu được, cũng có chút buồn ngủ, tối năm trước cô có thể thức, năm nay không biết làm sao vậy? Mới mười giờ đã thức không nổi, đơn giản ngồi ở sô pha bên cửa sổ, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, nghĩ muốn nghỉ ngơi trong chốc lát.

Nhưng chỉ một lúc, liền không tự chủ được ngủ luôn, ngủ thật sự sâu, sâu đến được Phong Cẩm Thành ôm lên phòng ngủ trên tầng, đặt lên giường cũng không tỉnh lại, chỉ lật người rầm rì hai tiếng, lại đã ngủ.

Tướng ngủ của Kê Thanh cũng không quy củ, trước kia Phong Cẩm Thành không có chú ý qua, hiện tại mới phát hiện, dáng vẻ khi ngủ của vợ anh, giống như cô gái nhỏ chưa lớn vậy.

Hôm nay Kê Thanh ăn mặc rất được, áo đơn lông dê màu trắng, phía dưới là tất váy lông dê đỏ thẫm, tóc dài trơn bóng, phía đuôi hơn uốn cong, rất hợp với khuôn mặt thanh tú trắng noãn, tuổi trẻ quyến rũ, pha chút phong tình.

Quần áo là do Phong Cẩm Thành chọn, nhưng mặc trên người vợ anh lại không nghĩ đạt tới hiệu quả kinh diễm lòng người như vậy, hơn nữa lúc này, Kê Thanh ngủ say trở mình, bắp đùi trực tiếp vắt qua, tư thế như vậy làm cảnh xuân trước ngực giữa hai chân cô, chợt ẩn hiện...

Ánh mắt Phong Cẩm Thành theo cái miệng nhỏ hơi chu lên của vợ anh trượt xuống... đường cong chiếc gáy duyên dáng... xương quai xanh từ chỗ cổ áo theo hơi thở cô phập phồng... Bờ ngực cao vút...

Phong Cẩm Thành chợt thấy miệng khô lưỡi khô, nghẹn** nhiều ngày, yên lặng không một tiếng động bùng nổ, uy lực cường đại đến mức Phong Cẩm Thành không nhịn được, đương nhiên, anh cũng không muốn nhịn nữa, một tháng đã là cực hạn của anh, lại tiếp tục nhịn nữa, Phong Cẩm Thành cảm thấy, bản thân chưa muốn cũng sắp bị liệt dương, hai ngày trước, anh thậm chí giống như thằng nhóc mới lớn cái chuyện mộng tinh* mất mặt như vậy, làm Phong Cẩm Thành rất là bực mình.

(*anh mơ xxoo a bê cê a bờ cờ và thế là …. =]]] mọi người tự hiểu nhóa)

Phong Cẩm Thành ngay cả nghĩ cũng không thèm, tay phải đưa ra cởi quần áo Kê Thanh ra, rất nhẹ, rất chậm, lại rất thuần thục, thực ra Phong Cẩm Thành cũng cởi không được, nếu vợ anh tỉnh, có phản kháng hay không, dù sao hai người cũng đang trong kỳ chiến tranh lạnh, tuy rằng là vợ anh đơn phương khởi xướng, nhưng tiến hành đã hơn tháng rồi cũng thành thật, cho nên, loại chuyện này tuy rằng có chút lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, anh cũng bất chấp, dù sao cứ làm đi, vợ anh từ ngày mai, sẽ không nghĩ chặn anh ngoài cửa nữa.

Cho nên nói, người đàn ông Phong Cẩm Thành này quá mức giảo hoạt, Kê Thanh của anh nói, cũng coi như hợp lẽ, dù sao con hồ nhỏ cũng đấu không lại hồ ly tinh tu luyện ngàn năm, cấp bậc còn kém xa lắm.

Kê Thanh là phụ nữ, cũng có nhu cầu bình thường của phụ nữ, hơn nữa mấy bị Phong Cẩm Thành thanh toán sau hai năm, độ mẫn cảm của thân thể tăng lên không ít, mà người đàn ông Phong Cẩm Thành này một khi muốn quyết tâm lấy lòng phụ nữ, thủ đoạn đó, Kê Thanh sao có thể đỡ nổi...

Kê Thanh đang ngủ bị Phong Cẩm Thành lột sạch... Môi Phong Cẩm Thành hôn lên miệng cô hai cái, trằn trọc đi xuống, thong thả nhẹ gặm cắn, cung độ rất nhỏ, nhẹ tựa lông hồng, làm Kê Thanh đang chìm trong mộng cảnh, mặc dù ý thức không tỉnh, thân thể không tự chủ được bắt đầu run rẩy...

Kê Thanh hoảng hốt cảm thấy, bản thân đang trong một giấc mộng xuân, trong hai năm tách ra khỏi Phong Cẩm Thành, cô cũng đã mơ như vậy, chỉ là xa lắm không đẹp được như hiện giờ, nhân vật chính tuy rằng không đổi, nhưng Phong Cẩm Thành lần này, lại vô cùng dịu dàng, dịu dàng làm Kê Thanh không muốn tỉnh lại, thầm nghĩ nhắm mắt từ từ cảm nhận sự dịu dàng khó có được của anh.

Sự run rẩy tốt đẹp này sao có thể rõ nét chân thật như vậy... đôi môi mềm mại của Phong Cẩm Thành dừng trên da thịt cô, độ ấm trong nháy mắt kia, dọc theo cổ cô, uốn lượn đi xuống, ở xương quai xanh thoáng dừng, rồi dừng trước ngực cô...

Kê Thanh có thể cảm nhận rõ ràng, sự mút mát của lưỡi anh, rất nhẹ, lại làm □ trong cơ thể cô nháy mắt tăng vọt, môi anh không dừng ở một nơi quá lâu, mà tiếp tục chạy xuống... Khi lưỡi anh đưa vào cái lỗ nhỏ trên bụng cô, Kê Thanh khó nhịn bắt đầu rên rỉ, tiếng rên rỉ của cô có chút trầm thấp mềm nhũn, có chút buồn bực, áp lực, lại mang theo ** dày đặc không thể phát tiết, giống như một con thú nhỏ hạ mình kêu rên.

Phong Cẩm Thành hơi ngẩng đầu liếc nhìn vợ, mắt nhắm chặt, giống như còn đang chìm trong giấc mơ, thân thể đã hơn cong lên, da thịt cả người nổi lên một tầng mồ hôi ở dưới ánh đèn phát ra một tầng sáng hồng nhạt ướt át, sống sắc sinh hương...

Mà phía dưới thắt lưng xinh đẹp của cô là đôi chân dài cân xứng, vẫn gắt gao khép chặt, chiếc quần lót ren nửa trong suốt căn bản không che được cảnh xuân bên trong, nụ hoa trong rừng cỏ âm u bí mật như ẩn như hiện...

Phong Cẩm Thành gần như có chút không chịu nổi, đem mảnh vải cuối cùng này chậm rãi cởi ra... Trong nháy mắt một luồng chỉ bạc óng ánh theo đó dính ra, thoạt nhìn vô cùng **...

Bàn tay Phong Cẩm Thành duỗi đi vào, chạm tay vào thủy triều ẩm ướt, ngón tay còn chưa đưa vào, đã bị chân vợ anh đột nhiên kẹp chặt, chen chúc một chỗ...

Chân vợ anh kẹp rất chặt, nhưng miệng lại rầm rì rên rỉ giống như lên quãng tám. Phong Cẩm Thành hơi hơi thở dài, vợ anh cùng anh làm chuyện này luôn không được tự nhiên, sẽ không vui vẻ thuận theo anh.

Nghĩ đến đây, Phong Cẩm Thành bất mãn khẽ cắn môi, bỗng nhiên nổi lên ý xấu, cũng không cứng rắn tách chân cô ra, mà cúi đầu dán môi mỏng lên, bắt đầu hoặc nặng hoặc nhẹ liếm khu rừng cỏ phía dưới, nơi hạt châu yếu đuối mẫn cảm nhất kia...

Kích thích trực tiếp như vậy, mang Kê Thanh từ trong mộng xuân hoàn toàn tỉnh lại... Kê

Thanh mơ mơ màng màng mở mắt ra, còn chưa rõ ràng tình huống, đã bị phía dưới kịch liệt kích thích, không khỏi hừ vài tiếng... Vừa cúi đầu liền nhìn thấy lão đại đang đâm đầu vào giữa chân mình, Kê Thanh a một tiếng...

Kê Thanh còn chưa phục hồi lại tinh thần, chân của cô đã bị Phong Cẩm Thành cường ngạnh mở ra, mà môi anh lại trực tiếp khóa tại nơi tư mật nhất của cô, cái lưỡi giống như thay thế bộ phận nào đó của anh bắt đầu ra vào, tần suất càng lúc càng nhanh...

Kê Thanh liều mạng muốn khép chân lại, lại bất đắc dĩ không còn chút khí lực nào, chỉ cảm thấy thân dưới dâng lên cảm giác trống rỗng khổ sở, loại trống rỗng này nếu không được lấp đầy, cô sẽ đói khát mà chết, ** có thể khiến người hoàn toàn mất đi lý trí, lý trí của Kê Thanh căn bản chưa kịp thu lại, đã bị Phong Cẩm Thành trực tiếp đưa lên đám mây...

Bạn đang đọc truyện *Bá Yêu Mưu Tình* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Ads Tâm tình của Kê Thanh bây giờ như theo đám mây chậm rãi bay xuống, nhìn bên môi Phong Cẩm Thành còn vương chút ngân tuyến, hắn tiếp tục cuối người xuống hôn lên môi của cô, khiến máu toàn thân của cô trong nháy mắt nóng lên, giống như đang dồn về não vậy, đầu cô ong ong vang lên...

Chính bản thân mình như vậy nên mới đ tên đàn ông này thực hiện được ý đồ, sau khi cô bị hắn hạ gục và đưa cô lên đến đỉnh, thậm chí dư vị sung sướng kia còn chưa hết, hắn đã lại tiếp tục, không có chút ngừng lại nghỉ ngơi, nếu cô được nói lời thành thật, cô cũng phải thừa nhận, lúc này thật sự cô cũng không muốn đ Phong Cẩm Thành ngừng lại chút nào, cô muốn hắn tiếp tục xông lên.

Thân thể buông lỏng nhưng trong đầu còn lại chút lý trí đang bắt đầu giằng co, chỉ tiếc Phong Cẩm Thành không để cho cô nhiều thời gian, ở thời điểm cô đang mâu thuẫn cùng rối rắm, thì Phong Cẩm Thành đã muốn đứng dậy . . .

Hắn đứng ở đuôi giường, dùng bàn tay to nắm lấy mắt cá chân mảnh khảnh của cô, dùng một chút sức nâng cao. . . Phong Cẩm Thành chen chúc giữa hai chân của Kê Thanh, đem hai chân của cô vòng qua thắt lưng của mình, sau đó toàn thân kích động mà tiến vào, không lưu tình chút nào, thậm chí còn gia tăng thêm chút sức lực. . . Khiến Kê Thanh không nhịn được mà rên lên vài tiếng, sau đó cô lại vội vội vàng vàng cắn chặt môi, đem tiếng rên vừa thốt ra kia gắt gao để trong cổ họng, chỉ phát ra từng đợt thở gấp, hàm răng dùng sức cắn chặt môi, giờ đã bị cắn đến ứa máu. . .

Phong Cẩm Thành thấy cô phản ứng như vậy, liền nở một nụ cười, cô luôn thích đối nghịch với hắn, không khi nào muốn để hắn vui vẻ, hắn và cô cũng đâu phải gian phu dâm phụ, sao cô lại không dám rên rỉ chứ ?.

Phong Cẩm Thành tăng thêm lực đạo, từng phát từng phát một tiếng vào, tốc độ tấn công nhanh hơn, một phen thẳng tắp tiến vào hang động mềm mại, trong giây phút đó nước dịch giàn giụa ra hai bên, Kê Thanh bị hắn tấn công mạnh đến nỗi, thậm chí cảm thấy bên trong có chút ê ẩm đau. . .

Cô nhích lùi thân mình về phía sau một chút, liền bị Phong Cẩm Thành đè đầu gối lại, đem chân của cô mở ra đặt trên giường, mà động tác của hắn dần dần nhanh hơn, Kê Thanh bị hắn tấn công , cả người cô chống trả muốn tìm đường lui về sau, nhưng lại bị bàn tay to của hắn kéo trở lại . . .

Phong Cẩm Thành biết trước đây cô có học múa ba lê nên lưng sẽ rất dẻo, nhưng hắn không ngờ đến hiện tại lưng của cô lại dẻo đến như vậy, trước đây khi hai người bắt đầu quen nhau, bởi vì hắn thấy bộ dáng thiên nga của cô mềm mại yếu đuối như con thỏ, khiến hắn không tự chủ mà tình nguyện che chở cô, quan hệ của hai người bắt đầu từ khi đó đến nay.

Kiến thức về nghệ thuật múa ba lê của hắn quá kém, Phong Cẩm Thành cũng không rõ ràng, nhưng khi hắn nhìn cô múa động tác uyển chuyển mềm mại hắn lại cảm thấy Kê Thanh yếu đuối như vậy cũng hay, thật không ngờ bộ môn múa cũng có một ít tác dụng phụ, chính là ở trên giường khiến Phong Cẩm Thành không lưu tình chút nào. Cơ thể Kê Thanh từ nhỏ đã luyện múa, khi sinh ra cơ thể cô cũng mềm dẻo hơn so với người khác, hơn nữa Kê Thanh ở trên giường rất thỏa mãn thú tính của Phong Cẩm Thành.

Nhìn bề ngoài cô là cô gái rất nhu nhược mềm yếu, thân thể của cô cũng rất yếu đuối, Phong Cẩm Thành thấy cô như vậy càng thích ép buộc cô hơn, ý niệm bất lương vừa xẹt qua trong đầu của hắn, hắn liền lập tức xuất chiêu, Kê Thanh vẫn như cũ cắn chặt răng, một tiếng cũng không thốt ra khỏi miệng.

Phong Cẩm Thành muốn cô rên rỉ, nhưng cô lại cắn răng chịu đựng chính là không thốt lời nào! Phong Cẩm Thành cũng không nóng nảy, kiên nhẫn cầm lấy chân dài của cô , lật người của cô lại, tư thế hiện giờ của Kê Thanh chính là nằm úp sấp, Phong Cẩm Thành cũng buông chân của cô ra, bàn tay to bắt lấy thắt lưng của cô, thân dưới vẫn chuyển động không ngừng...

Kê Thanh bị hắn tấn công đến như vậy, nhưng Phong Cẩm Thành vẫn cảm thấy chưa đủ, đột nhiên bắt lấy một cánh tay của cô, dùng sức kéo cô lên, Kê Thanh như bị hắn kéo đứng dậy, vì chống đỡ muốn giữ thăng bằng, tay kia chỉ còn có thể theo bản năng giữ bắt lấy sàng đan, thân thể nửa đứng nửa cúi, mà Phong Cẩm Thành cúi người hôn cô, lưỡi xâm nhập vào nơi mà cô khư khư muốn khép chặt lại, hắn giống như một kẻ xâm lược đói khát, tùy ý chiếm đoạt cùng tiến vào khoang miệng của cô, tiếng vang của hai cơ thể phối hợp va chạm vào nhau, tiếng động ấy đi vào trong lỗ tai của Kê Thanh, khiến cô hận không thể lập tức ngất đi . . .

Người đàn ông này cố ý tra tấn cô đây mà, thời điểm Kê Thanh bị hắn ôm lấy toàn bộ cơ thể dựa sát vào tường, mới cẩn thận suy nghĩ đến điều này, một chân của cô đứng trụ dưới đất, một chân khác thì bị Phong Cẩm Thành giơ cao lên khỏi mặt đất, trong đầu cô mơ hồ nghĩ đến chuyện luyện múa ba lê, trước kia khi cô bắt đầu học múa ba lê, động tác này cũng coi là động tác cơ bản, tuy rằng Kê Thanh đã bỏ nhiều năm rồi, nhưng độ dẻo dai của cô vẫn còn, bởi vậy mặc dù đã sắp ba mươi tuổi, nhưng thân thể cô vẫn mềm mại sức khỏe cùng độ dẻo dai vẫn còn rất tốt.

Động tác thân dưới của Phong Cẩm Thành không nhanh không chậm, ở phía dưới hoạt động còn phía trên thì nhàn rỗi :" Thiên nga , Em xem tư thế như vậy có đẹp hay không . . . Uh. . . Em kêu hai tiếng cho chồng em nghe xem nào . . ." Bàn tay di chuyển đến vị trí hai người đang kết hợp, bắt đầu kịch liệt khuấy động . . . Cái chân thiên nga của Kê Thanh bị hắn hành hạ suýt nữa ngã quỵ.

Phong Cẩm Thành càng ngày càng tăng tốc, hắn còn ở bên tai của cô thì thầm :" Thiên nga có thoải mái không . . . Ưm? Thiên nga, nếu em không nói gì,

anh sẽ cố gắng hơn nữa đó . . . Chồng của em rất khỏe đó . . . Ưm?"

Ngay từ đầu Kê Thanh đã tự nhủ cắn chặt răng, nhưng đáng tiếc bây giờ cô bị động tác điên cuồng của Phong Cẩm Thành làm cho không còn tự chủ được kêu lên tiếng, cái chân nhỏ bây giờ đã hoàn toàn mềm nhũn, một mảnh đen trước mắt, đầu óc của Kê Thanh choáng váng . . .

Thời điểm Kê Thanh mở mắt ra, đã trông thấy ánh nắng xuyên qua rèm cửa sổ, xa xa còn có tiếng pháo nổ không dứt ở bên tai, Kê Thanh trố mắt ngây ngô một lát, mới nhớ tới cô đang ở Phong gia, có lẽ cha mẹ chồng đang chờ cô ở dưới lầu, cô vừa động liền phát hiện cả người đau ê ẩm, trong nháy mắt trong đầu của cô liền tái hiện lại hình ảnh kích thích kịch liệt của đêm qua, Kê Thanh đưa tay che mặt, Kê Thanh ơi Kê Thanh, rốt cuộc cô còn có nguyên tắc hay không, sau khi cấm vận một tháng mọi chuyện lại đâu vào đấy.

Nhẹ nhàng đẩy cánh cửa ra, Tiểu Tuyết nhìn về phía trước, sau đó lại quay đầu nhìn Phong Cẩm Thành, nhỏ giọng nói :" Mẹ thật lười biếng! Tiểu tuyết đã rời giường, còn mẹ vẫn còn ở trên giường."

Phong Cẩm Thành mỉm cười nhẹ giọng nói:" Ừh Tiểu Tuyết nói rất đúng, mẹ lười biếng, Tiểu Tuyết mau vào gọi mẹ dậy đi!"

Mắt Tiểu Tuyết liền sáng lên, ừh một tiếng nhanh chân chạy qua, liền leo lên giường , bàn tay nhỏ bé kéo lấy chăn của Kê Thanh, Kê Thanh đỏ mặt vội vàng đè chăn lại, Phong Cẩm Thành bước vào đi đến bên cạnh, đem Tiểu Tuyết đang gây sự ôm xuống, mắt Phong Cẩm Thành đảo qua hai cánh tay của Kê Thanh đang lộ ra bên ngoài, trên tay còn để lại dấu hôn của tối qua, hắn không khỏi cười nhẹ một tiếng, đồng thời cúi đầu hôn lên khuôn đang đỏ bừng của cô một cái :" Đã tỉnh rồi ah, lát nữa ăn điểm tâm xong, ba mẹ đưa Tiểu Tuyết đi chơi được không?"

Tiểu Tuyết dùng sức vỗ bàn tay nhỏ bé của mình, sau đó lớn tiếng nói :" Tiểu tuyết muốn đi chơi, muốn đi chơi . . ." Phong Cẩm Thành quét ánh mắt đến Kê Thanh một cái, đồng thời nói :" Thiên nga nhanh chút nhé, anh cùng con gái xuống dưới chờ em trước." Nói xong, hắn ôm Tiểu Tuyết rồi đi ra ngoài.

Cửa vừa khép lại, Kê Thanh mới thả chăn ra, chân vừa chạm đất thì toàn thân liền run run, thiên nga bây giờ thật quá mất điểm, Kê Thanh bây giờ rất giống bà già tám mươi tuổi vậy, bước chân tập tễnh tiến đến phòng tắm, nhìn nước nóng trong bồn tắm thật lớn, cô hơi ngây người một chút, cuối cùng vẫn là không cưỡng lại được mà bước vào.

Toàn thân ngâm vào trong làn nước ấm, toàn bộ mỏi mệt của cô đều tan biến, trong bồn có tinh dầu hoa hồng thanh thấu dưới nước, Kê Thanh có thể rõ ràng cảm thấy thân thể của chính mình, dấu vết cuồng loạn kích tình không chỗ nào là không có, chính mình sau khi trải qua tham chiến đêm qua, Kê Thanh bắt đầu hoài nghi chính bản thân mình có phải là nói một đằng làm một nẻo hay không. . .

Phong Cẩm Thành đẩy cửa phòng tắm ra, liền nhìn thấy một bóng dáng mỹ miều gợi cảm như vậy, thiên nga của hắn đang nằm ngửa ở trong nước, mái tóc dài được vén qua một bên, cảnh xuân của cô đang ẩn hiện ở trong làn nước.

Thiên nga của hắn xác thực chỉ có thể gọi là thanh tú, nhưng dáng người này mới thật sự hấp dẫn hắn, hơn nữa sau khi Kê Thanh sinh con cũng đã bớt phần ngây ngô, đã tỏa sáng trở thành một người phụ nữ thành thục quyến rũ cùng gợi cảm, người ta thường nói gái một con trông mòn con mắt là thế, khối thân thể ngọc ngà này Phong Cẩm Thành không thể so sánh nổi, nhưng chủ nhân của thân thể này lại thích làm trái lại ý của hắn, rất thích cùng hắn đối nghịch.

Kê Thanh nghe tiếng động hơi nghiêng đầu nhìn, đồng thời động tác của cô cũng không dư thừa, đưa tay che cơ thể của mình, Phong Cẩm Thành dương dương tự đắc giơ điện thoại di động trong tay ra :" Điện thoại của em reo . . ."

Kê Thanh với tay túm lấy cái khăn lau khô tay, nhận lấy điện thoại, lại trầm mặc nhìn chằm chằm Phong Cẩm Thành, Phong Cẩm Thành cười cười :" Em cũng đừng tắm lâu quá, rất dễ bị cảm mạo đó." Dặn dò xong, hắn coi như có phong độ xoay người bước ra khỏi phòng tắm.

Di động đã không còn reo nữa, Kê Thanh mở khóa nhìn vào màn hình, có một cuộc gọi nhỡ và 1 tin nhắn chưa đọc, tin nhắn chưa đọc được gửi đến lúc 12 giờ đêm hôm qua, chủ nhân của tin nhắn này cùng người vừa gọi nhỡ đều là của Tiêu Bác Nhã, tin nhắn rất đơn giản: "Kê Thanh, năm mới vui vẻ."

Kê Thanh đang ngây ngô suy nghĩ, điện thoại liền reo lên một tiếng, cô liền bắt máy, không khí táo bạo pha chút lúng túng, rất nhanh liền im lặng, chỉ còn lại giọng nói của Tiêu Bác Nhã :" Kê Thanh, chúc em năm mới vui vẻ, còn nữa, mùng tám em có cần lấy tiền lương cùng tiền mừng tuổi lãnh luôn một lần không?"

Kê Thanh sửng sốt một chút :" Sếp Tiêu. . . "

Tiêu Bác Nhã đột nhiên cười một tiếng :" Kê Thanh, em đừng để anh phải mang tiếng xấu là người bóc lột nhân viên nha!"

Kê Thanh chỉ có thể ừh một tiếng :" Vậy mùng tám em sẽ đến công ty . . ." Đợi đến khi đầu dây bên kia vang lên tiếng tút tút, Tiêu Bác Nhã mới chậm rãi buông di động.

Đáy lòng của Tiêu Bác Nhã còn chút tia hy vọng xa vời, thời điểm hắn biết chồng của Kê Thanh là Phong Cẩm Thành, trong lòng có chút dao động, đương nhiên hắn biết rõ gia thế của Phong gia, bất quá hắn chưa từng nghĩ tới Phong gia sẽ có quan hệ với Kê Thanh, tính tình của Kê Thanh nhìn bên ngoài nhu nhược, nhưng kỳ thật cô lại rất quật cường, ngoài ra trong lòng của cô lại mẫn cảm cùng tinh tế, nếu Kê Thanh gả cho người đàn ông yêu thương cô hoặc là người đàn ông bình thường nào khác thì có lẽ cô rất dễ sẽ đạt được hạnh phúc, nhưng người đàn ông này lại là Phong Cẩm Thành nổi danh đỉnh đỉnh, chuyện xì căn đan của Phong thiếu ở ngoài không ngừng xuất hiện, Tiêu Bác Nhã bỗng nhiên liền hiểu rõ nguyên nhân khiến cô u buồn là bắt nguồn từ đâu.

Tiêu Bác Nhã nhịn không được đau lòng, hắn nghĩ nếu như Kê Thanh gả cho hắn, thì hắn sẽ cẩn thận che chở cho cô, dốc hết sức để yêu thương cô, không để cho cô phải chịu chút uất ức nào, nếu hắn có thể đổi thay vận mệnh một lần nữa, khi đó hắn cũng sẽ quyết tâm không bỏ lỡ Kê Thanh, cũng

không để chuyện hiện lại xảy ra, càng không nói đến tương lai...

Dù vậy, Tiêu Bác Nhã cũng không kìm nén được một cỗ xao động trong lòng kia, hắn muốn nhìn thấy cô, hắn cảm thấy loại ý muốn này luôn ở trong đầu ẩn ẩn thôi thúc hắn, chính bản thân hắn cũng không thể khống chế nổi, có lẽ chính mình còn có cơ hội. . .

Bạn đang đọc truyện *Bá Yêu Mưu Tình* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 36

Kê Thanh ở phòng tài vụ đi ra, nghĩ ngợi một lát, sau đó vẫn là phải lên tầng 12 để tìm Tiêu Bác Nhã, về tình về lý cô cũng phải cám ơn người ta một tiếng. Lúc cô lên đến nơi, Tiêu Bác Nhã đang tiếp một vị khách rất quan trọng, trợ lý liền mời cô qua phòng khách chờ.

Thật tình Kê Thanh cũng biết rõ, từ lúc cô đặt chân bước vào tòa nhà này, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt khác thường nhìn cô, chuyện này đương nhiên không phải là vì sắc đẹp nghiêng nước nghiêm thành của cô, mà nguyên nhân chính là do Phong Cẩm Thành.

Sau khi Kê Thanh cùng Phong Cẩm Thành kết hôn, cô cố gắng ẩn mình thật tốt, thực sự cô không quen đem những chuyện riêng tư hay cuộc sống của bản thân phơi bày ra cho mọi người cùng biết, cô không phải ngôi sao màn bạc gì, cô chỉ là người phụ nữ bình thường mà thôi, nhưng Phong Cẩm Thành lại giống như một con chim sặc sỡ, nên khi cô đứng chung hay có liên quan với hắn cô không thể may mắn mà tránh khỏi.

Hơn nữa người đàn ông kia thật có nhiều tai tiếng, vừa kết hôn xong liền khơi ra một đống chuyện xấu. Khiến cô thật sâu lĩnh giáo qua, lần đó khiến cho cô một trận uất ức, nhưng cô vẫn phải giả bộ mang gương mặt nhu thuận, ngoan ngoãn làm người vợ hiền lương thục đức.

Trợ lý Tiết làm việc cho Tiêu Bác Nhã vài năm rồi, cũng có thể nói là rất hiểu tính cách của ông chủ, có thể nói Tiêu Bác Nhã chính là một người đàn ông toàn vẹn, vừa đẹp trai, tính tình rất tốt, sự nghiệp thuận lợi, gia thế cũng không tồi, hắn mang tác phong của một người đàn ông trẻ tuổi thành đạt, vừa đẹp trai trẻ tuổi mà hắn đã đạt được danh hiệu luật sư nổi tiếng, phụ nữ theo đuổi hắn nhiều không kể xiết, phải nói là xếp thành một hàng dài, từ khách hàng đến nhân viên nữ trong công ty, thậm chí còn có những nữ luật sư trẻ tuổi cùng ngành và quan toà trẻ trung xinh đẹp, đáng tiếc mọi người vui vẻ đến nhưng lại thất vọng tràn trề ra về.

Trước đây trong mắt của ông chủ thì tất cả phụ nữ đều giống nhau, vẻ ngoài thì nhìn rất yểu điệu cùng ôn hòa, nhưng bên trong đều là loại kiêu ngạo chuyên đi soi mói đàn ông, thế nhưng khi Kê Thanh xuất hiện hắn lại không tự chủ được mà bị thu hút, khiến bản thân hắn thay đổi hoàn toàn.

Thậm chí trợ lý Tiết cũng có thể cảm nhận được sự thay đổi của ông chủ mình, mấy ngày trước khi Kê Thanh đến phỏng vấn, cảm xúc của ông chủ biến đổi rất kỳ lạ, nói thật chỉ với bằng cấp cùng học lực trước đây của Kê Thanh, nếu đi đến công ty khác phỏng vấn thì còn có thể, nhưng nếu đến Bác Nhã để phỏng vấn làm việc thì thật không thể nào, ngay cả vào làm nhân viên thực tập cũng không đủ tư cách, hơn nữa cô chỉ là một trợ lý tài vụ nhỏ bé tầm thường cũng đâu cần đích thân ông chủ phải phỏng vấn chứ .

Lúc ấy trợ lý Tiết thật không thể giải thích được hành động cùng suy nghĩ của ông chủ mình, có lẽ ông chủ có nguyên nhân gì đó không muốn người khác biết, lúc hắn quan sát Kê Thanh ý nghĩ đó trong nháy mắt tan thành mây khói, không thể nói Kê Thanh là một mỹ nữ, nếu so sánh với những phụ nữ trước đây qua lại với ông chủ, Kê Thanh thật sự chỉ là một đóa hoa bình thường nhất, có chăng cũng chỉ là một cô gái uyển chuyển, nhưng cô cũng đã kết hôn rồi.

Bởi vậy cho dù trợ lý Tiết không coi trọng lắm, nhưng cũng không khỏi nhịn được tò mò, hơn nữa thái độ của ông chủ đối với Kê Thanh rất tốt, hắn thấy ông chủ mặc dù đã cố gắng đè nén nhưng trong ánh mắt của ông chủ vẫn lộ tia yêu thích. Yêu thích của ông chủ thầm lặng giống như bông hoa lặng lẽ tỏa ra hương thơm vậy.

Trợ lý Tiết thầm suy đoán, hai người có phải người yêu cũ hay không, nhưng quan sát phản ứng của Kê Thanh thì hắn lại cảm thấy cô không giống như đã quen biết ông chủ, càng làm cho hắn khó hiểu giống như đang rơi vào trong đống sương mù vậy. Mấy ngày trước, trên báo đài đăng tin tức liên quan đến Kê Thanh, càng khiến cho mọi người ngã ngửa rơi cả tròng mắt, một người phụ nữ bình dị ít nói như vậy, lại có bối cảnh hiển hách như thế...

Kê Thanh cũng không để ý trợ lý Tiết đang lén dùng ánh mắt quan sát cùng đánh giá cô, cô dùng mắt quan sát toán bộ phòng khách này, căn phòng này được thiết kế rất đặc biệt, có một cửa sổ thật dài nằm sát nền, cửa sổ được thiết kế theo dạng cửa chớp, ánh nắng mặt trời có thể chiếu vào, tạo cho gian phòng ấm áp hơn.

Hơn nữa nếu đứng ở vị trí này mà quan sát, có thể trông thấy từng dòng xe cộ cùng biển người ở phía dưới, người và xe cũng không ngừng di chuyển, hối hả giống như những chú kiến nhỏ vậy. Phong Cẩm Thành cũng đã vội vàng đi công tác rồi, hình như công ty chi nhánh ở bên Quảng Châu xảy ra vấn đề gì đó, trong lòng Kê Thanh thanh nhẹ nhõm thở ra, đêm giao thừa trôi qua, cô nghĩ đến chuyện cô cùng Phong Cẩm Thành ở chung một chỗ, đã miễn cưỡng hơn một tháng, cuối cùng bị người đàn ông xấu tính đó đùa giỡn, cho đến nay hắn cũng chưa bao giờ nhìn thẳng vào mắt cô, dường như đã thành thói quen.

Trợ lý Tiết nhìn ông chủ đang đứng ở cửa, sửng sốt một chút, đồng thời nhắc nhở Kê Thanh đang xuất thần, Tiêu Bác Nhã khẽ lắc đầu, trợ lý Tiết lặng lẽ

đứng dậy rồi đi ra ngoài, Tiêu Bác Nhã nhìn Kê Thanh, trong lòng không tự chủ có một cỗ cảm xúc quen thuộc đau lòng dâng lên, người khác thì không biết, còn Tiêu Bác Nhã trước đây đã quen biết với cô qua, còn nhớ rất rõ khi đó cô là một cô gái quật cường, phản nghịch, vô pháp vô thiên, tính cách rất ngẫu nhiên và tùy tiện, cũng có lẽ lúc đó là tuổi mới lớn nên tính tình bất đồng.

Tiêu Bác Nhã chưa bao giờ cảm thấy Kê Thanh sẽ là con gái yếu đuối, lúc đánh nhau, cô ấy cũng đều ngoan hơn những người khác, là một cô gái yêu ghét rõ ràng, nhưng hiện tại trong đôi mắt của cô đều mang theo nét u buồn nặng nề.

"Em thương chồng em không?" Tiêu Bác Nhã đột nhiên lên tiếng, Kê Thanh hoảng sợ hồi thần, mới phát hiện bản thân mình lại xuất thần ngây ngô như vậy nửa ngày trời, giây phút Kê Thanh quay đầu lại, Tiêu Bác Nhã không khỏi sửng sốt, ánh mặt trời chiếu vào theo lối cửa sổ, tỏa ra sau lưng của cô, cảm giác như toàn thân cô phát ra ánh hào quang vậy, ánh sáng ấy không đến nỗi loá mắt nhưng lại khiến cô xinh đẹp hơn.

Kê Thanh vẫn chưa nghe rõ câu hỏi của Tiêu Bác Nhã, bởi vậy hai mắt tròn xoe nhìn hắn, Tiêu Bác Nhã cúi đầu nhìn đồng hồ: "Buổi trưa rồi mình cùng ăn cơm nhé?"

Kê Thanh liền đứng lên nói :" Vậy em sẽ mời anh. . ." Tiêu Bác Nhã không có ý kiến gì, nếu Kê Thanh muốn mời thì không nên tự nhiên không thể keo kiệt, phải đề nghị đi ăn những món ngon, địa điểm cũng phải đẹp.

Hai người cùng bước đến chỗ ngồi gần cửa sổ, Tiêu Bác Nhã mỉm cười nhìn Kê Thanh nói:" Đây không phải là bữa cơm trưa cuối cùng chứ?"

Kê Thanh ngạc nhiên nói :" Sao anh lại có thể nghĩ như vậy?"

Tiêu Bác Nhã nhíu mày :" Vừa rồi nhìn bộ dáng của em, làm anh cảm cảm thấy chúng ta ăn hết bữa cơm này, về sau sẽ không còn dịp nữa."

Kê Thanh không nhịn được liền cười, nghiêng đầu nhìn Tiêu Bác Nhã :" Luật sư các anh đều là bị bệnh nghề nghiệp, chuyện gì cũng phải truy hỏi tận gốc, có chút hơi khác thường cũng phải cân nhắc đi cân nhắc lại" Bộ dáng cười của cô làm Tiêu Bác Nhã không khỏi thất thần.

Bộ dáng nói chuyện của hai người trong mắt người khác có vài phần ám muội, hơn nữa người này không ai khác chính là Trương lộ, quan hệ giữa Trương lộ cùng Phong Cẩm Thành trải qua nhiều năm như vậy, cho đến khi xảy ra chuyện ở bệnh viện khi đó cô mới tỉnh ngộ, Phong Cẩm Thành chưa bao giờ để ý đến cô, trong mắt Phong Cẩm Thành, cô chỉ là loại phụ nữ chủ động không ra gì, hắn đối xử với cô khách sáo cũng có thể là vì nể Kê Thanh.

Trương lộ là người phụ nữ thông minh, cô cũng biết lối đi này đi không được, mặc dù đã đi hơn nửa đoạn đường rồi giờ chỉ có thể quay đầu, cô đương nhiên là sẽ không cam lòng buông tay, đêm đó Kê Thanh bùng nổ ít nhiều cũng dọa đến cô, lúc đó đầu óc của cô đột nhiên tỉnh táo lại, mấy năm trước cô cứ tưởng Kê Thanh hiền thục không có sức phản kháng, còn tưởng Kê Thanh dễ dàng bị khi dễ, nhưng không ngờ đến nguyên nhân mấy năm nay mà cô nhẫn nhịn có lẽ là muốn thu hút sự chú ý của Phong Cẩm Thành.

Trước đây Kê Thanh thầm yêu Phong Cẩm Thành nhiều năm, chuyện này Trương lộ và chị gái của cô cũng biết rõ, dù sao khi đó Kê Thanh cũng chỉ là một cô gái tầm thường không có gì nổi bật, hoặc có thể nói Kê Thanh là cô gái thích thu mình giống như 1 con ốc sên vậy, khi đó Trương lộ thật sự không xem trọng Kê Thanh, mặc dù sau đó Kê Thanh gả cho Phong Cẩm Thành rồi, cô cũng coi Kê Thanh ra gì đồng thời cũng chưa bao giờ xem cô là đối thủ của mình.

Từ sau đêm đó Trương lộ cũng đã tỉnh ngộ, ánh mắt cùng thái độ của Phong Cẩm Thành đối với cô, thật sự trong mắt hắn cô không đáng một xu, có thể hắn chỉ để ý đến Kê Thanh, còn hắn để ý Kê Thanh nhiều thế nào thì cô cũng không rõ ràng lắm.

Cẩn thận suy nghĩ một lúc, Trương lộ đột nhiên cảm thấy bản thân thật buồn cười, thất bại thảm hại, nếu hôm nay Trương lộ không đến Cẩm Giang, thì cũng không thể thấy Kê Thanh cùng Tiêu Bác Nhã hẹn hò, cô nhìn thấy Kê Thanh cùng Tiêu Bác Nhã ở chung một chỗ cười nói vui vẻ như vậy, làm cho thù hận cùng ghen tỵ thay phiên nhau xông lên, khiến nội tạng của Trương lộ như thiêu như đốt.

Sau khi trở về nhà, tự nhìn mình trong gương, cô càng nghĩ càng cảm thấy không cam lòng, Kê Thanh là gì chứ, tại sao lại có thể thành chướng ngại vật mà cản đường của cô chứ, cô không những cướp mất Phong Cẩm Thành mà giờ còn giật luôn Tiêu Bác Nhã người đàn ông kim cương độc thân kia, nhìn ánh mắt của hắn nhìn Kê Thanh, có chút ôn nhu cùng chiều chuộng, tuy là ngồi ở xa nhưng Trương lộ cũng có thể nhìn ra, Tiêu Bác Nhã đối với Kê Thanh là có tình ý, cô lại thất bại thảm hại trong tay của Kê Thanh ...

Chuông cửa reo vài tiếng, Trương lộ để cây lược lên bàn trang điểm, tức giận đứng dậy đi ra ngoài mở cửa, ánh mắt liếc qua người đàn ông ăn bám cùng Trương Yến, hai người đang đứng ở ngoài cửa :" Sao lại không mang chìa khóa vậy?"

Thật sự Trương Lộ cũng không hiểu chị gái của mình, cô ở cùng với chị gái cũng không phải ngày một ngày hai, rõ ràng biết Tiểu Vũ là tên chuyên ăn bám và đào mỏ, cố tình làm cho chị vui vẻ. Trước đây chị ấy còn kiêng dè dấu giếm, nhưng từ sau khi Kê Thịnh gặp chuyện không may, chị của cô cùng Tiểu Vũ thường xuyên ngang nhiên ở bên ngoài cặp kè với nhau, cho nên Kê Thanh biết rõ chuyện này cũng không khó khăn gì.

Trương Yến có uống chút rượu, cả người tựa vào lòng của người tình, đi vào đến nhà, dùng tay chỉ vào Trương lộ bắt đầu lải nhải :" Đại tiểu thư, đừng có suốt ngày ở đây mà chướng mắt của chị, em có tay có chân, cũng có năng lực, sao không lấy ra mà dùng, cái gã Phong Cẩm Thành kia, hắn thà lấy con bé Kê Thanh cũng không thèm ngó ngàng đến cô, đừng có ở đây bày ra bộ mặt cao ngạo nữa, cô cũng không có hơn chị đâu . . . "

Sắc mặt của Trương lộ có chút khó coi, xoay người đi vào phòng sau đó liền đóng cửa lại, nhưng cô vẫn còn nghe thấy Trương Yến đang còn nói ở bên ngoài, giống như đang luyện giọng vậy, đột nhiên cô nghĩ đến nụ cười đắc ý của Kê Thanh hôm nay . . .

Lúc Phong Cẩm Thành trở về thành phố B, đã là ngày 14 tháng giêng, công ty chi nhánh ở Quảng Châu phát sinh vấn đề thất thoát kim nhạch lần trước là

thất thoát ít, có thể chuyện đó là ngẫu nhiên xảy ra, nhưng lần thất thoát này lên đến trăm vạn nên Phong Cẩm Thành không thể không đi giải quyết, cho dù nhân viên trong công ty tốt xấu lẫn lộn hay nhân viên cấp dưới nổi lòng tham đi chăng nữa thì cũng không xảy ra vấn đề thất thoát lớn như thế, nên lý do duy nhất mà Phong Cẩm Thành nghĩ đến là công ty có nội gián.

Suốt mười ngày phối hợp với cơ quan điều tra, cuối cùng mọi chuyện đều là do phó tổng của công ty chi nhánh, vị phó tổng này cũng là người mà Phong Cẩm Thành đề bạt đưa lên, năng lực làm việc cũng không tệ, là người làm việc có nguyên tắc, hắn làm ra chuyện như vậy cũng hoàn toàn là vì vợ của hắn đang bệnh nặng, cần một số tiền lớn để làm phẫu thuật đổi thận, nếu là trước kia thì Phong Cẩm Thành cũng sẽ không tìm hiểu nguyên nhân làm gì, mà trực tiếp đưa hắn đến công an trình báo, nhưng lần này không hiểu ma xui quỷ khiến gì mà Phong Cẩm Thành lại nghĩ đến Kê Thanh.

Hắn tự cân nhắc trong lòng, nếu đặt trường hợp mình là vị phó tổng này, vì muốn bảo vệ mạng sống của vợ mình, hắn có liều mạng làm như vậy hay không, kết quả chính là làm, đây cũng là lần đầu tiên khiến Phong Cẩm Thành nhìn thẳng nội tâm của chính mình, nhìn thẳng vào tình yêu trước đây bị hắn cười chê, thật sự thì trong hai năm Kê Thanh bỏ đi, hắn cũng đã cẩn thận suy nghĩ về tầm quan trọng của Kê Thanh trong lòng của hắn, hắn cũng chưa bao giờ nghĩ loại quan trọng này cùng tình yêu liên quan đến nhau.

Trong thời gian đi công tác mười ngày này, hắn đột nhiên cảm thấy hai vấn đề này lại có liên quan đến nhau, hắn cảm thấy có lẽ chính bản thân mình đã sớm yêu Kê Thanh, chỉ là chính bản thân lại không biết đó thôi.

Sau một giây bước ra khỏi sân bay, Phong Cẩm Thành cảm thấy như bước đến một nơi rất hạnh phúc. Bản thân hắn cũng không biết vì sao, muốn đến bến bờ hạnh phúc của tình yêu quả thật không dễ dàng gì, cần phải trải qua biết bao nhiêu trắc trở cùng sóng gió, thì tình yêu mới có thể bền lâu.

Bạn đang đọc truyện *Bá Yêu Mưu Tình* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Ads Ở Quảng Châu mười ngày nay, nguyên nhân chưa gọi điện cho vợ, một là quả thực rất bận rộn, ngoài chuyện thất thoát hàng hóa, trong công ty chi nhánh cũng xuất hiện rất nhiều lỗ hổng quản lý, Phong Cẩm Thành muốn trong thời gian ngắn nhất bù lại lỗ hổng đó, dẫn dắt công ty chi nhánh đi vào nề nếp, ngay cả thời gian ngủ cũng dùng tới.

Còn một nguyên nhân nữa, Phong Cẩm Thành nghĩ như vậy, anh muốn tự mình đối mặt nói với vợ anh, anh đoán phản ứng của vợ, có th nhào tới ôm anh một cái, một nụ hôn triền miên, hoặc cái khác... Nghĩ tới đó Phong Cẩm Thành một lòng muốn được về nhà thật nhanh.

Phong Cẩm Thành đột nhiên phát hiện, sự xa cách nhỏ này so với cuộc chia lìa hai năm trước còn làm người ta khó chịu hơn, tiếng chuông di động kéo anh trở về hiện thực, Phong Cẩm Thành nhìn lướt qua, không khỏi nhăn mặt nhíu mày.

Anh cho rằng chị em Trương Lộ đã hoàn toàn biến mất khỏi cuộc sống của anh, hơn nữa Trương Lộ, anh sở dĩ mặc kệ cô ta sử dụng thủ đoạn, là vì, Phong Cẩm Thành cảm thấy đối với người phụ nữ như Trương Lộ, phương pháp tốt nhất chính là coi thường, hơn nữa Trương Lộ dù sao còn có sự kiêu ngạo, không đến mức dây dưa không rõ, cho nên, nhìn cuộc gọi đến trên di động, Phong Cẩm Thành có chút ngoài ý muốn, nhưng vẫn nhận điện.

"Chuyện gì?" Thanh âm rất lạnh nhạt, giống như Trương Lộ là cấp dưới không liên quan gì đến anh, hơn nữa, còn pha chút không kiên nhẫn, giọng điệu như vậy làm Trương Lộ có chút sụp đổ.

Trương Lộ nở nụ cười đầy châm chọc: "Phong đổng thật bận rộn, vợ làm gì cũng không biết..." Phong Cẩm Thành sắc mặt trầm xuống, hơi nheo mắt lại: "Trương Lộ, những thứ này vô dụng với tôi, nói những lời bịa đặt, cô nên biết hậu quả." Giọng nói Phong Cẩm Thành như trộn với băng, mặc dù cách di động, Trương Lộ cũng không khỏi giật mình, tiếp theo liền truyền đến tiếng đô đô tắt máy.

Trương Lộ tức giận không nhẹ, cầm lấy di động tìm ảnh, không hề nghĩ ngợi, trực tiếp gửi đi, Phong Cẩm Thành đương nhiên không nghe Trương Lộ nói bậy, hơn nữa vợ anh có khả năng sao? Ngoại trừ dùng chút tính tình với anh, ngay cả giao tiếp căn bản cũng không có, chẳng lẽ còn có thể trèo tường? Đây quả thực là chuyện cười lớn nhất thế kỉ...

Tiếng gửi tin đến đinh một tiếng, anh cầm di động mở ra, nhìn đến một đôi nam nữ mờ ám trong ảnh, sắc mặt nhất thời u ám.

Trợ lý ở phía trước liếc nhìn sắc mặt ông chủ từ đằng sau kính, không khỏi hoảng sợ, trong lòng gõ trống, sắc mặt ông chủ thay đổi thật nhanh, lúc vừa xuống máy bay ánh mặt trời còn chiếu sáng, sao mới một lúc trời đã u ám như thế, trong sự u ám còn lộ ra vài phần tàn ác, nhìn qua hết sức khủng bố.

Ánh mắt hung ác nham hiểm của Phong Cẩm Thành dừng trên màn hình di động, không hề chớp mắt, giống như muốn nhìn xuyên qua điện thoại, ảnh được chụp hiển nhiên rất có kĩ thuật, có thể tính là lão luyện, địa điểm Phong Cẩm Thành cũng vô cùng quen thuộc, là dưới tầng nhà anh, Kê Thanh đứng trên bậc cầu thang, người đàn ông dưới bậc thang khom người, một nụ hôn nhẹ nhàng dừng trên trán cô...

Bóng đêm nặng nề, ánh đèn lờ mờ, không nhìn rõ được phản ứng của vợ anh, nhưng khuôn mặt người đàn ông kia, lại khá rõ ràng, vậy mà là Tiêu Bác Nhã, Tiêu Bác Nhã xuất sắc, khiến anh phân biệt vô cùng dễ dàng, hơn nữa trong mắt hắn ít nhiều cũng không che dấu khát vọng say đắm, ngay cả ánh

đèn mờ mịt cũng không dấu được...

Phong Cẩm Thành chưa bao giờ biết vợ anh lại quen biết Tiêu Bác Nhã, bầu không khí giữa hai người, thoạt nhìn tuyệt đối không giống như mới quen biết, Phong Cẩm Thành bỗng nhiên phát hiện, nhiều năm như vậy có lẽ anh đã nhìn lầm Kê Thanh rồi, anh không thể khống chế mà suy nghĩ, hai người này ở sau lưng anh đã làm cái gì rồi?

Hay là nói, trước kia hai người này có quan hệ gì? Anh còn nhớ rất rõ, lúc trước vợ anh muốn đến tòa nhà luật sư Bác Nhã phỏng vấn, có hỏi qua anh, còn một dáng vẻ vô tội không quen biết Tiêu Bác Nhã... Anh nói cho cô chuyện về Tiêu Bác Nhã, không biết, người ta đã sớm quen biết, quan hệ cũng không ít.

Phong Cẩm Thành cảm thấy bị phản bội, ghen tị cùng tức giận, từ lúc anh chào đời đến nay, lần đầu tiên nghi ngờ sự tự tin của mình, sự nhận thức của bản thân, trong khoảnh khắc bị Kê Thanh làm tan rã, tức giận đi qua là sự khó chịu, anh bắt đầu nghĩ, nguyên nhân Kê Thanh lục hặc với anh lâu như vậy, có phải là vì Tiêu Bác Nhã không? Mà anh còn ngây ngốc nôn nóng, muốn tự miệng mình nói cho cô, anh yêu cô, Phong Cẩm Thành bỗng nhiên cảm thấy, bản thân quả thực chính là thằng ngốc số một thế giới.

Trợ lý nhìn thấy sắc mặt ông chủ ngày càng khủng bố, thậm chí còn có xu thế vặn vẹo dữ tợn, có chút run sợ trong lòng, quét mắt ra cửa sổ, không khỏi nhẹ nhàng lén thở ra, cũng may đã đến nơi rồi.

Xe tiến vào tiểu khu, trợ lý lấy hành lý xuống, lại phát hiện ông chủ đứng trên bậc thang, không biết nghĩ cái gì... Phong Cẩm Thành nhận hành lý xong vẫy vẫy tay: "Các cậu đi đi, tự tôi lên được." Trợ lý biết thói quen của ông chủ, rất coi trọng cuộc sống riêng tư, liền gật gật đầu rồi đi, Phong Cẩm Thành đứng trong chốc lát, tâm tình thoáng khôi phục, mới đi vào.

Kê Thanh ngồi trước máy tính, đang tán dóc cùng Tử Thấm: "Tử Thấm, cậu còn nhớ, lần trước mình nói với cậu về Tiêu lão đại không?" Tử Thấm phát ra tiếng xem thường: "Tớ cũng không phải bà già mắc chứng suy giảm trí nhớ, anh đẹp trai như vậy, sao có thể quên nhanh như thế được, còn có ảnh chụp của anh ấy không, gửi cho tớ mấy tấm, tốt nhất là mấy kiểu mát mẻ, đàn ông không chỉ phải có gương mặt, dáng người cũng rất quan trọng, bụng ít nhất phải sáu múi, đúng rồi, nếu thật sự không có Tiêu lão đại, cậu lén gửi mấy tấm tên đàn ông nhà cậu cho tớ cũng được." (aoi: có truyện về chị TT kh nhẩy =]])

Kê Thanh dở khóc dở cười, phát ra vẻ mặt 囧, tiếp tục nói: "Tiêu lão đại là đàn anh thời trung học của mình, khi đó, khi đó..." Kê Thanh đột nhiên phát hiện, cho dù là bạn thân nhất, có một số việc cũng không tiện mở miệng, cô không biết nên nói chuyện của mình cùng Tiêu Bác Nhã như thế nào.

Thật ra chuyện này ngay từ lúc bắt đầu cô rất mơ hồ, Tiêu Bác Nhã nói từng theo đuổi cô, cô thực sự không có mấy cảm giác, hắn không thổ lộ, cũng không viết thư tình, nhưng đối với cô săn sóc là sự thật, sau cô từ chỗ phản nghịch trở về chính đạo, Tiêu Bác Nhã đã xuất ngoại rồi.

Nay Tiêu Bác Nhã nhắc tới chuyện xưa, Kê Thanh cẩn thận nghĩ đi nhớ lại, dường như có chút manh mối, chỉ là khi đó bản thân còn nhỏ, ban đầu là muốn phụ thân chú ý, sau lại gặp Phong Cẩm Thành, mọi tâm tư đều đặt trên người đàn ông kia, đối với những người quanh mình liền tự nhiên không quan tâm.

Cho dù Tiêu Bác Nhã nói vài lần, Kê Thanh cũng thật sự không để ý mấy, dù sao cũng là chuyện hồi trẻ con, cũng đã qua nhiều năm như vậy rồi, hiện tại nhắc đến, cô chỉ biết cười, thuận tiện nhớ lại những năm tháng hết sức bừa bãi kia mà thôi, cũng không nghĩ tới cái khác.

Mồng mười ngày đó Tiêu Bác Nhã gọi điện đến cho cô, nói là đi gặp mấy người bạn trung học, cùng nhau ăn tối, mọi người đều muốn thấy cô, Kê Thanh thật sự từ chối không được, đành phải đi .

Vừa đến nơi mới phát hiện, Tiêu Bác Nhã miệng nói mấy người bạn trung học, gần như chính là nhóm phản nghịch bọn họ hồi đó, hơn nữa, khi đó có vài người làm trường học đau đầu không thôi, hiện tại không ngờ đều là những người có dáng có vẻ, ngoại trừ cô...

Kê Thanh đột nhiên phát hiện, cuộc sống của mình thật sự thất bại, từ nhỏ đến lớn đều là thứ vô dụng. Ngày đó mọi người chơi rất high, ăn tiệc đứng, nhóm người hứng thú chưa hết lại đi KTV, thời điểm đi ra khỏi KTV đã là nửa đêm hai giờ, Tiêu Bác Nhã phụ trách đưa cô về nhà.

Đến tiểu khu, cô vẫy tay với Tiêu Bác Nhã rồi xuống xe, vừa lên được một bậc cầu thang, đột nhiên nghe tiếng Tiêu Bác Nhã gọi từ phía sau, trong giọng nói từ tính trầm thấp, lại tràn đầy sự nóng lòng: "Từ khi em mười sáu tuổi anh đã thích em, nhiều năm như vậy, cũng không thể phai nhạt, em có thể không biết, thời điểm nhìn thấy sơ yếu lí lịch nhận phỏng vấn của em, anh có bao nhiêu kích động, anh biết, hiện giờ đã không còn cơ hội, không có tư cách, nói với em những lời này, nhưng anh vẫn muốn cho em biết một chuyện, Kê Thanh, em vẫn tốt lắm, rất đẹp, thực đáng yêu, không cần tự ti coi thường chính mình, người đàn ông có thể lấy được em là kiếp trước hắn tích phúc được."

Kê Thanh quay đầu nhìn hắn, kinh ngạc nhìn hắn, Tiêu Bác Nhã cúi đầu nở nụ cười một tiếng, đột nhiên tiến lên, một nụ hôn nhẹ nhàng dừng lại trên trán cô, dịu dàng nói: "Kê Thanh, nhất định phải hạnh phúc..."

Kỳ thật Tiêu Bác Nhã muốn nói: "Nếu không hạnh phúc, anh nhất định không khống chế được bản thân hy vọng xa vời mà có em." Chỉ là nhìn thấy Kê Thanh như vậy, Tiêu Bác Nhã không thể nói ra nửa chữ.

Dù vậy, lời tỏ tình muộn này, vẫn rung động đến Kê Thanh, trong rung động còn có nhiều hơn sự cảm động, nhè nhẹ từng đợt lan ra trong lòng cô, ấm áp thoải mái, bởi vậy cô muốn tìm người để nói.

Tử Thấm hiển nhiên rất hiểu Kê Thanh, trong nháy mắt Kê Thanh chần chừ, Tử Thấm đã đoán nhanh được: "Không phải cậu định vượt rào đó chứ!" Kê Thanh sửng sốt, vội vàng đánh lại: "Nói bậy bạ gì đó, mình chỉ là cảm thấy ấm áp, mình và Tiêu lão đại là bạn bè." Tử Thấm lại truyền tới một tiếng xem thường thật to: "Kê Thanh, cho tớ nhắc cậu này, giữa nam với nữ không có tình bạn đơn thuần, cậu nói như vậy làm tớ cảm thấy, Tiêu lão đại của cậu rất

giống Lý đại nhân."

Tử Thấm truyền tới vẻ mặt kì quái: "Kê Thanh, có khi tớ thật không hiểu được cậu, rõ ràng bên người có tên đàn ông vĩ đại cực phẩm như vậy, sao cậu có thể gả cho Phong Cẩm Thành kia, tên kia trừ bỏ cái vẻ ngoài dễ nhìn, tớ thật không nhìn ra được điểm ưu việt nào khác, âm hiểm, giảo hoạt, bá đạo, không có chút tình thú, quả thực chính là lão hồ li tu luyện ngàn năm, tớ đoán á, sau mông tên đàn ông kia của cậu khẳng định giấu chín cái đuôi."

"Phụt..." Kê Thanh bị sự so sánh của Tử Thấm làm cười phá lên, cửa phòng bên ngoài mở một tiếng, Kê Thanh ngây ra một lúc, nhìn đồng hồ, sáng sớm mười giờ, Kê Thanh vội vàng thu lại biểu tình trên mặt.

Thời điểm đi ra, Phong Cẩm Thành đã ngồi xuống trên sô pha phòng khách, áo khoác còn khoác bên ngoài, khăn quàng cởi xuống bỏ một bên, ánh mắt lại bình tĩnh nhìn Kê Thanh, ánh mắt như vậy làm Kê Thanh có chút rợn tóc gáy: "Anh, anh đã về, công ty chi nhánh đã xử lý tốt rồi sao!"

Thật lâu sau, Phong Cẩm Thành mới lạnh lùng hừ một tiếng: "Có phải em hy vọng anh vĩnh viễn không về mới tốt." Giọng điệu rõ ràng khó chịu, Kê Thanh hơi nhíu mày, tuy rằng không biết người này ăn nhầm cái gì, nhưng vẫn quyết định tạm thời tránh đi mũi nhọn: "Em đi mở nước cho anh tắm rửa..."

Lúc Kê Thanh đi mở nước xong về phòng, liền thấy Phong Cẩm Thành đang ngồi trên giường chơi với laptop của cô, Kê Thanh vội bước tới khép lại, tức giận nói: "Anh làm gì thế?"

Cô vội vàng giấu giếm như vậy, càng làm Phong Cẩm Thành hoài nghi, Phong Cẩm Thành bỗng nhiên nở nụ cười, cười âm trầm: "Có cái gì mờ ám bí mật, mà anh không được xem à? Chẳng lẽ đang cùng người tình cũ nói chuyện phiếm..."

Lúc Kê Thanh đang ngạc nhiên, đã bị Phong Cẩm Thành bắt lấy cánh tay dùng sức túm, Kê Thanh lảo đảo ngã xuống giường, bị Phong Cẩm Thành trực tiếp đặt dưới thân, Kê Thanh giãy dụa hai cái không được, bàn tay to trực tiếp giữ lấy cổ tay cô giơ lên cao, Phong Cẩm Thành dùng sức vô cùng lớn, mà ánh mắt anh gần như vậy nhìn thẳng cô, Kê Thanh có thể rõ ràng nhìn thấy được sự tức giận cuồn cuộn bên trong.

Môi mỏng anh giật giật, phun ra mấy chữ: "Em và Tiêu Bác Nhã có quan hệ gì?"

Bạn đang đọc truyện *Bá Yêu Mưu Tình* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Ads Phong Cẩm Thành bỗng nhiên lửa giận ngùn ngụt làm Kê Thanh không khỏi co rúm người, Phong Cẩm Thành xa lạ như vậy, trong trí nhớ của Kê Thanh, mặc dù Phong Cẩm Thành lạnh lùng xa cách, nhưng người đàn ông này cực kì biết kiềm chế, sự tao nhã phong độ đó, gần như khắc vào xương tủy anh rồi, cùng lắm thì, giống như lần trước đạp cửa bỏ đi, sẽ không như thế này.

Lúc này Phong Cẩm Thành hoàn toàn mất đi sự phong độ vốn có, trong ánh mắt đang nhìn chằm chằm cô của anh có đủ loại cảm xúc sắp sửa bộc phát, lạnh như băng, tức giận, ghen tị, khó chịu, nghi ngờ... Làm Kê Thanh không rét mà run.

Mấy chữ rít ra từ kẽ răng anh, tận nửa ngày, Kê Thanh mới nghe hiu được, anh hỏi về Tiêu Bác Nhã... Kê Thanh hơi do dự, nhất thời không biết nên giải thích quan hệ của cô và Tiêu Bác Nhã như thế nào, nhưng sự do dự của cô trong mắt Phong Cẩm Thành, đã trực tiếp lý giải thành hàm nghĩa khác.

Phong Cẩm Thành cảm thấy trên đầu như bị chụp một cái mũ xanh, hơn nữa, anh thế nhưng không biết bị chụp bao lâu rồi, còn ngây ngốc, bị người phụ nữ này lừa gạt, tự cho là mọi chuyện nắm được hết trong tay, lại không biết, anh bị cắm sừng tàn nhẫn như vậy, thua trong tay một người phụ nữ thoạt nhìn yếu đuối, nhưng kì thật giảo hoạt vô cùng này.

Phong Cẩm Thành bỗng nhiên có loại ảo giác, có lẽ người phụ nữ thoạt nhìn nhát như chuột này, nói không chừng chính là cao thủ tâm cơ thâm trầm, có thể đùa bỡn đàn ông trong tay.

Nghĩ đến đây, Phong Cẩm Thành rốt cuộc không khống chế được lửa giận trong lòng, buông tay cô ra, trực tiếp nắm lấy cằm Kê Thanh: "Sao không nói lời nào? Cô giả vờ rất giống, hóa ra bên trong là cái □, cái gì mà phỏng vấn, cái gì mà công việc, đây đều là những chuyện các người đã sớm tính toán trước đúng không? Để đôi gian phu các người có thể dễ dàng □ thông đồng lén lút với nhau..."

Bị sự phản bội lừa gạt cùng tức giận hoàn toàn bao phủ lí trí, miệng Phong Cẩm Thành nhổ ra từng câu từng chữ ác độc, triệt để không lưu đường sống, Kê Thanh bị Phong Cẩm Thành làm cho sợ ngây người, sau khi phản ứng lại được, tức giận cả người phát run, không hề nghĩ ngợi, giơ tay hung hăng tát một phát, ba một tiếng, còn chưa hết giận, xoay tay muốn đánh tiếp, lại bị Phong Cẩm Thành nắm cổ tay...

Kê Thanh tê một tiếng, hít một ngụm khí lạnh, cổ tay giống như bị bẻ gẫy đau đớn không chịu nổi, Kê Thanh thậm chí nghe được tiếng xương cổ tay mình kêu rất nhỏ.

Phong Cẩm Thành nghiến răng nghiến lợi: "Thế nào? Cô làm ra, còn không cho tôi nói, cô luôn luôn nghĩ muốn ly hôn, có phải bởi vì hắn hay không? Tiêu

Bác Nhã muốn cô sao? Không chê cô bị tôi dùng lâu như vậy, hay là nói, cô ở trên giường hắn so với trên giường tôi lẳng lơ hơn, thích hầu hạ hắn hơn, thoải mái hơn, hắn mới muốn kết hôn với cô..."

"A... Phong Cẩm Thành, tên trứng thối, khốn kiếp..." Kê Thanh bị anh làm tức điên rồi, tay không thoát ra được, nhưng miệng thì không sao, vươn cổ cắn một miếng trên vai anh, mọi sự tức giận tập trung hết vào đó, một ngụm cắn này dùng hết sức lực, cách hai tầng vải dệt, Phong Cẩm Thành cũng có thể cảm giác được sự đau rát.

Phong Cẩm Thành lại không tránh ra, càng không buông Kê Thanh, mà là gắt gao nhìn chằm chằm cô, thẳng đến khi cô hết lực mà nhả ra, Phong Cẩm Thành mới cười châm chọc một tiếng: "Tôi không phải tên khốn kiếp, tôi là kẻ bị cắm sừng, chính tôi cũng không biết, cô mẹ nó không phải khó chịu lẳng lơ, thế nào cũng phải vượt tường sao, hôm nay cho cô hoàn toàn vui sướng đi ..."

Nói xong, tay xé rách quần áo Kê Thanh, Kê Thanh bị anh nói ngày càng khó nghe, ủy khuất nói không được, anh còn xé quần áo của cô, cô đương nhiên không thể để anh thực hiện được, tay chân thoát khỏi sự kiềm chế, bắt đầu kịch liệt phản kháng, miệng cũng không chút nào yếu thế mắng lại: "Tên vô sỉ, anh không biết xấu hổ, vừa ăn cướp vừa la làng, chính anh giống như ngựa đực, còn oan uổng người khác..." Nắm lấy tóc Phong Cẩm Thành dùng sức đấm đá...

Phong Cẩm Thành trước kia đánh nhau không ít, nhưng đều là đàn ông, thật chưa lĩnh giáo qua phụ nữ đánh nhau, hơn nữa Kê Thanh lúc này, nhất thời bị đá đúng vào chỗ yếu hại, thét lớn một tiếng, lăn ra dưới chỗ cửa sổ, Kê Thanh như cá chép nhảy lên, vọt đến bên kia giường, động tác vô cùng lưu loát.

Phong Cẩm Thành thực không dự đoán được Kê Thanh ngang ngược như vậy, lần này, anh cũng phải nghi ngờ mình có bị đoạn tuyệt tử tuyệt tôn hay không, ôm lấy, chờ cơn đau thấu trời đi qua, mới ngẩng đầu nhìn Kê Thanh, nào còn là con thỏ ngoan ngoãn nghe lời, rõ ràng chính là con hổ nhỏ đang dựng lông.

Tóc tai rối tung, thân thể dính sát vào sau tường, đề phòng nhìn anh, đôi mắt ngày thường u buồn yên lặng kia, lúc này sáng ngời như chấm sao trên bầu trời, cái miệng nhỏ mím thành một đường, khuôn mặt nhỏ khẽ ngẩng lên, áo T-shirt màu đen bị anh xé rách, một nửa bả vai trắng như tuyết lộ ra ngoài, dây áo lót ren màu đỏ tươi, hơi bị tuột xuống, lộ ra bờ ngực □ xinh đẹp, Kê Thanh như vậy lại tỏa ra một loại xinh đẹp tỏa sáng động lòng người, vừa gan dạ lại nóng bỏng.

Mất một lúc, lý trí Phong Cẩm Thành cũng đã thoáng trở lại, những lời vừa rồi của Kê Thanh, quanh quẩn trong đầu, Phong Cẩm Thành bắt được chữ mấu chốt là oan uổng.

Đáy lòng Phong Cẩm Thành dâng lên hy vọng, Trương Lô khẳng định không có ý tốt, có lẽ bản thân bị ghen tị che mờ óc, mất đi sự phán đoán, thật sự oan uổng vợ anh.

Nghĩ đến đây, sắc mặt khó coi của Phong Cẩm Thành hạ xuống, tay cầm di động đẩy sang bên kia đầu giường, Kê Thanh nghi hoặc nhìn lại, vừa nhìn lại không khỏi tức giận: "Phong Cẩm Thành, anh theo dõi tôi."

Kê Thanh vừa nghĩ tới người đàn ông này nghi ngờ cô, thời điểm đi công tác, còn phái người theo dõi cô, cô nhìn thấy cũng không thể kiềm chế được cảm xúc, hơn nữa, Phong Cẩm Thành không phản bác, như vậy thì chính là sự thật.

Giận đến tột cùng Kê Thanh bỗng nhiên nở nụ cười tự giễu, cô cùng Phong Cẩm Thành làm vợ chồng thực châm chọc, không có tình yêu, tình cảm khuyết thiếu, nay, ngay cả niềm tin cơ bản nhất cũng không có, ý nghĩa của cuộc hôn nhân này là gì bản thân cô giờ cũng không biết được?

Phong Cẩm Thành nhăn mặt nhíu mày: "Em chỉ cần giải thích ảnh chụp này là như thế nào? Tôi sẽ tha thứ, không truy cứu." "Tha thứ?" Lời của hong Cẩm Thành, ngọn lửa đang thiêu đốt trái tim Kê Thanh giống như bị tưới thêm dầu, Kê Thanh căn bản không lo nghĩ gì đến hậu quả, khóe miệng nở nụ cười, thập phần bình tĩnh nói: "Giải thích cái gì? Chả có gì hay mà giải thích cả, anh cũng cùng đám phụ nữ mờ ám nhiều chuyện như vậy, scandal náo loạn, hận không thể để toàn thế giới biết đến, anh đã từng giải thích qua với tôi chưa?"

Sắc mặt Phong Cẩm Thành lạnh xuống, cắn răng nói: "Kê Thanh, đừng có lòng dạ hẹp hòi với tôi, chúng ta đáng nói về em." "Nói tôi..." Kê Thanh gật gật đầu, ủy khuất trong mấy năm nháy mắt nhảy lên, Kê Thanh giống như tìm được vũ khí đánh trả lợi hại nhất.

Cô cười cười quỷ dị: "Được, anh muốn nghe giải thích cái gì? Trong lòng anh đã định tội cho tôi rồi, còn muốn tôi giải thích cái gì? Giống như anh nghĩ đi, tôi và Tiêu Bác Nhã sớm đã quen biết, anh có biết sớm bao lâu không? Xa xa trước cả anh, thời điểm tôi học trung học, tôi lớp mười anh ấy lớp mười hai, chúng tôi có gì đều cùng nhau chơi đùa, hiện tại gặp lại người cũ, tình cũ của chúng tôi cũng trở lại..."

Kê Thanh còn chưa nói dứt, đã bị Phong Cẩm Thành vọt tới bóp cổ đè cô lên tường: "Không được nói, không cho nói, tôi không cho phép cô nói nữa..."

Mắt Phong Cẩm Thành như muốn nứt ra, bởi vì nổi giận, trong ánh mắt đầy tơ máu, đỏ kinh khủng, mà tay anh bóp cổ cô ngày càng dùng sức, ánh mắt Kê Thanh dần dần trợn to, không khí trong ngực bị chặn lại, mặt cô cũng nhanh chóng đỏ lên như mắt anh.

Kê Thanh cảm thấy lúc sắp bị bóp chết, trên cổ đột nhiên buông lỏng, không khí đột nhiên tiến vào, khiến cô theo bản năng từng ngụm từng ngụm thở hổn hển, cũng chưa thở được vài cái, đã bị Phong Cẩm Thành túm lên, một lần nữa ở trên giường, đầu bị thiếu máu, khiến Kê Thanh nằm trên giường, đầu vẫn choáng váng, cả người không có một chút khí lực, chỉ trơ mắt nhìn Phong Cẩm Thành, giống như một tên điên xé rách quần áo cô thành mảnh vụn, mở rộng chân cô, kéo khóa quần, hung ác, không lưu tình chút nào đâm vào...

Kê Thanh không có chuẩn bị, lối vào khô khốc bảo vệ cơ thể, theo bản năng bài xích kẻ xâm nhập, Phong Cẩm Thành bị những lời của Kê Thanh kích

thích đến điên lên, trong đầu chỉ có một ý niệm, người phụ nữ này lừa anh, người phụ nữ này lừa gạt anh, người phụ nữ này phản bội anh, người phụ nữ này cho anh cắm sừng...

Lời của Kê Thanh tựa như một chiếc dao sắc nhọn, cắt xéo anh, đau đến miệng anh càng phun ra những lời đả thương người: "Cô muốn quay lại với tình cũ, cũng phải chờ tôi làm cho sướng đã rồi nói sau, Tiêu Bác Nhã vĩnh viễn phải dùng lại đồ thừa của tôi ... Cô không phải rất lẳng lơ sao, giả vờ đứng đắn cái gì..."

Kê Thanh khô khốc, càng làm Phong Cẩm Thành điên cuồng, không quan tâm, hung hăng dùng sức đi vào, đột nhiên bị nhồi đau, làm Kê Thanh khôi phục lại chút sức lực, cô bắt đầu điên cuồng giãy dụa, từ xa nhìn lại hai người giống như hai con thú vừa giao hợp vừa cắn xé, vừa đẫm máu lại bạo lực, nhưng cũng mang theo cảm giác chết cũng không ngừng...

Cổ tay Kê Thanh bị anh lúc nãy nắm đến không còn sức, nhưng móng tay sắc nhọn, cào qua mặt Phong Cẩm Thành, máu nhanh chóng chảy ra, Kê Thanh lắc đầu kêu lên: "Phong Cẩm Thành anh buông ra, tôi bảo anh buông, anh đây là cưỡng hiếp..." Cổ họng bị Phong Cẩm Thành bóp có vết dấu tay, phát ra giọng nói khàn khàn khó nghe...

"Cưỡng hiếp? Tôi làm với vợ, mẹ nó đứa nào xen vào..." Phong Cẩm Thành một bộ mặc kệ, lửa giận cùng □ lộn xộn một chỗ, làm anh trực tiếp hóa thân thành ác ma, Kê Thanh càng giãy dụa anh càng tức, trong đầu xẹt qua hình ảnh vợ anh nằm dưới thân Tiêu Bác Nhã, anh liền muốn giết người.

Trong lòng đau bao nhiêu, anh sẽ trút lên người Kê Thanh bấy nhiêu, bởi vậy, anh điên cuồng va chạm, mặc dù vậy, nỗi đau này trong anh, một chút cũng không giảm, ngược lại càng ngày càng đau, đau đến anh không có chỗ phát tiết, đau đến anh không chịu được...

Kê Thanh rất nhanh phát hiện, cô càng phản kháng, người đàn ông kia càng ngoan độc, thân thể đau đớn cùng bản năng, làm Kê Thanh dừng phản kháng, giống như người chết, cứ nằm như vậy, để mặc Phong Cẩm Thành phát tiết. Chỉ là cô phản kháng tiêu cực như vậy, lọt vào trong mắt Phong Cẩm Thành, lại tựa như ý tứ khác, càng làm Phong Cẩm Thành hận...

Phong Cẩm Thành đem chân cô uốn cong thành một độ cong gần như biến thái, lúc đang hung ác trút xuống, Kê Thanh bỗng nhiên cảm thấy bụng đau từng đợt, cơn đau nhè nhẹ từng đợt, nhanh chóng lan ra, ý thức của cô có chút mơ hồ, cảm giác dưới thân ấm ỉ, tiếp theo liền ngất đi...

Bạn đang đọc truyện *Bá Yêu Mưu Tình* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

Ads Kê Thanh nhớ về khoảng thời gian mình sinh Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết sinh vào tháng 10.Những ngày đó cũng là những ngày tươi đẹp nhất của cô, giống như lần đầu tiên Kê Thanh ở nhà gặp Phong Cẩm Thành vậy, ngày đó cô đang ngồi ở trong phòng từ cửa sổ lầu hai ngắm người, kỳ thật lúc đó cô cũng không phải là đang ngắm người, trong đầu cô đang nghĩ tới tương lai trước mắt, thì liền trông thấy Phong Cẩm Thành, hắn không chỉ tao nhã ôn nhu mà còn phong độ như vậy, hắn rất giống một chàng hoàng tử bước ra từ trong cổ tích mà hồi nhỏ mẹ cô hay k cho cô nghe.

Kê Thanh suy nghĩ, bất giác đỏ mặt, đồng thời không tự chủ lấy tay sờ mặt mình, nhìn xuống bên dưới liền thấy cha cùng Trương Yến với vẻ mặt tươi cười niềm nở đón tiếp ba người khách đang đi vào sân, Kê Thanh liếc mắt một cái liền thấy Phong Cẩm Thành, trong giây phút đó cô cảm thấy hư hư ảo ảo ,cảm giác như mình đang nằm mơ vậy, hắn nhẹ nhàng bước đi, đứng bên gốc cây phượng vĩ, trên mặt mang theo nụ cười xa cách cùng khách sáo, sau đó cô thấy hắn lễ phép chào hỏi, cho đến khi hình bóng của hắn biến mất khỏi tầm mắt Kê Thanh cũng chưa có hoàn hồn.

Cô vẫn còn nhớ rõ ngày đó, bầu trời cao trong xanh không mây, chỉ là một mảnh màu xanh lam, có thể nói là một ngày rất đẹp trời.

Ngày sinh Tiểu Tuyết cũng là như vậy, khi đó cô còn chư sinh, cô ngồi ở chiếc ghế bành đặt ở cạnh cửa sổ trong nhà Tử Thấm, khi đó bụng của cô cũng không lớn lắm, mặc dù đã gần đến ngày sinh nhưng nhìn bụng của cô so với người khác thì giống như đang mang thai bảy tháng vậy, động tác của cô cũng rất nhanh nhẹn, chỉ là gần đây chân hơi sưng, mỗi lần ngồi xuống ghế bành, chân của cô phải gác lên một cái ghế nhỏ mới cảm thấy thoải mái.

Cô ngồi ở trước cửa sổ, chỉ cần hơi nghiêng đầu là có thể thấy bầu trời ngoài cửa sổ, trừ bỏ mấy sợi dây cáp cùng dây điện che tầm nhìn của cô ra thì cô vẫn thấy được bầu trời trong xanh, bầu trời màu xanh lam này cũng rất giống với bầu trời trong trí nhớ của cô.

Cô ngồi ngơ ngác như vậy một chút, đến khi Tử Thấm trở về cũng đã gần 6 giờ rưỡi, khi đó cô đứng dậy thì liền cảm thấy dưới thân ấm nóng, nước ối liền vỡ ra.

Hai người giống nhau đều không có kinh nghiệm trong chuyện này, khi đó Tử Thấm bối rối liền chạy đi gọi xe cấp cứu, từ trước đến nay Tử Thấm luôn ở bên cạnh Kê Thanh, giai đoạn chuyển dạ đau đớn, Kê Thanh cũng cố gắng kiềm chế, cô sợ mình dọa Tử Thấm sợ, trong giây phút đó cô hận mình không thể không sinh, khi cô nghe được tiếng khóc oa oa của con, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Tuyết kia giống y mặt Phong Cẩm Thành, trong lòng Kê Thanh cảm thấy một sinh mạng nhỏ bé được sinh ra như vậy rất thần kỳ, cô cùng người yêu của mình có thể dùng loại hình thức kết tinh này để kế thừa cùng kéo dài tình yêu của họ.

Kê Thanh tỉnh lại phát hiện mình đang ở trong bệnh viện , bốn phía đều là bức tường trắng toát, cùng với mùi thuốc sát trùng xông vào mũi một lần nữa chắc chắn cho cô biết cô đang ở đâu. Cửa phòng khẽ mở ra, Kê Thanh nhẹ nhàng nhắm mắt lại, cô lựa chọn cách trốn tránh.

Phong Cẩm Thành đẩy cửa tiến vào, trong tay cầm theo một giỏ hoa tươi, đặt ở bậu cửa sổ bên cạnh giường, chỉ trong thời gian hai ngày phòng bệnh của cô đã sắp trở thành một vườn hoa mini, chính Phong Cẩm Thành đem những thứ này để ở trong phòng bệnh của cô.

Trong lòng Phong Cẩm Thành rất rõ ràng, nếu như chuyện lần này hắn thật xử lý không tốt, thì cuộc hôn nhân mà hắn kiên trì bấy lâu chắc chắn cũng sẽ bị tan vỡ, thời điểm trước khi cô bị ngất xỉu, khi đó hắn rất muốn trút hết toàn bộ tức giận cùng ghen tuông lên người của cô, nhưng đến khi trông thấy cô như vậy mà ngất đi, tức giận trong đầu Phong Cẩm Thành một chút cũng không còn, đầu óc hắn bị đông cứng giống như bị ai đó dội gáo nước lạnh, trong nháy mắt lý trí liền trở về.

Hắn nhanh chóng mặc quần áo, dùng áo choàng quấn lấy toàn thân Kê Thanh, trực tiếp ôm cô đến bệnh viện, sau đó hắn càng nghĩ càng thấy sợ, nếu lúc ấy chỉ cần mình chậm chân một chút thôi, thì có lẽ đứa nhỏ trong bụng của Kê Thanh cũng sẽ không còn giữ được, nếu như đứa nhỏ không còn, thì đây không phải là vấn đề đáng tiếc sao, khi đó chẳng phải cuộc hôn nhân này của hai người cũng sẽ hoàn toàn rơi vào bế tắt, và cũng có thể không còn cách nào để cứu vãn được nữa.

Hiện tại mặc dù sự việc chưa đến nỗi nào, nhưng ít ra vẫn còn có một tia hy vọng, Phong Cẩm Thành đang suy nghĩ xem phải làm sao để trong thời gian ngắn nhất hắn nhận được sự tha thứ của cô, phản ứng của Kê Thanh đối với Phong Cẩm Thành vốn dĩ không có nhiều tin tưởng, giờ hắn còn hành xử như vậy, càng làm cho cô không thèm để ý đến hắn, coi hắn như một người tàn hình, hoàn toàn không quan tâm đến hắn, thậm chí ánh mắt cũng là cô bố thí cho hắn, miễn bàn đến việc nói chuyện với nhau, trên thực tế sau khi cô tỉnh lại đến giờ cũng đã hai ngày trôi qua, cô cũng chưa nói với hắn một lời.

Điều dưỡng ở trong phòng thấy hắn bước vào, liền hiểu chuyện mà tránh ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại, Phong Cẩm Thành ngồi vào chiếc ghế để ở bên cạnh giường, hắn nhẹ nhàng đưa tay nắm lấy bàn tay của Kê Thanh, mặc dù cô đang nhắm mắt nhưng vẫn có cảm giác, nên liền tránh né hắn, cánh tay của cô lui vào trong chăn, cô nghiêng người xoay lưng về phía hắn, xem hắn như không khí không hề tồn tại.

Trong phòng bệnh thật yên tĩnh, chỉ có tiếng thở của hai người, Phong Cẩm Thành trầm mặc nửa ngày mới mở miệng :" Kê Thanh, là anh sai, anh bị ghen tuông che mờ đầu óc, thiếu chút nữa làm bon chúng ta bị thương, em muốn xử lý anh thế nào đều được..." Phong Cẩm Thành còn chưa nói xong, Kê Thanh đột nhiên xoay người lại, mắt cũng không còm nhắm nữa, mà đang nhìn chằm chằm Phong Cẩm Thành, trong ánh mắt đó có chất chứa mỏi mệt cùng lạnh lùng không thể tả nổi, khiến cho Phong Cẩm Thành đột nhiên cả kinh.

Trước khi Kê Thanh còn chưa mở miệng nói điều gì, hắn liền nhanh hơn chặn đứng lời nói của cô :" Trừ bỏ ly hôn ra..." Mắt của Kê Thanh bỗng nhiên cúi xuống, một lần nữa nghiêng người xoay đi, hai người lại trở lại trạng thái giằng co như lúc ban đầu.

Phong Cẩm Thành không khỏi cảm thấy mình thật bất lực, trong hai ngày nay hắn không biết đã nói bao nhiêu lời ngon ngọt, từ trước đến nay hắn chưa bao giờ ăn nói khép nép như vậy qua, vậy mà Kê Thanh cũng không cảm kích hay động lòng chút nào, những lời hắn nói ra đều như đá quăng đáy biển vậy, càng làm cho cục diện đáng buồn hơn, chuyện này khiến cho Phong Cẩm Thành rất lo lắng, loại cảm giác lo lắng này càng ngày càng gia tăng mãnh liệt hơn.

Hai người không biết ngồi đó trầm mặc bao lâu, chỉ đến khi bác sĩ tiến vào phòng kiểm tra sức khỏe cho Kê Thanh, khi đó Phong Cẩm Thành mới đứng dậy, đi theo bác sĩ ra ngoài hỏi thăm tình hình sức khỏe của Kê Thanh.

Bác sĩ Lý là bác sĩ chuyên khoa sản, là bác sĩ phụ trách trực tiếp theo dõi tình hình sức khỏe của Kê Thanh và cũng là bạn thân của mẹ Phong Cẩm Thành, hai nhà rất hay qua lại thăm hỏi nhau, bà nhìn Phong Cẩm Thành từ bé đến lớn, đối với tính tình của Phong Cẩm Thành cũng rất rõ ràng, chuyện tối hôm đó khi bà nhận được điện thoại của hắn, nghe được trong giọng nói của hắn rất bối rối, nhưng khi đưa Kê Thanh đến bệnh viện, thì bà cảm thấy ấn tượng hơn, từ nhỏ đến lớn bà chưa từng thấy Cẩm Thành nóng nảy cùng mất kiên nhẫn qua, nhưng hôm đó hắn như ngồi trên đống lửa vậy, mất kiên nhẫn đi qua đi lại trước phòng cấp cứu, trên mặt trừ bỏ bối rối còn có sợ hãi.

Khi bà tiếp nhận, bà cũng hiểu được tình huống ngoài ý muốn của hai người, đối với Kê Thanh bà cũng rất quen thuộc, bà biết cô là loại phu nữ trầm tính hướng nội, là con dâu yêu quý của bạn thân của mình, thời điểm mới bắt đầu, tình cảm của vợ chồng son rất bình thường, sau đó càng ngày càng tốt hơn, nhưng lại không biết cô bỏ đi đâu trong hai năm rồi, giờ lại mang theo một cô bé đáng yêu và xinh đẹp trở về...

Cuộc sống của vợ chồng trẻ bây giờ thật khó hiểu, bà nhìn đến lớp thế hệ như các cô mà hoa cả mắt, lúc này nhìn Kê Thanh yếu ớt vẻ mặt tái nhợt nằm ở trên giường bệnh, quan sát trạng thái của cô, bác sĩ Lý với kinh nghiệm nhiều năm vừa nhìn là đã đoán biết được lý do, dùng ánh mắt liếc Phong Cẩm Thành một cái kèm theo ánh nhìn khiển trách, nhưng bà lại không nghĩ đến chuyện khác, bà biết người trẻ tuổi bây giờ chuyện giường chiếu rất mạnh, nếu đối phương không đồng ý cũng thích ép buộc nhau, nhưng sơ ý làm đến nỗi như vậy, thật là không biết tiết chế.

Lúc này nhìn vẻ mặt khẩn trương của Phong Cẩm Thành, bà không khỏi cười nói :" Thế nào? Lúc này đã biết sốt ruột rồi àh, cũng may biết chú ý sớm một chút, may mắn đứa nhỏ cũng không có xảy ra chuyện gì, ngày mai tôi lại đến kiểm tra lại, nếu không còn tình trạng xuất huyết nữa thì có thể xuất viện được rồi, nhưng phải nằm ở trên giường nghỉ ngơi một tháng, hơn nữa còn phải tránh chuyện phòng the, Cẩm Thành àh! Người xưa có câu ' còn rừng thì sẽ không lo không có củi đốt, nếu rừng không còn nữa, của cũng sẽ không còn'. . ."

Bị trưởng bối dạy dỗ chỉ điểm rõ ràng như thế, ngay cả Phong Cẩm Thành bình thường chai lỳ cảm xúc cũng chống đỡ không được mà đỏ mặt, bác sĩ Lý cười cười rồi bỏ đi.

Phong Cẩm Thành tiến vào phòng bệnh, hắn nhìn Kê Thanh một lát, sau đó quay ra ngồi vào cái ghế ngay cửa ra vào, hắn vắt óc suy nghĩ cân nhắc chuyện này nên giải quyết như thế nào cho êm thấm, nếu cứ như vậy chắc chắn sẽ không xong.

Thời điểm Kê Thịnh tới, xa xa đã thấy Phong Cẩm Thành ngồi ở đó trầm mặc, mặc dù ở trên mặt mang vẻ mệt mỏi, nhưng dáng vẻ của Phong Cẩm

Thành bây giờ vẫn đẹp như một bức tượng tuyệt tác vậy, Phong Cẩm Thành là con rể của hắn, chuyện này khiến hắn rất hài lòng, nhưng hắn thật sự không hiểu vợ chồng son sao lại thành ra thế này, rõ ràng nhìn hai người rất tốt nhưng sóng gió lại không ngừng kéo đến, Kê Thanh nằm viện hai ngày, là hắn nhận được điện thoại của con gái nên mới biết được, nghe giọng của Tiểu Thanh trong điện thoại, hắn có thể cảm thấy chuyện này rất nghiêm trọng.

Trông thấy Kê Thịnh, Phong Cẩm Thành có chút ngạc nhiên, sau khi ngạc nhiên hắn liền ý thức được nguy cơ :" Ba, sao ba lại đến đây?"

Kê Thịnh nhăn mặt nhíu mày :" Kê Thanh nằm viện, xảy ra chuyện lớn như vậy, tại sao còn gạt ba, nếu không phải Tiểu Thanh gọi điện thoại cho ba, ba cũng còn không biết? Tại sao lại nằm viện, đây là khoa sản, là bệnh gì?"

Đối mặt với chuỗi câu hỏi liên tiếp của cha vợ, Phong Cẩm Thành nhất thời nghẹn lời, vừa định giải thích thì tiếng nói ở trong phòng bệnh bỗng nhiên vang lên, Kê Thanh đang tựa người vào khung cửa nói :" Ba, mời ba vào." Giọng nói vẫn có chút khàn khàn.

Kê Thịnh hoảng hốt, vội vàng bước đến đỡ lấy con gái :" Mới có vài ngày sao lại thành ra như vậy chứ. . ." Phong Cẩm Thành chỉ có thể trơ mắt nhìn hai cha con tiến vào phòng bệnh, Phong Cẩm Thành rất rõ ràng, bản thân mình cũng không có khả năng ngăn cản cha vợ, hơn nữa nếu Kê Thanh đã gọi cha vợ đến, hắn đã biết toàn bộ mọi chuyện đã không còn cứu vãn được nữa.

Thời điểm Kê Thịnh đi ra, Phong Cẩm Thành giật mình khóe miệng không nói nên lời, chỉ gọi lên một tiếng :" Ba. . ."

Kê Thịnh nhìn hắn thật lâu rồi nói :" Từ nhỏ đến lớn Tiểu Thanh chưa bao giờ cầu xin ba điều gì, nhưng lần này con bé lại cầu xin ba. . ."

Phong Cẩm Thành ngây người, chậm rãi từng chữ từng chữ một hỏi :" Vợ con cầu xin ba chuyện gì?"

Kê Thịnh thở dài nói :" Ba không biết hai con đã xảy ra vấn đề gì? Một chữ Tiểu Thanh cũng không nói ra, chắc con cũng có thể nhìn thấy, con bé cũng đã rất mệt mỏi, rất là mệt mỏi, ba không đành lòng đứng nhìn, ba rất đau lòng. . ."

Sau khi Kê Thịnh đi rồi, Phong Cẩm Thành ngồi đó thật lâu, mới bước vào phòng bệnh, thời điểm hắn đi vào Kê Thanh đang ngồi ở trên giường nhìn hắn, Phong Cẩm Thành bước lại gần, đứng ở bên giường nhìn cô thật lâu, sau mới mở miệng nói :" Nếu em cứ muốn chọn cách ly hôn, dù muốn dù không anh cũng đành phải chấp thuận, nhưng Tiểu Tuyết không thể để em mang đi."

Khi Phong Cẩm Thành nói ra những lời này, hắn cũng không hề chớp mắt, chỉ nhìn chằm chằm Kê Thanh, trong lòng lóe ra một tia hy vọng, đây cũng là lợi thế cuối cùng của hắn.

Kê Thanh rất bình tĩnh, bình tĩnh đến dị thường một chút phập phồng cũng không có, chỉ hơi gật đầu, bàn tay nhẹ nhàng đặt lên bụng của mình, chậm rãi nói :" Vậy em muốn đứa nhỏ này."

Phong Cẩm Thành bỗng nhiên cảm thấy trong lòng vừa chua xót vừa đau khổ, hai ngày trôi qua, câu đầu tiên Kê Thanh nói với hắn chính là như vậy, thật sự là hết sức châm chọc...

Bạn đang đọc truyện *Bá Yêu Mưu Tình* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Ads Hai ngày sau, Kê Thanh xuất viện, về phần chỗ ở thì trước khi mẹ Kê Thanh mất có để lại cho cô một căn nhà, tuy là có chút cũ kỹ nhưng cũng không đến nỗi tệ, dọn dẹp một chút là có thể ở được, Kê Thanh bàn bạc với cha của cô, hai cha con đồng ý cùng nhau chuyển qua đó ở, với lại căn nhà mà cha đang ở dù sao cũng là nhà Phong Cẩm Thành mua, Kê Thanh cũng không muốn sau khi ly hôn mà còn phải dây dưa với Phong Cẩm Thành, sau khi cô nói những lời này Phong Cẩm Thành nghe xong cũng không tức giận, chỉ lạnh lùng cười mà nói :" Dù cho em có sống ở ngoài vỉa hè anh cũng không quan tâm, nhưng đừng đ con anh phải chịu thiệt thòi."

Kê Thanh bị hắn chọc tức, nhất thời không biết nên nói gì, căn bản hắn là người đàn ông không nói lý, thật sự chuyện ly hôn của hai người nhanh như vậy đã giải quyết xong, chuyện này Kê Thanh chưa hề nghĩ tới .

Cô không biết cha của cô đã nói gì, nhưng từ sau ngày đó trở đi chuyện hôn nhân của hai người coi như đã chấm dứt, hôn nhân của cô với Phong Cẩm Thành từ lúc bắt đầu đã không vững vàng không có nền tảng, thì làm sao có thể mong ước có kết quả tốt đẹp cùng viên mãn chứ, có lẽ đây cũng được coi là một kết thúc tốt đẹp rồi, dù sao hai người cũng không cần phải đến tòa án để giải quyết.

Kê Thanh trở về căn nhà thuê ở trong nội thành, còn có Kê Thịnh đi cùng, tuy rằng ông không biết lý do vì sao mà con gái và con rể lại thành ra như vậy, nhưng Kê Thịnh vẫn đứng trên lập trường của con gái mà suy nghĩ, từ trước đến nay hắn nợ con gái nhiều quá, hắn nghĩ về sau nên để cho cô tự chọn lựa cuộc sống cho riêng mình, muốn như thế nào hắn cũng sẽ đồng ý.

Lúc Phong Cẩm Thành về đến nhà, vừa bước vào cửa đã thấy hành lý của cô xếp gọn gàng ở góc cửa, Kê Thanh đang nhàn nhã ngồi ở bên cửa sổ đọc

sách, trong phòng trống trải im lặng, ánh nắng chiếu vào người cô, nhìn qua thấy cô có chút gầy và tiều tụy.

Kê Thanh ngẩng đầu, buông cuốn sách trong tay ra :" Hôm nay anh có rảnh phải không, chúng ta hãy đi ra làm thủ tục ly hôn đi!"

Phong Cẩm Thành nhíu mắt, đi đến trước mặt của Kê Thanh sau đó ngồi xổm xuống, nhìn cô thật lâu, rồi cúi đầu nói :" Kê Thanh, em nhất định phải ly hôn với anh sao?"

Kê Thanh cụp mắt xuống nhìn hắn, ánh mặt trời xuyên thấu qua màn che, chiếu vào trên mặt và toàn thân của hắn, bóng dáng của hắn dưới ánh nắng mặt trời càng nổi bật lên nét tuấn tú trẻ tuổi, hình ảnh bây giờ của hắn cũng giống với lần đầu tiên Kê Thanh trông thấy hắn vậy.

Yêu người đàn ông này lâu như vậy, cũng nhiều năm trôi qua , nhưng cô cũng không cảm thấy chán, hiện tại cô cảm thấy lòng mình vẫn giống như trước kia không tự chủ được mà rung động. . .

Kê Thanh nhẹ nhàng gật đầu, một tia hy vọng cuối cùng trong mắt của Phong Cẩm Thành liền bị dập tắt, hắn chậm rãi đứng lên, trên mặt khôi phục lại vẻ lạnh lùng xa cách, lấy ở trong cặp ra một tờ giấy màu xanh lá đưa cho Kê Thanh:" Không cần phiền phức như vậy đâu, đây chính là điều mà em hằng mong muốn."

Kê Thanh sửng sốt cầm lấy tờ giấy màu xanh ở trong tay, mấy chữ "chứng nhận ly hôn" đập vào mắt cô chút nhức mắt, cô không khỏi cười khổ, cuối cùng chuyện hai người ly hôn cô không cần đi cũng có thể làm xong thủ tục, Kê Thanh bỗng nhiên ngẩng đầu: " Tiểu tuyết . . ."

Phong Cẩm Thành lạnh lùng cười :" Không phải em đã nói mọi chuyện đều phải được phân chia một cách rõ ràng sao, loại tình thương của người mẹ này không cần em phải bố thí đâu . . ."

Mắt của Phong Cẩm Thành dừng lại trên bụng của cô một chút, sau đó xoay người bước ra cửa, vừa mở cửa đã nhìn thấy đống hành lý của cô xếp ở đó, hắn đi ra ngoài không tự chủ dùng sức đóng cánh cửa lại, "rầm" một tiếng thật lớn vang lên.

Kê Thanh không khỏi cười khổ, ly hôn rồi mà vẫn còn chịu đựng những loại chuyện này, mối quan hệ giữa cô cùng Phong Cẩm Thành vĩnh viễn cũng không thể cải thiện trở nên tốt hơn, sau khi kết hôn và sau khi ly hôn tình hình cũng không hề thay đổi, Kê Thanh cầm lấy giấy chứng nhận ly hôn mà ngẩn người thật lâu.

Mùa đông năm nay vừa lạnh vừa kéo dài hơn so với những năm trước, cuối cùng cũng trôi qua, đến tháng tư thời tiết cũng trở nên ấm áp, cô thể Kê Thanh cũng vì vậy mà hoàn toàn khôi phục lại, hơn nữa đứa nhỏ ở trong bụng cũng rất ngoan, lần này cô không bị ốm nghén như lần mang thai Tiểu Tuyết, khẩu vị của Kê Thanh cũng rất tốt.

Kê Thanh nhìn mấy món ăn màu xanh ở trên bàn, sau khi quan sát thật lâu nghi hoặc hỏi :" Đây là cái gì, sao nhìn giống mộc nhĩ vậy ?"

Tiêu Bác Nhã đứng đối diện nói :" Đây là rau chân vịt, ở ngoài đồng ruộng có rất nhiều, giá trị dinh dưỡng rất cao, hơn nữa rất có lợi cho phụ nữ mang thai."

Kê Thanh nếm thử một miếng, cảm thấy món ăn này có một loại hương vị hết sức ngon miệng cùng một cảm giác khoan khoái.

Tiêu Bác Nhã quan sát cô, đồng thời hỏi :" Sao ? Có hợp khẩu vị không ?"

Kê Thanh gật gật đầu. Đúng là thời tiết tháng tư thật ấm áp, nơi này rất xa nội thành, phong cảnh cũng không tệ không khí lại rất yên tĩnh và trong lành hơn so với thành phố ồn ào kia, nơi này giống như một loại hình khu du lịch sinh thái vậy, có thể đến đây nghỉ ngơi, dưỡng thần đều rất tốt, tuy là nơi này rất xa nội thành nhưng cũng có rất nhiều người đến đây ngắm cảnh cùng hít thở không khí trong lành .

Lúc bọn họ mới đến đây, gần cổng ra vào đã có rất nhiều xe đã đến trước, xe đậu khắp cổng ra vào, trong đó phần lớn đều là xe đắt tiền, những người có tiền đều thích đến nhưng nơi yên tĩnh như chỗ này, muốn được thưởng thức những món ăn rau dại thanh đạm hưởng thụ cuộc sống yên bình, còn người nghèo thì nằm mơ cũng luôn nghĩ đến cuộc sống xa hoa ồn ào, đây chính là con người, lúc nào cũng chạy theo những gì tương phản mà mình chưa thỏa mãn.

Tiêu Bác Nhã đưa cho cô một chén canh rau, để vào tay của cô :" Nghĩ cái gì vậy? Sao sắc mặt lại khó coi thế."

Kê Thanh mỉm cười mà nói :" Em đang nghĩ đến một bộ phim mà trước đây em đã từng xem, nội dung trong đó là người giàu có thì lại muốn sống một cuộc sống bình dị nếm thử những món ăn thanh đạm, còn người nghèo thì ngược lại muốn có được một cuộc sống xa hoa, nhưng khi hai người đó hoán đổi cho nhau thì lại phát hiện chính mình lại không thích ứng được với cuộc sống đó."

Nghe xong Tiêu Bác Nhã không khỏi cười to, ánh mắt của hắn dừng lại ở trên mặt cô, có mấy sợi tóc nghịch ngợm bị gió nhẹ thổi, phất phơ ngay bên đôi má của cô, khiến lòng bàn tay của hắn có chút ngứa ngáy, ngón tay theo bản năng giật giật, hai mắt như sáng lên :" Nói đến phim ảnh làm anh nhớ đến một chuyện, mấy bữa trước anh có giúp một nữ diễn viên thắng kiện, cô ấy có mời anh đến tham dự buổi tiệc của cô ấy, muốn em cùng đi với anh, em thấy sao? Có thể giúp học trưởng việc này được không!"

Kê Thanh nhìn hắn mỉm cười mà nói :" Anh đường đường là một luật sư nổi tiếng mà cũng thiếu bạn gái sao?"

"Thiếu chứ." Tiêu Bác Nhã rất thành thật mà trả lời :" Em có biết là vất vả lắm anh mới tìm được chỗ này, còn đưa em đến đây ngắm cảnh thưởng thức những món ăn đặc sản này, em cũng đừng có cự tuyệt anh nhé, làm như vậy rất là thất lễ đó !"

Bình thường Tiêu Bác Nhã đứng trên cương vị của một luật sư, trước toà án thì lại rất bình tĩnh cơ trí trật tự rõ ràng thật sự không hài hước giống như bây giờ, nhưng cũng phải công nhận cách thể hiện ngôn ngữ của hắn rất tốt, không hề gây áp lực cho người nghe, khi cô ở cùng một chỗ với hắn Kê Thanh cảm thấy thoải mái.

Giữa hai người chỉ là tình cảm bạn bè, đương nhiên Tiêu Bác Nhã cũng không mấy hài lòng, hắn trăm phương nghìn kế muốn kéo cô vào cuộc sống của hắn, nhưng nguyên nhân Kê Thanh bài xích hắn chính là còn nghĩ đến Phong Cẩm Thành, nhìn cuộc hôn nhân của hai người trong sóng gió không mấy tình nguyện mà phải tách ra, huống chi trong bụng của cô còn mang thai đứa nhỏ.

Kê Thanh trong nháy mắt u buồn, phía sau đột nhiên truyền đến một giọng nữ rất quen thuộc :" Kê . . . Thanh, thật sự là cô, còn tưởng mình nhìn lầm nữa chứ?" Kê Thanh quay đầu nhìn về phía, Quyên Tử cùng Tả Hoành đã bước tới.

Quyên Tử cùng Tả Hoành thật sự không nghĩ sẽ gặp Kê Thanh ở đây, hai năm cô bỏ đi Cẩm Thành phải chịu khổ, bọn họ ở một bên trông thấy cũng sốt ruột thay cho hắn, khó khăn lắm con gái và vợ cũng đã trở về, nay đột nhiên hai người lại ly hôn, có lẽ người nào không biết chứ, nhưng bọn họ thì lại rất rõ ràng, Cẩm Thành căn bản là không bỏ xuống được.

Tình ca thì không biết, từ ngữ để an ủi khuyên can tìm khắp cũng không tìm được từ nào, chỉ có thể thay nhau cùng Cẩm Thành uống rượu, chuyện này chỉ có mượn rượu gải sầu thôi.

Hôm nay Tả Hoành sắp xếp công việc để đưa vợ đi thay đổi không khí, vừa vào đã thấy vợ nói trông thấy người quen, muốn đi chào hỏi một chút. Thật sự ngay từ đầu Quyên Tử cũng không phát hiện bóng lưng này là của Kê Thanh, chỉ là xa xa thoáng trông thấy Tiêu Bác Nhã.

Quyên Tử cùng Tiêu Bác Nhã cũng có mấy lần hợp tác, nếu gặp mặt mà không chào hỏi thì thật thất lễ, bởi vậy cô mới lôi Tả Hoành đến đây, căn bản cũng không để ý tới sắc mặt của Tả Hoành đột nhiên khó coi, người đàn ông nào lại gần Quyên Tử trong vòng 2m hắn đều xem là tình địch cả, nhưng Quyên Tử đều mặc kệ hắn, dù sao hắn cũng hay ghen bóng gió như vậy, nếu hắn dám phá hư công việc của cô, thì cô sẽ không để yên cho hắn đâu.

Hai người đến gần, Quyên Tử lại phát hiện, người đang ngồi đối diện với Tiêu Bác Nhã là một người phụ nữ, sao lại như thế chứ ? Sở dĩ Quyên Tử nhất định phải qua đây chào hỏi trừ bỏ lễ phép ra cô còn có một chút ý đồ trong lòng, Tiêu Bác Nhã là người đàn ông kim cương độc thân nổi tiếng trong nội thành, hơn nữa cuộc sống sinh hoạt của hắn thật sự là nghiêm túc đến quá đáng, cô chưa từng thấy qua bên cạnh hắn sẽ có phụ nữ, bởi vậy cô thật sự rất tò mò về người bạn gái này của Tiêu Bác Nhã, cô lại gần chút mới phát hiện Tiêu Bác Nhã đang ngồi đối diện với vợ của Phong Cẩm Thành.

Kê Thanh đứng lên miệng tươi cười chào hỏi :" Quyên Tử, đã lâu không gặp ." Ánh mắt của cô liền lướt qua Tả Hoành đang đứng bên cạnh Quyên Tử, Kê Thanh trầm mặc.

Phong Cẩm Thành đối với mấy người bạn này còn thân hơn cả anh em ruột nữa, hơn nữa bốn người đều có một tật xấu giống nhau, bất luận là thị phi trắng đen đúng hay sai cũng sẽ bênh vực cho bạn của mình, mặc dù hiện tại cô đã cùng Phong Cẩm Thành ly hôn, nhưng khi trông thấy cô cùng Tiêu Bác Nhã ở chung một chỗ, thì trong mắt của những người bạn này chắc chắn sẽ không thoải mái vui vẻ .

Kê Thanh đoán quả không sai, hiện tại Tả Hoành chính là không thoải mái chút nào, ngay từ đầu là vì ghen với Tiêu Bác Nhã, nhưng bây giờ thì là vì Kê Thanh.

Trong lời nói của Tả Hoành, thì người phụ nữ này thật sự là người vô lương tâm, mới vừa ly hôn được vài ngày đã vui vẻ đi hẹn hò với người đàn ông khác, còn Cẩm Thành thì ngược lại xa sút trầm trọng, bởi vậy khi trông thấy Kê Thanh như vậy thì trong lòng hắn không thể nào không thay bạn bất bình được.

Tiêu Bác Nhã đứng dậy, rất có phong độ nói :" Trần tiểu thư, cục trưởng Tạ, hai người cũng đến đây cùng cơm sao, thật trùng hợp."

Tả Hoành bước lại gần vợ của hắn, đưa tay bắt lấy tay của Tiêu Bác Nhã, sau đó vội vàng buông ra, ánh mắt chuyển qua nhìn Kê Thanh mà nói :" Thật là trùng hợp, nơi đây là một địa điểm dã ngoại yên tĩnh, rất thích hợp để nói chuyện tình cảm, hơn nữa tôi cảm thấy hoa cỏ cùng cây cối ở đây có vẻ cao và sum xuê hơn ở những nơi khác đó, vừa rồi lúc tôi mới tới trông thấy bên kia có một cái cây , mới có mấy tháng không nhìn đến mà giờ nhánh cây ấy đã vươn cao vươn ra ngoài tường . . . . ." Hắn còn chưa nói dứt lời, đã bị Quyên Tử lặng lẽ nhéo cho một cái.

Quyên Tử nghiêng đầu trừng mắt hắn một cái, không khỏi buồn cười, sợ Kê Thanh xấu hổ, sau khi chào hỏi qua loa liền kéo Tả Hoành đi, sau khi Tả Hoành ngồi xuống ghế liền lấy di động ra gọi điện thoại :" Cẩm Thành, cậu hãy nhìn vợ của cậu mà xem, với Tiêu Bác Nhã ở cùng một nơi, nói nói cười cười rất vui vẻ, tôi nhìn thấy một màn như vậy cũng thấy đau lòng cho cậu, cho dù lời nói của tôi nói là vô ích, nhưng nếu cậu còn tỉnh táo thì hãy suy nghĩ theo cách của tôi mà làm đi! Để đến khi thấy vợ của mình thành vợ của người khác, đến khi đó tất cả đều đã muộn rồi, tôi chân thành khuyên cậu một câu, đối phó với người phụ nữ hồ ly quỷ kế đầy bụng này, không nên nhân nhượng, nếu là tôi thì tôi sẽ trực tiếp lôi vợ về nhà, sau đó đóng cửa lại mà từ từ dạy dỗ lại. . ." Còn chưa nói dứt lời, đã bị quát một tiếng :"Ai . . .Ui. . . Bà xã, sao em lại nhéo anh vậy ?"

Tả Hoành vội vàng nói tạm biệt với Phong Cẩm Thành, buông di động ra, hai tay chà xát vào hai đùi của mình, hắn ghét vợ hắn rat ay ác độc, lúc nhéo hắn đều nhéo nhằm ngay chỗ eo mà ra tay, hơn nữa không hề lưu tình, lần này nhéo còn là rất đau.

Đôi mắt to của Quyên Tử chớp chớp, tiến đến bên cạnh lỗ tai của Tả Hoành, nhẹ nhàng cắn vào lỗ tai của hắn, sau đó thổi một hơi vào tai của hắn mà nói :" Ông xã, anh thật là có bản lãnh đàn ông! Một lát nữa về nhà, em sẽ để cho anh dạy dỗ lại em một chút nhé?"

Tả Hoành đầu tiên là cảm thấy xương cốt đau nhức kế tiếp là run rẩy, hắn vội vàng ôm lấy vợ của hắn sau đó hôn một cái :" He he, bà xã ơi, anh chính là tốt bụng muốn giúp bạn thôi, chứ thật sự đâu có liên quan đến hai chúng ta đâu, với lại bà xã của anh bé nhỏ ôn nhu dịu dàng và hiểu chuyện như vậy, làm sao anh có thể dạy dỗ em chứ, đúng không. . ."

Bạn đang đọc truyện *Bá Yêu Mưu Tình* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Ads Phong Cẩm Thành cảm thấy bản thân thực buồn cười, vợ anh cùng người đàn ông khác cười nói ngọt ngào tạm biệt nhau, mà anh chỉ có thể tránh ở góc khuất đứng nhìn, đây không phải là kết quả anh muốn.

Lúc trước sở dĩ đồng ý ly hôn, không phải thật sự muốn chắp tay nhường vợ anh cho người khác, là bởi vì biết, nếu anh cứ cương quyết thì cũng không cứu giúp được gì, vợ anh đã quyết tâm liều lĩnh đến cùng, làm anh xử lý chuyện này không khỏi tự giác cẩn thận hơn, dù sao anh còn phải chú ý đến đứa nhỏ trong bụng vợ, hơn nữa giữa bọn họ cần có thời gian đ dịu xuống.

Thời đim ở bệnh viện Phong Cẩm Thành đã suy nghĩ rõ ràng, lúc đó vợ anh khẳng định là quá tức giận mà nói thế, giữa cô và Tiêu Bác Nhã, nếu có cái gì, cũng sẽ không chờ tới bây giờ.

Mặc dù trong lòng Phong Cẩm Thành có cả một hũ dấm chua lè, nhưng không thể không thừa nhận, Tiêu Bác Nhã thực sự có ý đối với vợ anh, trong lý trí, anh biết vợ sẽ không mang theo con của anh mà gả cho Tiêu Bác Nhã, nhưng trong lòng sốt ruột như bị cào xé, hơn nữa khi nhận được điện thoại của Tả Hoành, Phong Cẩm Thành ngay cả hội nghị quan trọng nhất cũng không thèm mở, trực tiếp giao cho phó tổng, chạy đi, ở trong góc của tiểu khu, e dè lén lút gần nửa ngày, mắt nhìn đã gần bốn giờ, mới thấy xe Tiêu Bác Nhã chạy tiến vào.

Anh nhìn Tiêu Bác Nhã lưu luyến không rời nói lời tạm biệt với vợ anh, theo như góc độ quan sát bên ngoài, ai cũng sẽ nghĩ đây là một đôi người yêu, nhưng trong mắt Phong Cẩm Thành, vừa chối mắt lại gai tâm.

Kê Thanh xoay người lên tầng, Phong Cẩm Thành đi theo đuôi, cửa thang máy còn chưa đóng đã bị Phong Cẩm Thành bước nhanh tới đưa tay ngăn, thấy anh, Kê Thanh cũng không quá ngoài ý muốn, hành vi của người đàn ông này gần đây có chút thất thường, cũng đã li hôn rồi, anh vẫn lấy danh nghĩa đến thăm con trai, luôn tới đây, sau đó không chịu đi.

Kê Thanh có lúc rất buồn bực, anh như thế nào cũng khẳng định là con trai, cứ mở miệng là kêu con trai, hình thức chung sống của hai người hiện nay có vài phần kì quái, Kê Thanh rất nhanh phát hiện, nếu Phong Cẩm Thành hạ quyết tâm làm mặt dày ăn vạ, cô căn bản không còn cách nào.

Phong Cẩm Thành vào thang máy, không khí lưu chuyển, nhìn đèn chỉ thị thang máy không ngừng nhấp nháy thay đổi, cho đến khi đinh một tiếng đến tầng, Kê Thanh mới nhấc nửa chân muốn đi ra, đã bị Phong Cẩm Thành chuẩn xác nắm lấy cổ tay, anh xoay người ngăn trước cửa thang máy, thân thể khom xuống tới gần Kê Thanh, dựa vào rất gần, gần đến mức Kê Thanh cảm thấy không ổn, vừa vặn phía sau là vách tường kim loại bóng loáng, cô căn bản không có khả năng lùi về đằng sau.

Phong Cẩm Thành hơi cúi đầu, hơi thở bá đạo vô cùng quen thuộc đập vào mặt: "Phụ nữ có thai chạy linh tinh có bao nhiêu nguy hiểm, anh nghĩ em nên biết chứ! Huống hồ lại còn đi hẹn, anh hy vọng, ít nhất trong thời gian mang con trai của anh, nên thận trọng một chút."

Giọng nói Phong Cẩm Thành cực lực áp chế tức giận, bởi vậy nghe qua có chút trầm thấp hung ác nham hiểm, Kê Thanh lại nhịn không được nở nụ cười, có chút châm chọc nói: "Phong Cẩm Thành, để tôi nhắc anh, chúng ta đã ly hôn, ly hôn đại biểu cho cái gì? Không cần tôi phải thừa lời giải thích cho anh chứ! Đừng nói tôi ra ngoài đi hẹn, chính là lên giường cùng người đàn ông khác, anh cũng không thể xen vào? Về phần con anh, thằng bé họ kê, hoặc sau này có khả năng mang họ khác, nhưng vĩnh viễn sẽ không mang họ Phong."

Kê Thanh nói xong, đẩy anh ra, đi ra ngoài, mở cửa, vào nhà, cạch một tiếng đóng sầm cửa lớn. Phong Cẩm Thành tức đến não ong ong trong đầu, trước kia chưa bao giờ biết vợ anh nói chuyện có thể làm anh tức chết thế này, giống như biết được điểm yếu của anh ở đâu, cái miệng nhỏ phun từng câu, từng chữ giống như dao nhọn vậy, từng nhát trúng chỗ yếu, làm anh tức đến mạch máu như muốn vỡ, nhưng lại không thể làm gì được cô.

Phong Cẩm Thành bỗng nhiên cảm thấy, có lẽ vợ anh mới là người thực sự khó chơi, chủ kiến mà đã quyết thì cứng mềm cũng không ăn, một lòng một dạ muốn cắt đứt quan hệ với anh, hận không thể từ nay về sau cả đời không còn liên quan đến nhau.

Phong Cẩm Thành tức hơn nửa ngày, ngẩng đầu nhìn hai cánh cửa lớn bị đóng chặt cách đó không xa, hơi bình phục cảm xúc một chút, đi tới, lấy ra chìa khóa, mở cửa, vào nhà.

Kê Thanh ngồi trên sô pha phòng khách, trong tay hí hoáy thêu chữ thập, từng mũi kim còn thật sự rất nghiêm túc, nghe thấy tiếng mở cửa, cũng không có ngẩng đầu, đối với chuyện Phong Cẩm Thành không mời mà vào trước nay, đã tập mãi thành thói quen.

Kê Thanh thêu xong một chữ thọ, ngẩng đầu mới phát hiện Phong Cẩm Thành đang nhìn chằm chằm cô, không hề chớp mắt, nhìn đến làm Kê Thanh rợn cả tóc gáy, nghiêng đầu nhìn đồng hồ, đã 5 giờ rưỡi, cô đứng lên, đứng lên có chút đột ngột, liền cảm thấy đầu ong một cái, trước mắt bỗng biến thành màu đen, cô lắc lư, liền được một đôi tay kiên cố quen thuộc đỡ lấy, mới đứng lại, nhắm mắt đợi trong chốc lát.

Tỉnh ra mới phát hiện, bản thân đang bị Phong Cẩm Thành dùng một tư thế vô cùng mờ ám ôm trong ngực, anh cúi đầu, nhíu mày nhìn cô: "Sao còn bị tụt

huyết áp, mấy hôm trước không phải đã đỡ rồi sao?"

Kê Thanh giãy khỏi anh: "Tụt huyết áp đều nặng hơn so với bệnh tiểu đường, bác sĩ nói là phản ứng bình thường khi mang thai, không cần thiết phải ngạc nhiên." Vừa nói, vừa đi tới phòng bếp, Phong Cẩm Thành nhắm mắt theo đuôi cô, nếu rơi vào trong mắt người ngoài, sẽ không khỏi hoài nghi đường đường là Phong thiếu cũng thật có dáng người hầu nhỏ mà.

Kê Thanh từ trên tủ bát lấy ra nồi đặt lên bếp, mở tủ lạnh, vừa muốn ngồi xuống lấy canh gà nấu mì, đã bị Phong Cẩm Thành giữ lại: "Lấy cái gì? Để anh." Kê Thanh sửng sốt một chút: "Ngăn dưới cùng có canh gà, tôi đói bụng, muốn nấu chút mì ăn."

Phong Cẩm Thành lại nhíu mày: "Em dùng thứ đó đối phó với con anh sao, cha đâu, sao hôm nay không thấy cha?" Kê Thanh nhìn anh, hơn nửa ngày nói ra một câu: "Phong Cẩm Thành, chúng ta đã thật sự ly hôn rồi!" Cơ thể Phong Cẩm Thành không tự chủ được hơi cứng lại: "Em muốn nói gì?"

Kê Thanh gật gật đầu: "Tôi nghĩ nên nói là cha tôi, anh gọi thân thiết như vậy, dễ khiến người khác hiểu lầm..." "Hiểu lầm?" Mắt Phong Cẩm Thành hơi híp lại, ngũ tạng lục phủ như bị ngâm trong nước chua: "Ai hiểu lầm? Tiêu Bác Nhã? Kê Thanh, em đã sớm qua cái thời tình yêu liều lĩnh rồi, anh thấy, ít nhất em nên tự hiểu lấy mình, Tiêu Bác Nhã không tồi, nhưng Tiêu gia cũng không phải gia đình bình thường, mặc dù hai người tình chàng ý thiếp, hứa hẹn chung thân, nhưng chẳng lẽ Tiêu gia sẽ nhận một người phụ nữ đã từng kết hôn lại còn mang con như em, kết quả của chuyện này đã có thể thấy, em không biết, hành vi hiện giờ của em có chút phí công buồn cười hay sao?"

Phong Cẩm Thành nói một tràng, nghe qua thật giống lời khuyên nhủ tận tình xuất phát từ ý tốt, cho dù là ai cũng sẽ không nghi ngờ anh có cái gì không chính đáng. Nhưng đối với sự hiểu biết về anh của Kê Thanh, người đàn ông này tuyệt đối không lương thiện như thế, hơn nữa, Kê Thanh cũng đã học được cách đối phó với Phong Cẩm Thành, cũng trong quá trình đối phó ấy, tìm được sự thích thú khi trả thù.

Kê Thanh chớp chớp mắt, phun ra một câu: "Đây là chuyện của tôi, liên quan gì đến anh?" Trong nháy mắt làm Phong Cẩm Thành hận không thể phun ra ba lít máu.

Phong Cẩm Thành ở trong lòng phun nhổ vài lần, mới thoáng bình ổn cảm xúc đang quay cuồng, nếu cứ tiếp tục thế này, anh thực sự có khả năng bị vợ làm tức chết.

Sau khi biết cha vợ ra ngoài ăn cơm cùng mấy chiến hữu cũ, Phong Cẩm Thành lấy cớ không thể để tài nấu nướng của Kê Thanh làm độc hại con của anh, tự mình cầm dao, làm một bữa tiệc lớn sắc vị hương dinh dưỡng đủ cả, nuôi một lớn một nhỏ.

Ăn cơm xong, Phong Cẩm Thành thu dọn bát đũa, khi từ phòng bếp đi ra, mang theo một đĩa táo đã cắt vỏ, đặt trước mặt Kê Thanh, bản thân ngồi một bên xem ti vi cùng Kê Thanh, một chút ý tứ phải đi cũng không có.

Hai người đều không nói chuyện, chỉ có thanh âm đứt quãng truyền ra từ trong ti vi, dưới ngọn đèn ấm áp, tạo nên một bầu không khí hết sức bình thản hài hòa, bầu không khí như vậy, trong cuộc sống hôn nhân của họ rất ít ỏi, nhưng hôm nay lại dường như thật dễ dàng...

Kê Thanh hơi nghiêng người, khóe mắt không tự chủ được dừng trên người Phong Cẩm Thành, hôm nay anh tới đây rõ ràng thực vội, thậm chí chưa kịp thay bộ tây trang trên người, bình thường ở ngoài công ty Phong Cẩm thành mặc rất hưu nhàn, màu trắng pha vàng rất chọn người, hơn nữa còn là đàn ông, Phong Cẩm Thành lại có thể mặc tạo thành một phong cách tao nhã như vậy, thực làm người ta kinh diễm.

Chẳng qua, quần áo đa số của anh đều là xám hoặc đen, phối với caravat thích hợp, nhìn qua áo mũ chỉnh tề, hôm nay anh mặc trên người chính là một bộ tây trang màu xám bạc, cởi ra áo khoác, caravat cũng không đeo, cổ áo sơ mi đen tản ra, cúc áo thủy tinh lấp lánh dưới ánh đèn.

Anh nghiêng người ngồi trên sô pha, tư thái tự tại lại thanh thản, mắt nhìn chằm chằm ti vi, lông mày tuấn tú thỉnh thoảng nhăn lại, cho thấy đối với chương trình trên ti vi vô cùng không hứng thú, không giống như trước kia, trực tiếp phê bình hoặc là tắt tivi đi.

Kê Thanh không cho rằng tính cách từ gốc rễ của một người có thể thay đổi dược, nhưng từ sau khi ly hôn Phong Cẩm Thành lại thực sự thay đổi, trở thành một người đàn ông cô không biết, mặc dù vẫn không dịu dàng, nhưng lại học được cách tôn trọng và săn sóc...

"Cuối tuần chúng ta tới biệt thự ngoại ô ở hai ngày đi! Hôm qua Tiểu Tuyết nói với anh nó muốn mẹ." Phong Cẩm Thành ra vẻ tùy ý nói một câu, Kê Thanh đột nhiên cảnh giác, trong nháy mắt lại thay bằng một mảnh mềm mại chua xót, được một lúc lâu mới hơi gật đầu một cái.

Trong mắt Phong Cẩm Thành chợt lóe lên ánh sáng, buồn cười phát hiện, một giây vừa rồi kia, anh thế nhưng có chút khẩn trương, cũng may tâm vợ anh vẫn mềm, không bỏ được đứa nhỏ, lấy con gái làm cái cớ, quả thật thử trăm lần đều linh nghiệm, nhưng con gái cũng không thể giải quyết được gốc rễ vấn đề giữa bọn họ.

Phong Cẩm Thành thở dài trong lòng, ánh mắt lặng lẽ dừng trên người vợ, bởi vì mang thai, nên có chút đẫy đà hơn, khuôn mặt nhỏ nhắn mịn màng ở dưới ánh đèn, giống như có một loại mẫu tính thản nhiên tỏa ra, xinh đẹp mà tươi sáng.

Tay anh không khỏi ngứa ngáy, thật muốn ôm cô vào lòng, hôn nhẹ, sờ nắn, nhưng... Nắm tay Phong Cẩm Thành lại chậm rãi buông ra, không khỏi âm thầm cười khổ, bản thân có phải hay không tự ngược không thể sống, nhưng mà Tiêu Bác Nhã...

Sắc mặt Phong Cẩm Thành âm trầm, giống như có hạt cát ở trong mắt làm người ta khó chịu, mà từ một giây kia, khi Tiêu Bác Nhã từ cửa yến hội nhẹ nhàng đỡ lấy cái eo nhỏ của vợ anh đi vào, Phong Cẩm Thành bỗng nhiên phát hiện, Tiêu Bác Nhã sao có thể chỉ là một hạt cát, mà chính là một cây gai cắm trong lòng anh, cho dù không nhúc nhích, vẫn đau toàn tâm.

Bạn đang đọc truyện *Bá Yêu Mưu Tình* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Bạn đang đọc truyện *Bá Yêu Mưu Tình* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Ads Đây là nơi mà những người nổi tiếng trong thành phố thường đến đây gặp gỡ, Phong Cẩm Thành cũng hay đến đây, bởi vậy hắn cũng rất quen thuộc với chỗ này, hắn đẩy cách cửa ra liền trông thấy Tiêu Bác Nhã một tay chống gậy golf đứng ở một bên.

Phong Cẩm Thành dùng mắt của mình quan sát Tiêu Bác Nhã, tư thái của hắn cũng khá thong dong, ít ra vẻ bề ngoài cho thấy hắn rất phong độ, cho tới bây Phong Cẩm Thành cũng không nghĩ tới mình lại đi ghen tỵ với một người đàn ông, giờ phút này hắn đột nhiên phát hiện, hắn rất ghen tỵ với Tiêu Bác Nhã, Tiêu Bác Nhã có được đoạn thời gian còn trẻ của vợ hắn, cho dù chuyện này như thế nào hắn cũng không th không đ ý đến.

Tiêu Bác Nhã ngẩng đầu, khách sáo chào hỏi :"Tổng giám đốc Phong, đã lâu không gặp."

Phong Cẩm Thành không cười mà đi vào trong, đứng ở đối diện Tiêu Bác Nhã :"Những lời nói dối trá nên giảm bớt đi, chúng ta nên đi thẳng vào vấn đề chính thôi."

Tiêu Bác Nhã nhíu mày:" Làm một ván được không ?"

Phong Cẩm Thành chau mày, đem áo khoác cởi ra, caravat cũng kéo ra để qua một bên, đưa tay cởi cái nút tay áo, gấp tay áo đến khủy tay, sau đó đưa tay ra hiệu nhân viên phục vụ đến :" Đi lấy gậy golf của tôi đến đây." Nhân viên phục vụ liền đi lấy, Phong Cẩm Thành quay sang nhìn Tiêu Bác Nhã mà nói :"Chúng ta đánh cược một ván đi, có dám hay không?"

Tiêu Bác Nhã nhìn hắn :" Rất vui được phục vụ, nhưng chúng ta đánh cược cái gì đây?"

Phong Cẩm Thành đến gần Tiêu Bác Nhã, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm hắn, rất thong thả mà nói :"Nếu tôi thắng, bắt đầu từ ngày mai, cậu không được tiếp cận Kê Thanh nữa."

Tiêu Bác Nhã xích một tiếng, nở một nụ cười :"Đây là chủ đề của cậu sao?" .Tiêu Bác Nhã tiếp tục nghiền ngẫm mà nói :"Chỉ sợ chuyện này tôi không thể đáp ứng được."

Trong nháy mắt hai mắt của Phong Cẩm Thành liền trở nên sắc bén lạnh nhạt, giống như đang chứa tia hận lạnh thấu xương, hận không thể đem Tiêu Bác Nhã ra xử tội lăng trì.

Tiêu Bác Nhã lại bất vi sở động, khẽ cười lên một tiếng :"Trên căn bản mà nói, tôi quen biết cô ấy trước cậu, thời gian chúng tôi biết nhau cũng lâu hơn cậu, cô ấy vĩnh viễn là đàn em của tôi, cho nên cậu không muốn tôi đến gần cô ấy, chuyện này tôi không thể làm được."

Nhân viên phục vụ đem gậy golf của Phong Cẩm Thành đến, sau khi đưa cho hắn, nhân viên vội vàng lui qua một bên âm thầm lau mồ hôi, nhìn qua phong độ cùng khí thế bừng bừng của hai người này, hắn cảm thấy mình thật bé nhỏ .

Phong Cẩm Thành cười lạnh một tiếng :"Luật sư Tiêu cũng đừng xoi mói từng chữ với tôi nữa, đàn em cái gì chứ, cậu dám nói cậu đối với vợ của tôi không có ý đồ nào khác sao?"

"Vợ của cậu?" Tiêu Bác Nhã không chút yếu thế nhìn hắn :"Tôi nhớ không lầm thì cậu đã ly hôn rồi, nếu tổng giám đốc Phong vẫn chưa rõ ràng về hai chữ ly hôn, thì tôi có thể giải thích rõ ràng vấn đề này với cậu, ly hôn chính là ám chỉ hai vợ chồng thuận tình đã cùng nhau thỏa thuận hoặc dùng phương thức kiện tụng để giải trừ quan hệ hôn nhân, ngưng hẳn quyền lợi cùng nghĩa vụ vợ chồng trên danh nghĩa pháp luật, nói cách khác cho dù hiện tại hai người 'nam cưới nữ gả' cũng sẽ không liên quan đến nhau.

"Nam cưới nữ gả cũng sẽ không liên quan đến nhau. . ." Những lời nói đó đi vào trong đầu của Phong Cẩm Thành, cùng với việc ép hắn nuốt ruồi bọ ,thì hai chuyện này hắn cảm thấy đều ghê tởm giống nhau, đây là tiết mục tuyên chiến khua chiêng múa trống của Tiêu Bác Nhã sao?

Tiêu Bác Nhã mỉm cười, dùng ánh mắt thích thú quan sát biểu tình trên mặt Phong Cẩm Thành, nhìn qua bộ dạng của Phong Cẩm Thành hắn cảm thấy rất hứng thú.

Trong đời của Phong Cẩm Thành hắn chưa bao giờ thấy mình thiếu kiên nhẫn hơn lúc này, mà giờ phút này đây mặc dù biết Tiêu Bác Nhã cố ý công kích hắn, nhưng hắn lại không thể khống chế tức giận cùng nôn nóng trong lòng mình được, nếu bình tĩnh mà xem xét, thì hắn so với Tiêu Bác Nhã cũng không thua kém, hắn cũng đã từng suy nghĩ qua, nếu đem chính mình và Tiêu Bác Nhã để lên bàn cân mà cẩn thận phân tích, thì hắn phát hiện, người đàn ông này mặc dù không bằng hắn nhưng cũng là một thiếu gia lắm tiền, gia thế hiển hách, bề ngoài đẹp trai, năng lực thì phải đợi một chút . . .Nếu Phong Cẩm Thành công bằng và thành thật thì cũng phải công nhận tính tình của người đàn ông này tốt hơn hắn, ôn hòa biết cách săn sóc cho người khác, ngoài ra còn quen biết với vợ của hắn lâu hơn cho nên cũng sẽ hiểu rõ tâm sự của vợ hắn hơn.

Ít ra Tiêu Bác Nhã cũng sẽ biết trong đầu vợ của hắn đang nghĩ và muốn gì? Sau đó chẩn đoán đúng bệnh mà hốt thuốc, qua một thời gian tiếp xúc cùng chữa trị thì người phụ nữ nào mà không động lòng chứ, hơn nữa hiện tại Phong Cẩm Thành cũng không còn nắm giữ Kê Thanh trong lòng bàn tay được nữa.

Thời điểm mới kết hôn , hắn biết rõ Kê Thanh rất yêu hắn, cho nên hắn đối với cô lãnh đạm cùng xem nhẹ những chi tiết nhỏ nhặt này, vậy mà cô cũng không oán trách một tiếng, ngày đó ly hôn Phong Cẩm Thành rất rõ ràng loại yêu thương này có lẽ vẫn còn tồn tại trong lòng của cô, nhưng Phong Cẩm Thành lại không biết cô còn yêu hắn bao nhiêu phần, nếu bên ngoài không có đối thủ thì hắn có thể từ từ tạo dựng lại niềm tin trong lòng của vợ, nhưng không ngờ Tiêu Bác Nhã lại ngồi ở một bên chầu chực như hổ rình mồi vậy, thật sự là không ổn, nếu một ngày nào đó Kê Thanh bỗng nhiên phát hiện được điểm mạnh của Tiêu Bác Nhã, thì chuyện hết tình cảm với Phong Cẩm Thành sẽ là chuyện đương nhiên.

Hắn tuyệt đối sẽ không thể để chuyện này phát sinh, thậm chí nếu có một chút hy vọng hắn cũng nhất định phải tiêu diệt, tâm tư của Phong Cẩm Thành rối như tơ vò, trước đây tự nhận là người đè nén cùng che dấu rất giỏi, nhưng giờ đây đứng trước mặt Tiêu Bác Nhã thì không thể che giấu được, có vẻ như đối thủ đang nhìn thấu tâm tư của hắn vậy.

Tiêu Bác Nhã cảm thấy Phong Cẩm Thành là một người thành công trong sự nghiệp bao nhiêu thì trong tình yêu lại là một tên ngu đần bấy nhiêu, còn nữa hắn và Kê Thanh cũng được coi là trời sinh một đôi, rõ ràng để ý lẫn nhau, nhưng lại bị Phong Cẩm Thành ra tay giật mất, hắn đã bỏ ra bao nhiêu công sức mới được như ý, thấy mình sắp có cơ hội, trong lòng mới vui vẻ chưa được bao lâu thì bị Phong Cẩm Thành đem tình hình hai người đánh vào đáy cốc, bởi vậy bây giờ cho Tiêu Bác Nhã cho hắn mất mặt một chút cũng không sao!

Một bên nhân viên phục vụ đã chuẩn bị xong, Tiêu Bác Nhã nghiêng người, sau đó xoay người dùng gậy golf nhử nhử, nhìn Phong Cẩm Thành nửa thật nửa đùa nói :"Nếu tôi đồng ý với lần đáng cược này của cậu, giả dụ tôi thắng cuộc, thì tôi có thể yêu cầu cậu làm giống như điều kiện mà cậu yêu cầu tôi hay không ?"

Ánh mắt của Phong Cẩm Thành mị mị, hắn cả gan dám đối đầu với mình như vậy, bao năm qua tay nghề của Tiêu Bác Nhã cũng không tệ, Tiêu Bác Nhã nhìn hai mắt của Phong Cẩm Thành, hai tay bỗng phát lực, gậy golf liền trực tiếp vung ra, lực rất mạnh đánh vào quả banh đến thất linh bát đảo, sau đó liền đứng thẳng nhìn Phong Cẩm Thành cười :"Tôi nói giỡn thôi, Kê Thanh là người phụ nữ quan trọng nhất trong cuộc đời của tôi, không phải hàng hóa dùng để đặt cược."

Giọng nói của Tiêu Bác Nhã nhẹ nhàng cùng ôn nhu :"Lần đầu tiên tôi trông thấy cô ấy là lúc khai giảng, có lẽ cô ấy cũng không biết chuyện này đâu, khi đó đa số học sinh mới đến trường để nhập học đều có cha hoặc mẹ đưa đến trường, bọn họ tụ tập thành một đám đông rất nhộn nhịp, nhưng riêng chỉ có mình cô ấy là lẻ loi một mình, vác một cái ba lô thật to trên lưng, mới đầu nhìn qua cảm thấy cô ấy rất yếu đuối và mảnh mai, nhưng trên mặt lại mang theo một chút kiên cường, mái tóc được cột cao kiểu đuôi ngựa, lặng lẽ đi ngang qua người tôi ..."

Nói đến đây, Tiêu Bác Nhã dừng lại một chút :"Tôi yêu thầm cô ấy đã nhiều năm, trước đây tôi từ chối ở lại nước ngoài, đồng thời cự tuyệt những ưu đãi khác mà dứt khoát trở về nước, tôi cũng thừa nhận nguyên nhân tôi trở về nước cũng là vì Kê Thanh, khi đó tôi tự nhủ với bản thân mình, nếu kiếp này còn có thể có, cho dù là một cơ hội nhỏ nhoi đi chăng nữa, tôi cũng sẽ không bỏ qua, cho tới bây giờ tôi cũng chưa hối hận qua chuyện gì, nhưng chỉ hối hận một chuyện duy nhất đó là đã bỏ lỡ cô ấy, nếu tôi có thể trở lại thời điểm đó thêm một lần nữa, thì Phong Cẩm Thành cậu sẽ không có cơ hội để cưới cô ấy đâu."

Phong Cẩm Thành mỉm cười, hết sức chắc chắc nói :"Đáng tiếc kết quả không như cậu mong muốn, mặc dù thời gian có quay lại, thì cô ấy cũng sẽ là vợ của tôi."

"Cậu ..." Tiêu Bác Nhã cũng nở một nụ cười, toát ra vẻ kiêu ngạo cùng bá đạo, đương nhiên sẽ như vậy.

Tiêu Bác Nhã biết, Phong Cẩm Thành nhìn ra được ý đồ của mình, vốn dĩ hắn cũng không định lừa Phong Cẩm Thành lâu, hắn định chờ thời điểm Phong Cẩm Thành không còn cơ hội nào, hắn sẽ không ngại mà rộng lượng giúp đỡ một chút, cũng chứng tỏ hắn tốt bụng thích giúp người thành đạt.

Phong Cẩm Thành tỉnh táo cẩn thận suy nghĩ một chút, rất nhanh liền hiểu, hắn bỗng nhiên cảm thấy tên Tiêu Bác Nhã này cũng không đến nỗi đáng ghét như vậy. Phong Cẩm Thành cầm gậy golf xoay người, một gậy liền đánh ra sau đó lên tiếng trả lời :" Thử một ván đi, ai thua thì phải trả tiền ăn tối nay ..."

Nửa đêm Kê Thanh cảm thấy khát nước, đứng dậy định đi đến phòng bếp rót nước uống, mới ra khỏi phòng ngủ đã ngửi thấy mùi rượu thoang thoảng, cô không khỏi vuốt vuốt lỗ mũi, bỗng nghe thấy một tiếng ngáy rất nhỏ, Kê Thanh ngây người một lúc, sau đó đi đến phòng khách mới phát hiện Phong Cẩm Thành đang nằm ở trên sô pha ngủ.

Cửa sổ cũng không khép lại, cứ để mở như vậy mà ngủ, ánh trăng chiếu xuống xuyên qua cửa sổ mà tràn vào nhà, chiếu sáng cả một góc nhà, nửa người của Phong Cẩm Thành đang đắm chìm trong ánh trăng, nửa còn lại thì đang ẩn mình trong bóng đêm, không biết hắn đã uống bao nhiêu, mà bây giờ cả người đều nồng nặc mùi rượu.

Kê Thanh đi đến phòng bếp rót ra một ly nước ấm, tay cầm lấy ly nước, sau đó đi ra phòng khách ngồi đối diện với Phong Cẩm Thành, cô quan sát hắn, dạo này hắn có chút 'lôi thôi', trước đây khi Kê Thanh vẫn còn chưa ly hôn với Phong Cẩm Thành thì hai chữ lôi thôi này chưa bao giờ xuất hiện, cho dù cô không có ở bên cạnh hắn thì hắn cũng sẽ luôn ngăn nắp, quần áo lúc nào cũng chỉnh tề sạch sẽ và thơm tho, còn bây giờ thì áo khoác rơi trên mặt đất, áo sơ mi thì có nhiều nếp nhăn, caravat thì không biết để đâu rồi, tay áo thì xếp lên, một bên vạt áo thì ở trong quần còn một bên vạt áo thì để bên ngoài, hắn nằm ngửa cánh tay để trên, hai mắt đã bị cánh tay của hắn che mất, Kê Thanh chỉ có thể nhìn thấy cái mũi cao và đôi môi của hắn thôi.

Dáng vẻ lôi thôi này của hắn không chỉ khó coi mà còn có chút gợi cảm khó nói. Cho dù người đàn ông này có già đến nỗi tóc bạc trắng thì cũng sẽ không khiến người khác cảm thấy xấu xí khó coi.

Kê Thanh ngắm nhìn hắn rất lâu, lâu đến nỗi nước trong ly đã nguội khi đó cô mới hoàn hồn lại, đứng lên đi vào trong phòng sau đó ôm một cái chăn ra, mở chăn nhẹ nhàng đắp lên người Phong Cẩm Thành.

Lúc cô đứng dậy trở về phòng ngủ cũng không phát hiện mắt Phong Cẩm Thành bỗng nhiên từ từ mở ra, thật ra Phong Cẩm Thành cũng không phải là cố ý thử, hắn cùng Tiêu Bác Nhã đánh golf đến tối, sau đó tìm một chỗ uống rượu, hai người chỉ uống có hai chai thôi nhưng cũng có chút men say trong người.

Ngồi trên xe, Phong Cẩm Thành không hề nghĩ ngợi điều gì liền lái xe đến đây, ở trong tiềm thức của hắn mấy ngôi nhà to, lớn đầy đủ tiện nghi kia nếu không có vợ của hắn ở đó thì không phải là nhà của hắn.

Hắn nhẹ nhàng mở cửa, cũng không dám làm ồn đến cha vợ và Kê Thanh đang ngủ, hắn liền ngã xuống nằm trên ghế sô pha, sau đó không tự chủ mà hít mấy hơi thật sâu, hắn cảm thấy tất cả không khí trong phòng đều tràn ngập hương vị của Kê Thanh, làm cho cảm thấy hắn rất an tâm.

Lúc đầu là hắn ngủ thật, nhưng khi Kê Thanh đi ra thì lúc đó hắn đã tỉnh, trông thấy vợ hắn ngơ ngác nhìn mình lâu như vậy, với ánh mắt chuyên chú này có thể nói là kìm lòng không được, thật sự chỉ vì điều này thôi cũng đủ lấy được lòng của Phong Cẩm Thành rồi, cũng có thể nói tâm sự cùng tức giận mấy ngày nay của hắn cũng hoàn toàn tiêu tan.

Thấy Kê Thanh cẩn thận đắp chăn cho hắn, Phong Cẩm Thành hận mình không thể lập tức ôm lấy cô vào trong ngực và hôn cô một cái, nhưng hắn chỉ có thể nhịn xuống, mối quan hệ giữa hắn và cô gặp rắc rối hiện tại còn chưa giải quyết xong, dù sao sau này cũng còn nhiều thời gian, chỉ cần hắn biết trong lòng của Kê Thanh còn có hắn, chỉ có một mình hắn, như vậy đã đủ để hắn yên lòng mà tiếp tục ngủ thêm một giấc...

Bạn đang đọc truyện *Bá Yêu Mưu Tình* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Kê Thanh cảm thấy gần đây hành vi của Phong Cẩm Thành có chút quỷ dị, trước kia hai người có chút khoảng cách, nhưng hiện tại thì loại khoảng cách này đã hoàn toàn biến mất.

Mỗi ngày hắn đúng giờ tan ca, sau khi tan ca thì trực tiếp đến nhà cô, cùng cha cô chơi cờ và nói chuyện phiếm, thuận tiện còn ở lại dùng cơm tối, sau khi ăn cơm tối xong lại tìm đủ mọi lý do đ lấy cớ ngủ lại.

Ngay từ đầu Kê Thanh đành đ cho hắn ngủ trên ghế sô pha, bất quá hắn ngủ trên sô pha được hai đêm, thì cha cô thấy không đành lòng đành nói với cô :"Dù sao nhà mình cũng còn dư một phòng, hay là dọn dẹp cho Cẩm Thành ngủ đi, ban ngày đi làm vất vả như vậy, buổi tối lại còn không được nghỉ ngơi thoải mái, qua một thời gian dài, thân thể sẽ bị suy sụp đó."

Lúc đầu Kê Thanh không phát hiện ra, nhưng sau khi ngẫm nghĩ lại cô mới phát hiện, Phong Cẩm Thành đã âm thầm từng bước tiến hành, nhưng có một nguyên nhân cô không thể cự tuyệt hắn chính là Phong Cẩm Thành luôn lôi Tiểu Tuyết vào cuộc.

Trong đầu Kê Thanh thường xuyên xuất hiện một loại ảo tưởng, cô thường tưởng tượng thấy một nhà ba người bọn họ có một cuộc sống hài hòa cùng hạnh phúc, không đúng mà phải là một nhà bốn người chứ, Kê Thanh sờ sờ cái bụng nhô ra của mình, so với những phụ nữ khác cùng tháng thì bụng cô có chút nhỏ hơn, đặc điểm này rất giống với lúc cô mang thai Tiểu Tuyết, hơn nữa này đứa bé này rất ngoan, không có phản ứng mãnh liệt, mặc dù trước đây thiếu chút nữa là xảy ra chuyện, nhưng hiện tại Kê Thanh cảm thấy đứa trẻ này rất khỏe mạnh, cô nghĩ nó là một đứa con trai ...

Đột nhiên bụng cô bị đạp một cái, dưới lớp vải mỏng có thể nhìn thấy bụng của cô trồi lên một khối u nho nhỏ, Kê Thanh sửng sốt một lúc, sau đó không khỏi mỉm cười... Đột nhiên có một bàn tay to áp lên bụng của cô, lời của Phong Cẩm Thành có chút khẩn trương :"Bị sao vậy? Bụng của em không thoải mái sao?"

Lực của hắn mặc dù rất nhẹ, đã khẽ như vậy, nhưng khi bàn tay của hắn áp vào bụng của Kê Thanh thì đứa trẻ trong bụng lại giật mình, nên động tác cũng mạnh hơn một chút.

Phong Cẩm Thành hoảng sợ, bàn tay to theo phản xạ mà rút về, sau đó bình tĩnh quan sát bụng của vợ hắn, ánh mắt lại do dự nhìn về phía Kê Thanh :" Con động ..." Sau đó biểu tình của hắn có chút ngốc trệ, Kê Thanh thấy Phong Cẩm Thành như vậy, cô cũng thấy mềm lòng, thầm nghĩ có lẽ đây chính là sợi dây huyết thống, dù cô muốn chia cách hay ngăn cản cũng không được.

Kê Thanh nhẹ nhàng xoa bụng nói :"Con đang chào hỏi anh đó."

"Chào hỏi..." Phong Cẩm Thành nhỏ giọng lặp lại, mắt bỗng nhiên nhướng lên, thật cẩn thận đem lỗ tai áp vào bụng của cô, sau đó hắn nhắm hai mắt lại, lặng im nghe nhịp đập kia...

Kê Thanh không khỏi có chút bất ngờ, ánh mặt trời chiếu vào cửa sổ đi xuyên qua màn cửa, còn lại vài vết lốm đốm màu vàng, trực tiếp chiếu lên thái dương của hắn, cô quan sát khuôn mặt của hắn sau khi nhắm mắt lại, lông mi rất dài mà lại cong vút, cái miệng của hắn bỗng nhiên mỉm cười, mà nụ cười vừa rồi thật động lòng người.

Động tác ôn nhu của Phong Cẩm Thành lúc này khiến cho lòng người khác say, dường như những bá đạo, lạnh lùng, ghen tuông kia như chưa từng xuất hiện qua ... Kê Thanh bỗng nhiên nhớ tới chuyện tối hôm đó, tia nhìn mềm mại trong nháy mắt liền biến mất, hai tay đẩy hắn ra :"Hai chân của em đã tê rồi..."

Phong Cẩm Thành nhanh chóng ngẩn đầu lên, ngồi xổm xuống đất đồng thời xoa nắn chân của cô :" Tê ở chỗ nào ? Anh xoa cho em nhé."

Kê Thanh khẽ thở dài một cái :"Phong Cẩm Thành, chúng ta đã ly hôn rồi!"

Phong Cẩm Thành nhăn mặt, ngẩng đầu nhìn cô :"Em muốn nói cái gì?"

Kê Thanh nhìn hắn vài giây, sau đó cúi đầu nói :"Phong Cẩm Thành, anh hãy tin tưởng em, em cũng có thể độc lập nuôi nấng đứa con này, không có anh thì con cũng không đói chết."

Ôn nhu trên mặt Phong Cẩm Thành trong nháy mắt tiêu tan không còn một mảnh, hắn khẽ cắn môi, người phụ nữ này khẩu thị tâm phi* đã thành thói quen, hơn nữa còn mạnh miệng làm cho người khác tức giận, giỏi nhất là tạt một ca nước lã vào để phá hư không khí.

khẩu thị tâm phi*: lòng nghĩ một đường, miệng nói một nẻo

Phong Cẩm Thành tức giận chỉ trong vài giây, trong đầu đột nhiên xuất hiện hình ảnh đêm đó cô đắp chăn cho hắn, nghĩ về điểm này thì tức giận liền tan biến.

Phong Cẩm Thành ngồi trên mặt đất, nhẹ nhàng đưa tay nựng mặt của Kê Thanh, nhìn cô thật lâu sau bỗng nhiên mỉm cười, trong ánh mắt mang theo vài phần trêu tức :"Sao vậy? Sợ anh ở đây, sẽ gây trở ngại em đi tìm mùa xuân thứ hai sao?"

Kê Thanh kéo tay hắn xuống, nghẹn vì giận :"Nói vậy cũng đã rất rõ ràng rồi, trước đây em chưa từng là vật cản đường , bây giờ em cũng không muốn mình sẽ cản trở đến con đường tình duyên của Phong thiếu gia."

Bỗng nhiên Phong Cẩm Thành cúi đầu mỉm cười :"Kê Thanh, em như vậy là đang ghen ..."

"Ghen?" Kê Thanh đứng dậy lặp lại, sau đó nhìn xuống Phong Cẩm Thành mà nói :"Thời điểm khi em còn là vợ của anh, em đối với những chuyện xì căn đan của anh còn không có ghen, huống chi bây giờ chúng ta đã ly hôn rồi, anh đi tìm ai, anh thích mờ ám với người nào cũng không liên quan đến em."

Phong Cẩm Thành ngạc nhiên nhưng chợt nhớ tới một điều, đây có phải cảm xúc thất thường của phụ nữ mang thai hay không, bác sĩ cũng đã sớm nói qua vấn đề này với hắn, nhưng là từ trước đến nay tâm tình của Kê Thanh rất bình thường, nên Phong Cẩm Thành cũng quên mất chuyện này, bây giờ cô đột nhiên bùng nổ ra như vậy, nhìn rất giống lời bác sĩ nói.

Sau khi Kê Thanh nói xong, liền cảm thấy hối hận, những lời nghe như thế nào cũng đều mang theo ý ghen tuông, Kê Thanh chậm rãi ngồi xuống, ấn ấn huyệt thái dương, rất lâu cũng không nói chuyện, bàn tay của cô lại bị Phong Cẩm Thành nắm lấy, đóng lại rồi mở ra ở trong tay hắn, hắn vẫn cứ duy trì động tác trên.

Kê Thanh bị bắt phải đối diện với hắn, con ngươi của hắn đen hơn so với bình thường, nhìn vào càng thêm thâm thúy khó dò, giống như hồ nước đen không đáy, một khi rơi vào cũng sẽ không có lối ra, giọng nói của hắn có chút trầm thấp, giống như mang theo chút hoang mang :"Kê Thanh, có phải hành động trước đây của anh đều khiến em hiểu lầm hay không..."

Phong Cẩm Thành còn chưa nói xong, đã bị chuông cửa cắt ngang, Kê Thanh liếc hắn một cái, đứng lên đi mở cửa, vừa mở ra không khỏi hoảng hốt nói :"Ba, ba làm sao vậy?"

Kê Thịnh đứng ở ngoài cửa có chút chật vật, quần áo bám chút bụi bẩn, chân thì khập khiễng, ở bên cạnh còn có một người phụ nữ đang dìu ông, Kê Thịnh khoát tay :"Không sao, chỉ là ngã một cái."

"Cái gì mà chỉ ngã một cái chứ, tôi trông thấy ông ấy ngã từ trên cây xuống, cũng may có cái ba lô của tôi đỡ một phần, chứ không còn nghiêm trọng hơn đó" trong giọng nói mang theo một phần nghiêm trọng cùng nguy hiểm.

Lúc này Kê Thanh mới đánh giá người phụ nữ ở bên cạnh, nhìn qua thì khoảng hơn bốn mươi tuổi, tóc ngắn, một bên vai còn đeo một cái ba lô rất to màu xanh, nhìn người phụ nữ này có vẻ là người sạch sẽ nhẹ nhàng.

Phong Cẩm Thành chạy qua dìu cha vợ vào nhà ngồi, người phụ nữ kia còn đứng ở ngoài cửa liền nói :"Chân của tôi đang rất bẩn, tôi không vào nhà ngồi chơi đâu, sau này cô nhớ chú ý ông ấy một chút, tôi đi nhé..." Nói xong, không đợi Kê Thanh nói gì, liền xoay người bỏ chạy, Kê Thanh cũng không kịp đuổi theo.

Kê Thanh quay vào nhà, ngồi ở bên cạnh Kê Thịnh quan tâm hỏi :"Ba đi bộ ở đâu mà lại ngã như vậy?"

Kê Thịnh sờ sờ cái chân của mình nói :"Già rồi, đi đứng cũng không được nhanh nhẹn như hồi còn trẻ nữa, hôm nay lúc ba đi bộ ở bờ sông, thấy hai đứa bé đánh cầu lông, cái cầu bị mắc ở lên cây, nhìn thấy bộ dạng của hai đứa trẻ đó thật đáng thương, cho nên ba liền nghĩ muốn giúp hai đứa trẻ một chút, nhưng không nghĩ tới lại bị ngã ."

Kê Thanh không khỏi thầm oán :"Ba đã lớn tuổi như vậy rồi, chỉ là một cái cầu lông thôi mà, bây giờ ba ngã thành ra như vậy, biết làm sao bây giờ?"

Kê Thịnh mỉm cười, dùng tay sờ sờ cái bụng của Kê Thanh nói :"Yên tâm đi! Hiện tại sức khỏe của ba rất tốt, ba còn phải nhìn cháu ngoại của ba sinh ra, sau đó sẽ đưa nó cùng Tiểu Tuyết đi chơi!"

Nhìn cha vợ chậm chạp bước đi trở về phòng, Phong Cẩm Thành mới nói với Kê Thanh :"Em chỉ giỏi tranh cãi với anh thôi, trong nhà chỉ có em và ba, nếu thực sự có chuyện gì xảy ra, thì cũng không có ai để giúp đỡ, hay là mình thuê một người giúp việc đi! Ít ra cũng có thể chăm sóc cho em và ba."

Kê Thanh liếc hắn một cái: "Nói chuyện này để làm gì, đây là chuyện của nhà em không liên quan đến anh." Kê Thanh ngẩng đầu nhìn :" Đến lúc anh nên đi rồi đó."

Không khí đang tốt vừa rồi đột nhiên biến mất không còn sót lại chút nào, Phong Cẩm Thành đổ mồ hôi, Kê Thanh đã muốn phân rõ vị trí, hơn nữa còn muốn đuổi hắn đi, Phong Cẩm Thành không khỏi cười khổ, vợ của hắn một khi đã cương lên, thật sự có thể giết chết người, và cũng có thể khiến người ta tức chết.

Di động vang lên hai tiếng, Phong Cẩm Thành nhìn vào màn hình điện thoại, là Diệp Trì gọi đến, nhận điện thoại giọng của Diệp Trì ở đầu dây bên kia truyền đến :"Cẩm Thành, đang ở đâu vậy? Hôm nay không chơi bóng sao? Đã sắp trưa rồi mà còn chưa thấy bóng dáng của cậu đâu cả, thật không có suy nghĩ."

Lúc này Phong Cẩm Thành mới nhớ ra hôm nay đã hẹn chơi bóng với Diệp Trì, lúc đầu Phong Cẩm Thành tự mình tính toán đem mặt mũi của hắn để sang một bên, muốn gặp mấy người bạn để học hỏi thêm chút kinh nghiệm làm sao để vợ của hắn mềm lòng tha thứ cho hắn, nhưng lúc nãy hắn vừa cảm thấy vợ có chút buông lỏng, thì giờ lại thấy cô đang ở thế phòng thủ, đối với hắn là một bộ dáng trừng mắt cùng lãnh đạm...

Phong Cẩm Thành ngồi dưới cây dù, nhìn bầu trời xanh xa xa có mấy đám mây trắng, tâm tình bây giờ đã tốt hơn một chút, Diệp Trì nhìn hai mắt của hắn, sau đó cười nói :" Vợ của cậu còn chỗ nào còn chưa vừa lòng nữa? Tình địch lớn nhất cũng đã bị cậu giải quyết sạch sẽ rồi, còn buồn cái gì nữa chứ? Nhưng nếu không trông thấy thì cũng không thể tin được, vợ của cậu thế mà lại quen biết Tiêu Bác Nhã, nhìn qua hai người căn bản không phải đi chung một con đường, thì tại sao lại quen biết nhau nhỉ?"

Nhìn sắc mặt của Phong Cẩm Thành có chút đen, liền vội vàng hỏi :"Tôi thấy lực hấp dẫn của vợ cậu thật là lợi hại, có thể khiến cho người đàn ông tài hoa như Tiêu Bác Nhã nhớ mãi không quên, thậm chí không cần cô ấy ly hôn, trong bụng còn mang thai đứa nhỏ, Cẩm Thành cậu có biết Tiêu Bác Nhã là người đàn ông không giống những người tầm thường khác không? Ít ra thì tôi và cậu vĩnh viễn cũng không được giống như Tiêu Bác Nhã, hơn nữa người ta còn thường xuyên giúp đỡ người thành đạt, Tiêu Bác Nhã là người đàn ông rất quân tử mà tôi thấy hâm mộ.

"Quân tử?" Phong Cẩm Thành vẫn như cũ bình tĩnh nói:" Tiêu Bác Nhã biết Kê Thanh không yêu hắn."

Diệp Trì không khỏi vui vẻ nói :" Thật sự thì Kê Thanh yêu cậu, nhưng cậu lại chỉ nhìn thấy được mà không sờ được cũng không bắt được, bất quá hai người các ngươi tình chàng ý thiếp, nhưng lại cứ tỏ ra bất cần? Quả thật là rảnh rỗi không có việc gì làm tự đi kiếm phiền phức."

Phong Cẩm Thành im lặng, sau một lúc lâu có chút chần chờ mới mở miệng nói :"Diệp Trì, cậu nói thử xem vợ tôi có phải vì thiếu nợ ân tình cũ mà vẫn còn canh cánh trong lòng, bởi vậy mới không được tự nhiên."

Diệp Trì suy nghĩ nói :"Có thể là, phụ nữ rất thích để ở trong lòng, hơn nữa lúc mới kết hôn xong, cậu ở bên ngoài nháo loạn... Tôi đứng ở một bên xem cũng thấy bất bình, huống chi là vợ của cậu? Còn nghe những chuyện xấu của cậu nữa, nếu là tôi thì đã sớm ly hôn từ lâu rồi, đừng nói chờ hai năm, sau đó còn trả lại cho cậu một đứa con gái xinh đẹp như vậy?"

Phong Cẩm Thành mặt nhăn nhíu mày nói :"Chuyện xảy ra sau khi kết hôn tất cả đều chỉ là xã giao, nói thật ra thì toàn là chuyện không có thật, đều là do báo chí thêm bớt để viết ra thôi."

Diệp Trì nhíu mày mỉm cười nhìn hắn :"Cẩm Thành, cậu là người khôn khéo như vậy, choáng váng là như thế nào, cậu giải thích như thế nào với tôi thì trở về nói y như vậy với vợ của cậu đó!"

Phong Cẩm Thành thở dài, hắn cũng muốn nói, nhưng vợ của hắn cũng phải cho hắn cơ hội mới được!

Bạn đang đọc truyện *Bá Yêu Mưu Tình* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Kê Thanh biết Phong Cẩm Thành nói có lý, xuất phát từ thực tế, trong nhà cần tìm một người bảo mẫu, mặc dù con đường làm quan của cha gập ghềnh, nhưng nửa đời cũng hưởng thanh phúc mà qua, bên người luôn có kẻ hầu người hạ, nay đột nhiên trở về giản dị thế này, sẽ có chút không quen.

Hơn nữa, bụng cô ngày càng to, sức khỏe cha cô cũng không phải là tốt, đúng thật cần người chăm sóc, Kê Thanh suy nghĩ một đêm, ngày hôm sau Phong Cẩm Thành đi rồi về, anh liền thương lượng với cha.

Kê Thịnh nghe xong gật gật đầu: "Như ban đầu cha đã nói, chút tiền ấy có tiết kiệm cũng không dùng được gì, tuy rằng cha không có tiền gửi gì, nhưng ít nhất lương hưu cũng không thấp..." Nói tới đây, Kê Thịnh dừng một chút, mới cẩn thận nói: "Thanh Thanh, con muốn thế nào, cha đều có thể ủng hộ vô điều kiện, nhưng cha vẫn muốn nói với con, con nên lo lắng cho mình cùng Cẩm Thành, cứ kéo dài chuyện này cũng không hay, có đôi khi, giữa vợ chồng cãi nhau nhất thời sẽ bỏ qua rất nhiều tình nghĩa, không có vấn đề nguyên tắc căn bản, hiểu lầm gì cũng có thể cởi bỏ, không phải sao?"

Kê Thanh ngẩng đầu nhẹ nhàng nói: "Cha, nếu để cha làm lại lần nữa, cha có ly hôn với mẹ không?" Những lời này đã nghẹn rất lâu trong lòng Kê Thanh, trước kia không biết nên mở miệng thế nào, sau lại không cơ hội, hiện tại hỏi ra, Kê Thanh bỗng nhiên phát hiện, hóa ra đối với chuyện cha mẹ ly hôn cô vẫn canh cánh trong lòng, hơn nữa, dù ít dù nhiều cuộc hôn nhân thất bại của cha mẹ cũng ảnh hưởng tới cô, làm cho cô dù yêu cũng tự ti, nghi ngờ tương lai của mình.

Kê Thịnh sửng sốt một chút, tiếp theo cười: "Cha chưa từng hối hận khi gặp mẹ con, nếu được làm lại lần nữa, cha nghĩ cha sẽ quý trọng, mẹ con là cô gái dịu dàng thông minh nhất thế giới này, bây giờ cha mới hiểu được, bình thản mới là cuộc sống thật sự, thời tuổi trẻ tóc chạm vành tai, tình yêu làm người ta không thể bỏ, nhưng khó khăn nhất là sau khi già đi, bên cạnh còn có người vui lòng cùng con ngắm ánh hoàng hôn."

Lời của cha làm Kê Thanh rất xúc động, cũng làm Kê Thanh lần đầu tiên thoải mái đối với cuộc hôn nhân thất bại của cha mẹ, mẹ trước khi chết vẫn luôn yêu cha, mà cha cho dù từng thế nào, ít nhất ở trong lòng ông để lại cho mẹ một khoảng thiên đường không ai có thể bước chân vào.

Kê Thanh tìm được trung tâm phục vụ cộng đồng, buổi tối khi Phong Cẩm Thành vừa vào nhà đã ngửi thấy mùi đồ ăn, tay nghề này không phải do cha vợ hay vợ anh có thể sánh được, vào phòng ăn liền nhìn thấy người phụ nữ ngày đó đưa cha vợ về, đang đặt một nồi lẩu bốc hơi nghi ngút lên bàn.

Kê Thanh thấy anh, quay đầu đi chỗ khác không nói chuyện, Kê Thịnh cười tiếp đón: "Cẩm Thành đã trở lại, đây là Tiểu Điền, bảo mẫu trung tâm quản lý gia đình giới thiệu, thật sự có duyên với nhà chúng ta, hơn nữa tay nghề rất được, là người Hà Nam mà làm được đồ Sơn Đông chính cống, làm cha nhớ tới bà nội Thanh Thanh ."

Kê Thanh buồn bực: "Cha, trước kia không phải người hay nói khi ăn khi ngủ không được nói chuyện hay sao." Kê Thịnh tức giận liếc mắt nhìn khuê nữ nhà ông, hơi thở dài, cái tính này không hiểu giống ai, bướng bỉnh lên sổ sách cũng không thèm tính, dì Điền vội vàng mang thêm một đôi bát đũa tới.

Ăn cơm xong, Kê Thịnh liền ra ngoài tản bộ, dì Điền cũng đi theo, nói là sợ lão gia tử đi đứng không cẩn thận trông trước ngó sau bị ngã, có thể thấy là một người làm việc nhanh nhẹn, tâm tư thành thực.

Cửa vừa đóng, Phong Cẩm Thành ngồi xuống bên người Kê Thanh cười nói: "Sao lại nghĩ thông suốt rồi, hôm qua còn không phải cắn răng nghiến lợi với anh?" Kê Thanh dịch sang bên kia, tức giận nói: "Phong Cẩm Thành, anh tính ăn chùa uống chùa ở nhà tôi mãi thế này à? Tôi cũng không biết đường đường là Phong thiếu mà da mặt lại dày như vậy."

Kê Thanh nói rất cay nghiệt, nếu là trước kia Phong Cẩm Thành đã sớm mặt tối sầm bỏ gánh mà đi rồi, nhưng hiện tại anh lại có chút vui mừng, Diệp Trì nói với anh, phụ nữ thích khẩu thị tâm phi, nếu cô ấy thật không thèm để ý đến mày, thì ngay cả cái liếc mắt cũng thấy phiền, chỉ cần cô ấy còn tự nguyện nói chuyện với mày, không cần biết là nói gì, vậy đã rõ, trong lòng còn để ý mày, bởi vậy Phong Cẩm Thành không những không giận, ngược lại còn nóng lên.

Hơn nữa, đối phó với mấy lời lạnh nhạt của vợ, anh cũng đã sớm tổng kết ra phương thức ứng đối, đó chính là trơ mặt vô lại: "Anh không ăn chùa, anh trả tiền được không?" Nói xong, lấy ra mấy tấm thẻ trong ví, nhét vào tay Kê Thanh.

Tay Kê Thanh run lên quăng lại cho anh, đứng lên định đi về phòng, lại bị Phong Cẩm Thành nhanh chóng ngăn lại, ánh mắt anh dừng lại trên bụng cô: "Vừa ăn cơm xong, anh cùng em đi ra ngoài một chút, bác sĩ nói em nên có vận động thích hợp."

Phong Cẩm Thành cảm thấy, vợ anh gần đây, làm việc nghỉ ngơi có xu hướng lấy động vật nào đó làm chuẩn mực, ăn ngủ, ngủ ăn, tuy không quá lớn, nhưng cũng tròn hơn nhiều, làm Phong Cẩm Thành không khỏi bắt đầu lo lắng, nghe nói sinh con là chuyện rất nguy hiểm.

Kê Thanh mới không nghĩ cùng anh ra ngoài đi bộ, tuy nơi đây là khu nhà hạng cao, mỗi khu một nhà, nhưng vườn hoa nhỏ dưới tầng cũng có không ít mấy bà cụ không có việc gì ngồi dưới đó, cô và Phong Cẩm Thành kết hôn rồi lại ly hôn, chuyện xấu ồn ào huyên náo, cô cũng không muốn lại thành đề tài cho người ta uống trà nói chuyện phiếm.

Tâm tư nhỏ đó của cô, Phong Cẩm Thành vừa nhìn đã thấy, cách nghĩ của vợ anh thật ra rất ngây thơ, mỗi ngày anh đều ra ra vào vào, có đôi khi còn mang theo Tiểu Tuyết, muốn chối bỏ quan hệ chẳng phải là bịt tay trộm chuông sao, chẳng qua Phong Cẩm Thành cũng không nói toạc ra, lui lại mà nói tiếp: "Vậy anh mở máy chạy bộ, em chậm rãi đi một lúc nhé?"

Kê Thanh miễn cưỡng đáp ứng, bước từng bước trên máy một lúc, vừa đi xong, Phong Cẩm Thành đã nhanh tay đưa một ly nước chanh mới pha qua, Kê Thanh nhận lấy uống một ngụm, chua ngọt vừa phải, mang theo một chút hương vị mật ong.

Kê Thanh ngồi xuống ghế bên kia, bỗng nhiên nói một câu: "Phong Cẩm Thành, lần trước tôi có hỏi bác sĩ trong bụng tôi không nhất thiết là con trai, nếu anh cấp bách muốn có con trai, ở chỗ tôi đây sẽ làm chậm trễ thời gian vô ích đấy."

Phong Cẩm Thành ngạc nhiên một lúc lâu, sau đó nhíu chặt mày: "Em cho rằng anh là vì đứa nhỏ trong bụng em?" Kê Thanh cắn ống hút, nhìn anh: "Tôi không biết còn lý do khác, đáng giá để Phong thiếu hạ mình phục vụ một người vợ bị bỏ." "Vợ bị bỏ?" Trước kia Phong Cẩm Thành không biết, miệng vợ anh lại độc như vậy, cái gì từ cái miệng nhỏ của cô nói ra có thể chọc thẳng đến ống phổi người ta.

Phong Cẩm Thành khẽ cắn môi: "Lúc trước ly hôn là do em đề suất, còn mời cả cha vợ ra." Trong lòng Kê Thanh buồn bực, từ từ đứng lên, đi đến bên cửa sổ, kì thật chính cô cũng không biết bản thân bị làm sao, có lẽ là cuộc nói chuyện buổi sáng với cha ảnh hưởng đến cô, cô có thể cảm nhận được trái tim khó khăn lắm mới bình tĩnh lại của cô, nơi nào đó đang bị cô cực lực áp chế, đang rục rịch, làm cô không biết làm thế nào để cản lại.

Kê Thanh đứng trước cửa sổ, ráng chiều rực rỡ bên ngoài lấp lánh rơi xuống, phủ lên một tầng sáng động lòng người trên người cô, dịu dàng lại xinh đẹp, gương mặt mượt mà khiến cô trẻ hơn so với tuổi rất nhiều, làm Phong Cẩm Thành không khỏi nhớ tới hồi xưa, thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy cô.

Cô tránh đằng sau rèm cửa tầng hai, nhìn chằm chằm anh, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch lên trông có chút ngốc nghếch, ngoài sự vui mừng trên khuôn mặt là sự ái mộ trong ánh mắt, căn bản không giấu được, không biết bắt đầu từ khi nào, sự ái mộ đó trong mắt vợ anh từng chút từng chút biến mất, giống như ánh sáng biến mất, chỉ còn lại sự u buồn bất đắc dĩ, giống như Tiêu Bác Nhã nói, giống như người vợ nhỏ u buồn.

Phong Cẩm Thành hơi hơi thở dài: "Kê Thanh, mặc kệ trước kia anh đã làm chuyện gì khiến em thương tâm khổ sở, nếu anh sửa lại, em có thể tha thứ cho anh hay không?"

Giọng nói Phong Cẩm Thành thành khẩn hèn mọn, làm Kê Thanh có chút ngoài ý muốn, quay đầu, mới phát hiện Phong Cẩm Thành đã đứng sau cô, hai người gần trong gang tấc.

Cô khẽ ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt anh, giờ phút này trong ánh mắt thâm thúy kia chiếu ra rõ ràng bóng dáng của cô, hơi thở ấm nóng của anh phả vào mặt cô, làm cô không khỏi giật mình, vội vàng lùi xuống hai bước, ôm cánh tay ngồi xuống ghế, im lặng thật lâu mới thấp giọng nói: "Phong Cẩm Thành, nếu anh là tôi, bị đè lên giường cướp hiếp suýt chút nữa sinh non, anh sẽ tha thứ sao?" Ánh sáng trong mắt Phong Cẩm Thành nhanh chóng tắt đi.

Hồ Quân ngăn ly rượu trong tay anh: "Mày trả lời thế nào?" Phong Cẩm Thành đẩy tay hắn ra, ngửa cổ, rượu trong chén toàn bộ rót xuống.

Diệp Trì lắc đầu: "Quân Tử mày biết rõ còn cố hỏi? Lấy tính cách của Phong Cẩm Thành, làm sao có thể nói dối." Tả Hoành thở dài: "Ban đầu tao còn nói, vợ mày tính tình tốt nhất, hiện giờ thoạt nhìn, thật ứng với câu nói kia, thỏ nóng nảy cũng cắn người, hơn nữa có thể cắn một nhát chết mày, Cẩm Thành, nếu không thì thôi đi! Ly hôn đi thì hơn, con đường này không tới đâu cả, mày còn muốn đi đâm vào tường mới chịu sao?"

Hồ Quân trợn trắng mắt: "Mày cái thằng ăn no không biết đến kẻ đói, còn nói dễ nghe như vậy, năm đó Quyên Tử nhà mày đá mày như vậy, cũng không thấy mày tìm người khác, mặt dày quấn lấy người ta..."

Diệp Trì trầm ngâm một hồi, cúi bên tai Phong Cẩm Thành nói thầm vài câu, ánh mắt Phong Cẩm Thành đột nhiên sáng ngời, có chút nghi ngờ hỏi: "Có thể dùng được sao?" Diệp Trì lắc đầu: "Không biết, chữa ngựa chết thành ngựa sống! Chẳng qua tự mày phải suy nghĩ thời cơ tốt, hơn nữa, tàn cục qua rồi dọn dẹp cũng không phải dễ đâu."

Phong Cẩm Thành quan tâm gì chuyện sau đó, phải cố cái trước mắt, lời nói của Kê Thanh cứ như chiếc gậy gõ trên đầu anh, làm anh bắt đầu tuyệt vọng, nếu trong lòng vợ anh cứ mãi có bóng ma, chẳng lẽ đời này anh cứ mãi dây dưa như vậy, không được, anh không cam lòng, anh muốn những ngày thoải mái có vợ có con trai con gái, anh muốn mỗi đêm đều có thể ôm vợ ngủ, không chỉ danh chính ngôn thuận, mà vợ anh còn phải cam tâm tình nguyện, tình huống trước mắt xem ra thực khó khăn.

Nhưng Phong Cẩm Thành cảm thấy, vì cuộc sống hạnh phúc về sau, dùng chút tâm cơ thủ đoạn cũng được, dù sao chuyện anh tính kế vợ mình cũng không phải mới một lần, sau này lật tới, thì quỳ bàn giặt, chuyện đóng cửa trong nhà, ai biết được?

Cho nên mới nói, người đàn ông này nếu bị dồn ép, da mặt dày một chút, ai mà gánh nổi, huống chi bụng dạ Kê Thanh sao có thể là đối thủ của hồ ly, hơn nữa con hồ ly này còn đã thành tinh.

Bạn đang đọc truyện *Bá Yêu Mưu Tình* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Phong Cẩm Thành thay đổi, trước kia mỗi ngày đều đến, đuổi cũng không đi, nhưng bây giờ đã tám ngày không thấy đâu cả, trước đó cảm thấy anh rất

phiền, nhưng khi anh không tới, Kê Thanh lại cảm thấy bên người như thiếu mất cái gì, quả nhiên con người là động vật có thói quen.

Kê Thanh biết ngày đó mình nói không để lại chút đường sống nào, cô bóp chết hi vọng cuối cùng giữa hai người, cái đêm thiếu chút nữa sinh non đó, quả thật là chuyện tồi tệ cô không muốn nhớ lại nhất trong cuộc đời này, nhưng vết sẹo đó không quá sâu, cô cũng sắp quên đau đớn ngày đó rồi.

Nói như vậy với Phong Cẩm Thành, cũng là muốn chối bỏ hoàn toàn quan hệ giữa hai người, cứ dây dưa với nhau như vậy là có ý gì chứ. Phong Cẩm Thành không đến, dù cha không nói gì? Nhưng luôn nhìn cô thở dài, làm Kê Thanh không khỏi nghi ngờ, cô có làm sai cái gì hay không.

Tiêu Bác Nhã cẩn thận suy nghĩ một hồi nói với cô: "Có chuyện phiền lòng sao?" Kê Thanh lắc đầu cười nói: "Không phải nói gần đây có vụ án lớn sao, em nghĩ anh phải bề bộn nhiều việc mới đúng, sao có thể rảnh rỗi mời em đi ăn thế này."

Ánh mắt Tiêu Bác Nhã lóe lên ý cười: "Em thế mà lại bắt đầu quan tâm chuyện này, mấy án chết trong tay anh vĩnh viễn không bao giờ hết, cơm thì vẫn phải ăn chứ , hơn nữa, anh nợ em một lời xin lỗi, tối hôm đó..."

Tiêu Bác Nhã chưa nói xong, đã bị Kê Thanh cười tủm tỉm đánh gãy: "Đàn anh, đời này em luôn sống cúi mình, một chút cũng không dính dáng liên quan gì đến giới truyền thông, ngày đó nhờ đàn anh ban tặng, rốt cuộc cũng được nổi lên, em còn chưa kịp cám ơn anh đâu, anh xin lỗi gì chứ?"

Tiêu Bác Nhã ngây ra một lúc, tiện đà lắc đầu bật cười, ai nói đàn em nhỏ này không thông minh, cô không chỉ thông minh lại còn độ lượng, Tiêu Bác Nhã bỗng nhiên có chút đồng tình với Phong Cẩm Thành, đàn em thông minh độ lượng, nhưng vừa gặp Phong Cẩm Thành thì liền thay đổi, trở nên bướng bỉnh trì độn.

Có lẽ đây là tình yêu, tình yêu giữa nam và nữ, rất khó để có thể độ lượng được, tính toán chi li, thế mới gọi là để ý đi! Nghĩ đến đây, Tiêu Bác Nhã không khỏi ngẩng đầu nhìn cô: "Em cùng Phong đồng..." Tiêu Bác Nhã nói chưa dứt lời liền ngừng lại, ánh mắt của hắn lướt qua Kê Thanh đang ngồi đối diện, dừng trên đôi nam nữ mới đi vào, có chút đáng chú ý, khí chất của hai người tao nhã cùng xuất chúng, làm ánh đèn u ám trong nhà ăn như sáng lên.

Quan trọng nhất người đàn ông kia là Phong Cẩm Thành, Tiêu Bác Nhã ngây người một lúc, khi hai người kia đi tới gần, Tiêu Bác Nhã gần như có thể cảm giác rõ ràng sự căng thẳng của Kê Thanh.

Ngắn ngủn vài giây, Kê Thanh chỉ có thể đoán rằng, hóa ra Phong Cẩm Thành đi tìm mùa xuân thứ hai, hơn nữa mùa xuân này vừa sáng vừa đẹp, làm Kê Thanh tự biết xấu hổ.

Kê Thanh chỉ nhìn lướt qua liền bị sự tự ti lâu nay bao phủ, ngoài tự ti còn có tư vị ê ẩm mà chính cô cũng không muốn đối mặt, quá chú ý che dấu cảm xúc của mình, bởi vậy Kê Thanh căn bản không phát hiện, ánh mắt trêu tức của mùa xuân thứ hai phía đối diện.

Ánh mắt Phong Cẩm Thành đảo qua Tiêu Bác Nhã, theo thói quen phát ra một tia khó chịu, gặp Kê Thanh ở đây là do tình cờ, vừa đỗ xe xong anh liền nhìn thấy vợ, ngồi bên cửa sổ cười thực vui vẻ, không thể tránh né, trong lòng Phong Cẩm Thành nhảy lên oán giận, vợ anh cho đến bây giờ cùng những tên đàn ông khác đều tươi như hoa nở, đến lượt anh thì vĩnh viễn như gặp

phải kẻ thù, anh có chủ động dính đến cũng không hòa nhã hơn chút nào.

Phong Cẩm Thành bực lên, tay khoác lên Phương Nam mới từ trên xe xuống, sải bước đi vào trong, buổi chiều phải đến công ty Phong Cẩm Thành thảo luận công việc, một đám tác phẩm nghệ thuật cấp quốc gia, vận chuyển đến Luân Đôn tham gia triển lãm, đề cập đến nhiều thứ cùng phí bảo hiểm vận chuyển lớn, cô đến là để nói chuyện với Phong Cẩm Thành.

Phương Nam cùng Phong Cẩm Thành có thể tính là bạn học, hai nhà cũng có chút quan hệ, cộng thêm phương diện làm ăn lui tới, hai người tương đối quen thuộc, bởi vậy cũng quen không giữ lễ tiết, nói xong chính sự, đã đến giờ cơm, ra ngoài ăn cũng là hợp tình hợp lý, chỉ là giữa hai người đến nay đều là quan hệ bạn bè vô tư thản nhiên, đột nhiên bị Phong Cẩm Thành ôm lấy tay, Phương Nam cũng có chút hoảng sợ.

Sau khi bị dọa xong liền cười nói: "Phong Cẩm Thành, tôi không có hứng với chuyện ngoại tình, mặc dù tư sắc anh khuynh quốc khuynh thành như vậy, cũng không dụ dỗ được tôi đâu."

Phong Cẩm Thành tức giận hừ một tiếng: "Yên tâm đi! Phụ nữ như cô, có cho thêm một ngàn năm nữa, tôi cũng không dám có ý nghĩ gì, cho dù trên thế giới này chỉ còn mình cô là phụ nữ, tôi cũng không dám, tôi sợ bị cô tính kế đến chết cũng không biết vì sao mà chết."

Phương Nam trợn trắng mắt, cũng không khách khí nói: "Như nhau cả thôi." Trong lúc đấu võ mồm Phương Nam liếc thấy Kê Thanh bên trong, không khỏi cười phì một tiếng, ánh mắt đảo một vòng trên mặt Phong Cẩm Thành: "Tôi giúp anh chuyện này, nhưng anh phải nhớ thiếu tôi một cái nhân tình đó!"

Nói xong cánh tay lật lại ôm lấy tay Phong Cẩm Thành: "Chẳng qua phải nói trước một chút, tôi

và Tiêu Bác Nhã đã gặp qua một vài lần, không biết anh ta có nhớ rõ hay không."

Phong Cẩm Thành đứng bên người Kê Thanh, mới phát hiện, anh nhớ cô rất rất nhiều, công ty gần đây bận rộn, anh phải đi công tác, hôm qua mới trở về.

Sau khi Kê Thanh nói lời quyết tuyệt như vậy với anh, Phong Cẩm Thành cảm thấy, mình nên hoãn lại hai ngày thì tốt hơn, cũng cho vợ anh thời gian hòa hoãn, để tiếp chiêu sau đó của anh, anh cũng phải cân nhắc chi tiết cho tốt, tên Diệp Trì kia nói thì thật dễ, nhưng làm rồi mới thấy khó khăn, dù sao vợ anh dù không thông minh, nhưng cũng không phải kẻ ngốc.

Cử chỉ của Phong Cẩm Thành nếu không có sắc mặt như vậy thì sẽ không thể chê vào đâu được, chỉ cần cẩn thận quan sát sẽ phát hiện, vẻ mặt anh có chút cứng nhắc, trong mắt cũng đầy vị chua, biểu hiện của Kê Thanh cũng lừa mình dối người như vậy, cực lực giả vờ không sao cả, càng thêm biểu lộ ý trong lòng rõ ràng, chẳng qua người trong cuộc thì không biết gì, lại lọt hết vào mắt Phương Nam và Tiêu Bác Nhã.

Cho đến khi Phong Cẩm Thành và Phương Nam đến gần, Tiêu Bác Nhã mới nhận ra Phương Nam, một nữ cường nhân xinh đẹp tao nhã trong thương giới như vậy, chỉ cần gặp qua một lần thì không thể không nhớ rõ, hơn nữa, Tiêu Bác Nhã biết cô đã sớm kết hôn, con cái đều lớn hết rồi, cho nên hai người này tuyệt đối không thể có cái gì mờ ám được, bắt được sự ghen tuông trong đáy mắt Phong Cẩm Thành, Tiêu Bác Nhã không khỏi mỉm cười, hai người này giày vò nhau, có thể làm tất cả những người xung quanh dính líu vào, thật là tai bay vạ gió.

Ánh mắt Tiêu Bác Nhã đảo qua Kê Thanh, vẫn quyết định đứng về phía đàn em thôi, dù sao Phong Cẩm Thành chiếm quá nhiều ưu thế rồi, Tiêu Bác Nhã đưa tay qua: "Phương tổng, đã lâu không thấy, lần trước được may mắn gặp gỡ, chính là trong cuộc họp thường niên của quý công ty."

Phương Nam không khỏi nở nụ cười, từ trong khuỷu tay Phong Cẩm Thành rút tay ra, bắt tay với Tiêu Bác Nhã: "Luật sư Tiêu phong thái vẫn như trước, làm người ta hâm mộ." Quay đầu nháy mắt vài cái với Kê Thanh, có pha vài phần ý cười nói: "Cô trăm ngàn lần đừng hiểu lầm, đây cũng không phải chủ ý của tôi..." Nói xong, liếc mắt sang Phong Cẩm Thành một cái, ý rằng là đều là do anh ta.

Kê Thanh đang suy nghĩ quanh co, tự ti cùng chua xót vây quanh trong lòng, vụt một cái liền rơi xuống, ngay cả chút thời gian để thích ứng cũng không có, cô chớp mắt nhìn Phong Cẩm Thành, trên mặt anh không được tự nhiên, bởi vậy vẻ mặt nhìn qua có chút cứng nhắc, rất khó có thể tưởng tượng được anh làm ra chuyện ngây thơ như vậy.

Cuối cùng bốn người ngồi cùng một chỗ ăn cơm, từ nhà ăn đi ra, Tiêu Bác Nhã cùng Phương Nam rất thức thời, tìm cớ đi trước, để lại Kê Thanh và Phong Cẩm Thành hai người.

Bên nhà ăn cách đó không xa có hai cây hòe già, hoa hòe dày đặc phân tán, gió đêm từ từ thổi tới, mang theo hương hoa mát lạnh, thấm vào ruột gan, hít sâu một hơi, tâm tình cũng theo đó mà tốt lên.

Phong Cẩm Thành nghiêng đầu nhìn bụng cô, mới có vài ngày, giống như được thổi khí mà lớn lên, người lại gầy một vòng, không biết có phải ảo giác của anh hay không.

Phong Cẩm Thành nhẹ nâng tay rồi lại để xuống: "Đi thôi! Về nhà." Kê Thanh sửng sốt một chút, cảm thấy câu nói đó có ý khác, chỉ là lúc này cô đột nhiên không muốn so đo.

Một đường về hai người đều bảo trì im lặng, không khí coi như hài hòa, đến dưới tầng, Phong

Cẩm Thành tắt xe, lại không có ý xuống xe, mà thử mở miệng giải thích: "Chuyện vừa rồi..." Kê Thanh mím môi khẽ nghiêng đầu nhìn anh, ánh mắt trong suốt kia làm cái mặt dày của Phong Cẩm Thành có chút không nhịn được, bất kể phía sau như thế nào cũng nói không được.

Kê Thanh lần đầu tiên phát hiện, hóa ra Phong Cẩm Thành cũng có lúc như vậy, nhìn anh cùng những người đàn ông bình thường không có gì khác biệt, khoảng cách giống như sinh ra sự nhớ nhung, mấy ngày nay, cô có chút nhớ anh.

Phong Cẩm Thành sau khi ly hôn thay đổi rất nhiều, anh học được sự tôn trọng cùng thỏa hiệp, anh bỏ qua sự kiêu ngạo vốn có, thậm chí ăn nói có chút khép nép, nếu như đây là Phong Cẩm Thành của hai năm trước, Kê Thanh sẽ cảm thấy mình là người phụ nữ hạnh phúc nhất thế giới, nhưng bây giờ...

Nghĩ đến đây, ánh mắt Kê Thanh tối sầm lại, thấp giọng nói câu: "Trên đường cẩn thận." Liền đẩy cửa xuống xe, Kê Thanh đi lên bậc thang thứ hai, Phong Cẩm Thành ở đằng sau bỗng nhiên nói: "Kê Thanh, em thật sự sẽ không tha thứ cho anh sao, giữa chúng ta một chút cơ hội cũng không có sao?"

Giọng nói của anh truyền đến từ bóng đêm, có vài phần trầm thấp, giống như chứa đựng tia hy vọng cuối cùng, bước chân Kê Thanh ngừng vài giây, nhưng không xoay người, lại vội vàng đi vào.

Phong Cẩm Thành không khỏi thở thật dài, vợ anh có đôi khi cố chấp thật khiến người ta tức giận, hơn nữa sự thừa nhận thẳng thắn đối với vợ anh không có tác dụng, vậy không thể không buộc anh tính kế cô, Phong Cẩm Thành khẽ cắn môi.

Phong Cẩm Thành lại biến mất ước chừng nửa tháng, vào tháng sáu, bụng Kê Thanh càng ngày càng lớn, ngay cả hành động đều có chút chậm chạp, dì Điền giúp Kê Thanh đến bệnh viện, để Kê Thanh ngồi trên hàng ghế khoa phụ khoa chờ, bà đi đăng ký.

Kê Thanh ngồi nhìn xung quanh đều là các cặp vợ chồng cùng nhau đến kiểm tra, không tự chủ được nghĩ tới Phong Cẩm Thành, trước kia mỗi lần đến kiểm tra đều đi cùng anh, nửa tháng này, thậm chí cả điện thoại anh cũng không gọi tới, giống như đã bốc hơi biến mất vậy.

Chẳng qua Kê Thanh lại nghĩ, cũng cảm thấy hiểu được, với sự kiêu ngạo của Phong Cẩm Thành, đã nhiều lần ăn nói khép nép như vậy rồi, cô vẫn như cũ không tỏ ý gì, tự nhiên sẽ buông tha thôi, chẳng lẽ cô còn muốn anh bám lấy không buông, Phong Cẩm Thành chưa bao giờ là người đàn ông cố chấp, hơn nữa cô đã là vợ trước luống tuổi bụng to...

"Kê Thanh, vào đi." Dì Điền nói làm cô nháy mắt hoàn hồn, Kê Thanh đứng lên, bất giác nhìn dì Điền một cái, nghi hoặc hỏi: "Sao vậy ạ, sắc mặt bác không được tốt." Dì Điền vội vàng xua tay: "Không, không có gì..."

Kê Thanh cảm thấy dì Điền từ lúc ở bệnh viện có chút không đúng, ánh mắt có chút do dự, dáng vẻ nhìn cô như muốn nói rồi lại thôi, giống như có chuyện gì đó không tốt, không đành lòng nói cho cô, đến nhà, không đợi Kê Thanh hỏi lại, dì Điền đã nhịn không được nói ra.

"Kê Thanh, vừa rồi khi đi đăng ký, bác gặp cha Tiểu Tuyết, cậu ấy cũng đi đăng ký." Kê Thanh sửng sốt một chút, chẳng lẽ Phong Cẩm Thành bị bệnh, nhưng vừa nghe dì Điền nói tiếp, Kê Thanh liền cảm thấy đầu ong một cái, trước mắt tối lại, ngã ngồi trên ghế sô pha: "Bác nói anh ấy đăng ký khoa gì?"

Dì Điền thấp giọng nói: "Khoa u bướu..." Tiếp theo lại vội vàng giải thích: "Cháu đang mang con đừng có gấp, có khi là giúp người khác đăng ký thôi..."

Bạn đang đọc truyện *Bá Yêu Mưu Tình* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47

Ads Kê Thanh im lặng ngồi ở bên cửa sổ không có phản ứng, cứ ngồi như vậy cho đến xế chiều, ánh nắng xuyên qua cửa sổ chiếu vào trong nhà, dừng lại ở trên người của cô, độ nóng của nắng chiều cũng không có giảm chút nào, nhưng trong lòng Kê Thanh lại cảm thấy lạnh run, cái loại lạnh này từ trong lòng lạnh ra, ngay cả cái nóng của mặt trời cũng không th khiến cô hết lạnh.

Kê Thanh chưa từng nghĩ qua cô và Phong Cẩm Thành sẽ có một kết thúc như vậy, cho dù hai người có chia ly cũng không phải là loại sinh ly tử biệt, bởi vì bất luận phát sinh chuyện gì thì cũng sẽ không chết, cô vẫn cho rằng hai người còn trẻ cũng còn rất nhiều thời gian, căn bản không nghĩ đến chuyện này, hơn nữa Phong Cẩm Thành còn là người đàn ông rất khỏe mạnh.

Kê Thanh không tự chủ liền nghĩ tới mẹ của cô, khoảng thời gian mẹ cô phát hiện bệnh cho đến lúc mất chỉ vỏn vẹn có ba tháng ngắn ngủi, khi đó Kê Thanh ngày đêm đều túc trực bên cạnh giường của mẹ, trơ mắt nhìn mẹ từ từ suy yếu, bệnh của mẹ cô tiến triển rất nhanh, chống chọi với bệnh tật không được bao lâu thì như vậy mà ra đi, không ai có thể cứu giữ được.

Đau khổ nhất chính là thời kỳ cuối, xương cốt của mẹ đau đớn giống như bị tra tấn, xương mu bàn chân của mẹ nhức nhối giống như có hàng ngàn con giòi đang gặm nhấm vậy, so với những người khác thì Kê Thanh rất hiểu nỗi đau khổ khi bệnh tật hành hạ này, nhưng Phong Cẩm Thành thì làm sao có thể...

Ở trong suy nghĩ của cô thì Phong Cẩm Thành luôn là một người đàn ông khỏe mạnh, vững vàng và sừng sững như một ngọn núi lớn, không thể nào lại ngã xuống như vậy được, Kê Thanh để tay lên bụng vuốt ve, có lẽ đứa bé trong bụng cảm thấy tâm tình của cô có chút bất ổn, nên nó cũng không khỏi mà giật mình, Kê Thanh hoảng sợ vội vàng vuốt ve, nhẹ nhàng nói :"Con cũng muốn gặp ba phải không, hay là chúng ta cùng đi thăm ba đi..."

Thời điểm Kê Thanh kéo va ly từ trong phòng ngủ đi ra, Kê Thịnh trông thấy cũng giật mình hoảng hốt, nhìn Kê Thanh rồi nói :" Cũng sắp ăn cơm chiều rồi, con định..."

Kê Thanh đi trước mặt của cha cô :"Ba, con muốn trở về căn biệt thự ở ngoại ô."

Kê Thịnh sửng sốt một chút, sau đó cũng liền hiểu ra :"Con nghĩ thông suốt là tốt rồi, ba cũng không biết con và Cẩm Thành đã xảy ra chuyện gì, nếu được thì hãy bỏ qua, cũng đừng nghe Đông nói như vậy còn Tây nói cái gì, người một nhà sống hòa hòa mỹ mỹ, như vậy thì ba cũng an tâm rồi."

Kê Thanh có chút áy náy nói :"Ba, con biết ba không thích ở đây, tầng trệt thì lại cao, xung quanh lại không có chỗ để tản bộ hóng gió, hay là ba trở về căn nhà trước đây, chỗ đó có hoa cỏ cùng đình viện để hóng gió, ngày mai ba nói dì Điền giúp ba thu dọn hành lý, có dì Điền ở bên cạnh chăm sóc và làm bạn với ba, con cũng yên tâm hơn."

Thấy tâm tư của mình không thể dấu được con gái, vẻ mặt già nua của Kê Thịnh cố gắng kìm nén nhưng cũng không tự chủ mà đỏ lên.

Kê Thanh ngồi xuống, đầu tựa vào một bên vai của Kê Thịnh mà nói :"Ba, mẹ mất sớm, Trương Yến cũng đi rồi, tuy nói dì Điền là người ngoài, nhưng lại cần cù chịu khó, nhiệt tình lương thiện, con cũng có hỏi thăm tình hình của dì Điền rồi, trước đây còn trẻ thì thủ tiết chờ người nên lỡ làng, hiện tại cũng không vướng víu con cái, con thấy rất thích hợp với ba."

Kê Thịnh dùng ngón tay chỉ chỉ cái trán của cô :"Con không sợ lại thêm một bà mẹ kế quản lý con sao, ba còn đang suy nghĩ." Kê Thanh mỉm cười, sau đó đứng dậy, Kê Thịnh đỡ lấy cô :"Hôm nay con khoan hãy đi, ở lại thêm một bữa đi, ngày mai gọi Cẩm Thành đến đón con đi! Bụng lớn như vậy đừng đi ra ngoài một mình."

Kê Thanh lắc đầu: "Không sao đâu, vẫn còn lâu..."

Dì Điền từ phòng bếp đi ra, vừa lau tay vừa nói :"Để dì đưa con đi vậy! Bằng không ba con cũng sẽ không yên lòng đâu."

Nói xong cô liền giúp Kê Thanh kéo va ly, Kê Thanh suy nghĩ cảm thấy cuộc sống thật rất khó có thể đoán trước được mọi chuyện, cũng là lòng vòng và quanh co, lúc đầu là ba cô say mê mà chạy theo Trương Yến, nhưng cuối cùng thì người ở lại bên cạnh cũng chỉ có dì Điền, tuy dì Điền không ôn nhu bằng mẹ, cũng không xinh đẹp như Trương Yến, nhưng là một người giản dị thân thiện, quán xuyến mọi việc trong nhà đều rất giỏi, điều quan trọng nhất chính là có thể chăm sóc cho ba của cô thật tốt, cho dù không cần thiết phải yêu nhau sâu đậm, chỉ cần dì Điền làm bạn với ba ở tuổi xế chiều thì cũng là một loại hạnh phúc rồi!

Kê Thanh chợt phát hiện, những chuyện uất ức cùng hờn dỗi mà trước kia chồng chất ở trong lòng giờ cũng đã trở nên vô nghĩa, trước đây thì cô rất để ý và không được tự nhiên, những suy nghĩ này cứ mãi luẩn quẩn ở trong lòng của cô, nhưng khi đối diện với sự sống và cái chết thì những chuyện này không đáng là gì cả.

Dì Điền đưa cô đến trước cổng biệt thự, Kê Thanh để taxi đưa dì Điền về luôn, vì đây là ngoại ô nên cũng rất khó đón xe, hơn nữa hiện giờ trong nhà chỉ có một mình ba ở nhà, cô cũng thấy lo lắng, nên dặn dò dì Điền về đến nhà không được nói chuyện Cẩm Thành cho ông biết, Kê Thanh sợ ba của cô sau khi biết tin sẽ không chịu nổi mà phát bệnh.

Nhìn xe taxi đã khuất xa, Kê Thanh liền quay đầu, ngây ngốc đứng im một lát, sau đó mới lấy chìa khóa ra mở cổng mà đi vào, Kê Thanh vừa bước vào liền thấy Phong Cẩm Thành đang ngồi bên cạnh cửa sổ, Kê Thanh có chút nghi ngờ, nhìn qua thì thấy Phong Cẩm Thành không có gì thay đổi, thậm chí Kê Thanh còn cảm thấy ánh mắt của hắn ở trong bóng đêm có chút quá đáng, chẳng qua đây cũng là nghi ngờ chợt lóe qua trong đầu của cô mà thôi.

Phong Cẩm Thành cảm thấy có chút áp lực, có chút mất bình tĩnh nên tim cũng đập liên hồi, hôm nay hắn từ bệnh viện trở về liền cân nhắc cùng suy tính, khiến cho hắn đứng ngồi không yên, dùng cách này có hiệu quả hay không, dì Điền có nói cho vợ của hắn biết không, nếu như vợ của hắn không tin, Phong Cẩm Thành rất rối rắm, cũng sợ vợ của hắn không tin, nhưng lại lo cô sẽ tin tưởng quá mức, ảnh hưởng đến đứa nhỏ trong bụng.

Nhưng dù gì đi nữa Phong Cẩm Thành cũng phải dùng chiêu này để lừa vợ hắn trở về, mắt liếc thấy thời gian trôi qua rất nhanh, hắn đang ngồi ở cửa sổ lầu hai nhìn chằm chằm xe cộ ở ngoài đường, vừa nhìn thấy Kê Thanh bước xuống xe thì mắt của hắn liền sáng lên.

Kê Thanh tiến vào mới phát hiện mình đột ngộ trở về như vậy, nhưng lại thiếu một lý do chính đáng. Bởi vậy Kê Thanh đứng ở cửa có chút do dự, Phong Cẩm Thành đã đi tới, lấy tay mở công tắc của chùm đèn thủy tinh treo ở phòng khách, phòng khách đột nhiên sáng lên, ánh sáng khiến Kê Thanh không kịp thích ứng mà nheo mắt lại, thời điểm Kê Thanh đang suy nghĩ lý do trở về, thì Phong Cẩm Thành đã giang rộng hai tay ra ôm lấy cô :"Bà xã, em đã trở về rồi."

Bạn đang đọc truyện *Bá Yêu Mưu Tình* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48

Phong Cẩm Thành ôm ấp Kê Thanh, trong lòng Kê Thanh không khỏi có chút chua chát, cô hơi ngẩng đầu lên, sau một lúc đánh giá, cô phát hiện hắn có chút gầy, hai mắt thâm quầng, nhìn qua có chút mệt mỏi, có vẻ như mấy hôm nay nghỉ ngơi không tốt.

Cho đến bây giờ Phong Cẩm Thành mới phát hiện, được vợ ngắm nhìn cũng là một loại hạnh phúc, hắn cảm thấy mắt của cô trong suốt như hồ nước, thẳm sâu trong mắt có một ngọn lửa, ngọn lửa ấy đốt cháy từng đợt từng đợt tình yêu, rõ ràng không muốn buông tha cho đoạn tình cảm này.

Lúc đầu Phong Cẩm Thành còn cảm thấy rối rắm, nếu vợ hắn trở về có phải là do thương hại hắn hay không, hiện tại hắn lại không nghĩ như vậy, chính xác là vợ của hắn yêu hắn, từ đầu đến cuối cô chỉ yêu có một mình hắn mà thôi, loại cảm giác này, vào giờ phút này hắn dám khẳng định, nhưng bất quá loại tình yêu này có pha thêm chút tuyệt vọng, khiến cho lòng Phong Cẩm Thành xẹt qua một tia áy náy, nhưng áy náy này cũng nhanh chóng liền biến mất, mà được bao phủ bởi niềm vui sướng, cúi đầu xuống liền hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của Kê Thanh.

Hôn một cái, buông lỏng, hôn thêm một cái lại buông ra, nhẹ nhàng cùng chậm rãi lại sâu triền miên... Cho đến khi hắn cảm thấy tay của Kê Thanh gắt gao vòng qua cổ của hắn, thì nụ hôn này mới nhiệt liệt đi lên, mạnh mẽ kịch liệt giống như một ngọn lửa đang cháy...

Từ nhẹ nhàng đến mạnh mẽ, từ chậm rãi đến gấp gáp, mang theo tình triều gần như tuyệt vọng cùng nhớ mong, nụ hôn lần này kéo dài rất lâu không có điểm dừng, ai cũng không muốn buông ra, cho đến khi đứa nhỏ trong bụng giật mình cựa quậy, thì hai người mới thức tỉnh, Phong Cẩm Thành xoay người ôm lấy Kê Thanh, cẩn thận dìu cô ngồi trên ghế sô pha, bàn tay to của hắn đặt trên bụng của cô, thấp giọng nói :"Vừa rồi con đá anh đó, anh có thể cảm giác được cái chân nhỏ của bé con."

Kê Thanh không khỏi nở nụ cười, Phong Cẩm Thành cầm lấy tay của cô, ánh mắt long lanh tuy đã biết rõ đáp án rồi còn cố hỏi :"Sao em lại đến đây?"

Sau khi đã suy nghĩ một lúc lâu, Kê Thanh cẩn thận trả lời :"Cẩm Thành, em đã suy nghĩ kỹ rồi, tất cả những ân oán cùng hiểu lầm trước đây của chúng ta đều đã qua, chúng ta có Tiểu Tuyết và đứa nhỏ trong bụng, bởi vậy chúng ta không cần phải chia tay, em yêu anh lâu như vậy, từ khi em mười sáu tuổi đã yêu anh đến bây giờ, em cũng đã sắp ba mươi rồi, làm sao lại có thể yêu một người đàn ông khác nữa chứ, cho nên chúng ta tái hợp lại đi!"

Khóe miệng của Phong Cẩm Thành không tự chủ mà cười rất tươi, trong lòng thật bái phục kế sách của Diệp Trì, sắp chết chính là chiêu tốt nhất để dùng.

Kê Thanh cũng rất cẩn thận, cố gắng không đề cập tới bệnh của hắn, điều này cũng khiến Phong Cẩm Thành yên tâm hơn, hắn tự mình xuống bếp làm một bữa tối phong phú, hắn cầm đũa gắp đồ ăn đưa đến miệng cho Kê Thanh, hắn hầu hạ Kê Thanh như đang cho người tàn phế ăn vậy, Kê Thanh không khỏi dở khóc dở cười :"Phong Cẩm Thành, em có tay mà."

Phong Cẩm Thành thu đôi đũa trong tay cô đặt trên bàn :"Để anh đút có vẻ nhanh hơn." Phong Cẩm Thành dính ở bên người Kê Thanh, một bước cũng không rời khỏi, ăn cơm xong hai người đi dạo ở trong vườn, Phong Cẩm Thành ôm cô tiến vào phòng tắm, bàn tay to duỗi ra liền muốn giúp cô cởi quần áo.

Kê Thanh xấu hổ mặt có chút đỏ, không khỏi liếc hắn :"Anh đi ra ngoài trước, để em tự mình tắm." Lại nói giỡn, khó khăn lắm hắn mới lừa được vợ trở về, bây giờ có đánh chết hắn cũng không ra đâu.

Phong Cẩm Thành lắc đầu nói :"Không được, bụng của em lớn như vậy, phòng tắm lại rất trơn, lỡ như không cẩn thận mà ngã thì biết sao bây giờ?" Kê Thanh cúi đầu nhìn cái bụng của mình, nói thật lòng cô không muốn để Phong Cẩm Thành trông thấy bộ dạng không mặc quần áo của mình, cái eo nhỏ nhắn đã biến mất từ lâu thay vào đó là cái bụng bự, bây giờ cô rất giống một con chim cánh cụt vậy, bất quá cô không thể nào không nghe lời của Phong Cẩm Thành .

Qua vài giây ngượng ngùng, Phong Cẩm Thành liền giúp cô kéo cái khóa kéo ở phía sau lưng ra, cô còn chưa kịp phản đối, thì cái đầm bầu rộng thùng thình đã thoát xuống đất, thật tình nếu so với phụ nữ mang thai tám tháng mà nói, thì bụng Kê Thanh cũng coi như là nhỏ, hơn nữa tay chân của cô cũng không bị phù nhiều lắm, nhìn qua thì chỉ có cái bụng là nổi bật thôi, còn những chỗ khác thì không có trở ngại gì.

Phong Cẩm Thành thấy Kê Thanh chống lưng đỡ cái bụng tròn vo, bỗng nhiên hắn cũng ý thức được, hắn lừa được vợ hắn trở về, nhưng vẫn còn chút dè dặt chưa mở hết lòng, hắn cũng không khỏi âm thầm thở dài, ôm Kê Thanh vào trong bồn tắm, bắt đầu giúp vợ hắn tắm rửa.

Lúc đầu Kê Thanh cũng không được tự nhiên, bất quá nghĩ lại hắn đang bệnh, nên cũng thuận theo ý của hắn, để cho hắn xử trí mọi chuyện, sau khi gội đầu xong tay của Phong Cẩm Thành xuyên qua làn nước ấm, dừng lại ở trước ngực của cô, thời điểm hắn bắt đầu vuốt ve cô, đầu tiên là mặt của Kê Thanh đỏ bừng sau đó lan đến toàn thân, tình trạng của cô bây giờ ngâm ở trong bồn tắm giống như con tôm bị nấu chín vậy.

Cũng may Phong Cẩm Thành có chừng mực, sờ soạng một lúc liền đem Kê Thanh từ trong nước ôm ra, choàng một cái khăn tắm lớn lên người cô, sau đó đặt cô lêm trên giường kéo một cái chăn lên đáp, rồi hôn một cái lên trán của cô, ôn nhu nói :"Anh đi tắm."

Kê Thanh thấy hắn nhanh chóng tiến vào phòng tắm, cô cũng không khỏi mỉm cười, thời điểm hắn trở ra thì nửa thân dưới được che bởi một cái khăn lớn.

Không biết có hay phải là do vui quá nên hóa buồn hay không, Phong Cẩm Thành ôm Kê Thanh một mạch ngủ, nhưng lại không ngờ hôm sau hắn lại bị bệnh.

Bạn đang đọc truyện *Bá Yêu Mưu Tình* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49

Ads Kê Thanh cảm thấy nóng quá nên tỉnh lại, cả người ướt đẫm mồ hôi, hiện tại đang là mùa hè thời tiết rất nóng, nóng như vậy cô làm sao có thể ngủ tiếp, trong lòng cô vốn đang có tâm sự, cho dù là đang mang thai trong thời kỳ rất thèm ngủ nhưng vẫn cảm thấy khó ngủ.

Phong Cẩm Thành rất nhanh lại đưa tay ôm lấy cô, dường như hắn đang sợ cô sẽ chạy mất vậy, hai tay vòng qua ôm cô vào trong ngực của hắn, sau đó bàn tay to cẩn thận đặt lên bụng của cô, điều đầu tiên Kê Thanh cảm thấy chính là nhiệt độ cơ th của hắn đột nhiên nóng hơn bình thường.

Phong Cẩm Thành phát sốt, sau khi phát hiện chuyện này, Kê Thanh chợt nghĩ đến mẹ, lúc trước khi mất mẹ của cô cũng có một thời gian thường xuyên phát sốt vào lúc nửa đêm, khi đó bệnh trạng cũng tương tự như vậy, khiến Kê Thanh cảm thấy lo lắng và rất sợ, cô sợ mình sẽ mất Phong Cẩm Thành.

Kê Thanh ngồi xuống, lấy ra cái nhiệt kế kẹp vào người của Phong Cẩm Thành, nhìn vạch chỉ nhiệt độ trên nhiệt kế, Kê Thanh càng thêm kích động, hơn nữa thần trí của Phong Cẩm Thành cỏ vẻ đang rơi vào trạng thái mê man, cô liền dùng tay lay hắn dậy: "Cẩm Thành, Phong Cẩm Thành, anh tỉnh lại, chúng ta mau đi bệnh viện, Cẩm Thành, anh mau dậy đi ..." Giọng nói của cô mang theo chút nghẹn ngào, giờ đây Kê Thanh thấy mình thật vô dụng, nhưng cô lại không thể khống chế được cảm xúc của chính mình.

Đại khái là nghe được giọng nói của cô có chút nghẹn ngào nức nở, Phong Cẩm Thành hừ hừ hai tiếng lặng lẽ mở mắt ra :"Em đừng ồn, để cho anh ngủ một chút nữa đi ..." Nói được hai câu thì nhắm mắt lại.

Thật sự Kê Thanh bị dọa đến sợ hãi, tay cầm điện thoại di động muốn gọi cấp cứu, cô vừa ấn được 2 con số, liền bị Phong Cẩm Thành kéo tay lại :"Em gọi điện thoại cho bác sĩ Lâm, gọi bác sĩ đến đây đi..." Hắn nhỏ giọng nói.

Kê Thanh vội vàng nghe theo, liền cầm lấy điện thoại của Phong Cẩm Thành gọi cho bác sĩ Lâm, thời điểm bác sĩ Lâm đến, Kê Thanh bụng bự đang ngồi ở một bên, đang giúp Phong Cẩm Thành thay khăn lạnh để đắp trán.

Hiện tại Phong Cẩm Thành sốt rất cao, cái khăn nhúng nước lạnh đắp lên trán rất nhanh liền nóng theo, nhưng hiện tại Kê Thanh chỉ biết dùng mỗi phương pháp này để giảm sốt cho hắn mà thôi.

Bác sĩ Lâm là bác sĩ gia đình của Phong gia, đương nhiên cũng biết chuyện vợ chồng son này ly ly hợp hợp, quan sát tình hình hiện tại, cũng thấy hai người không giống loại tình cảm đang tan vỡ chút nào, Kê Thanh thật sự lo lắng cho Phong Cẩm Thành cho dù người mù cũng có thể nhìn ra được.

Bác sĩ Lâm âm thầm lắc đầu, Kê Thanh bèn kể rõ tình hình với bác sĩ :"Nửa đêm Cẩm Thành bỗng nhiên sốt cao, không còn cách nào khác nên tôi mới gọi điện thoại cho bác sĩ, làm phiền bác sĩ phải đi một chuyến."

Bác sĩ Lâm ôn hòa cười cười :"Không sao, để tôi khám cho Cẩm Thành, bình thường sức khỏe của Cẩm Thành rất tốt mà."

Kê Thanh tránh qua một bên, sau đó bác sĩ Lâm lấy ông nghe ra, sau khi bác sĩ Lâm kiểm tra cho Phong Cẩm Thành xong, tháo ống nghe ra lại bắt mạch cho Phong Cẩm Thành rồi nói :" Không đáng ngại, chỉ là cảm mạo bình thường, nên khiến cơ thể phát sốt thôi."

'Cảm mạo' Kê Thanh sửng sốt một chút :"Trước khi ngủ anh ấy còn rất tốt mà."

Bác sĩ Lâm cất ống nghe vào túi, nhìn cô rồi giải thích :"Cảm mạo cũng có rất nhiều nguyên nhân, nếu ở góc độ trung y mà nói, thì Cẩm Thành đây là do nội tạng bị nóng trầm tích lại, sau một thời gian rồi phát ra, nếu như sau này cứ mãi tích tụ ở trong lòng, nói không chừng lâu ngày sẽ thành bệnh nặng."

Kê Thanh chuyển mắt nhìn người đang nằm trên giường, lúc này cô thấy hắn đã ngủ được thoải mái hơn, cô thấp giọng nói :"Bác sĩ Lâm, vậy không phải là căn bệnh đó làm cho Cẩm Thành nóng lên sao?"

Lâm bác sĩ hoang mang hỏi ngược lại :"Bệnh gì?"

Kê Thanh sắc mặt tối sầm, nhỏ giọng hơn nữa nói :"Bác sĩ không biết sao?"

Kê Thanh cân nhắc có phải Phong Cẩm Thành lo sợ cha mẹ bên Phong gia biết, ngay cả bác sĩ Lâm cũng dấu, bác sĩ Lâm hơi cúi thấp đầu, mắt liếc xẹt qua Phong Cẩm Thành, vừa nhìn vừa nói :"Nếu ngày mai mà Cẩm Thành còn chưa hạ sốt, thì tôi đề nghị nên đưa cậu ấy đến bệnh viện làm kiểm tra tổng quát thì tốt hơn, hiện tại tôi quan sát thêm chút nữa, cô hãy đi chuẩn bị một ít cháo nóng đi! Lát nữa cho cậu ấy ăn một chút."

Nhìn cửa phòng ngủ đã đóng lại, bác sĩ Lâm mới khoanh tay lại mà nói :"Được rồi, đừng giả bộ ngủ nữa, vợ của cậu đã đi rồi, cậu ở đây diễn tuồng gì vậy, tôi nhìn mà cũng muốn hồ đồ theo."

Phong Cẩm Thành mở mắt ra, mắt đảo qua cái cửa đã đóng lại, nhẹ nhàng thở ra, vừa rồi là hắn đang ngủ, bất quá giờ cũng đã tỉnh, Phong Cẩm Thành nhìn bác sĩ Lâm đang mặc áo blue trắng, hàm hồ nói :"Tôi không có việc gì, bác sĩ cứ nói với vợ của tôi như vậy là được".

Ánh mắt của bác sĩ Lâm dạo một vòng ở trên mặt hắn, không khỏi nở nụ cười :"Dù sao thì cũng đường đường là Phong thiếu gia mà lại dùng khổ nhục kế với vợ mình như vậy sao!"

Bị bác sĩ vạch trần, sắc mặt của Phong Cẩm Thành tối lại có chút đỏ, vẻ mặt kiểu này trăm năm cũng khó gặp, làm bác sĩ Lâm không khỏi bật cười :"Tùy cậu."

Truyền dịch, Phong Cẩm Thành rất nhanh liền hạ sốt, Kê Thanh mệt mỏi cũng đã ngủ từ lúc nào, khi Phong Cẩm Thành tỉnh lại thì trời cũng vừa sáng, ánh sáng theo cửa sổ mà vào, chiếu những tia nắng đầu tiên vào nhà, khiến căn nhà sáng ngời tràn đầy nắng, Phong Cẩm Thành cúi đầu liền nhìn thấy Kê Thanh, cô ngồi ở trên ghế, nhưng lại nằm ngủ quên trên cái chăn của hắn, bàn tay nhỏ bé của cô còn nắm lấy cánh tay phải của hắn, cho dù đây là một giấc mộng hắn cũng muốn được nắm mãi như vậy.

Kê Thanh hơi nghiêng đầu một chút, chân mày của cô hơi nhăn lại, hắn trông thấy hai mắt thâm đen của cô, cả người mệt mỏi vì thức khuya, giờ hắn mới nhớ tới cô đang mang thai, trong lòng Phong Cẩm Thành bỗng nhiên có chút áy náy, cả đêm qua vợ cùng con phải chăm sóc cho hắn.

Tay trái của Phong Cẩm Thành nhẹ nhàng đưa ra, vuốt mấy sợi tóc trên mặt cô, động tác của hắn rất nhẹ nhưng cũng làm cho Kê Thanh thức dậy, Kê Thanh mở to mắt, theo phản xạ sờ cái trán của hắn một cái, cảm thấy không còn nóng nữa, Kê Thanh mới nhẹ nhàng thở ra, lại bị ánh mắt ôn hòa của Phong Cẩm Thành nhìn khiến cho cô có chút không được tự nhiên :"Sao lại nhìn em như vậy, không phải chứ?"

Phong Cẩm Thành nở một nụ cười :"Anh, cho dù bị sốt thành tro thì cũng không đến nỗi mất đi trí nhớ đâu, chẳng qua anh muốn ngắm em, em đang đứng ở trước mặt, anh còn tưởng, bà xã em nói xem nên làm sao bây giờ?"

Mặt của Kê Thanh hơi đỏ một chút, lời ngon tiếng ngọt như vậy thật buồn nôn, nhưng khi vào lỗ tai của Kê Thanh thì cố lại thấy rất thích, chẳng qua còn có một chút chưa thích ứng, Kê Thanh liếc mắt nhìn đồng hồ báo thức ở đầu giường, vội vàng nói :" Mau lên, đã đến giờ uống thuốc rồi, thiếu chút nữa là trễ, bác sĩ Lâm đã dặn dò rất kỹ, phải uống thuốc đúng giờ mới có hiệu quả."

Nói xong Kê Thanh liền đứng lên đi rót nước ấm, đem thuốc cùng nước đưa cho Phong Cẩm Thành, Phong Cẩm Thành liếc nhìn viên thuốc thật to trên tay, miệng mấp máy cầm tay cô :"Bà xã ơi, anh thật sự đã khỏe rồi, không cần uống thuốc nữa đâu !" Nhìn bộ dáng kia, Kê Thanh cảm thấy hắn giống như một đứa trẻ đang làm nũng vậy.

Kê Thanh không khỏi bị hắn chọc cười, đẩy tay của hắn ra, cố gắng nghiêm chỉnh nói :"Phải uống thuốc!"

Phong Cẩm Thành bĩu môi, nhìn vợ của hắn một lúc lâu, không cam tâm tình nguyện mà uống thuốc.

Kê Thanh lấy ra một hộp giữa nhiệt sau đó đổ ra một ít cháo, Phong Cẩm Thành nói :"Anh không đói bụng, em ăn trước đi."

Kê Thanh lắc đầu :" Em đã ăn rồi." Cô nói xong, dùng thìa múc một muỗng đút đến miệng của hắn, nhìn dáng vẻ hiền lành chăm sóc người bệnh của cô, Phong Cẩm Thành ước gì mình mãi mãi cũng bị bệnh như vậy.

Thật sự thì cháo này cũng là loại cháo bình thường, mà bình thường hắn cũng không thích ăn cháo, nhưng đây là cháo do tự tay Kê Thanh nấu, cô đút từng muỗng từng muỗng một cho hắn, Phong Cẩm Thành cũng rất vui vẻ mà ăn, ăn khoản chừng hai chén.

Nhìn bộ dáng có thể ăn có thể uống của Phong Cẩm Thành, khiến cho Kê Thanh sinh ra một chút hy vọng, cô đem chén đi cất, sau đó hai tay của cô nắm lấy tay của Phong Cẩm Thành thật cẩn thận rồi nói :"Cẩm Thành, chúng ta đến bệnh viện làm xét nghiệm tổng quát được không?"

Ánh mắt của Phong Cẩm Thành chợt lóe, cơ thể hơi cứng ngắt :"Em đã biết?"

Kê Thanh đã nhịn từ rất lâu, hiện tại không thể kiềm chế, nước mắt của cô thi nhau chảy ra, cô gật gật đầu.

Sắc mặt của Phong Cẩm Thành khẽ biến :"Em thương hại anh nên mới quay trở lại phải không ?"

Kê Thanh vội giải thích :"Không, không phải như vậy, là em đã nghĩ thông suốt rồi, cảm thấy tất cả những chuyện kia đều là chuyện nhỏ, cũng không quan trọng bằng chuyện bốn người chúng ta ở chung một chỗ."

Ngón tay của Phong Cẩm Thành nâng mặt của cô lên, để Kê Thanh không thể tránh né ánh mắt của hắn, ngón tay của Phong Cẩm Thành nhẹ nhàng vuốt ve má của cô, sau đó nhẹ giọng nói :"Hãy nói cho anh biết, nếu không phải em biết bệnh tình của anh, có phải em sẽ không trở về phải không?"

Kê Thanh sợ hãi có chút run rẩy, bi thương nhìn vào mắt của Phong Cẩm Thành, vội nói :"Em sẽ trở về, bởi vì em yêu anh, em muốn sống với anh trọn đời trọn kiếp, không chỉ kiếp này mà đến kiếp sau cũng không chia lìa..." Nói tới đây, Kê Thanh nghẹn ngào một chút :"Hiện tại trình độ y học đã phát triển tiến bộ như vậy, chắc cũng không có bệnh nào gọi là bệnh nan y đâu, mặc kệ là bệnh gì, chúng ta cùng nhau đối mặt được không?"

Hắn nhìn cô gần hơn, khuôn mặt nhỏ nhắn của Kê Thanh, thấy cô xinh đẹp giống như tiên nữ, tỏa ra ánh sáng khiến người khác loá mắt, bất quá giờ phút này trong lòng của Phong Cẩm Thành cũng đang rất áy náy, một tia ý nghĩ lừa gạt cô cũng không còn, mặc dù cái khổ nhục kế này của hắn không được đàng hoàng và chính đáng, nhưng nếu không bày ra cách này thì hắn làm sao có thể biết vợ của hắn yêu thương hắn bao nhiêu, quan tâm đến hắn như thế nào chứ, từ trước đến nay Phong Cẩm Thành chưa từng trải qua cảm giác sung sướng như vậy, giống như trời mùa Đông lạnh lẽo bị không khí ôn hòa cùng vui vẻ của ngày Xuân bao phủ vậy, rất ấm áp, rất là hạnh phúc ...

Kê Thanh đã nói hết lời như vậy, nhưng lại thấy Phong Cẩm Thành căn bản cũng không phản ứng gì, chỉ cười cười tỏ vẻ rất hưởng thụ mà nhìn ngắm cô, trong lòng Kê Thanh không khỏi nghi ngờ, trong ánh mắt và vẻ mặt của hắn đều không có bất kỳ tia lo lắng hay chút bi ai nào cả...

Nghi ngờ của cô dừng ở mắt của Phong Cẩm Thành, trong nháy mắt Phong Cẩm Thành liền tỉnh giấc, đôi mi vừa dài vừa cong liền cụp xuống, sắc mặt tối sầm lại, hai tay liền đem vợ của hắn gắt gao ôm vào trong lòng, đầu của hắn chôn thật sâu vào đầu vai của Kê Thanh, hắn thấp giọng nói :"Bà xã, anh sẽ nghe lời của em, ngày mai chúng ta sẽ đến bệnh viện kiểm tra..."

Tuy là miệng nói như vậy, nhưng đầu óc của hắn lại đã bay đến đâu rồi, thật ra hắn đang suy nghĩ bước kế tiếp nên bố trí như thế nào, hắn đã phóng lao thì phải theo lao thôi, sau này chỉ cần nói là bác sĩ chuẩn đoán nhầm là được, cứ như vậy đi, khổ nhục kế lần này phải đạt được một kết thúc thật có hậu mà xưa nay chưa từng có, dù có phải vẽ thêm vài dấu chấm trên người cũng không sao, cũng chỉ muốn vợ hắn thêm tin tưởng.

Liền như vậy mà làm, Phong Cẩm Thành trong lòng suy tính kỹ càng, hơi hơi nghiêng đầu, hắn nhìn thấy cái cổ trắng trẻo của vợ, trong lòng rất muốn hôn một cái, khóe miệng nâng lên một nụ cười gian trá.

Bạn đang đọc truyện *Bá Yêu Mưu Tình* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Kê Thanh cùng Phong Cẩm Thành ngồi chờ kết quả, lúc bác sĩ Lâm cầm bảng kết quả kiểm tra đi vào, Kê Thanh toan đứng dậy tiến lên, nhưng lại bị Phong Cẩm Thành nắm lấy cái tay nhỏ kéo cô trở lại: “Bà xã, bụng đã lớn như vậy, cẩn thận một chút”.

Bác sĩ Lâm liếc Phong Cẩm Thành một cái, không khỏi cười thầm. Hai người này quả thực là rãnh rỗi không có gì làm, yêu nhau quá nên giày vò và lừa gạt nhau đây mà. Từ khổ nhục kế đến chỉnh sửa kết quả xét nghiệm, nếu bệnh nhân nào cũng như vậy thì bệnh viện của bọn họ cũng chẳng còn phải lo đến hiệu quả và lợi ích của việc chữa bệnh gì nữa, chỉ riêng tiền kiểm tra tổng quát thôi cũng đã đủ lời rồi.

Máy điều hòa bật khá lạnh, nhưng Kê Thanh vẫn cảm thấy có chút nóng, cô căng thẳng đến tim đập thình thịch, bàn tay đổ mồ hôi hột: “Bác sĩ Lâm, kết

quả như thế nào? Bệnh của Cẩm Thành...".

Bác sĩ Lâm thở dài, hắn phát hiện lần đầu tiên nói dối thật không dễ dàng gì, hơn nữa với thân thể và sức khỏe hiện tại của Phong Cẩm Thành thì có thể nói là khỏe như trâu vậy. Xem đến chức năng tim phổi của cậu ta, bác sĩ Lâm đánh giá nếu sống đến hơn chín mươi tuổi cũng không có vấn đề gì đáng ngại, bởi vậy đối với câu hỏi của Kê Thanh có chút do dự.

Trông thấy bác sĩ Lâm do dự như vậy, càng khiến Kê Thanh cho rằng Phong Cẩm Thành không còn nhiều thời gian nữa, không tự chủ cả người liền mềm nhũn, nếu không phải Phong Cẩm Thành đang ôm lấy eo của cô, thì có lẽ cô đã ngã trên mặt đất rồi.

Phong Cẩm Thành đỡ cô ngồi ngay ngắn trên ghế, trợn mắt nhìn bác sĩ Lâm một cái, bác sĩ Lâm vô tội khoát khoát tay, Kê Thanh yếu đuối nhất thời liền tỉnh lại, nếu bản thân mình không chịu nổi thì Phong Cẩm Thành làm sao bây giờ?

Nghĩ đến đây, cô ngẩng đầu dũng cảm nhìn bác sĩ Lâm, trong mắt lộ ra tia hy vọng, khiến bác sĩ Lâm càng thêm áy náy, chẳng qua dưới ánh mắt của Phong Cẩm Thành, vẫn phải kiên trì nói: "Theo như kết quả kiểm tra, cũng chưa xác định được kết quả cuối cùng, nếu là khối u thì xác suất lành tính cũng khá lớn...".

Lương tâm hành nghề của bác sĩ Lâm mù mịt, dùng một chút thuật ngữ chuyên ngành thật thật giả giả nói với Kê Thanh, khiến cô nghe đến mây mù dày đặc, nhằm để cô nghe nhưng không hiểu được, chỉ đại khái biết bệnh của Phong Cẩm Thành là giai đoạn đầu, nghiêm trọng hay không còn phải xem phát triển của khối u, cả đống phim chụp X quang kia cô căn bản nhìn không hiểu, nửa vui nửa buồn, rốt cục còn có hy vọng.

Dọc trên đường về nhà, Phong Cẩm Thành lén lén nhìn vợ, vào đến nhà Phong Cẩm Thành ôm cổ Kê Thanh, thấp giọng nói: "Vợ à, anh thật sự không sao mà, em đừng quá lo lắng".

Kê Thanh xoay người thoát ra, đối mặt với Phong Cẩm Thành, dùng tay ấn vào đầu của anh: "Chỗ này có đau không?"

Phong Cẩm Thành không khỏi lắc đầu: "Không đau".

Kê Thanh sắc mặt tối sầm lại, cô có nghe người ta nói qua, đối với bệnh ung thư càng không đau thì càng không tốt, tay của Kê Thanh liền trượt xuống, ôm lấy cổ của Phong Cẩm Thành mà nói: "Phong Cẩm Thành, anh đồng ý với em được không, tuyệt đối đừng bỏ cuộc đừng bỏ em lại một mình. Tiểu Tuyết mới hơn một tuổi, đứa nhỏ trong bụng còn chưa ra đời, hay là chúng ta nhập viện phẫu thuật đi...".

Ánh mắt của Phong Cẩm Thành lóe sáng, cảm thấy mình khéo quá thành ra hóa vụng. Chẳng lẽ phải phẫu thuật thật sao. Phong Cẩm Thành sờ sờ bụng của Kê Thanh mà nói: "Chờ con sinh ra rồi anh mới nhập viện được không? Anh không muốn khi em sinh con mà anh thì lại nằm viện, anh muốn ở cùng em, cùng nhìn con sinh ra".

Kê Thanh trong lòng đau xót, kỳ thật Kê Thanh nói dễ nghe thế thôi, nhưng cô rất rõ ràng, bệnh ung thư này một khi đã mắc phải, chẳng khác nào phán án tử hình, làm phẫu thuật hay trị bệnh bằng hoá chất thì cũng vậy, nếu trị liệu bằng hóa chất thì càng đau khổ hơn, bởi vậy cô thừa dịp Phong Cẩm Thành đi làm lén đi tìm bác sĩ Lâm để bàn bạc.

Bác sĩ Lâm xì xà xì xồ, Kê Thanh cũng hiểu được một chút, khối u trong đầu Phong Cẩm Thành, mười phần chính là ác tính, điều này khiến cho tia hy vọng cuối cùng của Kê Thanh cũng bị sụp đổ. Cô không khỏi bắt đầu hối hận, nếu hai người không bỏ lỡ hai năm kia, thì ít ra hai năm đó cũng được ở bên nhau, nếu cô không quan tâm những chuyện vớ vẩn kia thì hai người cũng sẽ không tách ra.

Cô cũng giống như những người khác vậy, lúc sắp mất đi mới hiểu ra được, có rất nhiều thứ đáng quý trọng hơn.

Thời điểm Phong Cẩm Thành trở về, không chỉ có một mình, đi theo phía sau chính là cái đuôi Hồ Quân đá không đi. Thằng nhãi Hồ Quân này, thực sự rất đáng ghét, chỉ cần không có vợ ở nhà, hắn sẽ đến làm phiền anh. Phong Cẩm Thành thực buồn bực, cục công an hiện giờ rất nhàn rỗi sao, cảm giác so với thời điểm hắn quản lý cục còn không có việc gì làm, vợ Hồ Quân còn nhiều việc hơn cả hắn.

Khó khăn lắm anh mới lừa được vợ về, nghĩ tới thế giới riêng của hai người trong hai ngày này, Hồ Quân thế nào lại muốn làm kỳ đà cản mũi chứ. Một đường đi anh cũng không cho Hồ Quân sắc mặt hòa nhã gì, tới cửa xuống xe, nhìn Hồ Quân ở phía sau nói: "Cậu không có việc gì để làm sao, vợ cậu không ở nhà, thì cậu có thể đi ra ngoài thư giản mà, sao lại chạy đến nhà tôi làm gì chứ?".

Hồ Quân vui vẻ cười một tiếng: "Cẩm Thành, đừng có keo kiệt như vậy chứ, bạn bè lớn lên cùng nhau, tôi đến nhà cậu ăn một bữa cơm cũng khó chịu như vậy sao, còn nói, có vết xe đổ là cậu đây, tôi cũng phải biết khôn ngoan học hỏi chứ, nào dám chạy đi thư giãn, vợ tôi mà bỏ đi thì mất nhiều hơn được".

Phong Cẩm Thành tức giận nói: "Nhà của Diệp Trì, Tả Hoành ở ngay trên và ở dưới nhà cậu, sao không qua đó ăn cơm, mà lại ngàn dặm xa xôi chạy đến đây, bộ có bệnh sao?".

Hồ Quân bĩu môi: "Thôi đi! Chỗ Diệp Trì tôi muốn đến cũng không đến được. Hai ngày nay nó gửi con về nhà cha mẹ trông giúp, để hai vợ chồng rảnh rỗi lăn lộn với nhau. Tôi sợ đến đó nhìn nhiều sẽ bị đau mắt hột, còn cọp cái nhà Tả Hoành thì tôi không dám trêu vào".

Phong Cẩm Thành không khỏi tức giận: "Ừ đúng vậy, chỉ có tôi là dễ bắt nạt thôi".

Hồ Quân cười hắc hắc: "Vợ cậu giờ đang mang bầu cũng sắp sinh rồi. Hiện tại hai người cũng không thể làm được chuyện gì, tôi ở nhà cậu cũng không gây trở ngại gì. Chẳng qua, trước đó vài ngày tôi có nghe nói cách của Diệp Trì rất lợi hại, nên tôi muốn xem cậu có dùng đến chiêu thức tổn hại đó không!".

Phong Cẩm Thành liếc mắt cảnh cáo: "Đến ăn nhờ ở đậu thì nên biết giữ mồm giữ miệng, đừng có mà nói hươu nói vượn, nếu hỏng chuyện tốt của tôi, thì tôi cũng không ngại mà đi tâm sự những chuyện phong lưu tình sử của cậu cho vợ cậu biết". Nói xong, mặc kệ Hồ Quân, anh trực tiếp đi vào.

Vừa bước vào liền nhìn thấy vợ của anh đang ở vườn hoa, trong tay còn cầm cái bình tưới nước nhỏ, cô đang tưới nước cho vài luống hoa. Trong cảnh hoàng hôn đỏ, ánh chiều tà đem bóng của Kê Thanh kéo dài, in trên mặt đất, Kê Thanh chống lưng sau đó xoa xoa bụng, thân hình tròn vo giống như một con chim cánh cụt vậy, nhưng lại rất đáng yêu.

Phong Cẩm Thành bước đến bên cô, nhận cái bình tưới nước trong tay cô: "Những chuyện này để người giúp việc làm là được rồi".

Kê Thanh nở nụ cười: "Không sao đâu, đây thì đáng là gì chứ? Bác sĩ nói em rảnh nên vận động một chút. Anh xem hoa nhài này nở rất thơm, ngồi ở trong phòng em cũng có thể ngửi thấy nữa".

Lướt qua bả vai của Phong Cẩm Thành, cô trông thấy Hồ Quân đang đứng ở phía sau, mỉm cười chào hỏi: "Hồ Quân đến đây à".

Hồ Quân bỗng nhiên cảm thấy, thế giới này biến hóa thật nhanh. Chỉ mới vài ngày thôi, mắt thấy hai người lạnh nhạt coi nhau như người xa lạ, giờ lại thương thương yêu yêu ở cùng nhau. Trên bàn cơm, Kê Thanh ôn nhu dịu dàng gắp thức ăn cho Cẩm Thành, căn bản mà nói thì Cẩm Thành không có đụng đến đũa, tất cả đều là Kê Thanh gắp để vào cái đĩa trước mặt Cẩm Thành, Hồ Quân nghĩ nếu như không có mình ở đây, có lẽ Kê Thanh cũng sẽ đút đến miệng Cẩm Thành nữa đó. Hồ Quân nhìn thấy mà buồn nôn, da gà cũng nổi lên luôn.

Ăn cơm xong, hai người ngồi ở thư phòng chơi cờ, Hồ Quân chờ Kê Thanh đi ra ngoài pha trà, rất nhỏ giọng nói: "Cẩm Thành, tôi thấy vợ của cậu nhìn cậu với ánh mắt rất kỳ lạ, rất thường xuyên liếc mắt nhìn cậu, giống như là nếu không nhìn thì cậu sẽ biến mất trong chớp mắt vậy. Hiện tại cậu đã dùng đến phương pháp bệnh nan y và cũng đạt được kết quả rất hài lòng phải không, chắc có khả năng sẽ thành công đó".

Phong Cẩm Thành lên ngựa ăn con pháo của Hồ Quân: "Chơi cờ đi, cậu nhiều chuyện quá, nếu ván này mà bị thua, người mà bỏ chạy thì tôi không lưu tình đâu".

Hồ Quân không khỏi chán nản nói: "Đồ trọng sắc khinh bạn, cầm thú cũng không bằng nữa".

Phong Cẩm Thành đầu cũng không ngẩng lên: "Đúng vậy".

Kê Thanh bưng trà tiến vào, vừa vặn nghe được câu cuối, không khỏi cười khẽ một tiếng. Cô rất hâm mộ mấy người bạn này của Phong Cẩm Thành, bình thường thì chỉ giỏi đấu võ mồm với nhau, nhưng đến thời điểm quan trọng thì sát cánh bên nhau còn hơn anh em ruột nữa.

Kê Thanh không khỏi nghĩ đến Tử Thấm, Phong Cẩm Thành tay quơ quơ trước mặt cô: "Nghĩ cái gì vậy, giống như đang xuất thần?". Kê Thanh lắc đầu, ngẩng đầu nhìn Phong Cẩm Thành, hiện tại anh cũng rất tốt, không giống người đang mắc bệnh nan y chút nào cả, hơn nữa có chút mập.

Kê Thanh đưa tay sờ sờ mặt của anh, gương mặt tuấn mỹ ngũ quan cân xứng, đôi mắt đen, mọi thứ gộp chung lại tạo nên một gương mặt rất đẹp: "Cẩm Thành, anh nói xem có khi nào kết quả xét nghiệm bị sai không. Một ngày mà tiến hành kiểm tra nhiều như vậy, có lẽ bệnh viện lấy nhầm của bệnh nhân khác, em thấy trong phim thường diễn như vậy đó".

Ánh mắt của Phong Cẩm Thành chợt lóe: "Nếu không chúng ta hãy đi kiểm tra một lần nữa vậy".

Kê Thanh bỗng nhiên ôm lấy cổ của Cẩm Thành: "Chắc là không cần, những máy móc thiết bị kia đều có phóng xạ rất cao, em cảm thấy anh như vậy cũng tốt, bất quá. Nếu anh cảm thấy không thoải mái thì đừng cố gắng chịu đựng, nhất định phải nói cho em biết đó".

Tay của Phong Cẩm Thành chậm rãi chuyển qua bộ ngực đầy đặn của cô, còn tay kia thì nắm lấy tay của Kê Thanh chậm rãi di dời xuống phía dưới, dừng ở bộ phận đang cương rất cứng dường như sắp bị nổ tung của anh, hơi thở có chút gấp: "Vợ ơi, chỗ này không thoải mái có được tính không?"

Mặt Kê Thanh đỏ lên, cô cũng biết rất rõ Phong Cẩm Thành trời sinh rất khỏe, dù thế nào thì tâm sinh lý cũng rất dồi dào, nhưng đây là khi nào rồi mà anh còn lòng dạ nghĩ đến những chuyện này chứ, nhưng anh cũng còn có lý trí, biết cô sắp sinh, cũng không dám làm chuyện gì, mỗi buổi tối cũng chỉ dám thân ái dây dưa sờ sờ cô một chút, thân nhịn không được đành phải đi phòng tắm mà tắm nước lạnh. Hiện tại Kê Thanh thực hoài nghi, lần trước anh phát sốt có phải là do tắm nước lạnh lâu quá hay không.

Vốn dĩ Phong Cẩm Thành muốn dùng tay của vợ sờ sờ cho đỡ thèm, nhưng bàn tay nhỏ bé đó của vợ anh giống như có ma lực vậy, một khi đã chạm vào, liền khiến cho em trai của anh không chịu nổi, trong nháy mắt vật cứng đó liền phản ứng to lên gấp đôi, khiến cho anh chỉ dám thấp giọng hừ hừ hai tiếng.

Nhiệt độ và lực đạo trong tay áp vào người Cẩm Thành, giống như một cái bàn ủi vậy, làm Kê Thanh bất ngờ cùng hoảng sợ, tay của cô muốn rụt về, nhưng đã bị Phong Cẩm Thành bắt lấy: "Vợ ơi, xoa xoa nó đi, nó nhớ em lắm, chỉ một chút thôi...".

Kê Thanh cắn môi đỏ mặt, chần chờ không biết làm sao, cô đành theo lực đạo bàn tay của Phong Cẩm Thành, bắt đầu cao thấp di động. Động tác của Kê Thanh không được nhuần nhuyễn, nhưng toàn thân của Phong Cẩm Thành giống như đang bị điện giật, rất muốn lập tức được phóng ra.

Phong Cẩm Thành nghiêng người hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của Kê Thanh một cái, lại sờ sờ cái bụng bầu của Kê Thanh, thở dài mà nói: "Con ơi, nếu con không mau ra, cha của con cũng sắp bệnh liệt dương rồi...".

Có lẽ là nghe được lời oán giận của Phong Cẩm Thành, nên đến nửa đêm Kê Thanh liền cảm thấy bụng có chút không thoải mái, máy thai bắt đầu xuất

hiện thường xuyên hơn. Thời điểm cô đánh thức Phong Cẩm Thành, Phong Cẩm Thành bị dọa sợ đến chân tay luống cuống, không biết làm gì hơn một bên mặt quần áo một bên ôm vợ trấn an: "Vợ ơi, em đừng sợ, đừng sợ...".

Kê Thanh không khỏi trợn mắt, chờ cho trận co rút đau đớn kia đi qua, cô không những ôm lấy bụng của mình mà còn phải an ủi người đàn ông đang bối rối kia: "Em không sợ, chỉ là em sắp sinh thôi, hiện tại anh mở ngăn tủ bên kia ra, trong đó có một gói đồ lớn, anh lấy ra giúp em, mau đỡ em đi ra ngoài, chúng ta mau đến bệnh viện..."

Bạn đang đọc truyện *Bá Yêu Mưu Tình* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Tuy rằng Kê Thanh cảm thấy mình có dấu hiệu chuyển dạ, nhưng với kinh nghiệm của lần trước, cô thấy nước ối chưa bị vỡ nên tình hình cũng không đáng ngại, bởi vậy cô cũng yên tâm hơn, trong lòng tính toán đứa bé trong bụng mặc dù chưa đến chín tháng, vẫn còn thiếu mấy ngày, thật sự rất khác so với lần cô sinh Tiu Tuyết.

Cô cố gắng bình tĩnh, nhưng Phong Cẩm Thành lại không th bình tĩnh được, cả đời của hắn kích động và mất tập trung nhất chính là vào giờ phút này, Phong Cẩm Thành đưa tay dìu Kê Thanh đi xuống, lại sợ đứa nhỏ trong bụng rơi ra, hắn lúng túng lại muốn bế lấy cô, trông thấy Kê Thanh đau đến toát mồ hôi lạnh, khiến cho hắn đau lòng không thôi.

Dìu cũng không được, ôm cũng không xong, thế nhưng không biết cô đau như thế nào, sắc mặt lúc thì trắng lúc thì đỏ, một tay cầm lấy cái túi lớn, một tay vuốt mồ hôi trên trán của Kê Thanh, miệng kèm theo vài câu than thở :"Có đau lắm không, vợ ơi... Có đau không..."

Kê Thanh vừa bực mình vừa buồn cười, cánh tay trực tiếp nắm lấy tay của Phong Cẩm Thành, quyết định ra lệnh :"Anh dìu em xuống đi, chúng ta đi chậm một chút."

Lúc này Phong Cẩm Thành mới trật tự được một chút, từ từ đỡ Kê Thanh ra cửa, dìu Kê Thanh ngồi vào trong xe, hắn lấy cái đệm cho cô dựa vào để cô thoải mái một chút, còn mình nhanh chân chạy vào xe, ngồi vào ghế lái, tra cái chìa khóa vào ổ khóa mà cũng trượt vài lần, cái dạng này có thể nói là run run rất giống triệu chứng của bệnh Parkinson vậy.

Kê Thanh không khỏi buồn cười, cố gắng hít một hơi thật sâu mà nói :"Phong Cẩm Thành, em và con đều đã ở trong xe..." Một câu nói này của Kê Thanh còn có tác dụng hơn linh đan diệu dược, khiến Phong Cẩm Thành lấy lại được bình tĩnh, vợ của hắn sắp sinh, con của hắn còn chưa ra đời, hắn đường đường là trụ cột trong gia đình, làm người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất, nếu giờ phút này mà hắn còn mất bình tĩnh, thì vợ và con phải làm sao bây giờ?

Suy nghĩ một lúc, cuối cùng Phong Cẩm Thành cũng lấy lại được bình tĩnh, tuy rằng cả người vẫn còn toát mồ hôi lạnh nhưng dù sao cũng đã làm chủ được tình huống, sau đó xe chậm rãi lái ra ngoài.

Cuối cùng cũng đến được bệnh viện, chủ nhiệm Lý đã đứng ở bệnh viện chờ sẵn, sau khi nhập viện và làm các bước kiểm tra, chủ nhiệm Lý mới nói :"Không sao, có lẽ là kinh nguyệt của Kê Thanh không đều nên dẫn đến việc tính ngày dự sinh bị sai, tất cả đều bình thường, cửa mình chỉ mới mở có hai phân, phải chờ thêm một thời gian nữa."

Thấy Phong Cẩm Thành khẩn trương, chủ nhiệm Lý không khỏi cười an ủi :"Phụ nữ sinh con ai cũng đều như vậy cả, với lại đây là lần sinh thứ hai, cũng không có gì nguy hiểm đâu, dì cam đoan sẽ giúp đỡ đưa đứa nhỏ ra ngoài bình an, thừa dịp còn thời gian cậu hãy cho Kê Thanh ăn chút gì đi, để lát nữa có hơi sức mà sinh con."

Chủ nhiệm Lý đi ra ngoài, Phong Cẩm Thành dùng khăn mặt nhúng nước ấm lau trán cho cô, ôm lấy cánh tay của Kê Thanh mà thấp giọng nói :"Mẹ và dì giúp việc sẽ đến bệnh viện ngay, hiện tại còn đau lắm không?"

Thật sự thì Kê Thanh cũng không quen với việc này cho lắm, lần trước sinh Tiểu Tuyết thì rất nhanh, cũng có đau nhưng là lúc sau khi sinh, trước khi sinh chỉ đau một thời gian ngắn mà thôi, thật sự không giống như lần này, lần này là đau một trận rồi đến một trận như vậy, ở dưới eo đau nhức và rất khó chịu.

Nhưng khi tay của cô bị Phong Cẩm Thành gắt gao bắt lấy, cô cũng cảm thấy đau đớn giảm đi ít nhiều, Kê Thanh tươi cười nói :"Cơn đau đã qua, hiện tại thì không thấy đau."

Phong Cẩm Thành vuốt mấy sợi tóc vướng trên mặt cô nói :"Vợ ơi, hay là yêu cầu bác sĩ cho sinh mổ đi!"

Kê Thanh lắc đầu :"Tiểu tuyết là do sinh non, nên không còn cách nào khác bác sĩ bắt buộc phải mổ để lấy ra, lần này thì em muốn tự mình sinh." Tuy giọng nói của Kê Thanh có chút yếu ớt nhưng trong lời nói vẫn rất cố chấp, Phong Cẩm Thành thở dài, trước đây hắn cũng không biết vợ của hắn lại cố chấp như vậy.

Mẹ Phong cùng dì giúp việc nhận được tin rất nhanh cũng đã đến bệnh viện, có đem theo canh củ sen hầm sườn, Phong Cẩm Thành bưng bát canh lên, vừa đút đến miệng của Kê Thanh liền thấy cô nhăn mặt, thấy cô cúi đầu hừ một tiếng.

Sắc mặt của Phong Cẩm Thành liền biến thành trắng, vội vàng buông bát canh qua một bên, đồng thời lên tiếng hỏi han cô :"Lại đau nữa sao, đau lắm không..."

Kê Thanh hừ hừ hai tiếng, không còn hơi sức nói chuyện mà chỉ gật gật đầu, chờ trận đau này đi qua, Phong phu nhân vội vàng thúc giục :"Cẩm Thành, con mau đút canh Kê Thanh uống đi, như vậy lát nữa mới có sức mà sinh." Phong phu nhân ngồi ở bên giường, sờ sờ mặt Kê Thanh, bà cũng cảm thấy đau lòng không thôi.

Kê Thanh có chút ngượng ngùng :"Mẹ, nửa đêm đánh thức, con đã quấy rầy giấc ngủ của mẹ rồi."

Phong phu nhân bất mãn nói :"Con nói như vậy là sao chứ, con là dâu của mẹ thì cũng giống như con gái thôi, huống chi là con sinh cháu trai cho Phong gia, thì mẹ làm sao có thể ở nhà mà ngủ ngon được chứ, không chỉ có mẹ đến thôi đâu, cha chồng của con cũng đến đây nhưng đang ở bên ngoài chờ, con an tâm mà sinh còn những việc khác đừng quan tâm đến."

Mấy ngày nay Phong phu nhân cũng sốt ruột không kém, con trai và con dâu phân phân hợp hợp đã nhiều năm, cuối cùng kết cục lại là ly hôn, khiến cha mẹ Phong Cẩm Thành không khỏi lo lắng mà thở dài, quan sát cái bụng của con dâu, mới chớp mắt một cái bụng của Kê Thanh đã lớn như vậy, giờ còn là sắp sinh nữa .

Thời gian trước cũng vì buồn phiền chuyện này, mà ba Phong cố ý gọi Cẩm Thành về nghiêm túc hỏi rõ nguyên nhân, nhưng Cẩm Thành lại im lặng không nói, hỏi mãi đến bực mình hắn chỉ nói không có ly hôn gì hết, sớm muộn gì Kê Thanh và đứa nhỏ cũng sẽ trở về, cuối cùng ba Phong tức đến khó thở, liền nói ra lệnh với Cẩm Thành :"Không biết là ép buộc hay thương lượng thì ba mặc kệ, đứa lớn thì phải ở với ông bà nội."

Chủ nhiệm Lý là bạn thân của Phong phu nhân, đối với giới tính của đứa nhỏ trong bụng Kê Thanh đã sớm nói ra cho bà biết, dù thế nào thì người già cũng luôn có tư tưởng trọng nam khinh nữ, bình thường con người cũng không ai thấy đủ, có cháu gái rồi thì sẽ mong có cháu trai, có được cháu trai thì lại thèm muốn cháu gái, nếu có đầy đủ trai gái thì lại mong được nhiều con nhiều cháu náo náo nhiệt nhiệt, đây chính là mong muốn thường tình của con người.

Từ sau khi hai đứa chia tay, Phong phu nhân cũng chưa có đi thăm qua Kê Thanh, nhưng lúc nãy được tin Kê Thanh sắp sinh, bà và chồng không thể nào ngủ được, nửa đêm hai người liền chạy đến bệnh viện, rất nóng lòng chờ được ôm đứa cháu trai này.

Một lần nữa Phong Cẩm Thành bưng chén canh lên, thổi thổi cho nguội bớt, đưa đến miệng của Kê Thanh, mắt Kê Thanh đảo qua nhìn mẹ chồng một cái, thấy mặt bà có chút đỏ, Kê Thanh liền đưa tay ra :"Để em tự ăn là được."

Phong Cẩm Thành không cho, kiên quyết đưa đến miệng Kê Thanh :"Em đừng lãng phí hơi sức nữa, lát nữa còn phải sinh con, để anh đút cho em ăn."

Nhìn bộ dáng của Cẩm Thành lúc này, cũng khiến cho mẹ Phong ngây ngẩn ra một lúc, bất quá thấy con dâu không được tự nhiên, bà chỉ cười cười, liền tìm cớ lui khỏi phòng bệnh.

Kê Thanh không khỏi trừng mắt liếc Phong Cẩm Thành một cái, nhỏ giọng nói :"Ở trước mặt mẹ, anh làm cái gì thế?"

Phong Cẩm Thành nhìn bộ dáng của vợ như vậy, hắn không khỏi hôn lên mặt của Kê Thanh một cái :"Nói như vậy là không đúng, em vất vả sinh con cho anh, anh hầu hạ em có một chút thì có sao đâu, cũng là chuyện bình thường thôi, anh nói cho em biết, em đừng thấy ba của anh cả ngày nghiêm nghị mặt than mà không có nha, đóng cửa phòng lại thì cũng hầu hạ và giúp mẹ rửa chân giống như anh bây giờ vậy đó ..."

Kê Thanh không thể nhịn được cười rất vui vẻ, nhưng không ngờ lại khơi lên một trận đau bụng khác, chờ trận đau này đi qua, Kê Thanh cố gắng ăn hết một bát canh, đồng thời cũng nói với Phong Cẩm Thành :"Lát nữa em vào phòng sinh rồi, anh đừng vào cùng nhé."

Phong Cẩm Thành không cần suy nghĩ liền trực tiếp cự tuyệt đề nghị của cô :"Không được, lúc em sinh Tiểu Tuyết, anh không ở bên cạnh em, nhưng bây giờ anh muốn được đi cùng em." Giọng nói cũng rất kiên quyết, bộ dáng không muốn thương lượng thêm.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Kê Thanh liền trầm xuống, nổi giận nói :"Nếu anh vào cùng em, có tin là em sẽ không sinh nữa không."

Vợ của hắn bày ra khuôn mặt nhỏ nhắn mà nghiêm túc, rất giống sẽ liều mạng với hắn vậy, Phong Cẩm Thành nhất thời không biết làm sao.

Phong Cẩm Thành nháy mắt mấy cái, lại thấp giọng dụ dỗ :"Vợ ơi, cả người của em có chỗ nào mà anh chưa từng thấy qua, chưa sờ và chưa hôn qua chứ, đến nước này thì còn gì mà ngượng ngùng nữa..."

Mặt Kê Thanh đỏ bừng :"Dù sao em cũng sẽ không cho anh đi vào."

"Được rồi, được rồi, không cho anh vào thì anh sẽ chờ ở bên ngoài có được không?" Vợ chồng son vừa thỏa thuận xong, bụng của cô truyền đến một trận đau rất kịch liệt, đến như gió bão thổi quét vậy, đau đến nỗi Kê Thanh suýt ngất xỉu, Phong Cẩm Thành vội vàng chạy đi gọi người.

Bác sĩ tiến vào kiểm tra, sau đó nói :"Cửa mình đã mở được ba phân rồi có thể đưa vào phòng sinh được rồi." Kê Thanh không chút do dự bỏ tay của Phong Cẩm Thành ra, cô bị hộ lý đẩy vào phòng sinh.

Để lại Phong Cẩm Thành ở ngoài cửa đứng ngồi không yên, hắn nghe nói phụ nữ sinh con sẽ rất đau, vợ của hắn bộ dáng nhu nhược bé nhỏ như vậy là sao có thể chịu được.

Mẹ Phong bước đến túm lấy Phong Cẩm Thanh ấn hắn ngồi xuống cái ghế chờ :" Con bình tĩnh một chút đi! Dì Lý nói vợ con không sao đâu, chỉ là sinh con thôi, có người phụ nữ nào mà không trải qua chứ, nếu biết vợ mình chịu khổ thì về sau con đừng chọc tức nó là được, lúc này có sốt ruột cũng vô dụng thôi."

Phong Cẩm Thành ngồi không được 1 phút lại đứng lên, ở trước cửa phòng sinh lo lắng đi tới đi lui, được một lúc lại nghỉ chân lắng tai nghe, nhưng hắn cũng không nghe được động tĩnh gì cả, hắn không biết là phòng này được cách âm tốt hay là Kê Thanh chịu đựng không nổi mà ngất rồi.

Nhìn bộ dáng đó của hắn, ba Phong và mẹ Phong cũng không khỏi lắc đầu bật cười, đứa con này luôn luôn bình tĩnh trước mọi tình huống, rốt cục cũng có lúc giống như một đứa trẻ, cũng may đứa nhỏ trong bụng cũng biết ba của nó đang ở ngoài lo lắng, cho nên Kê Thanh vào phòng sinh không đến một giờ liền thuận lợi sinh ra, thời điểm tiếng khóc rất to và rõ cất lên truyền ra, Phong Cẩm Thành vui mừng vội vàng đứng dậy suýt nữa thì ngã quỵ, vẫn là ba Phong bình tĩnh hướng dẫn hắn :"Mẹ tròn con vuông, đã ổn định rồi, con mau chạy đi xem vợ của con đi!"

Phong Cẩm Thành thấy vợ hắn được đẩy ra, hắn vội vàng xông lên, rất nhanh nắm chặt lấy tay của Kê Thanh, mà lúc này tay của Kê Thanh vô lực đầy mồ hôi, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch giống như không còn máu vậy, Kê Thanh mệt mỏi cố mở mắt ra nhìn hắn một cái, rồi nhẹ nhàng nói :"Anh hãy hứa với em, đừng bỏ lại mẹ con em nhé..."

Phong Cẩm Thành sửng sốt, áy náy trong lòng như ngàn con sóng đang cuồn cuộn chảy lên, bây giờ hắn mới hiểu, tuy là bình thường vợ của hắn không nói ra, nhưng cô lại luôn nghĩ đến căn bệnh nan y mà hắn bịa đặt ra.

Phong Cẩm Thành đột nhiên phát hiện, lời nói dối này rất khó mà xử lý toàn vẹn được, nếu như hắn thẳng thắn nói cho Kê Thanh biết thì có thể nhận được sự khoan hồng hay không, huống chi hắn chỉ gạt Kê Thanh có một chuyện này mà thôi, hắn nghĩ nếu như hắn thẳng thắn thú tội, thì chắc chắn Kê Thanh sẽ không tha thứ cho hắn, mặc dù cô không cắt đứt hoàn toàn mọi quan hệ nhưng chắc cũng sẽ không đến nỗi nào đâu.

Chỉ suy nghĩ như vậy, nhưng Phong Cẩm Thành thiện lương vừa mới vừa xuất hiện, thì liền bị Phong Cẩm Thành xảo quyệt đánh bại, không những thế mà còn một ngụm nuốt vào trong bụng luôn.

Cho nên Diệp Trì thường nói, thằng nhãi Cẩm Thành này là tên đại gian thương tim độc tay độc, đối với với vợ cũng có thể tìm mọi cách và còn tính kế lừa gạt thì nói chi là đối với người ngoài, cũng không khó hiểu vì sao việc buôn bán của hắn càng ngày càng phát triển.

Nhưng đôi khi người tính không bằng trời tính, cũng có lúc xảy ra chuyện ngoài ý muốn và bị vạch trần. Phong hồ ly, ngươi đừng vội đắc ý , sẽ không hay ho đâu!

(diepdiep : muốn biết đuôi cáo của Phong Cẩm Thành sẽ bị vạch trần như thế nào, xem hồi sau sẽ rõ . . .)

Bạn đang đọc truyện *Bá Yêu Mưu Tình* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52

Con trai nặng 2.2 kg, nhìn bụng Kê Thanh cũng không quá lớn nên sinh ra đứa nhỏ như vậy cũng không tính là nặng, nhưng giọng của nó lại lớn vô cùng, mắt còn không chưa mở, mà tiếng khóc đó lại có thể truyền đi rất xa.

Mẹ Phong vừa ôm đứa nhỏ vừa cười nói :"Nhóc con trông rất giống Cẩm Thành lúc mới sinh, khóc rất lớn." Yêu thương không buông, đồng thời tay lắc lư vài cái :"Đừng khóc, ngoan nào, mẹ con đang mệt mỏi, ngoan cho mẹ ngủ một lát nhé..."

Ba Phong cũng sáp lại xem xét bình luận :"Đây mới chính là cháu nhà tông của Phong gia chúng ta, giống ý như Cẩm Thành lúc đó, nhìn tướng của cháu nội của tôi chắc chắn sau này sẽ rất có tương lai đấy." Ba Phong cười nhiều đến nỗi miệng cũng sắp rách đến mang tai rồi.

Hai vị lão tiền bối vây quanh đứa cháu nội, còn Phong Cẩm Thành ở bên kia nắm lấy tay của vợ, nắm chặt cũng không buông ra qua, hai mắt nhìn chằm chằm Kê Thanh, không khỏi cảm thấy đau lòng.

Kê Thanh thật sự mệt muốn chết luôn, nhưng nghe đứa nhỏ khóc, cô tự nhiên cũng tỉnh lại, mở mắt ra, Phong Cẩm Thành liền nhỏ giọng hỏi :"Có chỗ nào khó chịu không? Đừng chịu đựng, cứ nói với anh..."

Kê Thanh miễn cưỡng cười một cái :"Con đói bụng, anh mau ôm con đến đây, để em cho nó bú sữa."

Phong Cẩm Thành còn chưa kịp đứng dậy, mẹ Phong nghe thấy liền bế cháu vào, nhẹ nhàng đặt đứa nhỏ vào lòng của Kê Thanh, sờ sờ cái trán của con dâu, dặn dò vài câu liền đi ra ngoài.

Phong Cẩm Thành muốn giúp cô vén áo lên, nhưng Kê Thanh lại không muốn tiếp nhận :"Để em tự làm."

Phong Cẩm Thành lại muốn nhẹ nhàng đem cái khăn nhỏ đặt lên miệng núm của bầu sữa, nhưng Kê Thanh chỉ hừ một tiếng, một dòng sữa liền chảy ra, Phong Cẩm Thành có chút ngốc, hình như một ít sữa đã dính trúng tay của hắn.

Kê Thanh muốn đẩy tay hắn ra, thuần thục đưa cái núm nhỏ vào cái miệng bé xíu, có lẽ đứa nhỏ đã rất đói bụng, cái miệng nhỏ nhắn tự động mở ra ngậm lấy cái núm, đồng thời không ngừng nuốt và thưởng thức hương vị ngọt ngào, thoải mái nên không còn khóc nữa chân mày cũng từ từ giãn ra, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu như mèo con.

Phong Cẩm Thành đứng lặng nửa ngày, mắt quan sát vợ và con của hắn, nhìn thấy con đang ngậm lấy bầu sữa to lớn kia, hắn tự nhiên cảm thấy thân dưới có chút căng thẳng, Kê Thanh chờ cho con ăn no rồi, vừa ngẩn đầu lên liền thấy Phong Cẩm Thành đang nhìn chằm chằm vào ngực của cô, cô liền đỏ mặt nói :"Anh đang nhìn gì thế? Mau ôm con ra ngoài đi, cẩn thận một chút, con đang ngủ."

Phòng bệnh của cô là phòng đặc biệt, Kê Thanh nằm ở bên trong, còn bên ngoài có một phòng cho trẻ sơ sinh, bảo mẫu cũng ở bên ngoài, nếu có bạn bè người thân đến thăm em bé cũng sẽ không gây ầm ỹ đến sản phụ nghỉ ngơi, rất nhân tính hóa.

Sau khi Phong Cẩm Thành ôm con ra phòng ngoài trở về, liền thấy sắc mặt của vợ có chút thống khổ, khiến cho hắn không khỏi hoảng sợ :"Chỗ nào không thoải mái sao?"

Kê Thanh có chút xấu hổ, lúc trước cô sinh Tiểu Tuyết thì không đủ sữa, nên không có chuyện gì phức tạp cả, nhưng lần này không biết có phải do được dì Điền bồi bổ rất tốt hay không, mà sữa lại rất nhiều, con mới ăn có một chút thôi, bên trong còn vẫn còn dư lại, khiến cô cảm thấy vừa cứng vừa đau.

Kê Thanh cắn cắn môi :"Anh ra ngoài gọi y tá vào đây đi." Phong Cẩm Thành không vui đi gọi y tá, hắn nghĩ đây là vợ của mình, hơn nữa nhìn bộ dạng rất khó chịu hiện tại này của vợ, hắn cũng muốn biết tình hình của vợ hắn như thế nào, bởi vậy cả người đứng im cũng không nhúc nhích, nhẹ nhàng hỏi cô :"Em bị sao vậy? Vợ ơi, em nói cho anh biết thì anh mới đi gọi y tá đến."

Kê Thanh đỏ mặt :"Là chuyện đó, ngực của em bị cương sữa rất khó chịu, em muốn nhờ y tá dùng dụng cụ hút bớt sữa ra ..."

Mắt Phong Cẩm Thành sáng ngời :"Vợ ơi, người có khả năng giúp em hút sữa đang đứng ở đây, mà em lại không dùng, để anh giúp em hút nó ra nhé..."

Nói xong, cúi người xà vào lòng của Kê Thanh, rất nhanh liền kéo áo của cô lên, sau đó mở to miệng, rất chuẩn xác liền ngậm lấy ...

Kê Thanh ngạc nhiên, sau đó ngây ngốc một lúc lâu, bị người kia cưỡng ép mà đòi ngậm mút, không những vậy mà còn phát ra tiếng động nữa, Phong Cẩm Thành ngậm mút hết một bên lại đến một bên, hai bên đều do hắn xử lý xong xuôi, đến khi ngẩng đầu lên cái lưỡi còn liếm liếm khóe miệng, đem giọt sữa cuối cùng liếm vào trong miệng, còn chép chép cái miệng tỏ ra còn chưa đủ.

Phong Cẩm Thành liếc mắt nhìn Kê Thanh một cái, tỏ vẻ bất đắc dĩ bộ dáng, thì ra vợ sinh con, mình cũng được hưởng cái phúc lợi này :"Vợ ơi, sau này nếu em còn bị cương sữa, thì cứ nói với anh...".

Kê Thanh mặt đỏ, liếc mắt nhìn Phong Cẩm Thành nhỏ giọng nói :"Không biết xấu hổ..."

Phong Cẩm Thành thản nhiên chịu, dù sao cũng không bị thiệt thòi gì, không biết xấu hổ thì không biết xấu hổ, hắn đột nhiên phát hiện, hèn chi mấy người bạn kia của hắn mỗi khi vợ ở cữ đều bám chặt lấy vợ không rời, thì ra còn có loại chuyện khiến người ta vui vẻ như vậy.

Ba Phong đặt tên cho cháu nội đích tôn là Phong Tế, còn mẹ Phong thì nói giọng của đứa nhỏ khóc vừa lớn vừa lại rất rõ, đứng xa cả trăm mét còn có thể nghe thấy, bởi vậy đặt cho nó cái tên ở nhà là Tiểu Lượng.

Tiểu Lượng cũng không phụ lòng bà nội đã đặt tên cho nó, chỉ cần một chút không hài lòng, là cái miệng nhỏ nhắn bắt đầu mở rộng hết cỡ, khóc đến nỗi ai dỗ cũng không được, lần nào cũng phải nằm ở trong lòng của mẹ bú sữa thì mới chịu yên tĩnh, qua vài ngày, Tiểu Lượng cũng phát hiện được nằm trong lòng của mẹ nhõng nhẽo và bú sữa là một chuyện rất thoải mái, bởi vậy Tiểu Lượng cũng muốn được hưởng thụ lâu hơn, bú no cũng không muốn nhả cái bình sữa tự nhiên ra, bao nhiêu sữa cũng vào bụng của Tiểu Lượng, nó cũng biết chiếm tiện nghi của mẹ, phá hư việc tốt của cha, nên Phong Cẩm Thành rất hận, gặp chuyện này hắn mới hiểu được tâm trạng của Hồ Quân, vì sao Hồ Quân luôn than phiền con trai của hắn, đứa nhóc này thật không ngoan bằng con gái, chỉ mới bé chừng này thôi đã biết tranh giành với hắn rồi.

Bất quá đứa nhỏ qua mười ngày cũng ngoan hơn một chút không còn quấy khóc như lúc đầu nữa, cho dù ăn no cũng không ngủ ngay lập tức, nhưng Tiểu Lượng vẫn như cũ bị hắn ôm ra khỏi phòng, sau đó hắn quay lại thưởng thức đồ ăn thừa của con, những lúc này Kê Thanh chỉ có thể dở khóc dở cười.

Lúc Tiểu Lượng được mười hai ngày thì Tử Thấm mới đến thăm, tặng cho nó một cái bùa bình an thỉnh ở trong miếu, lúc Kê Thanh sinh Tiểu Lượng thì Tử Thấm có chuyến đi Phổ Đà sơn.

Tử Thấm nhìn bộ dạng của Kê Thanh bây giờ, đồng thời cũng nhớ lại bộ dạng khi cô sinh Tiểu Tuyết, hai cái cách xa một trời một vực, lúc sinh Tiểu Tuyết cô không được chăm sóc kỹ lưỡng nên rất là gầy, còn lúc này Kê Thanh giống như một viên trân châu sáng lấp lánh, khuôn mặt nhỏ nhắn kia có chút hồng hào.

Phong Cẩm Thành cũng rất biết điều, chào hỏi vài câu xã giao với Tử Thấm xong liền lánh ra ngoài, Tử Thấm chờ hắn đi ra ngoài rồi mới ngồi bên cạnh giường, nhỏ giọng nói :"Người đàn ông của cậu có chút tiến bộ rồi đó! Trước kia trông thấy mình cũng không thèm ngó ngàng tới, sao lần này lại có thứ tự như vậy, cho mình biết bí quyết đi, làm sao cậu có thể dạy dỗ một tảng đá thành ra như vậy, tính cách của đàn ông không dễ thay đổi giống như trở

bàn tay đâu, còn nữa trước đây không phải hai người đã ly hôn rồi sao, như thế nào lại tái hợp lại rồi ?"

Kê Thanh không khỏi nở nụ cười, nhưng sau đó sắc mặt cũng tối sầm lại, đem bệnh tình của Phong Cẩm Thành nói cho Tử Thấm nghe, Tử Thấm ngạc nhiên trợn to hai mắt :"Cái gì? Cậu nói Phong Cẩm Thành bị u não, sao lại có thể như vậy chứ? Mình thấy chồng cậu còn khỏe hơn trâu nữa đó, cậu có bị hắn lừa không đây! Hay đây chỉ là khổ nhục kế của Phong Cẩm Thành thôi ..."

Nghe Tử Thấm nói như vậy, trong lòng Kê Thanh cũng có chút tỉnh ngộ, nhưng sau đó lại lắc đầu :"Chẳng lẽ Phong Cẩm Thành còn muốn gạt mình sao."

Tử Thấm gật gật đầu, lấy tay vỗ vỗ vai của Kê Thanh an ủi :"Cho dù là u não, thì bây giờ cũng không phải là bệnh bất trị, hay là như vậy đi, mình có quen một bác sĩ rất nổi tiếng chuyên về khoa não, khi đó cậu có thể vạch trần lời nói dối của Phong Cẩm Thành rồi, nhưng mình nghĩ cũng có khả năng là chuẩn đoán sai, chuẩn đoán bệnh ở trong đầu là chuyện rất khó nói."

Mắt Kê Thanh sáng ngời, dấy lên một tia hy vọng :"Chuyện này chờ mình xuất viện rồi tính tiếp."

Trong đầu loạn xạ bỗng nhiên sự nhớ ra một chuyện :"Cậu làm sao lại quen biết bác sĩ khoa não vậy? Mình nhớ cậu đang chí có quen một bác sĩ thôi mà, hình như là bác sĩ ngoại khoa gì đó?"

Tử Thấm chớp chớp mắt nhỏ giọng nói :"Chờ cậu xuất viện đi, khi đó mình sẽ giới thiệu cho cậu biết."

Kê Thanh sợ run vài giây, không khỏi nở nụ cười :"Đừng nói cậu và bác sĩ đó, hai người đã thành?"

Tử Thấm luôn luôn vui vẻ nhưng lần này lại nhăn nhó mặt mày, sau một lúc lâu mới gật gật đầu :"Cha của người đó là viện trưởng, cũng là vị bác sĩ khoa não mà vừa nãy mình nhắc đến đó..."

Tử Thấm nói chuyện với Kê Thanh, hai người nói chuyện trên trời dưới đất nói hết nửa ngày trời, đến khi hộ lý ôm Tiểu Lượng vào phòng, Tử Thấm thấy Kê Thanh chưa khỏe nên cũng muốn để Kê Thanh nghỉ ngơi nhiều một chút, nên cô cũng đành ra về, bất quá khi Tử Thấm ra đến bên ngoài phòng vừa đụng phải Phong Cẩm Thành ra ngoài hành lang hút thuốc trở về, Tử Thấm liền quan sát sắc mặt và tình hình của Cẩm Thành, bộ dạng như vậy, không có chút dấu hiệu nào chứng tỏ là hắn đang mắc bệnh nan y cả, trong lòng cô cũng thừa nhận hắn đang rất khỏe mạnh.

Phong Cẩm Thành đơn giản gật đầu chào, sau đó liền đi vào phòng bệnh của Kê Thanh, bất quá hắn cũng cảm thấy sau lưng có chút lạnh, Tử Thấm là bạn rất thân của Kê Thanh, nhưng nếu so với Kê Thanh thì người phụ nữ này lại rất khôn khéo, có đôi khi Phong Cẩm Thành cũng rất thắc mắc, tính cách của hai người phụ nữ này rõ ràng là trái ngược nhau hoàn toàn, nhưng như thế nào lại có thể thân thiết với nhau như vậy, đột nhiên trong lòng Phong Cẩm Thành dâng lên một tia dự cảm rất xấu sẽ đến, không biết có phải là chính mình chột da hay không.

Thời điểm Kê Thanh xuất viện thì Tiểu Lượng cũng đã tròn một tháng tuổi, vốn dĩ cũng không cần ở trong bệnh viện lâu như vậy, nhưng do mẹ Phong nhất quyết kiên trì muốn như vậy, nên phải đợi Tiểu Lượng được một tháng mới xuất viện trở về Phong gia.

Phong gia cũng tổ chức ăn mừng cho đứa cháu trai vàng ngọc vừa tròn một tháng, sau đó Kê Thanh ở lại Phong gia khoản chừng hai tháng, Phong Cẩm Thành cố gắng đem Tiểu Tuyết đang chu cái miệng tách ra khỏi mẹ cùng đứa em trai, luyến tiếc để Tiểu Tuyết ở lại Phong gia, hắn nhanh chóng thu xếp đồ đạc dẫn vợ và Tiểu Lượng trở về biệt thự.

Kỳ thật nếu không phải Tiểu Lượng vẫn đang còn bú sữa mẹ, thì có lẽ Phong Cẩm Thành cũng sẽ để Tiểu Lượng ở lại Phong gia, để không còn ai quấy rầy thế giới riêng của hai người nữa, nhưng mặc dù con hay quấy rầy nhưng cũng đã có bảo mẫu chăm sóc, dù sao biệt thự rất lớn, lại không có người lớn quản lý, hắn sẽ sắp xếp cho con và bảo mẫu ở lầu một, còn hắn và Kê Thanh sẽ ở lầu hai, hai vợ chồng đóng cửa lại là được thôi.

Nói thật, hắn nhịn đến sắp chết rồi đây, vừa vào đến cửa đã phải cố gắng kiên nhẫn cùng kiềm nén bản thân, hắn phải trơ mắt đứng nhìn con của hắn nằm trong lòng của vợ mà bú sữa, trong chốc lát bú đến no căng bụng, vậy mà còn không chịu buông ra, hơn nữa thằng nhóc này cũng không thông cảm hay suy nghĩ cho cha nó chút nào cả, hôm nay đã ăn no rồi mà một chút ý tứ cũng không có, hai con mắt đen như trân châu cứ mở to, cái miệng nhỏ thì cứ a a, nhìn về phía mẹ nó mà cười khanh khách, khiến cho nước miếng của cha nó cũng phải chảy ba mét. (ý là thèm nhỏ dãi đấy mà.)

Phong Cẩm Thành bước qua, ngồi ở bên cạnh của Kê Thanh, nhìn đứa con quỷ quái của hắn, bàn tay to của Phong Cẩm Thành đã rất muốn ngứa ngáy, hiện tại hắn rất muốn kéo vạt áo của vợ lên để hưởng thụ, nhưng hắn cũng chậm rãi thì thầm vào lỗ tai của vợ, hơi thở có chút dồn dập :"Vợ ơi, em nói xem tại sao Tiểu Lượng đã ăn no rồi mà sao vẫn còn chưa chịu nhắm mắt ngủ vậy, thằng nhóc này gây trở ngại công việc của cha nó như vậy, có phải là anh nên đánh vào cái mông của nó không ..."

Kê Thanh nghe xong mặt đỏ bừng, đem đứa nhỏ để vào trong lòng hắn :"Em đi tắm đây, anh dỗ con ngủ đi."

Phong Cẩm Thành thèm thuồng nhìn bóng dáng vợ biến mất sau cánh cửa phòng tắm, hắn liền tưởng tưởng đến hình ảnh vợ của hắn cởi đồ, sau đó dòng nước sẽ chảy theo những đường cong trên người của vợ... Nghĩ vậy thôi, Phong Cẩm Thành liền lớn tiếng hét một tiếng, con của hắn đang tiểu lên người hắn, nước tiểu thấm ướt hết cả phần thân dưới của hắn.

Phong Cẩm Thành cúi đầu nhìn hai mắt của con, nhỏ giọng thì thầm :"Kiếp trước con với ba là oan gia phải không, đã phá hư chuyện tốt của ba thì thôi chứ, bây giờ còn làm ướt của quý của ba nữa..." Bất mãn thật sự bất mãn, nhưng vẫn là đứng lên ôm con bắt đầu dỗ con ngủ...

Bạn đang đọc truyện *Bá Yêu Mưu Tình* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Ads Lúc Kê Thanh từ trong phòng tắm đi ra, Phong Cẩm Thành đã nằm ở trên giường, tóc của hắn vẫn còn chút ẩm ướt, xem ra hắn đã tắm xong trước cô rồi, tuy Phong Cẩm Thành không thuộc tuýt đàn ông có cơ bắp cuồn cuộn, nhưng nhìn da thịt của hắn cũng có th thấy hắn là người có sức lực.

Nghĩ đến sức lực của hắn, Kê Thanh bỗng nhiên cảm thấy trong người chậm rãi dâng lên một loại ấm nóng lạ thường, cô không biết nên dùng từ gì đ diễn tả, dòng ấm áp đó với tốc độ cực nhanh khuếch tán lan tỏa đến tứ chi của cô, hắn giống như đang tỏa ra một ngọn lửa, khiến Kê Thanh nhịn không được nhẹ nhàng run rẩy.

Kê Thanh cảm thấy có chút xấu hổ, tuy rằng hai người cũng chưa có làm gì được, nhưng mà ... Mặt của Kê Thanh liền đỏ lên.

Phong Cẩm Thành đã có chút bất mãn liền thúc giục :"Vợ ơi, mau lại đây..." Phong Cẩm Thành rất rõ ràng, càng đói khát thì càng phải ăn từ từ cùng nhai nuốt thật chậm, ăn quá nhanh thì sẽ ăn không được nhiều, mà còn ảnh hưởng đến sức khỏe, ăn nhanh cho dù là món ăn có hấp dẫn đến đâu thì cũng không cảm thấy ngon miệng, mà đây lại là vợ của hắn cho nên càng phải chậm rãi hơn, thưởng thức từng miếng từng miếng một sẽ thú vị hơn.

Từ sau khi vợ hắn sinh Tiểu Lượng, cả người của cô dường như luôn toát ra một loại lực hấp dẫn, khuôn mặt nhỏ nhắn, làn da trắng mềm, lúc trước thì thân hình có chút gầy, nhưng sau khi sinh cũng có mập lên một chút, chỗ nào cần lớn thì đã lớn hơn, nơi nào không cần lớn thì cũng đã nhỏ lại.

Không còn nghi ngờ gì nữa, hắn thật là may mắn, hắn cũng cảm thấy Kê Thanh cũng đang cố gắng không chia tay với hắn, nhưng cũng để Phong Cẩm Thành thấy được một Kê Thanh hoàn toàn khác với Kê Thanh trước kia, lúc trước hắn cũng không hề biết Kê Thanh lại biết múa, giờ hắn trông thấy cô bước từng bước trên sàn nhà, loại mềm mại uyển chuyển này thật sự là rất chuyên nghiệp.

Dường như vợ của hắn có trăm ngàn loại tư thái vậy, mỗi lần xuất hiện ở trước mặt hắn là một loại tư thái khác nhau, đều khiến cho nột tâm của hắn phát ra một loại vui vẻ cùng bất ngờ, loại vui vẻ cùng bất ngờ này xuất hiện, làm cho hắn hận không thể bay tới ôm lấy vợ của hắn, bất quá hiện tại hắn lại muốn từ từ quan sát cùng ngắm nhìn cô một lúc nữa.

Kê Thanh bước đến trước mặt hắn, cánh tay của cô bị Phong Cẩm Thành dùng sức kéo lấy, sau đó đặt cô dưới thân, cũng vì động tác quá mạnh mà chất lỏng ở trong nệm cũng vì vậy mà kích động phập phồng lên xuống, Kê Thanh sửng sốt, theo phản xạ sờ sờ :"Sao lại đổi nệm?"

Phong Cẩm Thành cười nhẹ một tiếng :"Anh muốn thử xem loại này thế nào? Nếu được anh sẽ đổi luôn ..."

Nói xong bàn tay to không yên phận, ngựa quen đường cũ mà mở cái áo choàng của Kê Thanh ra, áo choàng hoàn toàn được mở ra, tấm thân tinh tế ngọc ngà của Kê Thanh liền xuất hiện trước mắt hắn mà không hề bị che lấp .

Phong Cẩm Thành dùng ánh mắt kinh diễm đánh giá toàn thân của Kê Thanh, trên người cô tỏa ra sức hút mê hoặc giống như cô đang sử dụng mê thuật vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào tràn đầy sức sống, đôi môi đỏ hồng kèm theo tia ẩm ướt, nhìn qua hết sức hấp dẫn cùng ngon miệng, hai cánh môi hé mở rồi đóng lại, động tác nhỏ này rất giống như đang dụ dỗ hắn vậy.

Mà hắn cũng không thể nhịn được lâu hơn nữa, môi của hắn xâm chiếm lấy môi của cô, bao vây cùng chiếm trụ, xâm nhập khoang miệng của cô, dây dưa cùng quấy lấy nhau, giống như đang tuần tra lãnh địa của chính mình vậy, trái phải rồi đến cao thấp, thậm chí góc bí ẩn nhất cũng không buông tha.

Thời điểm Kê Thanh ở cữ, cũng không ít lần hắn quấn lấy Kê Thanh, mà hắn lại không thể dùng cách bình thường giải phóng, cho nên Phong Cẩm Thành cũng chỉ nhẫn nhịn tìm giải pháp, hắn đã đưa ra rất nhiều chủ ý mà Kê Thanh có nằm mơ cũng không thể tưởng tượng ra được những điều này, lúc đầu Kê Thanh không đồng ý, nhưng vì Phong Cẩm Thành thuyết phục cùng nhiều lần năn nỉ cho đến khi cô đồng ý mới thôi.

Có đôi khi Kê Thanh cũng cảm thấy Phong Cẩm Thành thật lạ! Người đàn ông với phong cách xa cách lãnh đạm, miệng độc tâm ngoan rốt cuộc đã đi đâu rồi? Từ lạnh đến nóng, từ xa đến gần, kiêu ngạo cũng bỏ qua, bây giờ trở thành một tên Phong Cẩm Thành không rõ đầu không rõ đuôi mà còn vô lại.

Nghĩ đến dạo này hắn toàn bày ra nhiều chủ ý thiên kì bách quái, Kê Thanh nghĩ đến thôi cũng cảm thấy mặt đỏ tim nhanh.

Hắn thấy Kê Thanh thất thần, trong mắt của Phong Cẩm Thành đây quả thực là loại sỉ nhục rất lớn đối với hắn, vào thời khắc này mà vợ của hắn lại còn có thể thất thần sao.

Phong Cẩm Thành bất mãn cắn Kê Thanh một cái, môi của Kê Thanh bị hắn cắn, cảm thấy có chút đau Kê Thanh liền nhanh chóng hoàn hồn, Phong Cẩm Thành buông tha cho đôi môi của cô, bất mãn uy hiếp nói :"Vợ, nếu em không tập trung, anh sẽ không khách sáo đó..."

Kê Thanh cảm thấy những lời này của Phong Cẩm Thành chỉ là lời nói vô nghĩa, có lần nào mà hắn khách sáo qua đâu...

Phong Cẩm Thành lại cúi đầu xuống, dừng ở khóe môi của cô, sau đó là cằm, lỗ tai, cái cổ thon, rồi đến xương quai xanh... Một đường uốn lượn mà đi xuống, mang theo hơi thở dồn dập nóng bỏng cùng ẩm ướt đi qua những vị trí nhạy cảm đó, khiến ngọn lửa trong lòng Kê Thanh không khỏi bùng cháy lên, cô không tư chủ mà rên rỉ thành tiếng, cánh tay đưa lên, bàn tay mềm mại mở ra, dùng sức bắt lấy em trai của Phong Cẩm Thành...

Phong Cẩm Thành nằm ở trước ngực cô, thuần thục ngậm lấy đỉnh đồi sau đó liền ngậm mút, hắn một bên ngậm mút, còn bên kia thì được hắn dùng tay xoa bóp nên hoạt động không ngừng, hắn nhẹ nhàng xoa nắn khiến bầu sữa kia chảy ra dòng sữa màu trắng đục, có lẽ do quá kích thích nên đã chảy mạnh thành dòng, từ trong bầu sữa của cô mà cuồn cuộn chảy ra, nhìn rất thích thú.

Phong Cẩm Thành ngẩng đầu lên, trông thấy Kê Thanh liếc hắn một cái, không khỏi cười khẽ, hiện tại vợ của hắn đang e lệ, từ trước đến nay món ăn khiến hắn ăn đến nghiện và cũng là món ăn duy nhất ăn hoài không chán chính là món ăn hằng ngày của con, nhưng tiếc là khi đến lượt của hắn thì thức ăn cũng không còn thừa lại bao nhiêu, chỉ còn chút ít nhưng cũng đỡ cơn thèm, hắn cũng muốn được ăn no một bữa, giờ mà bảo hắn ngưng có lẽ là không thể được.

"Vợ ơi, để anh giúp em mút nó ra nhé, chứ không lát nữa căng sữa lại làm em khó chịu..." Trong giọng nói của Phong Cẩm Thành mang theo nồng đậm sắc dục, Kê Thanh không muốn phá hư hứng thú của hắn, loại người đàn ông không biết xấu hổ này, đã muốn thì làm thế nào cũng không thể ngăn lại được, bởi vậy cô đành nhắm mắt lại làm bộ không nghe thấy.

Phong Cẩm Thành lại mỉm cười, trong lòng nghĩ thầm 'em đang cố chịu đựng, để xem lát nữa em sẽ chịu đựng như thế nào...'

Phong Cẩm Thành dán mặt lên cái bụng sắp khôi phục lại tình trạng bằng phẳng như ban đầu của Kê Thanh, hắn hôn lên bụng một cái... Bàn tay to lướt theo theo thân dưới của Kê Thanh, ngón tay đột nhiên dùng sức đưa vào u cốc của cô, Kê Thanh kinh hãi đột nhiên 'A' to một tiếng, đã bị tay của Phong Cẩm Thành bắt lấy chỗ ấy, còn đầu của hắn thì cường thế hôn mãnh liệt lên người cô...

A... Kê Thanh theo phản xạ kẹp chặt chân, lại bị Phong Cẩm Thành tấn công hung hăng cắn một miếng, bắp đùi nhỏ nhắn mềm mại liền cảm nhận được đau đớn, Kê Thanh cũng rầm rì vài câu...

Giống như lời cảnh cáo, cô chỉ cần kẹp lại thì hắn sẽ cắn cô, cuối cùng bàn tay to của hắn càng thêm táo bạo quấy nhiễu hơn... Nơi bí ẩn chốn đang nguyên của Kê Thanh hoàn toàn rộng mở, Phong Cẩm Thành chuyển xuống dưới liên tục hôn cô, sau đó đổi phương thức cắn nhẹ, rồi cọ cọ... Răng nhẹ nhàng cắn lấy viên trân châu ở tận cùng bên trong, sau đó dùng đầu lưỡi chơi đùa...

Cái dạng hắc ám khoái cảm này giống như một trận lũ bất ngờ tràn về, toàn bộ tràn xuống dưới, khiến cho lý trí của cô toàn bộ trôi sạch không còn tìm được một chút dấu vết nào...

Khoái cảm từ trong cơ thể dâng lên hạ xuống, khoái cảm không ngừng dâng lên đến cực hạn, Kê Thanh nghĩ có khi nào sẽ ngất xỉu không đây, bởi vì khi cô nhắm mắt lại cảm thấy như cả ngàn con bướm bay qua bay lại... Rốt cục cũng đến lúc tình hình được yên lặng, cô vừa mở mắt ra đã phát hiện tay của mình đang gắt gao túm lấy tóc của Phong Cẩm Thành...

Mà khi Phong Cẩm Thành ngẩn đầu lên, khóe môi mỉm cười chớp mắt liền biến mất, nụ cười khinh bạc ấy có chút diễm lệ hồng nhạt, kèm theo một chút ướt át...

Mắt của hắn bình tĩnh nhìn cô, đáy mắt kia như có một ngọn lửa đang bùng cháy, nhiệt độ có thể đốt cháy hết thảy :"Vợ ơi, không thoải mái àh..."

Dường như hắn cũng không chờ mong cô trả lời, cả người Kê Thanh còn đang bị vây hãm trong run rẩy không thể kềm chế, lại bị Phong Cẩm Thành tiếp tục, hắn cầm lấy đầu gối của cô, hắn để cô quỳ gối ở trên giường, phía sau đột nhiên có một thanh kiếm cực kỳ sắc bén tiến vào...

A...Trong nháy mắt có một lực lớn như vậy, khiến cô cảm thấy có một chút không ổn, bất quá chỉ trong nháy mắt cảm giác đó liền không còn mà được thay thế bởi một loại khoái cảm, Phong Cẩm Thành ở trong cơ thể của cô, mỗi một lần hắn ra vào, trong đầu cô xuất hiện một điều rất rõ ràng, cô thương hắn, hơn nữa cô cũng đã bắt đầu tin tưởng hắn, cô tin là người đàn ông này cũng yêu cô, tuy rằng trước đây hai người đã trải qua nhiều sóng gió chia lìa, nhưng sau khi trải qua cuộc khảo nghiệm sinh ly tử biệt đó, vào giờ phút này bọn họ thật sự đã nhận ra chính mình yêu nhau sâu đậm, khát vọng phải có được nhau.

Kê Thanh bỏ qua dòng suy nghĩ của mình, cô phối hợp với động tác của Phong Cẩm Thành, thư thái đong đưa vòng eo của mình, nhìn vào trong mắt của Phong Cẩm Thành, quả thật hành động này của cô có thể lấy đi mạng già của hắn.

"Yêu tinh, tiểu yêu tinh, vợ ơi, em chính là tiểu yêu tinh của anh..." Phong Cẩm Thành bị kích thích đến mức nói năng lộn xộn, khi thấy Kê Thanh phối hợp với hắn, điều này khiến hắn cảm thấy vô cùng vui sướng... Bộ dáng hiện tại của Kê Thanh có thể hấp dẫn chết người khác.

Cái eo nhỏ nhắn, hai trái đào nhô cao, mái tóc dài xõa ra tung bay theo từng nhịp, đường cong tuyệt đẹp mê người ở trong không trung lên lên xuống xuống, mồ hôi của cô ướt hết tấm lưng trắng trẻo, là một loại gợi cảm đến mức tận cùng xinh đẹp, vòng eo bé nhỏ khiến cho người ta có cảm giác nếu như mạnh tay thì vòng eo đó có thể gãy bất cứ lúc nào, còn cái u huyệt ẩm ướt cùng ấm áp này khiến cho Phong Cẩm Thành sắp sửa không chịu nổi ...

Trên thực tế hắn cũng xác thật sẽ làm như vậy, chẳng qua là chưa có làm xong, đã tiếng gõ cửa ngập ngừng làm gián đoạn, tuy tiếng gõ cửa không lớn nhưng có chút cẩn thận, trong đầu Phong Cẩm Thành đang bị tinh trùng nhồi, đây cũng chính là lúc Phong Cẩm Thành sắp lên đến đỉnh, hắn tự nhiên coi như không nghe thấy, Phong Cẩm Thành vẫn giữ chân của Kê Thanh, chính là liều mạng cày cấy không nghỉ, lực đạo đó, tốc độ đó, rất nhanh sẽ đến cực điểm, nhưng kế hoạch lại đột nhiên bị Kê Thanh phá vỡ, Phong Cẩm Thành đành mất hết hy vọng.

Kê Thanh dùng sức chín trâu hai hổ mới đẩy được Phong Cẩm Thành ra, sau đó mới thoát thân được, khoác cái áo choàng vào người, Kê Thanh sửa sang lại một chút sau đó mở cửa ra, trông thấy vẻ mặt già nua của bảo mẫu có chút đỏ, bà đang đứng ở bên ngoài, trong lòng ôm Tiểu Lượng đang khóc lớn :"Phu nhân, đã đến giờ cho Tiểu Lượng bú rồi."

Mặt của Kê Thanh đỏ bừng, nhận lấy Tiểu Lượng sau đó nói :"Dì cứ đi ngủ trước đi! Lát nữa cho Tiểu Lượng bú xong tôi sẽ bế nó qua chỗ dì." Bảo

mẫu cũng nhẹ nhàng thở ra, xoay người nhanh chóng rời đi.

Kê Thanh ôm con tiến vào phòng, nhưng Tiểu Lượng cũng còn chưa chịu nín, cứ khóc cho đến khi Kê Thanh đem cái đầu núm nhét vào trong miệng của nó, lúc đó nó mới nín khóc, nuốt từng ngụm từng ngụm sữa vào bụng.

Phong Cẩm Thành tựa vào đầu giường, nhìn con của hắn bú sữa, trong mắt của hắn như có đang ghen tỵ vậy, Kê Thanh thoáng trông thấy bộ dáng này của hắn, khiến cô không khỏi buồn cười. Phong Cẩm Thành tiến lên, ôm lấy thắt lưng của Kê Thanh, cái cằm để ở trên vai của Kê Thanh, quan sát đôi mắt của con trai, hắn thấp giọng nói :"Vợ ơi, em nói xem đứa nhóc này có phải là oan gia kiếp trước của anh hay không, chứ sao lại cứ phá hư chuyện tốt của ba hắn đây?"

Phong Cẩm Thành nói xong, không nhịn được liền thét lớn một tiếng :"Vợ ơi, lát nữa em phải bồi thường cho anh đó, đang làm mà bắt phải ngưng lại, em nói xem chồng em như vậy có thể bị liệt dương, vậy thì nửa đời sau của em sẽ không có hạnh phúc nữa."

Kê Thanh nghiêng đầu liếc hắn, cúi đầu nhìn ở phía dưới của hắn, lúc nãy còn dũng mãnh uy phong, nhưng bây giờ lại ủ rũ đầu cúi chào, khiến cho Kê Thanh không khỏi buồn cười.

"Em còn cười được sao, em còn dám cười..." Phong Cẩm Thành bất mãn ghé sát vào lỗ tai của Kê Thanh, nhỏ giọng thì thầm vài câu, mặt của Kê Thanh có chút đỏ, trên gương mặt nhỏ nhắn giờ vì ngại ngùng mà đỏ bừng nhìn rất kiều my, Phong Cẩm Thành nhịn không được, mở miệng cắn vào vai của Kê Thanh một cái, tay cũng không yên mà bắt đầu giở trò làm loạn tiến vào trong áo khoác của cô...

Kê Thanh bị hắn trêu chọc hơi thở cũng trở nên gấp, chỉ biết tránh né Phong Cẩm Thành, còn Tiểu Lượng cũng sắp ngủ lại bỗng nhiên mở to hai mắt, nhìn người bên cạnh mẹ ‘đó rõ ràng chính là ba xấu xa mà’ Tiểu Lượng liền oa lên một tiếng, tuy là cái miệng nhỏ nhưng tiếng khóc lại giống như cái loa vậy, khiến cho ý đồ của Phong Cẩm Thành vừa mới được nhem nhóm đã bị dập tắt mất.

Phong Cẩm Thành cảm thấy hắn nói bừa mà cũng rất chính xác, thằng nhóc này chính là oan gia của hắn ở kiếp trước mà, đến đây không phải là đòi nợ thì cũng chính là báo thù, cho dù hắn đối với con ôn hoà cũng vô dụng, con của hắn chính là không thèm quan tâm, chỉ cần thấy hắn đến gần Kê Thanh thì nó sẽ mở cái miệng nhỏ nhắn ra mà khóc.

Cuối cùng cũng là Kê Thanh ôm đứa nhỏ đi đến phòng dành cho trẻ em, khi đó tên nhóc đó mới chịu yên tĩnh, Phong Cẩm Thành hận nó đến nghiến răng nghiến lợi, hắn cân nhắc đồng thời muốn nghĩ cách tống thằng nhóc này đi chỗ khác, nhưng chẳng qua âm mưu này còn chưa thể thực thi, thì quỷ kế của hắn đã bị lộ ra rồi, cho nên mới nói ‘tiền đồ u ám, đường khúc chiết’ Đồng chí Phong Cẩm Thành hãy bảo trọng đi! Ô hô tai kiếp! !

Bạn đang đọc truyện *Bá Yêu Mưu Tình* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Ads Ngày hôm sau Phong Cẩm Thành liền ngoan ngoãn đến công ty làm việc, lúc vợ của hắn ở cữ, hắn ở nhà với vợ suốt một tháng trời, những chuyện quan trọng của công ty đều do trợ lý sắp xếp đưa đến nhà cho hắn ký duyệt, còn chuyện nào không quan trọng thì cứ để đó, tính đến ngày hôm nay thì đã chồng chất như núi rồi, mặc dù trong lòng hắn rất không nguyện ý, nhưng cũng phải đến công ty làm.

Huống chi hôm nay hắn có muốn về nhà sớm thì cũng không ôm được Kê Thanh, bạn thân của Kê Thanh kết hôn, sáng sớm hôm nay cô đã đi đến thành phố T rồi, con của hắn cũng đem đi gửi cho ông bà nội, có lẽ mấy ngày nay không có sữa mẹ đ bú, phỏng chừng thằng nhóc đó có th sẽ rất khổ sở mà dùng cái miệng như đại pháo để kêu gào.

Đột nhiên Phong Cẩm Thành cảm thấy có chút vui sướng khi có người khổ sở, ai bảo thằng nhóc đó dám giành Kê Thanh với hắn chứ.

Vào thời điểm Phong Cẩm Thành đang nghĩ đến chuyện đó, trong lòng tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, thì Hồ Quân bỗng dưng xuất hiện, một bộ dáng rất thảnh thơi cùng nhẹ nhàng, ngồi ở trên ghế sô pha tà ác liếc Hồ Quân một cái :"Sao cậu lại thảnh thơi và thoải mái như vậy chứ, cả ngày chạy Đông rồi lại chạy Tây, bộ cậu không có việc gì để làm sao, sớm biết như vậy tôi cũng không thèm làm thương nhân, đến cục công an làm cho sướng !"

Hồ Quân phì cười, mà nói :"Thôi đi! Cậu cùng Diệp Trì là phần tử tiêu tiền giống như nước vậy, về điểm này thì tiền lương ít ỏi của tôi không đủ để hai người nhét kẽ đâu."

Phong Cẩm Thành tức giận nói :"Bên kia thì có cha vợ giàu kếch xù, ngoài ra mỗi năm còn lấy phần trăm tiền hoa hồng ở công ty Diệp Trì và công ty của tôi, chỉ chừng đó thôi tám đời nhà cậu còn ăn không hết, đừng có mà ở đây khóc than với tôi."

Hồ Quân cười hắc hắc :"Bạn tốt của tôi ơi, mình cùng Tả Hoành không phải đã nói rõ ràng rồi sao, cậu và Diệp Trì kiếm được nhiều tiền như vậy, cho nên hai chúng tôi giúp cậu tiêu bớt cũng là đương nhiên mà! Với lại hiện nay hai người cũng không có vợ hai hay vợ ba gì cả, chỉ có một vợ và đứa con nhỏ mà thôi, cần nhiều tiền như vậy làm sao dùng hết đây !"

Phong Cẩm Thành cười một tiếng thật vui vẻ, Hồ Quân trái phải xem xét sau đó nói :"Mấy hôm trước cậu không đi làm, mà cả ngày bám chặt lấy vợ của cậu, sao hôm nay lại đến công ty vậy, vợ của cậu không truy cứu chuyện cậu lừa cô ấy mắc bệnh nan y ah."

Phong Cẩm Thành mặt nhăn nhíu mày nói :"Bây giờ tôi cũng không biết nên làm như thế đây nữa, Hồ Quân, cậu nói xem tôi lừa Kê Thanh như vậy? Cô ấy có tha thứ cho tôi hay không đây."

Hồ Quân lắc đầu nói :"Cẩm Thành, theo tôi thì cậu nên thẳng thắn, cậu hãy tranh thủ cô ấy còn chưa biết mà lo tìm cơ hội nói rõ cho cô ấy biết, nếu để cô ấy điều tra được thì hậu quả sẽ khó lường lắm đó! Hơn nữa tôi thấy vợ của cậu cũng là người hiểu chuyện, nếu thấy cậu chủ động cùng thành thật như vậy, chắc cô ấy cũng sẽ tha thứ cho cậu thôi, hơn nữa con trai con gái hai người cũng đã có với rồi, cha vợ cũng đứng về phía cậu, chiếm nhiều lợi thế như vậy, cho dù vợ của cậu có biết mình bị lừa, cũng sẽ không đến nỗi tuyệt tình đâu, cùng lắm thì đóng cửa phòng lại, cho cậu quỳ bàn giặt, rồi chuyện này liền cho qua thôi."

Phong Cẩm Thành hừ một tiếng, bĩu môi nói :"Tôi là đàn ông con trai đầu đội trời chân đạt đất như vậy, làm sao có thể quỳ trước mặt vợ của mình được chứ, rất mất mặt."

Hồ Quân tức giận trừng mắt liếc hắn một cái :"Phong Cẩm Thành như ngài rất có cốt khí, đầu gối lại cứng rắn, tiểu đệ rất bội phục, nếu cậu không cần vợ mà cũng có thể sống tốt, thì cậu cứ tiếp tục kiên cường đi, tôi cũng không dám có ý kiến."

Phong Cẩm Thành phiền chán đứng dậy :"Tại sao cậu còn chưa chịu đi nữa, ở đây làm cho tôi thấy ngột ngạt, hiện tại tôi còn một đống công việc chưa làm, không có thời gian tán gẫu với cậu."

Hồ Quân đứng dậy :" Vậy tôi không quấy rầy" Đi ra ngoài, cửa vừa khép lại thì bị mở ra, Hồ Quân lại đưa cái đầu vào, nói với Phong Cẩm Thành :"Cẩm Thành, tôi đây là tổng kết toàn bộ kinh nghiệm cùng những lời giáo huấn vàng ngọc mà nói với cậu, có muốn nghe hay không thì tùy, nhưng tôi nói trước nếu cậy và vợ cậu lại tan nữa, thì có khả năng Tiêu Bác Nhã ở phía sau nhảy vào đó..."

"Cút..." Phong Cẩm Thành cầm lấy xấp giấy tờ ném qua, Hồ Quân miệng cười hắc hắc, rất nhanh liền đóng cửa lại, giấy tờ bay đến cửa liền rơi xuống đất.

Nhắc tới Tiêu Bác Nhã, trong lòng Phong Cẩm Thành lại đổ mồ hôi, Tiêu Bác Nhã kia là người đàn ông độc thân kim cương, cũng không có bạn gái, khi Kê Thanh nằm viện sinh Tiểu Lượng hắn luôn đến thăm cô, hai người còn ở trong phòng bệnh đàm luận rất thân thiện cùng vui vẻ, coi Phong Cẩm Thành như không khí, để hắn ở một bên ăn mấy bình dấm chua.

Nếu như Tiêu Bác Nhã cùng Kê Thanh thật có tình ý gió thổi cỏ lay, thì hắn cũng sẽ không cho phép đâu, nếu như hắn nói thật với Kê Thanh mọi chuyện, thì Kê Thanh có bỏ hắn mà đi hay không, biết làm sao bây giờ, hắn và Kê Thanh mới làm lành, còn chưa có ăn no nữa! Hay là đợi thêm hai ngày nữa, tìm cơ hội thuận tiện để nói thật với Kê Thanh, Phong Cẩm Thành không khỏi thở dài.

Khi Kê Thanh nhận được tin Tử Thấm muốn kết hôn, thật sự có chút hoảng sợ, cũng rất bất ngờ, lần trước ở bệnh viện Tử Thấm nói chuyện có chút hàm hồ, nhưng Kê Thanh cũng có thể nghe ra được hai người còn chưa phát triển đến mức đi vào lễ đường, sống với nhau cả đời, nhưng sao mới qua mấy ngày thôi đã thành như vậy rồi.

Kê Thanh là người bạn tốt của Tử Thấm, nhưng ngay cả chồng sắp cưới của Tử Thấm mà cô cũng còn chưa có gặp qua, chuyện này có phải hay không có điểm không thể nào nói nổi, bất quá Kê Thanh vừa ra khỏi phòng làm thủ tục, liền trông thấy người đàn ông đang đứng bên cạnh Tử Thấm, trong lòng Kê Thanh không tự chủ dâng lên một loại cảm giác sáng ngời, hai người đứng trong đám người đó giống như một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ.

Tử Thấm có thể nói là người phụ nữ xinh đẹp, nếu như tính tình mềm mại một chút, nói không chừng đã sớm gả vào gia đình giàu có trở thành thiếu phu nhân rồi, nhưng người đàn ông đang đứng ở bên cạnh Tử Thấm lại không hề kém cỏi, đẹp trai khí khái cao ngất, hơn nữa cô cảm thấy loại hương vị này là từ trong tỏa ra, có lẽ người đàn ông này có khuynh hướng cảm xúc.

"Kê Thanh..." Tử Thấm trông thấy cô, cao hứng vẫy vẫy tay, định chạy đến chô Kê Thanh nhưng lại bị người đàn ông bên cạnh lặng lẽ giữ lấy lưng áo của cô, Kê Thanh vững vàng hướng vị trí của hai người mà đi tới, đến gần Tử Thấm, Kê Thanh nắm lấy tay của cô :"Sao không đưa con gái nuôi của mình đến vậy?"

Kê Thanh không khỏi cười nói :"Dẫn hai tên nhóc đến đây chỉ gây ồn ào thêm thôi, khó khăn lắm mới gả được cậu đi, mình cũng không muốn bác sĩ Kha giữa đường đổi ý, bác sĩ Kha, anh phải biết rằng cưới được Tử Thấm nhà tôi, cũng giống như mua hàng vậy không thể thay đổi nha!"

Kha Trấn không khỏi cười tươi, nghiêng đầu nhìn Tử Thấm một cái, trong mắt dễ dàng nhận thấy tia chân thành cùng thâm tình :"Làm sao có thể như vậy chứ, khó khăn lắm tôi mới theo đuổi được Tử Thấm, đời này cũng sẽ không buông ra."

Mặt Tử Thấm đỏ hồng giống như cô gái mới lớn vậy, có chút quyến rũ thật sự rất hấp dẫn, hơn nữa Kê Thanh nhìn thấy cô như vậy cũng cảm thấy có chút mới mẻ, giống như một Tử Thấm xa lạ.

Kha Trấn đi lấy xe, Kê Thanh cũng thấp giọng nói với Tử Thấm :"Thật sự thì bác sĩ Kha không hề giống như cậu đã kể chút nào, không phải là loại người tính đàn bà, quả thực là rất đẹp trai, cậu mau nói đi, làm sao lại lừa được một người như vậy, người đàn ông như bác sĩ Kha đây chắc đằng sau có rất nhiều người theo đuổi, còn cậu thì tính tình hung dữ dọa người, làm bạn thân của cậu mình không thể không nói, người đồng ý cưới cậu cũng là ngươi đàn ông rất dũng cảm đó."

Tử Thấm liếc Kê Thanh một cái :"Mình đâu có lừa gạt anh ấy đâu, là ai cứ gào khóc nhất định phải cưới mình, bằng không thì mình cũng không lấy chồng đâu, một thân một mình biết bao nhiêu tự do chứ, mình gả cho anh ấy là do đời trước anh ấy tích được đức."

"Phốc..." Kê Thanh không nhịn được nở nụ cười, vừa vặn Kha Trấn cũng nghe được câu cuối cùng của cô, không khỏi mỉm cười nhìn Tử Thấm mà nói :"Là… Cưới được Tử Thấm, là tổ tiên của Kha gia chúng tôi kiếp trước tích đức! Thỉnh mời Thái Hậu lên xe, chắc là Kê tiểu thư đã đói bụng, chúng ta tìm chỗ ăn cơm trước."

Kha Trấn này là người đàn ông vừa cẩn thận lại rất phong độ, lúc ăn cơm mặc dù hắn không quen thuộc với Kê Thanh lắm, nhưng ngôn ngữ cùng hành động cũng rất khéo léo, nói chuyện rất tự nhiên và thân thiết, săn sóc cho Tử Thấm cũng tương đương tốt, mọi thứ đều là do hắn gắp cho Tử Thấm, món cá cũng là hắn lựa hết xương rồi mới gắp qua cho cô, thật sự rất giống như đang hầu hạ Thái Hậu Lão Phật Gia vậy, nhưng hành động này cũng không khiến cho người khác cảm thấy buồn nôn, thoạt nhìn hết thảy đều giống như lẽ thường cần phải làm.

Chẳng qua, một miếng Tử Thấm cũng không có ăn đã thấy buồn nôn, một tay che miệng vội vàng chạy tới toilet, Kê Thanh hết sức ngạc nhiên, sau khi Tử Thấm quay trở lại, ánh mắt của Kê Thanh dừng lại trên bụng của cô, chần chờ hỏi thăm :"Cậu, đừng nói là cậu có con rồi kết hôn nha!"

Tử Thấm mặt đỏ, trừng mắt liếc Kha Trấn đang ở bên cạnh lấy khăn nóng đưa cô lau tay một cái, tức giận nói :"Bằng không thì mình đâu có kết hôn sớm như vậy chứ, mình mới ba mươi thôi nha!"

"Được rồi, được rồi, là anh lỗi của anh!" Kha Trấn không hề kiêng kỵ Kê Thanh đang ở đây, rất có thứ tự mà nhận sai, bất quá trong mắt lại xẹt qua một tia gian xảo, tia gian xảo này bị Kê Thanh thu vào trong mắt, đột nhiên cảm thấy có chút quen thuộc, lúc này Kê Thanh mới nhớ tới ra, tia gian xảo trong mắt Kha Trấn kia rất giống với Phong Cẩm Thành.

Kha Trấn đưa hai người trở về rồi vội vàng rời đi, nói là muốn chuẩn bị hôn lễ, bận rộn giống như đi chợ, còn cô dâu Tử Thấm này lại nhàn rỗi đến quá đáng.

Sỡ dĩ Kê Thanh đến đây trước là vì cô lo Tử Thấm một mình một người sẽ bận nhiều việc làm không xuể, nhưng cô lại không nghĩ đến Tử Thấm hiện giờ giống như Trư Bát Giới vậy, ăn no rồi ngủ, dậy rồi ăn.

Giữa trưa được ngủ một giấc thật dài, đến tối hai người lại không ngủ được, nằm ở trên giường nói chuyện phiếm, khiến Kê Thanh nhớ lại thời gian trước đây hai người sống nương tựa lẫn nhau, nhớ lại những kỉ niệm này mà cô không tự chủ cảm thấy chua xót.

Tử Thấm đột nhiên nghiêng đầu hỏi :"Kê Thanh, cậu có hạnh phúc không?"

Kê Thanh sửng sốt một chút, sau đó nở một nụ cười thật tươi, không cần Kê Thanh trả lời, chỉ cần nhìn nụ cười này thôi, Tử Thấm cũng đã biết đáp án rồi, Tử Thấm không khỏi âm thầm thở dài, Phong Cẩm Thành là người đàn ông rất giả dối, không chỉ có giả dối mà còn đê tiện, chỉ vì đạt được mục đích chiêu gì cũng lấy ra sử dụng, thậm chí là khổ nhục kế vô lương tâm như vậy cũng dùng.

Hôm trước Tử Thấm có lấy hồ sơ bệnh án của Phong Cẩm Thanh ở chỗ Kê Thanh về, đem đi cho ba của Kha Trấn xem, viện trưởng Kha xem xét kỹ một lúc, xác định nói với cô :"Đây là một người lừa đảo rất khỏe mạnh, không hề có chút bệnh tật gì cả, đừng nói là bệnh u não hay nan y gì đó, quả thực là nói hươu nói vượn."

Lúc ấy Tử Thấm cũng không quá bất ngờ trước kết quả này, hơn nữa trong lòng còn xác nhận một điều, người ta thường nói là 'Người tốt chết sớm, tai họa ngàn năm' Người đàn ông của Kê Thanh xấu xa như vậy, chính là tai họa trong tai họa, nếu hắn mà bệnh nan y thì người khác còn đường để sống sao.

Nhưng Tử Thấm lại phát hiện, tuy rằng chuyện này cô đã biết rõ chân tướng, nhưng lại không biết xử lý như thế nào cho tốt, cô nhìn ra được cuộc sống hiện tại của Kê Thanh rất khá, cặp đôi phân phân hợp hợp này, tính đến nay mới chính là những ngày bình yên cùng hạnh phúc nhất, tình yêu trong âm mưu quỷ kế và đê tiện vô sỉ kia, nguyên nhân cũng chính là chữ yêu, cũng rất đáng để tha thứ.

Bởi vậy Tử Thấm cũng cảm thấy phân vân, cho đến giờ phút này chính tai nghe thấy Kê Thanh xác nhận hạnh phúc, nên cô định sẽ giúp cái tên cáo già kia giấu diếm chuyện đó, chẳng qua cô nguyện ý che giấu nhưng cũng không thể tránh có sai sót ngẫu nhiên.

Sau hôn lễ, vợ chồng Tử Thấm trực tiếp bay đến Maldives hưởng tuần trăng mật, Kê Thanh được đệ tử của viện trưởng Kha chở về thành phố B, người này cũng thuận đường đến thành phố B tham gia buổi tập huấn nghiên cứu và thảo luận y học, Kê Thanh đi nhờ xe.

Đệ tử của Kha viện trưởng này họ Lưu, người đàn ông này rất trẻ, khoảng chừng hai mươi sáu tuổi, có óc khôi hài và hay nói chuyện, trên đường đi đều kể những chuyện hài hước ở bệnh viện mà hắn gặp phải cho Kê Thanh nghe, đồng thời cũng hóa giải bầu không khí ngưng ngùng trong xe, đến khi đi qua trạm thu phí, bác sĩ Lưu cười nói :"Mấy chuyện đó chỉ là chuyện nhỏ thôi, tôi còn nhớ mấy hôm trước chị Tử Thấm có đem một phần kết quả xét nghiệm đưa cho thầy Kha xem, nói là người này bị bệnh u não gì đó, thật sự thì không có bị gì cả, chỉ là một người khỏe mạnh bình thường mà thôi, không biết ai lại dư tiền như vậy, không có việc gì làm còn tự nói mình bị u não...

(diep diep : hi hi chết anh Phong Cẩm Thành nhà ta chưa, cái đuôi cáo đã bị lòi ra rồi, bây giờ biết làm sao đây …. Muốn biết chị Kê Thanh sẽ giải quyết anh Phong nhà chúng ta ra sao đợi hồi sau sẽ rõ)

Bạn đang đọc truyện *Bá Yêu Mưu Tình* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Ads Kê Thanh không khỏi nhìn nhìn xấp giấy kết quả xét nghiệm trong túi hồ sơ, giọng điệu rất từ tốn, hỏi từng chữ từng chữ một mà hỏi :"Cậu nói xấp giấy xét nghiệm này là của kẻ lừa đảo, do chính Tử Thấm đưa cho cậu?"

"Đúng vậy! Ở phía trước còn có tên của người đó, họ cũng rất đặc biệt, họ Phong đó..."

Sắc mặt của Kê Thanh liền đổi :"Tiu Lưu, cám ơn cậu đã cho tôi đi nhờ xe, cậu cho tôi xuống xe ở phía trước là được rồi, tôi muốn ghé thăm một người bạn."

"Àh! Được chứ." Tiu Lưu lên tiếng, cũng không suy nghĩ nhiều, ghé vào bên đường dừng xe.

Kê Thanh chờ xe của Tiu Lưu đi mất, mới ngoắc một chiếc taxi, trực tiếp đi đến bệnh viện, Kê Thanh không đến bệnh viện của bác sĩ Lâm nữa, mà đến bệnh viện chuyên khoa não, trực tiếp gặp bác sĩ chủ nhiệm khoa não.

Ngay khi bác sĩ khoa não hiền lành nói cho cô biết kết quả thật sự, thì Kê Thanh cảm thấy hiểu rõ hơn những câu hỏi khó hiểu trước đây của Phong Cẩm Thành, hắn luôn quanh co lòng vòng hỏi cô, nếu như không phải vì hắn bệnh nặng thì cô có quay về hay không...

Vậy mà trước đây cô cứ tưởng hắn vì bị bệnh nan y mà sinh ra loại tâm trạng nôn nóng cùng do dự, cô cũng rất cẩn thận không đề cập tới tình trạng bệnh của hắn, cũng cố gắng thỏa mãn những yêu cầu của hắn, đồng thời trong lòng cô cũng âm thầm sợ hãi, cô sợ Phong Cẩm Thành sống không được bao lâu thì ra đi, mỗi một ngày đều phải thấp thỏm cùng nơm nớp lo sợ, nỗi sợ của cô càng ngày như càng tăng thêm, nhưng tất cả đều chỉ là một âm mưu.

Hắn dùng phương pháp này thật là đê tiện, lừa gạt cô phải chủ động về nhà, hắn nói gì cô cũng nghe theo, lừa gạt tình cảm cùng thân thể của cô... Sao hắn lại đê tiện đến mức đó chứ, Kê Thanh tức giận đến khó thở ra khỏi bệnh viện, di động trong túi xách vang lên.

Kê Thanh điện thoại ra xem, trên màn hình điện thoại chớp sáng không ngừng xuất hiện hai chữ 'Ông Xã' cực lớn, có vài phần châm chọc, Kê Thanh trấn tĩnh tâm tình hít sâu thở ra vài lần, mới nhấn phím nghe, giọng của Phong Cẩm Thành truyền tới :"Vợ ơi, em đi tàu tuyến số mấy?"

Kê Thanh có nói với hắn hôm nay sẽ trở về, nhưng không nói cụ thể thời gian, cô đi nhờ xe cũng là ngoài dự đoán, bởi vậy Phong Cẩm Thành nghĩ Kê Thanh vẫn còn ở thành phố T :"Vợ ơi, anh nhớ em quá, hay là em đừng đi tàu về nữa, để anh lái xe qua đón em có được không, mấy ngày nay anh ngủ không ngon, đầu có chút đau..."

Kê Thanh nhịn không được hai mắt trợn to :"Đau đầu sao?" Nếu là trước kia, Phong Cẩm Thành vừa nói đau đầu thì Kê Thanh liền lo lắng, sẽ vội vàng chạy đến mát xa cùng xoa đầu cho hắn, cho đến khi hắn nói không thấy đau mới thôi, người đàn ông này quả thật là một tên khốn kiếp, hiện tại cô liền nhớ trước đây Phong Cẩm Thành cũng để lộ nhiều sơ hở, nhưng khi đó cô vừa nghe đến u não thì đầu óc của cô đã choáng váng không còn biết động não phân tích gì nữa, để cô bị người đàn ông đó lừa dối bấy lâu mà cũng không biết.

Kê Thanh 'hừ' một tiếng liền nói :"Em đã về rồi, hiện tại đang ở trước cổng bệnh viện Thành Tây." Thật sự cô cũng muốn xem hắn sẽ nói như thế nào với cô,

Bệnh viện Thành Tây không phải là bệnh viện chuyên khoa não sao, trong lòng của Phong Cẩm Thành liền chột dạ nhưng cũng bình tĩnh mà nói :"Vợ ơi, sao em lại phải đến bệnh viện?" Trong điện thoại Kê Thanh cũng có thể nghe ra được người đàn ông này đang chột dạ.

Bất quá Phong Cẩm Thành là ai chứ, hắn là con cáo già đã tu luyện thành tinh rồi, khi lời nói Kê Thanh vừa thốt ra, Phong Cẩm Thành cũng hiểu mọi chuyện đã xong rồi, lập tức lái xe lên đường :"Em ở đó chờ anh nhé, anh đến đón em ngay."

Di động truyền đến tiếng tút tút, Kê Thanh oán hận nắm lấy cái điện thoại quăng vào trong túi, nhìn trái nhìn phải, ngồi xuống cái ghế chờ xe ở bên đường cách đó không xa, chờ Phong Cẩm Thành đến.

Tốc độ của Phong Cẩm Thành cực kỳ nhanh, cũng may thời điểm này không phải là giờ cao điểm, chỉ cần 15 phút, hắn đã ở trước mặt Kê Thanh rồi, Kê Thanh đang cúi đầu suy nghĩ thì bị tiếng phanh xe rất chói tai làm cho kinh động, Kê Thanh ngẩng đầu, Phong Cẩm Thành đã xuống xe, đi về phía cô.

Hắn đi nhanh tới, dáng vẻ vội vàng lại vội vàng, hắn đến gần Kê Thanh mới phát hiện, trời mùa thu mát mẻ như vậy, nhưng trên trán của hắn lại có một lớp mồ hôi, mồ hôi ướt mấy sợi tóc trên trán, hắn cúi người xuống, nhìn dáng người cùng ngũ quan tương xứng của hắn khiến cô cảm thấy hắn như còn rất trẻ, người đàn ông này đi đến đâu cũng sẽ là tiêu điểm.

Mắt của Phong Cẩm Thành đảo qua túi hồ sơ bệnh án mà Kê Thanh đang cầm trong tay, sau đó mắt chuyển qua cái bệnh viện chuyên khoa não cách đó không xa, một chút hy vọng cuối cùng cũng đang dần tan biến.

Hắn vội đưa tay đem Kê Thanh ôm vào trong ngực, động tác rất nhanh, lời nói cũng vội vàng mà kích động :"Vợ ơi, em hãy nghe anh giải thích, anh không phải cố ý muốn lừa gạt em đâu, anh là bất đắc dĩ mới làm như vậy thôi, khi đó anh đã nói hết lời mà em cũng không cho anh cơ hội nào, thật sự anh không muốn anh không muốn ly hôn, cũng không muốn ly thân, càng không muốn mỗi ngày nhìn thấy em mà ôm không được, sờ không đến..."

Phong Cẩm Thành lải nhải rồi lải nhải, lại bị Kê Thanh đẩy hắn ra, đồng thời đưa tay ra nói :"Đưa chìa khóa xe cho em."

Phong Cẩm Thành ngây người, tuy rằng hắn không biết Kê Thanh muốn lấy chìa khóa xe làm gì, nhưng vẫn phải ngoan ngoãn đưa chìa khóa xe cho Kê Thanh.

Kê Thanh cầm lấy cái chìa khóa đi đến chiếc xe đang đậu ở bên đường, mở cửa sau đó lên xe, ngồi vào ghế lái, khởi động xe, hạ cửa kính xe cuống nhìn Phong Cẩm Thành gọi to :"Mau lên xe."

Phong Cẩm Thành sau một lúc choáng váng, không suy nghĩ nhiều mà tiến lên, ngồi vào ghế phụ bên cạnh.

Hắn vừa đóng cửa xe, thì Kê Thanh đã cho xe nhanh chóng quay đầu, tốc độ cực nhanh giống như một con ngựa hoang bị đứt dây cương xông ra ngoài, cả người Phong Cẩm Thành choáng váng bị giật mạnh, hắn vội vàng bắt lấy tay vịn, mới không cho để cái đầu đụng chảy máu :"Vợ ơi, em mau dừng lại, dừng xe lại trước, như vậy rất nguy hiểm..."

Phong Cẩm Thành kêu gào, phát hiện hai người sắp lên cầu vượt, đến chỗ rẽ vào đường cao tốc, Kê Thanh liền trực tiếp đạp chân ga, xe liền tăng tốc, Phong Cẩm Thành nói gì cô cũng không nghe, tiếng gió xẹt qua bên tai, ong ong vang lên.

Hiển nhiên kỹ thuật của Kê Thanh cũng không điêu luyện lắm, kỹ thuật không điêu luyện mà còn ở trên đường cao tốc đua xe, quả thực chính là liều mạng đó, chuyện này rất là mạo hiểm, chân của Phong Cẩm Thành giờ cũng đã mềm, thật sựa hắn không muốn chết nha! Cuộc sống hiện tại của hắn rất tốt, hắn còn có hai đứa con nữa, có thể vợ của hắn đã điên rồi, giống như đang trút giận vậy, chỉ biết đạp chân nhấn ga đi về phía trước, thời điểm cô cho xe miễn cưỡng tránh một chiếc xe bồn to, Phong Cẩm Thành chỉ biết nhắm hai mắt lại, khi đó hắn nhắm mắt coi như không nhìn thấy gì, trong lòng thầm nghĩ nếu có chết thì cũng có Kê Thanh đi cùng, hai người tới âm phủ còn có thể thành một đôi, ý niệm này vừa xuất hiện ở trong đầu thì Phong Cẩm Thành cảm thấy bình tĩnh hơn.

Cảm giác tốc độ của xe dần dần chậm lại, cho đến dừng hẳn, Phong Cẩm Thành mới mở mắt ra, vừa mở mắt ra hắn đã thấy Kê Thanh trợn to hai mắt, nghiến răng nghiến lợi nói với hắn :"Phong Cẩm Thành, em làm như vậy cho anh biết thế nào là sợ hãi, trong đầu đầu anh không có u nhọt nhưng trong lòng của anh lại vô cùng xấu xa, anh là gã đàn ông khốn kiếp vô liêm sỉ không biết xấu hổ, em trịnh trọng thông báo cho anh biết, từ nay trở đi anh nói cái gì em cũng sẽ không tin nữa, anh cũng đừng mơ tới gần em nửa bước."

Hắn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Kê Thanh giờ đang lạnh thấu xương, còn lạnh hơn cả gió Tây Bắc của mùa đông khắc nghiệt nữa, quát Phong Cẩm Thành khiến cho hắn cảm thấy từ trong ra ngoài đều lạnh buốt.

"Vợ của cậu không thể tuyệt tình như vậy được, không thể nói đi là đi! Dù sao hai người cũng đã có hai đứa con với nhau, về chuyện này thì nói trắng ra cũng không gì to tát, nguyên nhân chính còn không phải là muốn làm lành với cô ấy sao, tuy nói dùng cách này có chút sai, nhưng trăm sông cũng đổ về một biển thôi, cuối cùng ngày tháng vui mừng cũng không kéo dài được lâu, chẳng lẽ cô ấy muốn cậu bị u não thật thì trong lòng mới toại nguyện sao!"

Tả Hoành vừa dứt lời thì Hồ Quân liền bĩu môi nói :"Thôi đi Tả Hoành, vấn đề chính ở đây là bị lừa gạt như vậy thì ai mà không giận chứ, huống chi vợ của Cẩm Thành vừa bị lừa tâm, lại bị lừa thân nữa, phụ nữ đều là loại bụng dạ hẹp hòi cả, làm sao có thể coi như không có việc gì xảy ra mà tiếp tục sống với Cẩm Thành được chứ."

Đưa ly rượu lên nhấp một miếng rồi nói tiếp :"Cẩm Thành, lúc trước tôi đã nói với cậu rồi, cậu phải thành thật thú tội trước, tranh thủ để nhận được sự khoan hồng, nhưng cậu lại không nghe, lúc này thì coi như xong rồi đó! Đừng nói đến văn hồi nữa, cái phương pháp tệ hại của Diệp Trì thì cậu ấy có thể dùng được thành công là do cậu ấy dùng cái mạng nhỏ để đổi lấy, thiếu chút nữa là đi gặp Diêm Vương rồi, cậu ấy và cậu không giống nhau dùng khổ nhục kế thì tính chất cũng sẽ không giống nhau."

"Cái gì mà phương pháp tệ hại chứ..." Diệp Trì vung tay cho Hồ Quân một quyền :"Vợ của tôi đương nhiên là không thông minh bằng vợ của Cẩm Thành rồi, đừng thấy bình thường cô ấy nói nhiều, nhưng thời khắc mấu chốt thì lại đau lòng vì tôi đó, nhưng Cẩm Thành àh, tôi cũng cảm thấy cậu và vợ cậu không có tương lai."

Phong Cẩm Thành liếc mắt :"Không có tương lai? Tại sao tôi không thấy như vậy nhỉ."

Phong Cẩm Thành nghĩ đến khuôn mặt nhỏ nhắn và lạnh như băng của Kê Thanh kia, liền cảm thấy lạnh hết cả người, cầm rượu Mao Đài lên uống mà cũng chưa thấy ấm người, hôm nay mấy người bạn của hắn đều tập trung đầy đủ ở đây, hắn nghĩ sẽ có người cho hắn một cách giải quyết nào đó, nhưng mấy người này thật không trượng nghĩa chút nào.

Diệp Trì giúp đỡ Cẩm Thành phân tích :"Lần trước vợ cậu tức giận không nói tiếng nào trực tiếp gọi cha vợ đến, sau đó kiên quyết đòi ly hôn, còn lần này, nhìn bên ngoài có vẻ lớn chuyện, nhưng lại không kinh động đến cha vợ của cậu, thứ hai là cô ấy cũng bỏ nhà đi, không phải còn rất ngốc ở trong biệt thự sao, con gái cũng đón về ở cùng, không giống như đang cùng cậu một dao cắt đứt quan hệ chút nào."

Phong Cẩm Thành cân nhắc suy nghĩ, cũng thấy hắn nói có lý, nhưng ngược lại hắn cảm thấy có chút không đúng, Kê Thanh đón con gái về sống chung, nhưng mấy mẹ con lại dắt nhau chuyển ra phòng khách ngủ, hơn nữa còn gọi thợ sửa khóa đến đổi ổ khóa của phòng khách nữa, coi hắn giống như trộm cướp mà đề phòng vậy, cho dù Kê Thanh và hai con không dọn đi, nhưng nhìn thấy ở trước mắt cũng không thể ôm.

Hắn ăn chay nhẫn nhịn cũng đã lâu rồi, khó khăn lắm mới đợi được Kê Thanh ra tháng, hết bị con quấy khóc, thì bây giờ lại thành ra như vậy, nếu Kê Thanh chiến tranh lạnh với hắn chừng mười ngày hay nửa tháng thì còn được, nếu lâu hơn thí chắc hắn sẽ bị nghẹn chết mất.

Nghĩ đến chuyện này, trong lòng của Phong Cẩm Thành không khỏi lạnh như băng, Diệp Trì nhìn bộ dáng kia của Cẩm Thành, mắt hắn liền sáng lên, nêu ra ý kiến của mình :"Hay là cậu giả say đi! Lần trước cậu không phải cậu cũng dùng chiêu này rồi sao, cậu dùng chiêu này thu phục vợ của cậu, đàn ông

khi say thì chuyện gì cũng có thể làm được, bình thường cậu lại bá đạo như vậy, vợ của cậu chắc không còn cách cũng đành bó tay thôi."

Phong Cẩm Thành cũng cảm thấy ý này của Diệp Trì thật cao minh, hắn cũng phải thử xem, chứ biết làm sao bây giờ? Nếu như Kê Thanh thật sự mềm lòng, không phải mọi chuyện sẽ cho qua hết sao, trong lòng nghĩ nếu thật sự như vậy thì thật may mắn, cả người Phong Cẩm Thành nồng nặc mùi rượu lảo đảo trở về nhà ...

Bạn đang đọc truyện *Bá Yêu Mưu Tình* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56

Tay của Phong Cẩm Thành khoát lên vai của Tả Hoành, hai người xiêu xiêu vẹo vẹo đi vào nhà, Kê Thanh khoanh tay đứng nhìn, không có ý định giúp đỡ Tả Hoành một tay, trên mặt cô biểu tình không vui, ánh mắt dừng ở trên người Tả Hoành, cô cũng không thèm nhìn Phong Cẩm Thành một cái, Tả Hoành nghĩ chả trách được hai tên khốn Diệp Trì và Hồ Quân đã nhanh chân chạy mất, có lẽ là hai người đó đã sớm đoán được kết quả sẽ như thế này rồi.

Tả Hoành đặt Phong Cẩm Thành ngồi trên ghế sô pha, cười cười mà nói :"Chuyện này, chị dâu, Cẩm Thành uống nhiều quá, ầm ĩ cả buổi tối, mong chị dâu tha thứ! Tôi về trước." Nói xong, không đợi Kê Thanh trả lời, hắn nhanh chân xoay mặt bỏ chạy .

Kê Thanh không khỏi buồn cười, đây rõ ràng là biểu hiện của chột dạ, mấy anh em của Phong Cẩm Thành cũng không phải tốt lành gì, trong lòng mấy người đó chỉ toàn là mưu mô quỷ kế, lại nói đến cái khổ nhục kế kia, với sự hiểu biết của Kê Thanh về Phong Cẩm Thành, thì căn bản Phong Cẩm Thành cũng không thể nghĩ ra được cái chiêu đê tiện này, khẳng định là mấy người bạn của Phong Cẩm Thành đứng ở phía sau bày vẽ cho hắn, còn bây giờ lại giả say trước mặt cô, cô ngu như vậy vừa nhìn đã biết rồi, hắn muốn dùng chiêu này để thu phục cô đây.

Phong Cẩm Thành nằm ở trên ghế sô pha nửa ngày mà cũng không thấy ai để ý tới đến, chính mình cũng đang thắc mắc nên mở mắt ra xem thử, liền phát hiện Kê Thanh đang ngồi đối diện với hắn, hiện tại biểu tình trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô phải nói như thế nhỉ, vừa lãnh đạm, rất nghiêm túc, một chút đau lòng cũng không có.

Trong lòng Phong Cẩm Thành thầm thở dài, sau đó nghiêng người ngồi dậy, ánh sáng của đèn chùm thủy tinh ở trong phòng khách chiếu xuống, chiếu lên người hắn và khuôn mặt nhỏ của Kê Thanh, khiến cho khuôn mặt của cô như có thêm một tầng sáng ấm áp, có vẻ khuôn mặt lãnh đạm nhỏ nhắn của cô mềm mại hơn một chút.

Phong Cẩm Thành vội nắm lấy hai tay của Kê Thanh, cẩn thận vuốt ve bàn tay mềm mại của cô, khiến trong lòng của Phong Cẩm Thành không khỏi cố gắng thuyết phục Kê Thanh một chút :"Vợ ơi, anh biết anh đã sai khi lừa gạt em, nhưng đây cũng là xuất phát từ ý tốt, chẳng lẽ em thật sự hy vọng anh sẽ bị u não chết sao, em hãy tha thứ cho anh lần này đi, anh cam đoan về sau sẽ không lừa gạt em nữa, được không?"

Thấy Phong Cẩm Thành ăn nói khép nép như vậy, Kê Thanh thật sự là không quen, Kê Thanh nhớ lại chuyện trước kia, Phong Cẩm Thành vẫn là kiêu ngạo cùng lãnh đạm, nhưng lại quang minh lỗi lạc, cũng chưa từng làm qua những chuyện như vậy, hơn nữa hắn làm như vậy mục đích cũng đơn giản chính là mong cô quay trở lại bên người của hắn, cũng không tiếc sử dụng mưu kế.

Thật tức quá đi, thế nhưng trong lòng lại có từng đợt từng đợt cảm động nhè nhẹ dâng lên, nếu hắn thật sự không thật lòng, thì Phong Cẩm Thành cũng sẽ không làm ra những chuyện như vậy, đây cũng chính là vì cảm động, nên cô không hành động giống như lần trước vội vàng thu dọn hành lý về nhà, lần này cô rất rõ ràng, vì cô không muốn buông tha.

Bên cạnh Phong Cẩm Thành mấy tháng ngắn ngủn này, cũng chính là đoạn thời gian hạnh phúc nhất của hai người trong mấy năm hôn nhân, tuy rằng lúc hắn bịa đặt ra căn bệnh nan y đã khiến cô sợ hãi, cô sợ hai người không còn bao nhiêu thời gian, nhưng chính là vì như vậy mà cô hiểu ra một điều, mỗi một giây mỗi một phút đều như nhau, rất đáng trân trọng và quyến luyến.

Cảm động và cảm động, nhưng cô cũng không thể gạt bỏ tức giận khi mình bị lừa, cô bị Phong Cẩm Thành coi như con rối mà cũng chẳng hay biết gì, tùy ý lừa bịp, Kê Thanh nghĩ lại cảm thấy mình thật là ngốc nghếch, tại sao chỉ số thông minh của cô lại thấp như vậy.

Rốt cuộc Kê Thanh cũng không biết mình muốn như thế nào, xuất phát từ tình cảm, cô luyến tiếc không muốn rời đi, nếu nghe theo lý trí, thì cô lại không muốn tha thứ cho Phong Cẩm Thành một cách dễ dàng như vậy, thật sự rất mệt, cô nghi ngờ sau này Phong Cẩm Thành sẽ còn lừa cô nữa, trên thực tế trong lòng của Kê Thanh còn rối hơn so với Phong Cẩm Thành.

Huống chi thói quen của Phong Cẩm Thành lại rất khó sửa đổi, hôm nay lại còn dám giả say lừa cô, bởi vậy mặc dù bây giờ thái độ của Phong Cẩm Thành đang rất hối lỗi, nhưng cục tức ở trong lòng cô vẫn không thể nuốt xuống được, ngược lại còn nghẹn lại, lên không lên mà xuống không xuống thật khổ sở.

Kê Thanh liếc mắt nhìn Cẩm Thành, tức giận nói :"Anh không có uống rượu phải không, lúc này em thấy anh đang rất lý trí."

Sắc mặt của Phong Cẩm Thành bị kiềm hãm :"Anh thật sự uống không ít, nếu như em không tha thứ cho anh, thì mỗi ngày anh cũng sẽ đi ra ngoài uống rượu giải sầu, nếu như ngày nào đó anh thật sự trúng độc cồn, thì em sẽ làm sao? Em cũng không lạ gì tính của anh, nhưng chúng ta còn có Tiểu Tuyết và Tiểu Lượng, chúng nó còn nhỏ như vậy, không thể không có ba được?"

Kê Thanh đứng lên :"Yên tâm đi! Nếu như anh có chuyện gì bất trắc, em sẽ tìm một người ba khác cho bọn nhỏ, học trưởng Tiêu vẫn còn độc thân, em nghĩ anh ấy sẽ không ngại làm ba đâu."

"Kê Thanh, em dám, anh còn chưa có chết, mà em dám nghĩ Hồng Hạnh vượt tường sao." Phong Cẩm Thành tức giận thiếu chút nữa là ói máu, đã nói Tiêu Bác Nhã kia chính là tai họa, đã sinh cho hắn hai đứa con rồi, mà cô còn dám nhớ thương đến Tiêu Bác Nhã, muốn làm Hồng Hạnh ra vượt tường?

Kê Thanh liếc hắn một cái, lạnh lạnh nói :"Em nhớ không lầm thì hai chúng ta đã ly hôn rồi, tình hình hiện tại của em với anh là loại sống chung, vì thanh danh của em mà suy nghĩ, em định chuyển ra ngoài với đứa nhỏ."

Phong Cẩm Thành hoàn toàn bất ngờ trước trình độ này của Kê Thanh, chỉ trong vài ngày đã đạt tới mức độ cấp cao, cô biết chính xác nhược điểm của hắn là gì, nên dùng phương pháp này để áp chế hắn.

"Vợ ơi, chỉ cần em không chuyển ra ngoài, em muốn như thế nào cũng được."

Kê Thanh thoáng nhìn bộ dáng ủ rũ cuối đầu của Phong Cẩm Thành, trong lòng không khỏi buồn cười, nhưng cô cũng không thể khinh địch như vậy mà bỏ qua đề phòng được, bỗng nhiên Kê Thanh cảm thấy đùa giỡn với người đàn ông này cũng có chút thú vị, cảm thấy vui vẻ cùng hả hê khi báo thù, uất ức của cô từ mấy năm từng chút từng chút trở về, để cô tính sổ một lần luôn.

Phong Cẩm Thành rất nhanh liền phát hiện, vợ của hắn thật sự không phải là một cô gái lương thiện, trước kia tại sao hắn có thể cảm thấy vợ hắn là một cô gái nhu thuận nhỏ bé chứ, nhìn hình dáng kia, rõ ràng chính là một con sói cái, con gái và con trai cũng vậy, chỉ biết học theo mẹ nó, ba người một lớn hai nhỏ xúm lại bắt nạt một mình hắn.

Chỉ cần thấy hắn đến gần Kê Thanh trong vòng bán kính hai bước, thì thằng nhóc Tiểu Lượng liền nhếch miệng lên gào khóc, hơn nữa lúc bú sữa thằng nhóc kia cũng sẽ vừa ăn một bên, còn một bên thì dùng tay khư khư giữ lấy, hai mắt của nó cũng không khách khí, cứ nhìn chằm chằm hắn hắn giống như đang canh trộm vậy, dường như sợ hắn sẽ cướp mất bình sữa của nó vậy, đương nhiên nếu như có thể được, thì hắn đã sớm bay qua thưởng thức rồi, ngay cả cái móng vuốt bé nhỏ của nó cũng sẽ ngăn không nổi.

Lại nói tiếp, cho dù đã đứng ở rất xa để nhìn Kê Thanh cho con bú, nhưng hắn cũng đều là trải qua thời gian cứng rắn không ngắn chút nào, quá trình này thật là gian khổ, Phong Cẩm Thành nghĩ đến cũng đều cảm thấy chua xót trong lòng, cuối cùng còn là vì lúc vợ hắn cho Tiểu Lượng bú, không có thói quen để bảo mẫu ở một bên, cho nên mới đặc chuẩn để cho hắn đến gần đưa khăn mặt nóng cho cô.

Có đôi lúc Phong Cẩm Thành không khỏi hoài nghi, vợ của hắn có phải đang cố ý trêu tức hắn hay không, trước kia vợ của hắn rất hay xấu hổ, khi cô cho con bú sẽ che che chắn rất cẩn thận, nếu hắn muốn làm gì, thì đều phải nói cùng hồ nháo một trận, đến khi cô đỏ mặt mới đồng ý làm theo lời của hắn.

Lúc này, hắn cũng đứng ngoài quan sát như trước kia, nhưng vợ của hắn cho con bú lại rất hào phóng, không che che đậy đậy như trước nữa, theo góc độ của hắn, có thể nhìn thấy rõ ràng quả đào kia của vợ rất đẹp và mượt mà, cái đỉnh bị con hắn mút đến hồng hồng, hiện tại nhìn rất giống quả Anh Đào, nhìn thấy hắn liền nổi lòng tham.

Mỗi lần nhìn thấy cảnh tượng này trong lòng Phong Cẩm Thành không khỏi khó chịu cùng lo lắng, hắn bị cấm dục đã nhiều ngày nay, cảm thấy bản thân mình nhịn đến sắp nổ tung rồi, nhưng chỉ có mình hắn là ham muốn thôi, vợ của hắn cũng sẽ không mềm lòng đâu.

Phong Cẩm Thành ngồi ở một góc trên ghế mây, ánh mắt thèm thuồng dừng ở trên người Kê Thanh, Kê Thanh coi như không thấy, một chút phản ứng cũng không có, cũng không hề bị ảnh hưởng, Phong Cẩm Thành chỉ biết ai oán trong lòng.

Nếu theo góc độ của người ngoài, thì đây chính là một gia đình hạnh phúc mỹ mãn, người đàn ông trụ cột của gia đình chỉ yên lặng, ánh mắt cũng không ngừng nhìn về phía người vợ ở bên kia cách đó không xa, ngắm người vợ đang cho con bú mà không rời mắt.

Đứa con gái đáng yêu đưa cao hai tay, đứng ở dưới cửa sổ phòng thường ngẩng đầu gọi ba giúp đỡ cô, Cẩm Thành tạm thời triệu hồi ánh mắt trên người Kê Thanh, cúi xuống giúp con gái một chút.

Trời mùa thu sáng sủa, ánh nắng mặt trời xuyên qua cửa sổ bằng kính vào nhà, cũng giảm bớt một ít nhiệt độ, vào trong phòng có chút ấm áp thoải mái, Tiểu Tuyết nhìn cái sân ở ngoài cửa sổ, sau đó trực tiếp chạy đến bên cạnh ba, do chạy nhanh quá nên chút nữa là bị vấp ngã.

Phong Cẩm Thành vội vàng bắt được Tiểu Tuyết, bắt đầu giáo dục con gái :"Ba đã nói bao nhiêu lần rồi, không được chạy quá nhanh, nếu như vấp ngã thì con lại khóc nhè."

Tiểu Tuyết làm vẻ mặt nhăn :"Ba sẽ bắt được Tiểu Tuyết mà." Nắm lấy tay của Phong Cẩm Thành lắc lắc :"Ba ơi, tại sao trong sân viện của chúng ta không có xích đu bằng dây, nhà của ông nội có đó, chính tay của ông nội gắn cho Tiểu Tuyết đó, ba ba cũng gắn một cái cho Tiểu Tuyết chơi đi!"

Phong Cẩm Thành ngạc nhiên, ba và ông nội có thể so sánh với nhau sao, ông nội lúc còn trẻ là học nghành kiến trúc ra, làm một cái xích đu thì có gì khó đâu, nhưng con gái của hắn cũng quá xem trọng hắn rồi, bất quá, ngẩng đầu lên phát hiện vẻ mặt buồn cười mà phải nhịn cười của vợ hắn, cái miệng nhỏ nhắn chu lên, rõ ràng là cô đang chờ để chê cười hắn đây, cúi đầu hắn nhìn thấy đôi mắt to tròn đang nhấp nháy chờ mong, hắn định nói ra ba chữ 'không thể được', nhưng khi đến bên miệng rồi thì lại bị hắn cố gắng nuốt vào trong bụng lại.

Cân nhắc và cân nhắc, hắn cảm thấy cũng không đến nỗi khó khăn, ôm lấy con gái sau đó liền toại nguyện cho nó :"Đi, ba sẽ làm cho con một cái xích đu bằng dây."

Phong Cẩm Thành đi quanh sân, vòng vo vài vòng cuối cùng cũng xem trọng khỏa cách của hai cây đại thụ, đi đến kho tìm thùng dụng cụ, tìm dây thừng và bắt đầu làm xích đu.

Đừng nhắc đến kết quả, sau khi Phong Cẩm Thành đã mân mê rất lâu mới làm xong, nhưng Tiểu Tuyết lại chu cái miệng ra, ghét bỏ mà nói :"Ba làm xích đu thật khó coi."

Phong Cẩm Thành như chịu đả kích thật lớn, ôm lấy và đặt cô bé lên đầu gối của mình, sau đó lừa gạt nói :"Đẹp hay xấu, thì cũng là xích đu dây cả thôi, có thể đu là được rồi."

Tiểu nha đầu chu cái miệng nhỏ nhắn phản bác lại :"Không giống nhau, cái này xấu chết đi được, hơn nữa không có cái để dựa lưng, con muốn cái loại có đồ dựa lưng kìa, hai bên dây đều phải quấn một ít hoa lá nữa."

"Hoa lá nữa sao!" Vẻ mặt của Phong Cẩm Thành khó xử :"Cái xích đu dây ông nội làm cho con, có hoa có lá sao?"

Tiểu Tuyết gật gật đầu nói :"Không chỉ là có hoa có lá, còn là lá bảy màu, nhìn rất đẹp." Phong Cẩm Thành không còn cách nào khác, bỗng nhiên nhớ đến một chuyện, hình như ở nhà Tả Hoành có một cái, vậy thì có thể chạy qua đó học hỏi một chút kinh nghiệm rồi.

Nghĩ là làm, hắn liền gọi điện thoại cho Tả Hoành, Tả Hoành nghe xong ôm bụng cười nghiêng cười ngả :"Cẩm Thành đầu của cậu có bị gì không, cái xích đu dây chỉ cần đi ra ngoài mua là được rồi, cậu cứ mang theo con gái ra cửa hàng mà chọn! Muốn mua kiểu cách giống của người nào mà không được..."

Thật sự là một ý kiến hay! Phong Cẩm Thành nghĩ lại cũng thấy Tiểu Quyên của nhà Tả Hoành còn khó hầu hạ hơn Tiểu Tuyết nhà hắn nữa, ánh mắt của Phong Cẩm Thành bỗng nhiên sáng ngời, đây cũng là ngày nghỉ cuối tuần, dẫn cùng vợ và hai đứa nhỏ đi ra ngoài dạo và mua sắm cũng là một chủ ý không tệ nha.

Ở bên ngoài, cho dù vợ của hắn có xem trọng đứa nhỏ đến đâu thì cũng phải chừa cho hắn chút mặt mũi, có thể nắm lấy tay của cô, ôm lấy cái eo nhỏ của cô, như vậy thì mình thật là may mắn.

Nghĩ như vậy, Phong Cẩm Thành đều cảm thấy bản thân mình thật chịu nhiều uất ức, Kê Thanh rõ ràng là vợ chính thức của hắn, nhưng cứ chỉ âu yếm và yêu đương lại giống như đang vụng trộm vậy, muốn nắm tay cô cũng phải vắt hết óc để nghĩ cách, thật sự khiến cho hắn đau khổ hơn là bị ăn thịt.

Phong Cẩm Thành còn không biết đây đang là thời điểm gì sao? Mà còn tính làm bậy, thật không muốn sống rồi...

Bạn đang đọc truyện *Bá Yêu Mưu Tình* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57

Bạn đang đọc truyện *Bá Yêu Mưu Tình* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58

Trong lòng Phong Cẩm Thành có chút run, bắt đầu từ lúc Kê Thanh bước ra khỏi trung tâm thương mại, trạng thái của vợ hắn có chút không kỳ lạ, đến ngã tư hắn cho xe dừng lại chờ đèn đỏ, Phong Cẩm Thành nhìn vào kính chiếu hậu quan sát hai mẹ con Kê Thanh, lúc nãy Tiểu Tuyết không ngủ trưa, giờ đang kê lên đùi của mẹ mà ngủ, còn Kê Thanh thì lại nghiêng đầu ngắm người nhìn ra ngoài cửa sổ, từ lúc bắt đầu lên xe cô đều ngắm người như vậy, giống như bị người khác bắt mất hồn vậy, cô vẫn ngồi ở đó nhưng Phong Cẩm Thành lại cảm thấy cô đang cách mình rất xa.

Trương Lộ nói cái gì vậy nhỉ? Phong Cẩm Thành cũng không biết, nhưng Phong Cẩm Thành cũng đang cẩn thận ngẫm lại, dạo gần đây bản thân mình rất ngoan ngoãn, trong công việc nếu có gặp gỡ đối tác nữ, hắn cũng đều cố giữ khoảng cách an toàn nhất, thật sự thì không phải Phong Cẩm Thành thích

làm ra chuyện mờ ám, mà chính là do dư luận cùng truyền thông dùng mánh khóe thôi, tạo ra những mối quan hệ mờ ám với những phụ nữ trẻ tuổi tiếp xúc với hắn, vợ của hắn lại rất để ý những chuyện này, bởi vậy hắn phải thay đổi, bằng không vợ cũng không còn giữ được, đây là đạo lý mà Phong Cẩm Thành đã ngộ ra được.

"Phong Cẩm Thành, anh nói xem anh đã quan hệ với bao nhiêu người phụ nữ rồi?" Lời nói này của Kê Thanh vừa ra khỏi miệng, Phong Cẩm Thành liền cả kinh, tóc gáy toàn thân đều dựng đứng lên, Kê Thanh thắc mắc vấn đề này thật là nguy hiểm, mai phục căn bản khó lòng mà phòng bị, nếu hắn nói không có người phụ nữ nào khác, không phải là đang nói dối trắng trợn sao, đừng nói Kê Thanh, nếu như hắn có níu đại một người đi đường không quen biết mà hỏi thì chắc người đó cũng không tin đâu, cón nếu hắn thẳng thắn ăn ngay nói thật thì Phong Cẩm Thành lại cảm thấy bản thân mình giống như đang cầm lấy sợi dây tự thắt cổ của mình vậy.

Còn không nói, ánh mắt sáng quắc của Kê Thanh đang nhìn chằm chằm hắn, hắn dám không nói sao? Nói, nhưng nói cái gì đây? Mồ hôi trên trán của Phong Cẩm Thành cũng đã rơi xuống, bộ dáng vặn vẹo khẩn trương cùng khó xử của Phong Cẩm Thành dừng lại trong mắt Kê Thanh, khiến cô không khỏi thấy buồn cười.

Cô đưa tay vén mấy sợi tóc trên mặt của Tiểu Tuyết ra, thuận miệng nói :"Sao vậy, có phải nhiều qua nên anh cũng không nhớ được hết?"

"Hắc hắc!" Phong Cẩm Thành chột dạ nở nụ cười hòa hoãn, tuổi trẻ ai mà có chứ, hắn nhớ ngày đó, bọn họ thật sự cũng có chơi đùa một chút, phụ nữ bên người đến lại đi, hiện tại nếu tính lại thì ai mà đếm được chứ :"Vợ ơi, chuyện này cũng đã là quá khứ rồi, chúng ta đừng đề cập tới nữa được không! Lát nữa tiện đường chúng ta đi siêu thị nhé, anh sẽ mua cá Lư, đến tối làm món cá Lư hấp cho em ăn nhé, Tiểu Tuyết cũng rất thích ăn đó."

Phong Cẩm Thành cố gắng dùng chiêu đánh trống lảng, đương nhiên cũng không có hiệu quả, vợ của hắn cũng rất khôn khéo, Kê Thanh liền hừ một tiếng :"Phong Cẩm Thành, mấy bữa trước không phải anh đã nói sẽ luôn thẳng thắn và thành khẩn với em sao? Hôm nay sao lại không thẳng thắn và thành khẩn vậy?"

Ánh mắt của Phong Cẩm Thành tối lại, không có ý tốt mà nói :"Vợ ơi, thẳng thắn và thành khẩn thì phải đợi đến buổi tối kia, hiện tại thì không thích hợp đâu!"

Kê Thanh cắn môi, trong mắt hiện lên một tia sáng, trong lời nói có pha thêm chút dụ dỗ mà nói :"Phong Cẩm Thành, anh có muốn được về phòng ngủ không?"

"Sao, ah..." Phong Cẩm Thành nghe cả buổi mới hiểu được ý tứ mà vợ hắn vừa nói, vô lăng trong tay chút nữa lái không vững, chân cũng không tự chủ mà đạp thắng, hắn vội vàng đem xe dừng lại bên đường, xoay người lại hỏi :"Vợ ơi, vừa rồi em nói cái gì thế?"

Kê Thanh liếc hắn :"Không nghe thấy thì thôi, lời hay không nói lần thứ hai."

"Nghe thấy, nghe thấy mà..." Phong Cẩm Thành vội vàng gật đầu nói :"Vợ ơi, cuối cùng em cũng đã khai ân cho anh rồi, em có biết chồng của em đều phải..." Lời của hắn còn chưa nói xong, đã bị một câu của Kê Thanh chặn lại.

Kê Thanh nói rất chậm nhưng lại rất rõ ràng :"Anh muốn về phòng ngủ cũng không có gì khó, nhưng phải làm được yêu cầu của em, yêu cầu của em cũng không khó, chính là những người phụ nữa anh đã từng sở hữu qua, với anh từng có quan hệ viết hết ra giấy, tên tuổi, quen biết như thế nào, đến cả trình độ, cuối cùng là vì sao lại chia tay, tất cả đều phải ghi một cách rõ ràng, sau đó đưa cho em xem, còn những cái khác thì thương lượng sau."

Phong Cẩm Thành nghe xong hoàn toàn choáng váng, lúc đầu làm sao hắn lại nghĩ cô sẽ dễ dàng khai ân cho hắn như vậy chứ, cô ra yêu cầu như vậy cũng coi là một bài toán khó mà hắn không có khả năng hoàn thành được.

Thời điểm Phong Cẩm Thành về đến nhà cũng đều là ủ rũ không có tinh thần, nhưng bất quá vẫn là tự mình xuống bếp làm món cá Lư hấp cho Kê Thanh và Tiểu Tuyết ăn, sau đó cũng không ăn miếng nào mà trực tiếp đi vào trong thư phòng suy nghĩ, suy nghĩ đã mấy tiếng mà hắn cũng không nghĩ ra cách nào cả, đành phải gọi điện thoại nhờ quân sư Diệp Trì giúp đỡ.

Diệp Trì nhận điện thoại, sau khi đã hiểu được ý tứ của Phong Cẩm Thành, hắn cười nghiêng ngả đến nỗi thiếu chút là từ trên ghế ngã xuống đất :"Cẩm Thành, vợ của cậu ra chiêu này thật đáng bội phục đó, cách này không phải ép cậu vào hang hùm sao, một khi đã đi vào thì không có lối ra đâu, nếu cậu tiếp chiêu này của cô ấy! Nói đến lòng dạ hẹp hòi của vợ cậu như vậy, tôi cam đoan nửa đời sau của cậu sẽ không có ngày nào bình yên đâu, nếu cậu không nhận tội! Mắt trông thấy vợ, nhưng lại chết vì bị cấm vận, miệng lại không được ăn gì cả. Ha..ha… Cẩm Thành, mình lấy tư cách là bạn thân mà khuyên cậu, không giàn xếp được với vợ, nếu được thì trước tiên tự mình giải quyết cho bản thân đi, bàn tay của cậu cũng mềm mại giống phụ nữ, nhắm mắt lại tưởng tượng coi như đó là của vợ cậu là được chứ gì, ha ha..."

Sắc mặt của Phong Cẩm Thành chuyển đen :"Diệp Trì, cậu cứ vui sướng khi bạn bè gặp nạn đi! Mình nghĩ cách này dùng trên người của cậu là thích hợp nhất đó, lúc trước cậu ăn chơi một đêm chơi đùa hai em một lúc, tôi phải nói cho Thời Tiêu..."

"…Tôi biết sai rồi, tôi đã nhận lỗi rồi còn chưa chịu sao? Đây là chuyện đã qua, cứ lôi chuyện cũ ra nói thật không có ý nghĩa nha! Cẩm Thành, đợi lát nữa tôi gọi lại cho cậu nhé!" Vừa dứt lời, Diệp Trì không đợi Phong Cẩm Thành phản ứng, liền ấn phím ngắt điện thoại.

Thời Tiêu bưng khay trà mới pha lên, Diệp Trì liền giật mình, vội vàng nhận lấy khay trà :"Vợ ơi, chuyện nhỏ như vậy, cứ để anh tự mình làm là được rồi, khó khăn lắm mới dỗ được con ngủ, em cũng nên nghỉ ngơi một lát đi, trông thấy em quay qua quay lại mệt muốn chết, cũng khiến cho chồng em đau lòng lắm!"

Người đàn ông này lúc nào cũng dùng những lời nịnh hót có cánh, cô nghe lâu cũng đã sớm miễn dịch rồi, cũng chưa bao giờ xúc động qua, nhưng hôm nay rõ ràng trong lời nói của hắn có chút chột dạ, khiến Thời Tiêu cảnh giác dùng hai mắt đánh giá hắn:"Anh làm sao vậy, làm chuyện gì xấu sao? Hay là

có tình cũ giấu diếm không muốn em biết?"

Chỉ cần Diệp Trì đứng ngồi không yên, chắc chắn sẽ liên quan đến tình cũ, việc này Thời Tiêu cũng đã quen rồi, tháng trước bị Diệp Trì lôi kéo đi ăn tiệc chúc mừng, hai người còn chưa vào đến cửa, ở ngoài đã chạm mặt một người phụ nữa cực kỳ xinh đẹp, ngực lại rất lớn, mặc cái đầm dạ hội trễ ngực đến nỗi Thời Tiêu nghĩ cô ấy chỉ cần hoạt động mạnh một chút là ngực khủng có thể liền nhảy ra, cái mông thì lắc lư, vừa nhìn thấy Diệp Trì, thì cả người của cô như đứng không vững nữa, không phải ở bên cạnh đang có một người đàn ông già cả ngu ngốc với khuôn mặt dâm loạn giúp đỡ, có lẽ lúc ấy cô ấy sẽ chạy lại quấn lấy hắn đó.

Giọng nói còn cố ý thỏ thẻ kéo dài, khiến cho Thời Tiêu chưa có ăn đã thấy no rồi, Diệp Trì giống như thấy bệnh dịch vậy, cùng người đàn ông đó chào hỏi hai câu thôi, liền kéo cô đi vào trong, một bên còn liều mạng giải thích, nói trước kia có gặp mặt một hai lần, nhưng cho dù Thời Tiêu có ngốc đến đâu cũng có thể nhận ra, trong ánh mắt của người phụ nữ kia có ý tứ khác, cô khẳng định người phụ nữ kia đã cùng với tên khốn Diệp Trì này có quan hệ.

Sau khi về nhà thay quần áo, đứng trước gương ngắm nhìn thân hình của mình, Thời Tiêu phát hiện bản thân mình sau khi sinh con đã có sự thay đổi, dáng người không còn như xưa, mập hơn trước kia, nhưng cả ngày Diệp Trì ôm lấy cô mà nói 'Dáng người của vợ anh là đẹp nhất'. Khiến lòng của cô sinh ra một nghi ngờ rất lớn.

Tháng trước Diệp Trì dẫn Thời Tiêu đi dự tiệc, nhưng Diệp Trì cũng không ngờ ở đó sẽ đụng độ người tình cũ, định tránh đi rồi nhưng lại không kịp, để cho vợ hắn vừa trông thấy, về nhà tra khảo hắn đến nỗi xém hộc máu, trải qua lần đó trong lòng hắn cũng bắt đầu lo sợ đề phòng.

Thời Tiêu không nói gì cả, nhưng hai mắt lại nhìn cái điện thoại của Diệp Trì đang đặt ở trên bàn, hoài nghi hỏi một câu :"Ai gọi cho anh vậy? Tại sao thấy em bước vào lại cúp điện thoại ngay."

Diệp Trì ôm Thời Tiêu, cúi đầu hôn cô một cái :"Là Cẩm Thành, hắn muốn anh cho ý kiến để giúp hắn giải quyết một ít chuyện vợ chồng thôi."

Thời Tiêu phù một tiếng cười vui vẻ :"Anh đó, anh đừng tưởng mình là chuyên gia! Đừng có khuyên bậy để người ta phải chia tay đó!"

Diệp Trì chắc chắc nói :"Không chia được đâu, nhìn bộ dáng khẩn trương của Cẩm Thành thì cả đời của Kê Thanh không thể thoát khỏi Cẩm Thành đâu." Nói xong, không quên ôm lấy vợ của mình, nói với cô :"Cũng giống như chúng ta vậy, cho dù chết cũng phải ôm lấy vợ..."

Thời Tiêu đỏ mặt :"Cả ngày chỉ biết nói những lời này, thôi em đi ngủ trước." Xoay người liền chạy.

Diệp Trì nhìn thấy vợ của hắn đã đóng cửa, mới cầm lấy điện thoại gọi cho Cẩm Thành, điện thoại vừa đổ chuông, bên kia Phong Cẩm Thành đã om sòm oán giận nói :"Diệp Trì, cậu là người trọng sắc khinh bạn, chỉ có một chút chuyện như vậy thôi, cậu có thể nói cho vợ cậu biết mà, còn dám cúp điện thoại của tôi."

Diệp Trì tức giận nói :"Tôi chính là người có tình có nghĩa, bằng không hiện tại tôi đã sớm lên giường ôm vợ của tôi ngủ rồi, cũng không thèm gọi lại mà nghe cậu nói lời bất mãn vô nghĩa."

Phong Cẩm Thành không rảnh cùng hắn đấu võ mồm, trực tiếp hỏi :"Cậu nói đi, tôi phải làm sao bây giờ?"

Diệp Trì nói :"Cẩm Thành, cậu thật sự đã bị Kê Thanh ép buộc đến choáng váng rồi sao? Chuyện đơn giản như vậy, còn gọi điện thoại hỏi tôi nữa! Trước kia chúng ta ăn chơi như thế nào, ai mà biết chứ, cậu hãy viết vài cái vào để đối phó cho qua đi, chẳng lẽ vợ của cậu lại đi gặp từng người một để đối chứng sao!"

"Đúng rồi!" Một lời này của Diệp Trì khiến người trong mộng như bừng tỉnh, Phong Cẩm Thành buông điện thoại xuống, lấy giấy trắng ra, để ở trên mặt bàn, tuyệt bút vung lên một lần là xong, mãnh liệt cầm lấy giấy đi gặp Kê Thanh.

Kê Thanh dựa người vào đầu giường ôm lấy cái laptop, đang cùng Tử Thấm tán gẫu, hôm qua Tử Thấm mới vừa mới trở về, tuy rằng hai người chưa gặp mặt, nhưng nghe trong giọng nói của cô, Kê Thanh cũng có thể nhận biết Tử Thấm có bao nhiêu hạnh phúc, có thể khiến cho Tử Thấm dứt bỏ gánh nặng tâm lý gò bó trói buộc, có được cuộc sống vui vẻ và hạnh phúc, có thể thấy được bác sĩ Kha yêu cô như thế nào, nhưng cũng là dùng âm mưu mới được thành công, hiện tại xem ra cũng không đáng truy cứu, cũng giống như Phong Cẩm Thành vậy.

Kê Thanh bỗng nhiên nghĩ tới Trương lộ :"Cô có biết người đàn ông đó làm bao nhiêu chuyện cho cô không? Ngay khi anh rể gặp vấn đề, căn bản cũng không được tại ngoại dễ dàng như vậy đâu, đáng lý phải chịu kỷ luật trong ngục kia, nhưng cuối cùng anh rể không bị sao mà còn có thể toàn thân trở ra, cô cho là dễ dàng như vậy sao, lần đó Phong Cẩm Thành chạy đôn chạy đáo mời rượu người khác đến nỗi dạ dày bị xuất huyết, còn cô ở đâu? Chỉ biết trốn tránh, để lại một cục diện rối rắm như vậy cho Cẩm Thành thu dọn, Kê Thanh cô có nghĩ đến không, nếu như không phải anh ấy yêu cô, lấy tính cách của anh ấy mà nói thì anh ấy rảnh lo những chuyện này ưh? Nếu không phải yêu cô, thì anh ấy cũng sẽ không tìm mọi cách để kéo cô về, bên người của Cẩm Thành có khi nào lại thiếu phụ nữ chứ..."

Tiếng gõ cửa khiến hồn của Kê Thanh quay về, Kê Thanh đem laptop khép lại, đặt ở trên tủ đầu giường, xuống giường để mở cửa. Mở cửa ra, chỉ thấy ánh mắt của Phong Cẩm Thành lóe sáng đang đứng ở ngoài cửa, đèn phòng khách tỏa ra trên mặt hắn, khuôn mặt co quắt bất an của hắn có thể rõ ràng nhận thấy được, không biết bắt đầu từ khi nào người đàn ông này đã bắt thay đổi bộ dạng rồi, thâm trầm đi qua không quay lại, tình cảm của hắn rõ ràng như vậy, tại sao đến giờ phút này cô mới phát hiện ra đây...

Bạn đang đọc truyện *Bá Yêu Mưu Tình* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 59

Ads "Vợ ơi, anh đã viết xong rồi..." Trong mắt của Phong Cẩm Thành xẹt qua một tia giả dối, Kê Thanh đột nhiên phát hiện, hiện tại Phong Cẩm Thành ở trước mặt của cô giống như trong suốt vậy, tâm tư của hắn cũng đều không có chỗ nào che giấu, điểm này đại khái chính bản thân hắn cũng không biết.

Kê Thanh đưa tay ra nhận lấy tờ giấy trong tay hắn, trên giấy bày ra mấy cái tên, khiến đáy lòng của Kê Thanh không tự chủ máu ghen cũng cuồn cuộn nổi lên, liếc nhìn phía trước một chút, cho dù mặt sau như thế nào cũng không muốn xem .

Phong Cẩm Thành cẩn thận quan sát sắc mặt của Kê Thanh, mắt nhìn thấy khuôn mặt nhỏ của vợ đang từ trắng chuyn sang đen, trong lòng cũng thầm kêu một tiếng không ổn, thật nhanh liền quyết định dùng hai tay ôm lấy Kê Thanh mà nói :"Vợ ơi, em nói thì phải giữ lời nha! Anh đã thành thật khai báo với em rồi. Em đã nói, nếu anh làm xong yêu cầu em giao, thì cho anh vào phòng ngủ."

Kê Thanh liếc hắn một cái :"Em lại không nhớ đã nói như vậy, em nói là thương lượng sau, hơn nữa anh đã nói ghi chép rõ ràng, nhưng chỉ là lời nói của một phía, em còn phải xác nhận thật giả, cho nên đêm nay vẫn chưa được." Nói xong, Kê Thanh thoát khỏi Phong Cẩm Thành, lùi về phía sau, liền đóng cửa rồi khóa lại.

Phong Cẩm Thành chau mày, nghiến răng nghiến lợi nhìn chằm chằm cánh cửa trước mắt, nếu giờ cho hắn một cái rìu, hắn sẽ trực tiếp phá cánh cửa này mà vào trong, nếu mềm không được thì hắn chỉ có thể sử dụng vũ lực, đây là quan bức dân phản, không thể trách hắn.

Đi vào phòng lấy cái chìa khóa, tra cái chìa đó khóa vào ổ khóa, sau đó xoay một vòng, Phong Cẩm Thành liền đi vào trong phòng, đèn trong phòng đã tắt, chỉ có một màu đen bao phủ toàn bộ, có một chút ánh sáng từ cái đèn đường ở ngoài cửa sổ chiếu vào, ánh sáng đi xuyên qua bức rèm cửa sổ, chiếu vào đến bên trong cũng chỉ là một loại ánh sáng yếu ớt và mỏng manh, vô tình tạo nên bầu không khí ấm áp và lãng mạn.

Vợ của hắn đang nằm trên cái giường màu đen, mặc cái áo ngủ bằng tơ lụa màu đỏ thẫm, cô mặc kiểu áo này lên người nhìn thật khêu gợi, rất tinh tế, cổ áo ngủ được khoét kiểu chữ V, xung quang còn có lớp ren làm điểm nhấn, chỉ nhìn vào liền thấy mê người, tóc của vợ hắn rất dài, có chút gợn sóng, toàn bộ mái tóc đen của cô được vén qua một bên, mái tóc ấy vừa vặn nằm che ở ngay trước ngực cô, càng khiến cho người ta muốn thổ huyết...

Vòng eo mềm mại nhỏ nhắn, cái váy ôm lấy cái mông tròn, váy ngủ còn được xẻ tà hai bên, cái đùi của cô như ẩn như hiện, Phong Cẩm Thành liền cảm thấy toàn bộ máu trong người đột ngột xông lên, cảm thấy xoang mũi có chút nóng, hắn thật không có tiền đồ mà, giờ phút này lại chảy máu mũi ...

Cái áo này vốn dĩ là trước kia Phong Cẩm Thành mua tặng Kê Thanh, nhưng cô lại xấu hổ không dám mặc, nên đã đem cái đầm ngủ này cất đi, hai ngày trước trong lúc cô thu dọn quần áo thì lại tìm thấy, giờ mới lấy ra mặc.

Kê Thanh cũng không muốn làm khó Phong Cẩm Thành, giống như Trương Lộ nói :"Đang được hạnh phúc mà cô không biết hưởng" Cô và Phong Cẩm Thành gượng ép nhiều năm như vậy, hiện tại nghĩ lại cũng đều là chuyện hiểu lầm, có lẽ Phong Cẩm Thành là yêu cô thật sự, thật sự rất yêu, yêu nhiều đến nỗi vì cô mà làm nhiều chuyện như vậy, nhưng cô lại không hề biết, cô thật là hồ đồ, người đàn ông này cũng thật là quá ương ngạnh, ngoài mặt thì mạnh miệng nhưng lòng thì lại rất mềm, hình ảnh của hắn trong lòng của cô cũng từ từ tốt lên.

Đủ loại hiểu lầm và tổn thương của trước kia đều đã qua đi, thứ mà cô có thể nắm chắc được là hiện tại cùng tương lai, bên cạnh còn có người đàn ông cô yêu thương, Kê Thanh cảm thấy Trương lộ nói như vậy cũng đúng, cô còn nói thêm nữa :"Rõ ràng là thích, rõ ràng là yêu, nhưng cô lại nhát gan so với bất kỳ ai, đây chỉ có thể chứng minh tình yêu của cô còn chưa đủ mạnh, ít ra tình yêu của cô không sâu đậm bằng tình yêu của Phong Cẩm Thành".

Trước đây cô từng nghĩ đời này cô và Trương Lộ cũng sẽ không bao giờ mỉm cười hòa bình với nhau, bởi vì Trương lộ là nguyên nhân đã khiến cô rời khỏi Phong Cẩm Thành, chính là hai năm không tranh giành, khi Trương lộ gửi một số hình chụp đến hòm thư của cô, đồng thời đã giáng cho Kê Thanh một đòn trí mạng.

Khi đó, Trương Lộ cùng Phong Cẩm Thành đang ở với nhau, dù điều đó vẫn chưa làm sáng tỏ được điều gì, nhưng Kê Thanh có thể cảm thấy được hạnh phúc này quá bé nhỏ, không đủ sâu sắc. Cũng là sự tin tưởng của cô đối với tình yêu của chính mình quá mức bạc nhược, nhìn vào tấm ảnh thấy nam nữ lõa thể ở chung với nhau, cô liền cảm thấy tình yêu của mình liền biến thành màu xám.

Phụ nữ là loại động vật rất dễ bị dụ dỗ và lừa gạt, biết Phong Cẩm Thành ở bên ngoài có phụ nữ là một chuyện, còn tận mắt trông thấy lại là một chuyện khác, nghĩ đến chuyện của cha cô, khiến cô quyết định bỏ chạy trối chết.

Sau đó cô có xem qua rất nhiều hình chụp, dần dần mới hiểu ra được, kỹ thuật cắt ghép của tấm ảnh kia khá là vụng về, căn bản chỉ cần hiểu biết một it về máy tính là có thể làm được.

Sau khi cô trở lại, Trương lộ cũng vẫn chưa cắt đứt hy vọng, vẫn ích kỷ không chừa thủ đoạn nào, cô lúc nào cũng là chướng ngại vật cản trở tình cảm của Kê Thanh và Phong Cẩm Thành, kỳ thật trong tiềm thức của chính mình, Kê Thanh cũng chắc chắc một điều là Phong Cẩm Thành cũng không hề thích Trương Lộ, nhưng khi nhìn thấy hình ảnh không vừa mắt đó, giống như một hạt cát rơi vào trong mắt vậy, tuy là không nguy hiểm đến tính mạng nhưng lúc nào cũng khiến cho người ta cảm thấy khó chịu.

Cô và Trương Lộ xem nhau như tình địch! Lúc nào cũng như đứng ở hai chiến tuyến vậy, hôm nay nghe lại những lời cũ này mặc dù không hay lắm nhưng lại lời thật, mục đích đầu của Trương Lộ lúc đầu không phải vì muốn phá hư, mà là vì muốn tác hợp, nguyên nhân nào khiến cô lại làm như vậy, Kê Thanh không thể đoán được nhưng Kê Thanh rõ ràng có thể cảm nhận được, trong lúc Kê Thanh bỏ đi thì Trương Lộ cũng chính thức rời khỏi Phong Cẩm Thành, tuy rằng có chút không cam lòng nhưng cũng rút lui một cách sạch sẽ và lưu loát, đây cũng là điều mà Kê Thanh bội phục ở Trương Lộ, đồng hời cũng ngưỡng mộ người phụ nữ rất xuất sắc đó.

Nếu lấy bản thân của mình ra so sánh với Trương Lộ, cô là một cô gái có vẻ quá mức bình thường, không có gì nổi trội cả, bởi vì cô bình thường bên người đã có Phong Cẩm Thành, nên cô muốn hạnh phúc của mình cũng bình thường như vậy.

Hạnh phúc nhất của phụ nữ là lấy lòng của chồng mình, đó cũng là điều đương nhiên, nhưng cô thì lại chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đó, người luôn luôn chủ động lại là siêu phẩm Phong Cẩm Thành, lại còn chảy máu mũi, hơn nữa hiện tại, cô cũng chưa đồng ý?

Kê Thanh cúi đầu nhìn nhìn bản thân của mình, như có một bàn tay vô hình xẹt qua cái áo ngủ mỏng trên người, nàng vừa cử động nhẹ cúi nhìn, vạt áo mỏng mà siêu tốt của cô đồng thời cũng theo động tác của cô mà mở ra, lộ ra cái đùi thon dài trắng trẻo, như vậy không che không đậy, để Phong Cẩm Thành thu vào trong tầm mắt...

Phong Cẩm Thành cảm thấy, vợ của hắn đang ở đây khiêu chiến sự nhẫn nại đã đến mức cực hạn của hắn, đồng thời cô cũng đang đùa với lửa, đôi mắt to long lanh nhìn hắn, hấp dẫn hắn, khiến cho ba hồn bảy vía đều bay khỏi cơ thể, không biết đã chạy đi đâu hết...

Phong Cẩm Thành sờ mũi, ngăn máu mũi của mình lại, nên động tác có chút chần chờ, chứ không đã trực tiếp xông lên, động tác nhanh nhẹn giống như một con báo săn mồi vậy, đem con mồi ăn tươi nuốt sống...

Kê Thanh bị hắn đặt ở dưới thân :"Yêu tinh, em chính là yêu tinh..." Phong Cẩm Thành than thở, khiến cho Kê Thanh không khỏi buồn cười, tay vừa đưa lên che cái miệng của hắn, đồng thời cũng cực lực bắt lấy bàn tay to đang không yên phận của hắn, xảo quyệt nói :"Phong Cẩm Thành, trên giấy anh viết mấy cái đó, em cảm thấy vẫn chưa được rõ ràng, cho nên hôm nay anh vẫn phải đến phòng khách ngủ..."

"Chưa rõ ràng?" Phong Cẩm Thành há mồm hung hăng cắn tay của cô một cái. Khiến cho Kê Thanh phải than đau, hắn nói :"Rõ ràng cái gì chứ? Nếu trói mấy người phụ nữ kia lại một chỗ mà đem ra so sánh với em, thì bọn họ cũng không phải là đối thủ của em, em là người khiến cho anh say mê nhất... Vợ ơi, hiện tại cho anh vào đi, nếu cón để anh nhịn nữa thì sẽ bị nghẹt thật đó, chuyện này có thể liên quan đến hạnh phúc cả đời của em đó, không tin em thử sờ nó xem, em hãy sờ nó đi, nó nhớ em sắp chết rồi..."

Nắm lấy tay của Kê Thanh sau đó liền kéo tay của cô đến thân dưới đang cương cứng của hắn, cái miệng củ hắn dừng lại trên đôi môi đỏ mọng của Kê Thanh, dùng lưỡi cậy miệng cô ra, ngậm mút, tấn công, khiêu chiến gắn bó xâm nhập... Giống như đang trong cơn khát nhiều năm, rốt cục cũng tìm được rồi nguồn nước vậy, liều mạng mà mút... Thậm chí Kê Thanh còn cảm giác được đầu lưỡi và khoang miệng của mình đều đang bị hắn chiếm giữ, cái tay của cô chạm vào vị trí nhạy cảm của hắn, liền từ trong tay của cô dâng trào căng lên...

Đến khi Phong Cẩm Thành cảm thấy vừa lòng, mới buông lỏng môi của cô ra, bắt đầu từ môi của cô một đường đi xuống, tấn công cái cổ nhỏ của cô, sau đó vòng qua lỗ tại của cô, hơi thở của hắn phả vào lỗ tai của Kê Thanh, Kê Thanh nhịn không được toàn thân đều run lên... Cái loại run này, căn bản là cô không thể khống chế được, miệng của hắn ngậm lấy lỗ tai của cô, nhưng bàn tay của hắn thì không ngừng sờ loạn vuốt ve điểm nhạy cảm của cô, khiến cho cô cảm thấy rất thoải mái nhưng tay chân lại không nhịn được mà cứ vùng vẫy, tiếng than nhẹ như có như không từ miệng của cô phát ra, hòa tan trong không khí, tiếng rên mềm mại, gợi cảm, rất ám muội, nói không nên lời...

Phong Cẩm Thành lần này rat ay quả thật quá độc ác, căn bản cũng là vô tâm, nên bày vẽ quá nhiều chi tiết cho màn 'khúc dạo đầu', bàn tay to trượt thẳng đến cấm địa, cảm thấy chỗ đó của Kê Thanh đã rất trơn, hắn liền không chút do dự mà tiến vào... Nơi ấm áp và mềm mại ấy đã lâu không được tiến vào, nên Phong Cẩm Thành cũng dừng lại một lát... Trong khi Kê Thanh vẫn còn chưa thích ứng kịp loại cảm giác đau đớn đột nhiên bị mở rộng này, đã bị hắn mạnh mẽ tăng tốc, điên cuồng hoạt động với vận tốc không thể kềm chế...

Tình triều dâng lên ồ ạt, như gió bão đang càn quét, lý trí cũng không còn, mãi mãi chỉ còn lại một vận luật, vào lúc kích tình bay bổng, dứt bỏ những băn khoăn sở hữu, bỏ qua những hiểu lầm, không còn chia cách, không còn tuyệt vọng, cái gì cũng đều không màng, chỉ cần người đàn ông trước mắt này là đủ, ở trong lòng của cô, anh chính là người đàn ông dũng mãnh, cô thích và cũng yêu người đàn ông này...

Hai tay của Kê Thanh gắt gao vòng qua cổ của hắn, ngón tay đan chặt vào nhau vững vàng đặt trên gáy của hắn, cơ thể của cô cũng lắc lư theo từng động tác của hắn, giống như một chiếc thuyền vậy, cứ mãi lắc lư theo sóng biển, nâng lên rồi hạ xuống...

Nơi ấm áp và mềm mại ấy đã có phản xạ với tình triều, từ đáy lòng dâng lên một cảm xúc, dần dần lớn mạnh, theo từng động tác cao thấp của hắn mà đi lên, ruột gan của Kê Thanh bắt đầu nóng lên, giống như ở bên trong đang có một ngọn lửa thiêu đốt vậy, rất là nóng... A... Đến khoảnh khắc đỉnh điểm, toàn thân của cô như căng cứng, cảm giác trong người lâng lâng rất dễ chịu, trong nháy mắt liền dịu lại... Loại dư vị này cũng không kéo dài được bao lâu, đã bị Phong Cẩm Thành tăng nhanh tiết tấu, giờ đây cô giống như đang bay theo hắn vậy...

Dường như người đàn ông này đang muốn đâm xuyên qua người của cô vậy, hai tay giữ chặt lấy thắt lưng của cô, cô đều có thể cảm nhận được lực đạo của ngón tay hắn rất lớn, tiếng rên rỉ của Kê Thanh còn chưa có thoát ra khỏi miệng, thì toàn bộ đã bị Phong Cẩm Thành nuốt vào trong bụng, hắn phát ra một tiếng 'hô' nặng nề, quanh quẩn ở bên vành tai của Kê Thanh, Kê Thanh cảm thấy hắn giống như một con thú vậy...

Hắn nằm ở trên người của cô, mồ hôi toát ra ướt hết cả người, mặc dù có chút nhớp dính, nhưng đây là loại nước thân mật của hai người, vật của hắn vẫn còn nằm ở trong người cô, tình huống này gọi là 'trong anh có em, trong em có anh, tuy hai mà một' thậm chí vừa nãy Kê Thanh còn cảm thấy giây phút đó, chính mình giống như được hòa tan ở thân dưới của hắn vậy.

Phong Cẩm Thành nhẹ nhàng hôn cô, ánh mắt, cái mũi, đôi môi khiêu gợi, cổ, lỗ tai, xương quai xanh... Khi hắn ngậm lấy đỉnh quả đào màu đỏ hồng kia, toàn thân của Kê Thanh nhịn không được liền rung rung lên, lực hút của hắn rất mạnh, cô có thể cảm thấy sữa của mình đang ào ào chảy ra...

Nàng vội vàng đẩy cái đầu của hắn ra, Phong Cẩm Thành lại giữ lấy tay của cô, nắm giữ ở lòng bàn tay, ngẩng đầu lên ánh mắt của hắn có chút xấu xa, khóe môi còn dính lại một chút sữa màu trắng, khiến cho máu của Kê Thanh dâng lên đến não, đồng thời cô cũng cảm thấy vật đang ở phía trong cơ thể cô, đang từ từ lớn dần lên...

Bạn đang đọc truyện *Bá Yêu Mưu Tình* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

Ads Kích tình giống như thủy triều chậm rãi rút xuống, cả người mệt mỏi không còn chút sức lực, nhưng Kê Thanh cũng không muốn như vậy mà đi ngủ, cô mở mắt ra, ngoài cửa sổ trăng sáng chiếu vào sáng một góc phòng, cô nghiêng tai lắng nghe, gió thu mang theo tiếng côn trùng lùa vào cửa sổ, mọi thứ trong giờ phút này trông giống như một giấc mơ đẹp vậy.

"Phong Cẩm Thành, anh từ khi nào bắt đầu yêu em?"

"Ừh... Àh... Chuyện này, ngủ thôi, nếu em không thấy phiền phức, chúng ta có th lại làm chút chuyện có ý nghĩa..."

Kê Thanh không khỏi nở nụ cười, liền lật người, cả người phủ trên người của Phong Cẩm Thành, tay nhéo lấy cái mặt của hắn, không buông tha mà càng nhéo mạnh hơn :"Yêu thì nói yêu, như vậy mà cũng không biết, chẳng giống đàn ông gì cả?"

Bàn tay to của Phong Cẩm Thành từ hông của cô di chuyển xuống dưới :"Có phải là đàn ông hay không, em còn không biết sao? Có cần anh chứng minh thêm một lần nữa không."

Kê Thanh dùng ánh mắt xem thường nhìn hắn, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện :"Lần trước Trương Lộ phỏng vấn anh, anh đã nói gì thế, vì sao không cho em xem?"

Mắt của Phong Cẩm Thành lóe sáng :"Chuyện đó cũng lâu rồi, lôi chuyện cũ ra nói thật không đáng yêu chút nào, em phải nhớ kỹ chuyện này, bất kỳ chuyện gì cũng phải suy nghĩ cho thật kỹ càng, còn nữa về sau em nên hạn chế liên hệ với Trương Lộ đi, với chỉ số thông minh của em, để cho cô ấy lừa gạt mà cũng không biết." Nói xong, Phong Cẩm Thành ôm lấy thắt lưng của cô, đem cô kéo vào trong ngực, sau đó dùng chân kẹp lấy, vỗ vỗ cái lưng của cô :"Lúc nãy em cũng đã tốn nhiều sức lực rồi, ngoan mau ngủ đi..."

Một lát sau, trong lòng cảm thấy hơi thở của Kê Thanh đã đều đều, Phong Cẩm Thành mới chậm rãi nhẹ nhàng thở ra một hơi, hiện tại nghĩ lại, thời điểm phỏng vấn thất thường đó, chính bản thân cũng cảm thấy đã yêu Kê Thanh, có lẽ là sớm hơn nữa, nhưng do hắn ngu ngốc nên chưa từng phát hiện ra, thế nên vợ chồng bọn họ mới vòng vòng như vậy, sự thật thì những lời nói đó rất quan trọng, hắn và Kê Thanh chính là rất ít nói chuyện với nhau cho nên mới không hiểu nhau.

Phong Cẩm Thành ôm Kê Thanh vào trong lòng, thở dài một cái, hai mắt nhắm lại, trong phòng một đôi uyên ương cùng nhau gáy, ngoài cửa sổ đoàn tụ sum vầy, cuối cùng thì kết quả cũng là đại đoàn viên, mặc dù có chút tầm thường tục khí, nhưng như thế thì có làm sao.

Trong lòng Phong Cẩm Thành nghĩ, sau này cuộc sống của họ sẽ là một con đường bằng phẳng! Dù sao hai người bọn họ cũng đã trải qua rất nhiều sóng gió cùng gian nan và thử thách, đến đây thượng đế cũng phải nên nâng tay, nhưng hắn đã quên, còn có một chuyện hắn đã quên nghĩ đến.

Mấy ngày sau, Kê Thanh bắt đầu cảm thấy có chuyện không đúng, nếu lấy tính cách của Phong Cẩm Thành mà nói, thì khó khăn lắm hắn mới dỗ được cô trở về, thì ắt hẳn hắn sẽ nhanh chóng đi làm thủ tục kết hôn, nhưng cô thấy mấy ngày qua cũng thấy có dấu hiệu gì cả, trong lòng của Kê Thanh không khỏi bắt đầu hoài nghi, chẳng lẽ bây giờ hắn cảm thấy như vậy mới kích thích, sống chung với nhau không cần quan hệ hôn nhân, hay là vì mấy ngày trước cô hay gây khó dễ, nên giờ hắn muốn trả thù cô đây?

Kê Thanh phát hiện, điều này cô không thể nói ra lời, ly hôn thì cô có thể nói, nhưng nếu cô chủ động đề cập đến chuyện phục hôn, cô cảm thấy rất mất mặt, chuyện này dần dần biến thành một tảng đá không lớn không nhỏ trong lòng của cô, không đuổi đi được, rất là khó chịu.

Có lúc Kê Thanh cũng tỏ ra hờn dỗi, cũng vài lần ám chỉ cho Phong Cẩm Thành biết, nhưng người đàn ông này lại không hề biết, mà lại giống như một kẻ ngốc vậy, hoặc là thế nào đây? Hắn không phải muốn chia con với cô chứ.*.

Thật sự thì Kê Thanh vẫn không biết, thật ra Phong Cẩm Thành là một người đàn ông khôn khéo và thông minh, tại sao lại không nhìn ra được ý đồ mà Kê Thanh đang ám chỉ chứ, nhưng hắn chính là khổ tâm khó nói ra!

Giấy đăng ký kết hôn của hắn và Kê Thanh còn nguyên ở đây, bây giờ phục hôn cái gì chứ? Có cần nói thật với Kê Thanh không, Phong Cẩm Thành lại sợ chuyện này ảnh hưởng đến hòa bình hiện tại, hắn mới được dễ chịu vài ngày thôi! Bởi vậy, có thể tranh thủ thêm một ngày thì đành giả ngu thêm một

ngày vậy.

Vào Đông, thời điểm rơi trận tuyết đầu tiên, Tử Thấm cùng bác sĩ Kha đến đây, bụng Tử Thấm cũng được năm tháng, nhưng căn bản cái bụng lại không lớn, nếu không chú ý kỹ, thì cũng không nhìn ra đây là phụ nữ đang mang thai, hành động của cô cũng rất nhanh nhẹn, ngược lại người luôn khẩn trương lo lắng lại chính là bác sĩ Kha, nhưng cho dù hắn có khẩn trương cũng không được, cô vừa động thì hắn liền đứng dậy đi theo, cứ nhắm mắt mà đi theo đuôi, khiến cho Tử Thấm tức giận cùng ghét bỏ hết nửa ngày, cô luôn họi hắn là 'đồ theo đuôi', nhưng lúc cô nói như vậy, bác sĩ Kha vẫn luôn ôn nhu nhìn cô, trên môi kia mỉm cười sủng nịch, khiến cho Kê Thanh rất cảm động.

Buổi chiều bốn người cùng ngồi ăn lẩu trong một nhà hàng nổi tiếng ở trong thành phố, sau đó cặp đôi của Tử Thấm trở về khách sạn, sáng hôm sau bác sĩ Kha còn phải đi họp, lần này bác sĩ Kha đến thành phố B công tác ba ngày, sợ Tử Thấm ở nhà một mình sinh buồn chán, cho nên liền dẫn cô đi cùng.

Nhìn xe của hai người đã đi xa, Kê Thanh không khỏi thở dài :"Ba mươi năm qua cuộc sống của Tử Thấm đã quá vất vả rồi, may mắn là gặp được bác sĩ Kha, có thể đoán được trong năm mươi năm tới cô ấy sẽ có được một cuộc sống hạnh phúc."

Phong Cẩm Thành nắm lấy bàn tay của Kê Thanh, đưa lên môi sau đó hôn một cái, rồi nói :"Vợ ơi, em đang nói chúng mình sao?"

Kê Thanh chợt nhớ lại hận thù lúc trước, tức giận liếc hắn một cái :"Gặp phải anh đó chính là kiếp nạn của em, hơn nữa, hiện tại trên pháp luật chúng ta cũng không phải là vợ chồng, nói không chừng sau này em cũng có thể gặp được người đàn ông ôn nhu giống như bác sĩ Kha vậy đó?"

Nghe Kê Thanh nói những lời này, hắn cảm thấy trong lòng có chút nhói đau, lúc đầu thật sự Phong Cẩm Thành cũng ghen tỵ không yên, nhưng sau đó nghĩ lại, hai người bọn họ trên pháp luật vẫn là vợ chồng, cho dù vợ của hắn có muốn chạy trốn cũng không có cửa đâu, sau khi nghĩ thông suốt những điều này thì hắn liền bình tĩnh lại.

Hắn càng bình tĩnh thì Kê Thanh lại không thể bình tĩnh được, càng nghĩ càng thấy khổ sở, cô vất vả sinh con đẻ cái cho hắn, nhưng cuối cùng thì ngay cả một cái danh phận cũng không có, suy nghĩ rồi lại suy nghĩ, Kê Thanh cảm thấy tủi thân, đợi xe tiến vào gara và dừng lại, cô xoay mặt nhìn Phong Cẩm Thành mà nói :"Rốt cuộc anh muốn thế nào? Không muốn phục hôn thì chúng ta chia tay đi, cứ không rõ không ràng như vậy em không thích..."

Tủi thân đến hốc mắt cũng đều đỏ, Kê Thanh mới thật sự lộ nguyên hình, cô đại khái biết rõ hắn đời này chắc chắn chỉ yêu có một mình cô, bởi vậy cũng không hề sợ hãi, Phong Cẩm Thành cảm thấy Tả Hoành nói thật chính xác 'Người phụ nữ này thật không thể sủng, sủng và sủng, chính là một phiền phức lớn', hơn nữa hiện tại tính tình của vợ hắn càng ngày càng giống như trẻ con vậy, hở một chút không hài lòng liền giận hờn.

Có lúc Phong Cẩm Thành cũng cảm thấy, con gái Tiểu Tuyết của mình so ra còn ngoan hơn Kê Thanh, Phong Cẩm Thành cũng là thiên vị con gái, Tiểu Tuyết nêu ra yêu cầu gì, hắn cũng đều đồng ý, là một người cha hoàn hảo trong mắt con gái, nhưng đối với con trai thì lại không như vậy, hai cha con bởi vì tranh giành Kê Thanh mà vô tình đã hình thành quan hệ đối địch, giống như nước với lửa vậy.

Chỉ cần Tiểu Lượng thức giấc, hắn đừng mơ được lại gần Kê Thanh, trước đây nếu như hắn đến gần thì tên nhóc đó liền liều mạng mà khóc, hiện tại biết đi rồi thì trực tiếp chạy lại mà tranh giành, cái tay tuy nhỏ bé nhưng rất mạnh mà níu lấy, quyết chiến đấu với hắn, cho đến khi hắn phải cách xa Kê Thanh tám mét, khi đó tên nhóc mới vừa lòng thả tay, tay chân cũng nhanh nhẹn giang hai tay ra ôm lấy đầu gối của mẹ, hình ảnh này trông giống như con gấu Koala đang trèo cây vậy, hai mắt to ngập nước, mang theo tia nịnh nọt cùng yêu thương.

Con của hắn từ nhỏ đã là một tên đểu cáng không tốt lành rồi, trước mặt của Kê Thanh, thì hắn luôn ra vẻ đáng yêu bộ dáng rất đáng thương, nhưng khi ở chung với cha, thì ánh mắt lại thẳng tắp trừng mặt của cha hắn, Phong Cẩm Thành cảm thấy ẩn chứa bên trong đều là giả dối.

Kê Thanh nói tính tình của hai cha con rất giống nhau, Phong Cẩm Thành cân nhắc lại, lúc nhỏ mình cũng không có tranh giành mẹ giống như tên nhóc này, bữa nào rảnh rỗi phải hỏi bà nội của Tiểu Tuyết thôi, việc quan trọng bây giờ là dỗ dành Kê Thanh, bằng không đêm nay cô không cho hắn vào nhà, thì không thể nào biểu diễn rồi.

Phong Cẩm Thành ôm lấy Kê Thanh, hôn một cái nói :"Được rồi, được rồi, phục hôn thì phục hôn, nhưng ngày mai là thứ bảy, ngày kia là Chủ nhật, phòng công chứng không làm việc, thứ Hai anh đi làm nhé! Em ở nhà chờ kết quả là được."

Ai ngờ Kê Thanh bướng bỉnh lắc đầu mà nói :"Em nghĩ chuyện này cực kỳ quan trọng, cho nên hai chúng ta là cùng nhau đi nhé, trước đây chúng ta là qua loa kết hôn, sau đó lại vội vàng ly hôn, cuối cùng em cảm thấy hôn nhân của chúng ta xảy ra nhiều vấn đề như vậy, có phải liên quan đến thái độ của chúng ta hay không."

Phong Cẩm Thành toát cả mồ hôi lạnh :"Vợ ơi, em mê tín quá nha! Nếu hai chúng ta cùng đi thì phải sắp xếp thời gian, anh có một người bạn hiện đang làm phó cục tại phòng công chứng, để anh nhờ anh ta giúp là được rồi."

Kê Thanh mắt lóe sáng, hoài nghi nhìn hắn :"Phong Cẩm Thành, có phải anh có chuyện gì gạt em! Sao em cứ cảm thấy anh đang tìm cách không muốn để em đi cùng?"

Phong Cẩm Thành cười ha ha :"Vợ ơi, em lại suy nghĩ lung tung nữa rồi, là anh sợ em mệt, thời tiết lại rất lạnh..." Kê Thanh quan sát hắn, vừa muốn mở cửa xuống xe, lại bị Phong Cẩm Thành nắm lại, kéo cô lại gần, thì thầm vài câu bên tai của Kê Thanh.

Kê Thanh đỏ mặt, trừng mắt liếc hắn, nhìn ánh mắt đó trong người của Phong Cẩm Thành liền dâng lên một dòng nhiệt, Phong Cẩm Thành liền tắt đèn xe, dùng điều khiển từ xa đem cửa gara đóng lại, cửa tự động hạ xuống, trong gara liền tối đen.

Phong Cẩm Thành ngựa quen đường cũ, đem điều khiển để qua một bên, Kê Thanh đang nằm thẳng, Phong Cẩm Thành liền đè lên người cô... Sau khi hôn cô, bàn tay to liền vội vàng di chuyển xuống dưới, rồi thăm dò vào trong váy nhung của cô... Kê Thanh theo phản xạ kẹp hai chân lại, Phong Cẩm

Thành không khỏi mỉm cười :"Vợ ơi, mở ra để cho anh vào đi..."

Lời nói mang đầy tính ám chỉ này, khiến Kê Thanh nhịn không được khẽ run, bốn phía tối đen như mực, nhìn không rõ năm ngón tay, chỉ nghe tiếng quần áo rơi xuống cùng với tiếng cọ sát của hai thân thể, rất ám muội lại rất kích thích.

Không khí càng ngày càng động tình, cho dù Kê Thanh có muốn cũng không thể vãn hồi được nữa, ngón tay của Phong Cẩm Thành chạm đến mảnh đất ẩm ướt và ẩm ướt, không khỏi mỉm cười :"Vợ, em có muốn hay không? Có nghĩ muốn hưởng, ưh..."

Kê Thanh nóng nảy chịu không nổi, liền dùng một tay chặn cái miệng của người đàn ông lắm lời vô nghĩa này, tay còn lại thì di chuyển đến dây lưng quần của hắn, cởi bỏ, cái tay mềm mại nhỏ bé luồn vào trong, cầm lấy vật nóng lớn, bàn tay nhẹ nhàng xoa nắn...

Phong Cẩm Thành thoải mái, rầm rì vài tiếng, Kê Thanh quả thật rất thành thạo, tiến độ thi triển kỹ thuật cũng cực nhanh, suýt nữa hắn không kiềm chế nổi mà giải thoát ở trong tay cô rồi.

Phong Cẩm Thành rút bàn tay nhỏ bé của Kê Thanh ra, sau đó chuyển nơi tấn công, hắn dã man xâm nhập, lực đạo mạnh mẽ, khiến cho Kê Thanh rên rỉ không dứt...

Trước kia Kê Thanh không biết xe lắc lư là như thế nào, nhưng theo tiết tấu cùng tốc độ ra vào của Phong Cẩm Thành, mà chiếc xe cũng theo đó mà kịch liệt rung động, cùng phối hợp hô hào với động tác của hắn, chiếc xe chòng chành giống như đang ở giữa biển bị sóng đánh vậy, thoải mái nói không nên lời... Cô nhếch hai cái đùi lên cao, gác lên vai của Phong Cẩm Thành... Mỗi một lần đi vào đều có thể thâm nhập sâu hơn, cuối cùng cũng tới phút giây cao trào nhất, cô không ngừng rên rỉ, tiếng rên cứ vang vọng cùng quanh quẩn ở trong gara trống trải, thật lâu cũng không ngừng...

Kê Thanh xụi lơ trên ghế, toàn thân cũng không muốn động đậy, còn Phong Cẩm Thành mở đèn ở bên trong xe, sau đó dùng khăn ướt lau sạch, kích tình qua đi Phong Cẩm Thành có hành động này khiến người ta kinh ngạc, nhìn qua càng thêm gợi cảm.

Kê Thanh bỗng nhiên nhớ tới những động tác thuần thục vừa rồi của hắn, trong lòng không khỏi lo lắng, híp mắt nói :"Trước đây anh đã từng làm ở trong xe với bao nhiêu người phụ nữ?"

Phong Cẩm Thành sửng sốt, trong mắt có chút lo lắng, nghiêng người triền miên hôn Kê Thanh, lát sau mới nói :"Anh thề, sau này anh chỉ làm với em mà thôi, nếu làm trái lời thề này, thì suốt đời cái đó không nâng lên được." Kê Thanh không khỏi nở cười, lời thề này thật sự rất độc .

Hôm sau Kê Thanh không cùng Phong Cẩm Thành về Phong gia, Tử Thấm gọi điện thoại đến nói nhóm bạn thời đại học tổ chức họp lớp, bọn họ liên hệ với cô, cũng trùng hợp cô đang ở thành phố B, không bằng cùng nhau đi tham gia.

Trước đây Kê Thanh luôn từ chối tham gia loại hình họp lớp này, nhưng hiện tại cô cả ngày không có việc gì để làm, đi một lần chắc cũng không có sao, chủ yếu là đi cùng Tử Thấm, dù sao Tử Thấm cũng là phụ nữ đang mang thai.

Buổi họp lớp thật náo nhiệt, duy nhất có một chỗ không được là có một bạn học nữ uống rất nhiều, hơn nữa còn lôi kéo than thở với Kê Thanh, cô nói cô là người phụ nữ thất bại trong hôn nhân, cuối cùng còn từ trong giỏ lấy ra giấy chứng nhận ly hôn mà giơ lên.

Thật ra Kê Thanh cũng không để ý nghe bọn họ bàn luận gì, ánh mắt chỉ nhìn chằm chằm vào tờ giấy chứng nhận ly hôn kia, tại sao tờ giấy đó lại không giống với tờ của cô, cô nhận lấy sau đó nhìn nhìn :"Sao lại là màu đỏ, không phải là màu xanh ah?"

Tử Thấm ở bên cạnh chỉ vào cái trán của cô :"Có phải cậu sinh con xong nên đầu óc choáng váng rồi không, luật này đã sửa lại từ đời nào rồi, kết hôn và ly hôn đều là màu đỏ."

Đầu óc của Kê Thanh quay vòng vòng, bỗng nhiên liền hiểu ra, nghiến răng nghiến lợi gọi to một tiếng :"Phong Cẩm Thành..."

Bạn đang đọc truyện *Bá Yêu Mưu Tình* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61

Từ lúc ba vợ nói chuyện với Kê Thanh xong đi ra, cô liền nói muốn cùng hắn ly hôn, cũng bắt đầu từ hôm đó Phong Cẩm Thành ngày rầu đêm rĩ, sầu muốn bạc trắng cả đầu mà cũng không nghĩ ra cách gì.

Ly hôn chắc chắn là không được rồi, khó khăn lắm mới dỗ được vợ trở về, mà Kê Thanh thì trong lúc nhất thời xúc động đòi ly hôn, chẳng phải cứ như vậy sẽ rất oan uổng sao, hơn nữa hắn nhờ có tờ giấy đăng ký kết hôn kia mới có th trói buộc được Kê Thanh, ly hôn rồi thì hắn phải làm sao mới yên tâm đây.

Tiêu Bác Nhã khiến Phong Cẩm Thành cảm thấy nguy cơ mất vợ càng trầm trọng hơn, tuy vợ của hắn đã nói sẽ sinh con, nhưng người đàn ông kia vẫn

cứ như cũ ngồi đó chầu chực, nói thế nào cũng không chịu hiểu, đuổi cũng không chịu đi, nếu như cùng Kê Thanh ly hôn thì Phong Cẩm Thành cũng không dám nghĩ đến hậu quả nữa...

Trong lúc lòng Phong Cẩm Thành sốt ruột như lửa, hắn liền nhìn thấy tờ quảng cáo nhỏ dán ở trên cây cột điện, hai mắt đột nhiên sáng ngời, nhưng ai lại đi đến đó chứ? Đi như thế nào đây? Lại gặp vấn đề nan giải.

Muốn đem chuyện này giao cho trợ lý làm, nhưng nếu nói ra thì thật mất mặt đó, mặt mũi của Phong Cẩm Thành cũng không có dày như vậy nha, càng nghĩ càng rối, cuối cùng là quyết định chính bản thân mình tự đi liên lạc, bấm dãy số điện thoại của bên in ấn thiết kế quảng cáo, điện thoại đổ vài lần chuông, đầu giây bên kia có một giọng nam truyền vào tai, Phong Cẩm Thành căn bản không biết người đàn ông đó nói cái gì, liền đề nghị liên hệ bằng phương pháp chat QQ, tiếp theo Phong Cẩm Thành nhận được một tin nhắn, tin nhắn đó ghi mã số chat QQ của bên kia. (Chát trên QQ cũng giống như chát trên yahoo hay skype của bên mình vậy, nhưng bên Trung lại chuộng QQ hơn.)

Cách tán gẫu trên QQ như vậy, đối với Phong Cẩm Thành mà nói thì đây cũng là lần đầu tiên, trước đây hắn có thấy Kê Thanh cũng thường xuyên lên QQ để tán gẫu, nhưng thật sự thì Phong Cẩm Thành cũng không thể lý giải nổi chát trên QQ thì có gì mà vui cơ chứ? Cùng với người xa lạ không quen biết thì có chuyện gì để nói chứ, nếu là bạn bè thì trực tiếp gọi điện thoại không phải được rồi sao, vậy mà vợ của hắn lại chát say mê không biết mệt.

Nhưng lúc này đây tuy hắn không dùng QQ này nọ, nhưng cũng đã bị đưa vào tròng rồi, vì thế Phong Cẩm Thành ngồi trước máy tính đen mặt một lúc mới đăng kí được cái mã số QQ, sau đó kết bạn với cái người in ấn làm giả chứng từ.

Bên kia hỏi hắn muốn làm bằng cấp giả gì? Phong Cẩm Thành liền đánh mấy chữ 'Giấy Chứng Nhận Ly Hôn".

Bên kia trầm mặc thật lâu sau mới hồi âm :"Chỗ chúng tôi không có làm giấy chứng nhận ly hôn."

Phong Cẩm Thành lập tức hỏi :"Tại sao vậy, không phải bên anh nói giấy chứng nhận gì cũng đều làm được sao?" Sau đó bổ thêm một câu nữa :"Tiền không thành vấn đề".

Đối phương lại trầm mặc một lúc, cuối cùng nói cho Phong Cẩm Thành biết một địa chỉ, để cho Phong Cẩm Thành đến đó rồi tự nói chuyện, trong lòng của Phong Cẩm Thành liền cảm thấy buồn phiền, hiện tại muốn làm bằng cấp hay chứng chỉ giả gì cũng đều rất dễ dàng và nhanh chóng, còn hắn thì chỉ muốn làm một cái chứng nhận ly hôn giả thôi, mà lại gặp phải nhiều rắc rối như vậy, hắn thật sự cũng không muốn đi làm nữa, nhưng ngày nào vợ của hắn cũng hối thúc thì biết làm sao đây.

Phong Cẩm Thành chỉ có thể dựa theo địa chỉ đó mà lái xe đi tìm, chỗ đó ở trong một thôn nhỏ nằm ở ngoại ô, xe chạy đến trước con hẻm liền thấy một người đàn ông đầu trọc ốm như khỉ đứng ở dưới cột điện cách đó không xa hút thuốc, nhìn thấy Phong Cẩm Thành xuống xe đứng ở đó, người đàn ông ốm nhom đó ngây ngốc đứng dậy, có chút không tin người đàn ông này muốn làm giấy chứng nhận ly hôn giả.

Nghề in ấn làm giấy tờ giả này, khỉ ốm cũng đã làm rất nhiều năm rồi, cũng làm giả đủ loại và đủ kiểu, nhưng hắn chính là chưa làm qua giấy chứng nhận ly hôn giả bao giờ, hắn nghĩ hiện nay thủ tục ly hôn cũng không quá khó khăn, chỉ cần trực tiếp đi đến cục công chứng làm không phải là được sao, ai lại ăn no không có chỗ tiêu tiền hay sao mà lại đi làm giả chứ?

Hơn nữa người đàn ông mới vừa xuống xe này, lại rất đẹp trai anh tuấn, khí thế bừng bừng, sau lưng hắn là chiếc xe đắt tiền nữa, quả thực đây chính là một chàng trai hội tụ đầy đủ tiêu chuẩn nha, nhưng sao lại muốn làm giấy chứng nhận ly hôn giả làm gì chứ? Trong lòng của khỉ ốm hiện tại là trăm mối tâm tư không thể giải thích nổi, không khỏi do dự mà đứng dậy, đồng thời cũng tự nghĩ chắc là lầm người rồi!

Ném điếu thuốc trong tay xuống đất, cẩn thận nhìn Phong Cẩm Thành sau đó chần chờ hỏi một câu :"Chuyện này, ngài đến đây làm cái giấy kia..." Phong Cẩm Thành mặt nhăn mày nhíu liếc mắt nhìn hắn, vừa nhìn đã biết đây là loại người không thành thật rồi, hình dáng bên ngoài thật đáng khinh.

Phong Cẩm Thành gật gật đầu nói :"Tôi muốn làm gấp, hiện tại cần." Hai mắt của khỉ ốm như sáng lên, ra vẻ khó xử mà nói :"Lấy liền cũng được, nhưng phải thêm tiền." Phong Cẩm Thành gật đầu đồng ý.

Phong Cẩm Thành đi theo khỉ ốm vào trong thôn, đi vòng vòng một hồi, đến một chỗ rất nhỏ, thiết bị đầy đủ, trên bàn cũng dính đủ loại mực in, bên góc sáng sủa nhất chất một đống đầy đủ chủng loại cùng kiểu dáng chứng chỉ mẫu, có ba người đang ở đó thao tác in ấn.

Thật sự thì Khỉ ốm chưa bao giờ in qua giấy chứng nhận kết hôn, nhưng ở nhà cũng có một bảng làm mẫu, ba mươi năm trước hắn và vợ của hắn đã ly hôn, nên hắn đơn giản lấy tờ giấy chứng nhận ly hôn của mình ra đối chiếu, làm cho Phong Cẩm Thành một cái cũng y hệt như vậy.

Nhìn xe của Phong Cẩm Thành đã đi xa, người tình đứng bên cạnh hắn cũng nhỏ giọng hâm mộ mà nói:"Người đàn ông này thật đẹp trai, không biết người phụ nữ nào có diễm phúc có được người đàn ông như vậy, mà lại còn đòi ly hôn nữa, là người khác nếu như có cơ hội thì sống chết gì cũng bám lấy, cả đời không buông ra."

Khỉ ốm liếc mắt nhìn cô một cái, tức giận nói :"Mặc kệ ai có diễm phúc, cũng không có liên quan đến cô, mau đi về nhà nấu cơm đi, làm cả việc nhà nữa..."

Qua mấy ngày sau, hàng xóm của khỉ ốm đi ly hôn, giấy chứng nhận ly hôn còn chưa cầm vào đến cửa, đã bị khỉ ốm mượn xem, trong bụng nghĩ thầm :"Hỏng rồi, làm sai rồi, ai mà biết giấy chứng nhận ly hôn đã sửa đổi lại thành màu đỏ chứ." Thấp thỏm không yên vài ngày, nhưng cũng không thấy Phong Cẩm Thành quay lại, lúc đó khỉ ốm cũng mới thở phào.

Phong Cẩm Thành cũng không biết chuyện giấy chứng nhận ly hôn giả đã bị lộ, bên này hắn vẫn chưa giải quyết xong chuyện phục hôn.

Phong Cẩm Thành tiến vào cửa, chỉ thấy Kê Thanh đang ngồi trên ghế sô pha xem tivi, miệng đang cắn quả táo màu đỏ rất lớn, bộ dáng của vợ hắn càng ngày càng hấp dẫn, nhất là sau khi sinh xong Tiểu Lượng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo kia có chút hồng, mái tóc có chút dài buông xuống ôm lấy gương mặt của cô, tóc mái che lấy cái trán của cô, hơn nữa phía trước ngực của cô có hình con chuột mickey to tướng, nhìn thế nào cô cũng không giống bà mẹ hai con.

Lòng tham của Phong Cẩm Thành liền trỗi dậy, liền đi qua đặt mông ngồi xuống bên cạnh vợ, miệng rộng hết cỡ :"Vợ ơi, có nhớ anh không?" Căn bản cái miệng của hắn còn chưa chạm đến gương mặt nhỏ nhắn của Kê Thanh, liền bị Kê Thanh cho một cái tát đẩy trở ra.

Kê Thanh liếc mắt nhìn hắn :"Phong Cẩm Thành, anh nói thật đi anh còn chuyện gì giấu em nữa hay không?" Trong lòng của Phong Cẩm Thành liền lộp bộp, tự nhủ 'Chẳng lẽ Kê Thanh đã biết, nhưng không thể nào nha! Vợ của hắn là một người đơn giản, chuyện giấy chứng nhận ly hôn giả hắn không nói ra thì làm sao Kê Thanh có thể biết được chứ?'.

Mặc dù trong lòng nghĩ như vậy, nhưng dù sao cũng có chút chột dạ, ánh mắt của Phong Cẩm Thành có chút giả dối :"Anh đâu có gạt em chuyện gì đâu, không hề có."

Kê Thanh trừng mắt nhìn hắn :"Phong Cẩm Thành, em cho anh một cơ hội cuối cùng, anh thẳng thắn sẽ được hưởng sự khoan hồng, còn nếu cứ nhất quyết chống cự thì sẽ bị xử thật nghiêm đó, anh nên suy nghĩ mà chọn đi!" Chờ thêm một lát nữa, Phong Cẩm Thành vẫn là cố chấp không thừa nhận.

Nhìn bộ dáng Phong Cẩm Thành cắn răng ra vẻ cứng rắn, giờ Kê Thanh mới biết người đàn ông này thật không đáng tin tưởng, mới có vài ngày mà hết chuyện này đến chuyện khác, không biết đã lừa cô bao nhiêu chuyệm.

Kê Thanh từ dưới mông lấy ra tờ giấy chứng nhận ly hôn, đập mạnh lên bàn trà :"Phong Cẩm Thành, thật vất vả cho anh nha! Chỗ nào làm giấy tờ giả này ở đâu vậy, mà ngay cả giấy chứng nhận ly hôn giả cũng làm, nếu đã làm thì sao lại không làm cái mẫu chứng nhận hiện hành chứ, mà đi làm cái mẫu của mười mấy năm trước ..." Phong Cẩm Thành cảm thấy toàn thân đều lạnh .

Đắc tội ai chứ đừng đắc tội với vợ, Phong Cẩm Thành lại phải đến phòng khách để ngủ, vợ của hắn ra lệnh, nghiêm cấm hắn tới gần vợ trong vòng hai mét, bằng không thì ngày mai cô liền dẫn theo hai đứa nhỏ về nhà cha đẻ.

(Chính xác phải nòi là "về nhà mẹ đẻ" nhưng mà chị Kê Thanh thì không có mẹ nữa nên phải nói là "cha đẻ" mới đúng nha.)

Hiện tại Phong Cẩm Thành sợ nhất chính là chiêu ôm con về nhà cha đẻ của vợ đó, tuy là cha vợ đã có bạn già rồi, nhưng hai người già này lại rảnh rỗi không có chuyện gì để làm, rất thích chơi với hai đứa nhỏ, Tiểu Lượng và Tiểu Tuyết mà qua đó, mỗi người ôm một đứa, cùng chơi cùng đùa, thì vợ của hắn lại rảnh rỗi mà ra ngoài tập Yoga, Phong Cẩm Thành cũng không phải là ngăn cản vợ của hắn đi, nhưng cái chính là Kê Thanh luyện Yoga xong sẽ cùng Tiêu Bác Nhã dùng cơm.

Cho dù biết hai người không có gì, nhưng khi nhìn thấy vợ của mình cùng người đàn ông khác cười cười nói nói, trong lòng của hắn liền thấy không thoải mái, bởi vậy trừ bỏ lần đầu tiên ra, về sau mỗi lần vợ của hắn đi luyện Yoga, hắn đều đòi đi theo, nếu Kê Thanh đi ăn cơm cùng Tiêu Bác Nhã thì hắn cũng sẽ sáp vào mà đi cùng.

Cũng không biết là Tiêu Bác Nhã có phải đang cố ý hay không, mỗi lần gặp nhau đều nhắc tới chuyện trước đây của hai người, nói vợ của hắn lúc trước rất đáng yêu, lại rất xinh đẹp, Tiêu Bác Nhã còn nói chờ đợi cô, còn nói xấu Phong Cẩm Thành. Khó khăn lắm vợ của hắn mới luyện xong khóa Yoga này, hắn cũng không muốn để cô đi luyện nữa, cho nên lần này hắn sẽ không để cho cô về nha cha đẻ đâu.

Phong Cẩm Thành nghẹn khuất đứng dậy, không khỏi giận chó đánh mèo, khỉ ốm cái người đàn ông này làm giấy chứng nhận ly hôn giả cho hắn, thật sự là tên không có đạo đức nghề nghiệp chút nào, làm giấy chứng nhận ly hôn mà còn làm của mười năm trước, đúng là hồ đồ, Phong Cẩm Thành cầm lấy điện thoại, gọi điện thoại cho Hồ Quân, tỏ vẻ là một công dân gương mẫu tố cáo nơi làm giả chứng chỉ cho cục công an vây bắt.

Khỉ ốm nằm mơ cũng không nghĩ tới, chính tờ giấy ly hôn đó lại khiến cho hắn bị bắt, hắn đã hành nghề tại một nơi hẻo lánh như vậy mà còn có thể kinh động đến cục công an sao, trong một đêm đó bị dọn cả hang ổ, cho nên người ta thường nói "Mặc kệ làm gì, đắc tội với quân tử chứ đừng đắc tội với tiểu nhân", Phong Cẩm Thành cùng quân tử thì không sát với thực tế, nhưng chính là không hơn không kém so với tiểu nhân nha "có nợ sẽ tính, có oán tất báo".

Tục ngữ nói cũng đúng "Đạo cao một thước, ma cao một trượng" Phong Cẩm Thành chỉ mất nửa ngày, đã khiến cho lửa giận của Kê Thanh giảm xuống, cuối cùng cố gắng nhõng nhẽo thêm chút nữa, rốt cục vợ của hắn cũng khai ân, nhưng lại bị con trai của hắn cản trở, nhìn thử mà xem, muốn làm cái gì cũng phải chờ đến tối, khi con của hắn ngủ say mới làm, có thể tiến vào phòng của vợ rồi, nhưng nửa chừng còn bị con trai phá đám mấy lần.

Cứ như vậy qua một tháng, Phong Cẩm Thành đã không nhịn được mà nổi giận, trực tiếp đem Tiểu Lượng và hành lý của tên nhóc đó ném qua cho ông bà nội trông, còn hai người thì đi Hải Nam để bồi dưỡng tình cảm.

Vào đến khách sạn, căn bản Kê Thanh còn chưa kịp thưởng thức cảnh đẹp của biển Hải Nam, thì cô đã bị Phong Cẩm Thành kéo vào khách sạn, sau đó dùng sức mà gặm nhắm cô...

Kích tình qua đi, Phong Cẩm Thành không khỏi đem mối nghi ngờ hỏi Kê Thanh :"Vợ ơi, anh nghĩ em sẽ giận anh mười ngày hoặc nửa tháng, nhưng sao lại tha thứ cho anh nhanh vậy ?"

Kê Thanh mỉm cười, ngẩng đầu hai mắt long lanh nhìn hắn :"Chê em khoan hồng độ lượng sao?"

"Không phải, không phải thế..." Phong Cẩm Thành vội vàng phủ định.

Kê Thanh không khỏi nở nụ cười, bàn tay đưa lên đầu giường định tắt đèn, lại không cẩn thận đụng trúng cái điều khiển ti vi, cái tivi treo trên tường được mở ra, ngay đúng lúc đó phát lại tiết mục Trương Lộ phỏng vấn Phong Cẩm Thành lần trước, hình ảnh Phong Cẩm Thành trong ti vi nở một nụ cười tao nhã, tuấn mỹ cùng tiêu sái, hắn trả lời :"Tình yêu là gì tôi không hiểu, nhưng tôi biết tôi đang muốn cái gì, con đường phía trước rất dài, cho dù phong cảnh ven đường có đặc sắc đến đâu tôi cũng mặc kệ, tôi xem đó như là một đống hỗn độn vậy, tôi hy vọng người luôn đi bên cạnh tôi chính là vợ của tôi, hai chúng tôi sẽ nắm lấy tay nhau, cùng nhau sánh vai cho đến già, đó chính là một bức tranh đẹp nhất..."

Phong Cẩm Thành đoạt lấy điều khiển từ xa, liền bấm tắt, Kê Thanh liếc hắn một cái, người đàn ông này cũng biết xấu hổ sao, hai tai đỏ bừng mặt cũng dần dần ửng hồng, đây có phải là thẹn thùng không.

Mặc kệ trước kia có bao nhiêu hiểu lầm, xảy ra bao nhiêu sóng gió, cuối cùng bọn họ cũng đã tìm thấy nhau, thẳng thắn và thành khẩn, cùng nắm lấy tay nhau đi đến già, cô chờ mong như vậy ...

Bạn đang đọc truyện *Bá Yêu Mưu Tình* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Ngoại truyện một: Tự Gây Nghiệt Không Thể Sống

Phong Cẩm Thành vừa vào đến cửa liền phát hiện không khí trong nhà cực kỳ vắng lặng, không có tiếng trẻ con quấy khóc, cũng không thấy bóng dáng của vợ đâu cả, thật sự có chút không quen, hắn chợt nhớ ra, lúc sáng khi hắn chuẩn bị đi làm, Kê Thanh có nói là cô muốn đi học múa, buổi tối sẽ cùng mấy người bạn mới quen trong lớp múa ra ngoài gặp mặt, còn hai đứa nhỏ thì đã dẫn đến chỗ ông bà nội rồi, tối hôm qua ông bà nội có điện thoại tới nói nhớ hai đứa nhỏ, cho nên hôm nay chỉ có một mình hắn ở nhà.

Phong Cẩm Thành nới lỏng cà vạt, ngồi trên ghế sa lon, trong lòng cảm thấy có chút buồn bã, có phải Kê Thanh là do hắn chiều đến hư rồi không, vốn dĩ hắn là muốn ngăn cản ý định đi làm của Kê Thanh, lúc đầu Phong Cẩm Thành còn khích lệ Kê Thanh đi học múa, trong lòng Phong Cẩm Thành cũng cảm thấy tính toán như vậy là như ý, trước đây Kê Thanh học điệu nhảy dân tộc, nhưng lại không tiếp tục luyện tiếp, còn nếu Kê Thanh học những kiểu múa khác thì đa số cũng đều là nữ, nếu có thì cũng chỉ có một đến hai người đàn ông thôi, đoán chừng thì mấy người đàn ông đó cũng thuộc kiểu ẻo lả, Kê Thanh và mấy người đó ở cùng một chỗ thì cũng rất là an toàn.

Ít ra thì vẫn tốt hơn so với việc luyện yoga với Tiêu Bác Nhã kia, nhưng cô mới đi học múa có mấy tháng, liền bắt đầu hất người chồng này ra rồi, Phong Cẩm Thành cô đơn một mình có chút không thích ứng.

Miễn cưỡng đối phó với phần cơm của mình, cầm lấy cái điều khiển ti vi, thời gian buồn tẻ dài lê thê cũng trôi qua, cuối cùng cũng đến mười giờ, Phong Cẩm Thành lấy điện thoại di động ra gọi cho Kê Thanh, tiếng đổ chuông rất lâu, đầu dây bên kia mới nhấn nút nghe, nhưng lại không nói gì cả, Phong Cẩm Thành chỉ nghe thấy tiếng nhạc ầm ĩ từ đầu dây bên kia truyền vào.

Sắc mặt của Phong Cẩm Thành liền trầm xuống :"Em đang ở đâu" Kê Thanh che điện thoại, đi tới góc yên tĩnh nằm ở bên trái, mới nói :"Không có, không có ở nơi đó? Đang cùng mấy người bạn ở bên ngoài ăn cơm thôi . . . . . "

Phong Cẩm Thành cúi đầu nhìn đồng hồ, đã sắp mười giờ rồi, hơn nữa với tiếng nhạc ồn ào vừa nãy, Phong Cẩm Thành là ai chứ, có thể không đoán ra được sao, dạo này vợ của hắn còn biết nói dối, cái gan quả thật rất lớn rồi :"Anh hỏi em đang ở đâu, không có hỏi em đang làm gì?"

"Ah! Đến ngay đến ngay, chuyện này, Cẩm Thành một lát em sẽ trở về, trở về rồi nói cho anh biết. . . . . "

"Kê Thanh em dám. . . . . " Lời của Phong Cẩm Thành còn chưa nói xong, điện thoại di động đã truyền đến tiếng tút tút.

Phong Cẩm Thành tức giận thiếu chút nữa bể mạch máu, hôm nay lá gan của vợ hắn thật là lớn, dám cúp ngang điện thoại của hắn, hơn nữa còn điên khùng chạy vào hộp đêm dương thịnh âm suy để chơi, cái loại âm thanh ầm ĩ quen thuộc đó làm sao mà Phong Cẩm Thành lại không biết được chứ, Phong Cẩm Thành mặt đen lại, lấy điện thoại ra thêm một lần nữa, nhưng đầu dây bên kia truyền đến một gọng nói rất rõ ràng :"Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin vui lòng gọi lại sau."

Kê Thanh tắt máy, ném điện thoại vào trong túi xách, cô bị Sira Liễu kéo vào :"Kê thanh đến rồi! Đi nào, bài hát nay đang high, chúng ta lên nhảy một chút đi. . . . . " Nói xong, bất chấp tất cả liền trực tiếp kéo Kê Thanh lên sàn nhảy.

Chuỗi âm nhạc kịch liệt hoạt động, rung cả màng nhĩ của người nghe, nhưng cũng rất kích thích nhiệt huyết của người nhảy, Kê Thanh cảm thấy trong lòng có lẽ ngoài con người bộ dạng văn tĩnh nữ sinh ra trong cô còn một con người cá tính khác nữa, khi còn học trung học, có lần cô cùng nhóm bạn của Tiêu tới quầy rượu chơi, nhìn thấy trên sàn nhảy có cô gái nhảy rất giỏi, khi đó cô đã cảm thấy hết sức hâm mộ rồi.

Không ngờ cơ duyên cũng rất trùng hợp, khi Cẩm Thành khích lệ cô đi học múa để giải trí, cô liền không chút do dự mà đăng ký học kiểu múa hiện đại, mới bắt đầu Kê Thanh còn có chút lo lắng Phong Cẩm Thành có ý kiến, nhưng không ngờ hắn lại không có hỏi đến, cô cũng liền giả vờ ngây ngốc mà đi học, dù sao múa hiện đại cũng là một điệu múa, nếu như có một ngày Cẩm Thành phát hiện rồi không cho cô đi nữa, thì cô cũng sẽ viện lý do là hắn kêu

cô đi học.

Cho nên nói, sống với lão hồ ly lâu ngày thì cho dù là thỏ cũng có thể học được cách giảo hoạt giống hồ ly vậy, phong Cẩm Thành là điển hình của loại tự gây nghiệt không thể sống.

Hơn nữa Kê Thanh hiện tại đã ăn thấu toàn bộ Phong Cẩm Thành rồi, cô một chút cũng không sợ hắn nữa, biết hắn rất yêu cô, trong lòng hắn chỉ có một mình cô cho nên Kê Thanh còn lo sợ cái gì nữa chứ, cùng lắm thì trở về nũng nịu một chút với hắn, sau đó thì cái kia. . . . . Bao nhiêu mây đen tức giận đều tan biến hết, dùng chiêu này chắc chắn là trúng.

Chỉ là Kê Thanh chơi quá khùng, đại khái quên Phong Cẩm Thành tuy là không có ở đây, nhưng hắn còn có một đám anh em, tuy là mấy anh em của Phong Cẩm Thành cũng đều đã thành đạt, ai cũng có nhà và có sự nghiệp ổn định, trên căn bản bọn họ cũng không còn đến đây để giao thiệp nữa, nhưng chuyện này cũng không phải là tuyệt đối, hôm nay Hồ Quân Hồ Tử lôi ra ngoài, Hồ Quân vốn dĩ là đang mang một bụng oán khí, mà còn bị kéo đến chỗ không yên tĩnh này, sắc mặt của hắn có thể tốt mới là lạ.

Hồ Quân có lúc cũng không hiểu, gương mặt của bản thân mình nhìn rất đẹp trai, không giống như nhà tâm lý học nha, thế mà cứ hễ gặp chuyện thì lại bị hắn tìm đến để bày tỏ tâm sự, trút nỗi buồn, Diệp Trì vui vẻ và chuyện gia đình của Phong Cẩm Thành cũng đã êm thắm rồi, sao Hồ Tử không đi tìm mấy người kia mà lại tới phiền hắn chứ, vợ chồng của hắn cứ bị cặp vợ chồng son Hồ Tử này quấy rầy, cứ bị chuyện của Hồ Tử phá hư, Hồ Quân nghe hắn nói mà dai như keo dán vậy, nhưng vẫn phải nghe, ai bảo người Hồ Tử cưới lại chính là em vợ của hắn chứ, vợ chồng son thì có chuyện gì to tát chứ, hai người giận nhau nhưng con em vợ lại trực tiếp bỏ về nhà của hắn, nhào vào trong lòng của Hồ Quân kể khổ, vợ Hồ Quân liền chủ trì công đạo, nghe Hồ Tử nói chuyện đâu đâu, thật không biết đã trêu ai ghẹo ai.

Trong phòng vip, hắn nghe Hồ Tử kể lể cùng lải nhải những chuyện của 500 năm trước, Hồ Quân nghe đi nghe lại mấy chuyện này cảm thấy thật vô vị cùng chán nản, đặt ly rượu xuống, Hồ Quân liếc hắn một cái rồi nói thẳng :"Đừng nói nhảm nữa, tôi chỉ muốn hỏi cậu một câu thôi, vậy cậu còn cần nữa không?"

Hồ Tử vội vàng nói :"Dĩ nhiên cần, vợ tôi con tôi, nhưng mà?"

Hồ Quân tức giận: "Vậy là coi như xong rồi, cho qua đi mau đến nhà tôi đón vợ của cậu về đi, cứng không được thì phải mềm, dọn dẹp cùng lừa gạt, theo thứ tự mà làm chẳng phải sẽ được sao, cậu ngồi ở đây có cằn nhằn đến sáng mai cũng không có kết quả đâu."

Hồ Tử suy nghĩ một chút thấy cũng đúng, liền đứng dậy muốn chạy ra ngoài, nhưng lại bị Hồ Quân níu lại :"Còn nữa, Hồ Tử, anh van cầu cậu, về sau vợ chồng son nhà cậu có xảy ra chuyện gì thì có thể tự mình giải quyết được hay không, hai ngươi giận nhau hành hạ nhau không biết mệt, nhưng tôi cùng vợ của tôi lại thấy mệt mỏi nha." Hồ Tử cười hắc hắc mà chạy.

Hồ Quân lúc này mới thong thả ung dung ra ngoài tính tiền, lúc ra khỏi phòng hắn đi ngang qua đại sảnh, thật ra thì vô tình có liếc nhìn một cái, tâm lý của đàn ông có người đẹp ở trước mắt ai lại không nhìn chứ, hơn nữa người phụ nữ đó, Hồ Quân thế nào lại có cảm thấy người phụ nữ xinh đẹp ở bên trái sàn nhảy nhìn có chút quen mắt nhỉ.

Vì vậy, tìm một vị trí tốt một chút để nhìn lại, nhìn thật kỹ một cái, Hồ Quân cũng thấy run, người phụ nữ xinh đẹp đang ở trên sàn nhảy dáng vẻ từ trước đến nay vẫn luôn là thùy mị, nhưng khi lên vũ đài thì động tác múa rất chuẩn, động tác lâm ly kích tình bắn ra tứ phía, nhìn rất hấp dẫn, rất khiêu khích, hơn nữa mái tóc dài đang nằm ở bên vai trái của cô theo động tác và tiết tấu âm nhạc mà vung vẩy theo, mang theo vẻ thanh thuần cùng khêu gợi.

Thật ra thì trang phục của người bên trái so với bên phải thì bảo thủ hơn rất nhiều, áo sơ mi quần short jean, chỉ là hôm nay vạt áo sơ mi được xẻ tà ở bên hông, lộ ra cái eo nhỏ nhắn, đường cong của cái mông nhỏ, đường cong của hai bắp chân vừa mảnh khảnh lại vừa trắng trẻo . . . . . Có thể nói hình ảnh này đã khiến cho toàn bộ máu trong người tất cả đàn ông ở đây sục sôi.

Ánh đèn trên trần nhà chiếu xuống, rốt cuộc Hồ Quân cũng nhìn thấy rõ toàn bộ khuôn mặt nhỏ nhắn đó, phút giây đó Hồ Quân như nhìn thấy quỷ một dạng vậy, liều mạng dụi dụi mắt củ mình, phát hiện đây không phải là nằm mơ, thật sự là vợ của Cẩm Thành.

Hồ Quân cảm thấy thật đáng sợ, trong người của tên Cẩm Thành đó là cả một bình dấm rất chua, bình thường hắn quản lý vợ nghiêm túc, giao lưu với người đàn ông khác còn không được, nhớ lần trước mấy anh em dẫn theo vợ con đi biển chơi, ngay cả Thời Tiêu nhà Diệp Trì toàn thân đều là mặc một bộ bikini, nhưng vợ của Phong Cẩm Thành thì lại mặc một bộ đồ bơi liền thân, bên ngoài còn bị Phong Cẩm Thành dùng cái khăn tắm thật lớn khoác trên người của cô, Kê Thanh đi đến đâu thì hắn dùng khăn che đến đó, chỉ sợ vợ hắn lộ một chút tiện nghi cho người khác thấy, nếu lúc này mà Phong Cẩm Thành biết. . . . . Hồ Quân cũng không khỏi cảm thấy run, nhưng nếu Cẩm Thành biết chuyện hắn biết mà không báo, lúc này Hồ Quân cảm thấy run hơn. Cuối cùng suy nghĩ một chút, sau đó gửi cho Phong Cẩm Thành một cái tin nhắn, còn bản thân mình thì nhanh chóng chuồn đi.

Phong Cẩm Thành chạy tới với vận tốc cực nhanh, vượt qua mấy cái đèn đỏ, Phong Cẩm Thành giương mắt liền nhìn thấy Kê Thanh đang ở trên sàn nhảy, hai mắt hẹp dài nhíu lại, lửa giận dâng lên cao chừng ba mét, hắn cởi áo khoác xuống, chân sải bước phá vỡ sóng người, đi thẳng tới bên dưới sàn nhảy.

Khí thế cùng bộ dáng của Phong Cẩm Thành đi đến đâu cũng không thể bị lấn áp, huống chi vào lúc này, ai ai cũng có thể cảm thấy toàn thân hắn đang tỏa ra hơi thở nguy hiểm, giống như đang muốn ăn thịt người vậy. Kê Thanh giương mắt trông thấy Phong Cẩm Thành liền ngây ngốc, toàn bộ động tác của cô đều bị đình trệ, Phong Cẩm Thành trực tiếp dùng áo khoác khẽ quấn lấy cô, sau đó ôm cô đi ra ngoài.

Nhìn sắc mặt vừa rồi của Phong Cẩm Thành, Kê Thanh cũng biết mình xong rồi, dường như người đàn ông này chính là từ xã hội phong kiến chủ nghĩa nam quyền còn sót lại, hơn nữa hắn rất thích trông nom cô từ đầu đến chân, ở trong phòng đóng cửa lại, hắn có thể chơi đùa Kê Thanh lên trời xuống đất, chết đi sống lại, nhưng khi ra cửa, nếu cô ngắm người đàn ông khác nhiều một chút, thế nào cũng sẽ bị Phong Cẩm Thành ồn ào hết nửa ngày, cô không được nhìn người khác, người đàn ông khác nhìn cô, Phong Cẩm Thành cũng không thoải mái, có lúc cô thấy hắn thật buồn cười ngây thơ giống trẻ

con vậy.

Phong Cẩm Thành mở cửa xe, trực tiếp đẩy cô vào trong xe, lên xe liền khởi động, xe nhanh chóng chạy đi, cả đoạn đường hắn cũng không nói chuyện với cô, nhiều lần Kê Thanh thử làm nũng, nhưng đều bị Phong Cẩm Thành cắt đứt.

Về đến nhà, Phong Cẩm Thành liền bế cô lên, trực tiếp đi vào phòng tắm, ném cô vào trong bồn tắm rồi lạnh lùng nói: "Tắm cho sạch sẽ đi, cả người toàn là mùi rượu và khói thuốc, hôi muốn chết." Nói xong, hắn xoay người muốn đi ra ngoài, Kê Thanh biết rõ, hiện tại để cho hắn đi ra ngoài, lát nữa dụ dỗ hắn càng thêm khó, người đàn ông này, một khi đã giận dỗi thì còn dai hơn so với trẻ con.

Kê Thanh nhanh chóng nhõng nhẽo, giơ tay lên níu cái áo của hắn lại, lắc lắc tay mà nói :"Ông xã, em biết sai rồi còn chưa được sao?" Bĩu môi giả bộ đáng yêu, đây cũng là cách mà cô thường dùng để đối phó với Phong Cẩm Thành.

Quả nhiên, Phong Cẩm Thành xoay người lại, ngồi ở bên bồn tắm nói :"Sai ở đâu vậy?"

Kê Thanh vội vàng thành khẩn nói :"Không nên cùng bạn bè đến hộp đêm."

“Còn gì nữa không?” Giọng nói của Phong Cẩm Thành có chút chậm.

Kê Thanh liền nháy mắt mấy cái :"Còn nữa, không nên chơi quá mười giờ mà vẫn chưa về nhà."

"Còn gì nữa không?"

"Còn có. . . . . ."Kê Thanh vắt hết óc để suy nghĩ, hồi lâu cũng không nghĩ ra .

Ánh mắt của Phong Cẩm Thành từ trên mặt cô trượt đến xuống người cô, hắc ám nói :"Loại quần áo này ở đâu ra vậy? Sao anh không nhớ đã mua loại y phục này vậy, em có biết không, khi em mặc loại quần áo này, ở trên sàn nhảy õng ẹo làm dáng có biết bao nhiêu khó coi."

"Cái gì õng ẹo làm dáng? Chúng em gọi đó là khiêu vũ nha."

Phong Cẩm Thành môi mím lại, sau đó nói :"Nếu như đây là loại hình múa mà em đang học, thì từ ngày mai trở đi em đàng hoàng ở nhà cho anh, nếu dám ra ngoài có tin anh sẽ đánh gãy chân của em hay không."

Phong Cẩm Thành đứng dậy liền đi ra ngoài, Kê Thanh cũng từ trong bồn tắm nhảy ra, xông lên trước sau đó ngăn hắn lại :"Phong Cẩm Thành, đó chỉ là khiêu vũ, nếu anh không tin thì em nhảy cho anh xem."

Phòng tắm rất lớn nhưng hơi nóng không thoát ra được, trong phòng tràn ngập một tầng hơi nước, mà toàn thân của Kê Thanh lại bị nước làm cho ướt đẫm, áo sơ mi dính lên trên người cô, đem toàn bộ đường cong của cô in ra ngoài một cách rõ ràng, rất hấp dẫn không thể dùng từ nào nói ra được . . . . . Nước trong suốt trên da thịt mịn màn của cô không ngừng chảy xuống. . . . . .

Cô cũng không phải là đang ở trong hộp đêm điên cuồng sống động như lúc nãy nữa, hiện tại cô chậm rãi nhảy, mỗi một động tác của cô đều tràn đầy cuốn hút cùng hấp dẫn, cô chậm chạp lắc vòng eo của mình, cởi từng cái từng cái nút áo sơ mi ra, cái áo sơ mi đã được cởi ra khỏi người, đang ở trên tay cô quay một vòng rồi đến một vòng, sau đó ném ra xa. . . . . Tiếp theo là đến cái quần . . . . . .

Cô mới vừa mở xong cái nút áo lót ra, thì Phong Cẩm Thành đã giống như một con cọp đói khát nhảy bổ vào cô, đẩy cô dựa vào cửa phòng tắm, cơn mưa nụ hôn rào rạt rơi lên người cô, đồng thời xé rách cái quần lót trên người Kê Thanh, nhấc chân sau đó thẳng tiến Ah. . . . . Ừh. . . . . Phành phạch. . . . . Rầm rầm. . . . . Tiếng cơ thể va chạm hòa với tiếng hai người va đập vào cánh cửa, rất kịch liệt. . . . . .

Hai người vợ chồng làm lâu như vậy, Kê Thanh tự nhiên biết cách giải quyết Phong Cẩm Thành, chính là để cho hắn ở phương diện này hoàn toàn hài lòng, sau đó nũng nịu một chút, chuyện lớn gì cũng có thể bỏ qua, nhưng có thể để cho Phong Cẩm Thành hài lòng, cũng không dễ dàng như vậy.

Bởi vì đuối lý chột dạ, lúc này Phong Cẩm Thành muốn làm thế nào, Kê Thanh cũng phải cam tâm tình nguyện mà phối hợp, bị hắn đặt lên bồn tắm Kê Thanh theo phản xạ lấy tay chống lấy vách tường của bồn tắm, thời điểm cô bị hắn từ phía sau tiến vào, cô hơi nghiêng đầu thấy hình ảnh của hai người ở trong gương, rất rõ ràng cùng rành mạch, thậm chí còn có thể thấy rõ ràng cả quá trình hắn vào ra trong cô, tiếng rên rỉ cùng với hình ảnh này hòa lẫn vào nhau, khoái cảm trong cơ thể cô mơ hồ sắp nổ tung, giống như cơn bão mãnh liệt kéo đến, trong nháy mắt tất cả lý trí đều biến mất. . . . . .

"Cẩm Thành. . . . . Phong Cẩm Thành. . . . . Ông xã . . . . . Ông xã. . . . . Em không chịu được nữa. . . . . Thật sự em không chịu được nữa rồi. . . . . Anh tha cho em đi, anh tha cho em . . . . . A. . . . . ."

Giọng nói của Kê thanh đứt quãng, bị tấn công câu nói cũng tan thành từng mảnh nhỏ, hai người ở trong nước kịch liệt hoạt động, kích thích khiến cho bọt nước vẩy khắp nơi, dính cả lên đầu cùng mí mắt của hai người. . . . . .

Kê Thanh cảm thấy lần này phong Cẩm Thành điên thật rồi, vừa bắt đầu cô còn phối hợp, càng về sau chỉ có thể cố gắng để hắn ở bên trong cơ thể cô kích động ra vào, bị hắn không ngừng tấn công, sóng sau cao hơn sóng trước, khoái cảm không có đỉnh, người đàn ông này dường như muốn đem toàn bộ năng lượng trong cơ thể của cô ép đến cạn kiệt vậy. . . . . .

Cô ngước đầu, cả người không ngừng run rẩy co quắp, trong miệng lẩm bẩm cái gì đó, chính cô cũng không biết. . . . . Chính là Phong Cẩm Thành muốn cho cô kêu gào, khi cơ thể của hắn đạt tới điểm cực hạn Phong Cẩm Thành liền rút vật cứng đó ra, chất lỏng ấm nóng bắn lên ngực và bụng của cô. . . . . .

Tinh thần còn chưa phục hồi lại, cô liền bị Phong Cẩm Thành ngậm lấy đôi môi của cô, nụ hôn của hắn đảo qua đảo lại mới đầu rất kịch liệt càng về sau càng trở nên êm ái, chậm rãi, triền mien và thoải mái. . . . . .

Từ môi Kê Thanh trượt xuống cổ, qua gáy, đến trước ngực, bên hông eo, tiếp đến là bụng. . . . . Qua khu rừng rậm rạp, cuối cùng là mật cốc thâm sâu, bắt đầu liếm mút, từng chút từng chút một . . . . . ."Áh. . . . . A. . . . . Phong Cẩm Thành. . . . . Chỗ đó . . . . . Bẩn. . . . . ." Kê thanh đưa tay bắt lấy đầu của hắn, muốn ngăn hắn lại, nhưng lại bị phong Cẩm Thành bắt được tay, hắn ở giữa đùi của cô ngẩng đầu lên, khóe môi còn dính một ít nước lấp lánh, rất hợp với khuôn mặt tuấn tú của hắn, nhìn qua có vài phần diễm lệ.

Hắn chợt nở nụ cười :"Bẩn cái gì chứ, cũng không phải là lần đầu, đây là của anh, anh thích thì hôn, hôn thì thế nào . . . . . ."

"A. . . . . ." Hắn nhẹ nhàng cắn vào, Kê Thanh cả người run lên giống như bị điện giật vậy. . . . . .

"Không ngừng đó . . . . . Chỗ này. . . . . Còn chỗ này, chỗ này. . . . . Tất cả đều là của anh, vợ ơi, em không phải là của em, em là của anh, cho nên không cho người khác nhìn em, chỉ là lần này anh tha cho em, lần sau không thể dễ dàng như vậy đâu. . . . . ."

Hắn một lần nữa hôn lên môi của cô, môi cùng lưỡi dây dưa, Kê Thanh có thể cảm thấy được tư vị giao du của hai người, như vậy thật nồng đậm, như vậy thật thân mật. . . . . .

Kích tình đi qua, toàn thân Kê Thanh ê ẩm xương cốt như rã rời, cả người mềm nhũn không còn một chút sức lực, Cẩm Thành giúp cô xoa bóp cùng tắm rửa sạch sẽ, thuận tiện lại ăn không ít đậu hũ của cô, sau đó mới ôm cô ra khỏi phòng tắm, đặt lên trên giường.

Cô nhắm mắt lại, Phong Cẩm Thành bắt đầu dùng khăn lông lau khô tóc cho cô, Phong Cẩm Thành thích nhất là được giúp cô xử lý tóc, có lúc Kê Thanh cảm thấy Phong Cẩm Thành yêu mái tóc của cô hơn.

Phong Cẩm Thành tốn thời gian rất lâu mới đem mái tóc dài của vợ hắn làm cho khô, xịt lên tóc một ít dầu dưỡng tóc, rồi ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn đang buồn ngủ của vợ, hắn đặt lên một nụ hôn, nhàn nhạt nói một câu :"Trương Lộ sắp không xong rồi."

Kê Thanh chợt tỉnh ngủ, mở mắt ra ngồi dậy hỏi :"Anh nói ai?"

"Trương Lộ." Phong Cẩm Thành lặp lại một lần: "Bệnh Aids, nếu cô ấy chịu phối hợp trị liệu, thì còn có thể sống được, nhưng cũng sẽ không được quá lâu."

Kê thanh thì thào nói :"Sao anh lại biết. . . . . ."

Phong Cẩm Thành ôm lấy cô, kéo cô vào trong lòng mình :"Lần trước gặp cô ấy ở trung tâm thương mại, anh cảm thấy có chút không bình thường, sau đó có cho người đi điều tra một chút."

Kê Thanh ngẩng đầu nhìn Cẩm Thành, một hồi lâu mới nói :"Phong Cẩm Thành, anh thật sự không có thích qua Trương Lộ sao ? Cô ấy làm sao trôi qua."

Phong Cẩm Thành buồn cười cúi đầu, chỉ vào cái mũi nhỏ của cô một cái rồi nói :"Nếu như không phải cô ấy đang bị bệnh, thì anh cũng sẽ không để cho cô ấy thoải mái cùng dễ dàng như vậy đâu, dù sao cô ấy cũng chính là tên đầu sỏ khiến cho hai chúng ta hiểu lầm phải tách ra hai năm, em biết không, anh cũng không phải là người tốt lành gì đâu."

Kê Thanh cũng không nhịn được cười, gật đầu một cái nói :"Tự biết rõ anh là người bại hoại, khốn kiếp, tính toán chi li, tiểu nhân có thù tất báo, về phần Trương Lộ. . . . . ."

Phong Cẩm Thành cúi đầu chặn cái miệng của cô lại, hôn cô đến nỗi hít thở không thông, mới buông cô ra :"Ngủ đi, nếu như em còn hơi sức. Chúng ta có thể suy tính xem có nên cho Tiểu Tuyết và Tiểu Lượng thêm em trai và em gái không."

"Em không cần, em cũng không phải là heo mẹ, còn sinh nữa. . . . . ."

Phong Cẩm Thành khóe miệng cong cong, xác thực tựa như lời của vợ hắn nói, hắn chính là tiểu nhân, cho nên đối với việc gặp gỡ Trương Lộ, cho dù cơ bản hắn có đồng tình thì cũng sẽ không bố thí, về phần nói cho Kê Thanh biết, thì hắn chỉ là muốn cho cô biết tại sao người phụ nữ kia lại đột nhiên tốt bụng đến như vậy, cũng không phải bởi vì lòng dạ thiện lương gì, mà là vì trước khi chết cô muốn nói ra mọi việc để trong lòng đỡ ray rứt được bình yên, nhưng vợ của hắn lại ngây ngốc, cho nên hắn cũng không muốn để Kê Thanh nhớ thương đến con người này, thật sự không cần thiết.

Đây chính là tính cách của Phong Cẩm Thành, gian thương vì tư lợi mà không hề thiện tâm, nhưng hắn lại chỉ yêu người phụ nữ trong ngực, Kê Thanh thường nói ‘gặp gỡ hắn là kiếp nạn của cô’, không phải, phải là nói ngược lại mới đúng chứ, Phong Cẩm Thành mới phát hiện ra, hắn cưới người vợ như Kê Thanh chính là kiếp nạn của hắn, đây chính là tình kiếp, nhưng nếu quả thật có sống chết luân hồi, thì hắn cũng hy vọng sau này mỗi một kiếp đều gặp được chuyện này, chỉ cần chính là người phụ nữ đang nằm trong ngực hắn đây, hắn sẽ cam tâm tình nguyện đời đời kiếp kiếp luân hồi ứng kiếp mà sống . . . . . .

Bạn đang đọc truyện *Bá Yêu Mưu Tình* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Ngoại truyện này thuộc về Tiêu Bác Nhã đẹp trai kiêu ngạo

Lần đầu tiên gặp Kê Thanh vào cái ngày đó, cả đời này Tiêu Bác Nhã cũng sẽ không bao giờ quên, khuôn mặt trắng trẻo mà nhỏ nhắn đó, đôi mắt trầm tĩnh nhưng lại rất quật cường, bóng dáng của cô như đắm chìm trong bóng cây chập chờn dưới ánh nắng, bức tranh này dường như đã khắc sâu vào trong ký ức của hắn, dòng thời gian cùng năm tháng loang lổ trôi qua, nhưng cũng không hề phai mờ, vẫn rõ ràng như mới xảy ra vậy.

Tình yêu là gì? Từ góc độ khoa học mà nói, tình yêu là sinh vật thông qua trình tự tác dụng của kích thích tố, là một loạt biểu hiện của phản ứng hóa học tổng hợp, tình yêu của loài người cùng tính khát vọng ở tình cảm, quan hệ xác lập sơ kỳ đạt tới mức cực hạn, rồi sau đó càng ngày càng lạnh nhạt. Giữa tình lữ như keo sơn, trạng thái ý loạn tình mê cùng lãng mạn của hai bên chỉ phát huy mạnh mẽ khi mới bắt đầu, sau khi chung đụng được 15 tháng trở lên liền cảm thấy bắt đầu có chút lãnh đạm, 10 năm sau những trạng thái trên liền biến mất theo thời gian.

Hắn và Kê Thanh chung sống không tới một năm, thời gian tách ra cũng đã gần 15 năm rồi, thế nhưng sao hắn lại chưa bao giờ quên được cô, cho dù là giữa bọn họ đã không còn cái gì, từ trước đến nay mọi chuyện đối với hắn đều rất thuận lợi nhưng chỉ duy nhất một lần bị từ chối tình yêu, lại khiến cho hắn cả đời khó quên.

Không chịu đựng được nhớ nhung, trong lòng cũng luôn nuôi dưỡng một tia hy vọng nhỏ bé, cho nên hắn đã dứt khoát trở về nước, coi như số mạng của vẫn còn may, bọn họ gặp lại nhau giống như trong lòng hắn đã kỳ vọng vậy, thế nhưng hắn lại sớm mất đi lập trường cùng tư cách để yêu cô.

Phong Cẩm Thành vĩnh viễn cũng không biết điều này, bản thân mình cũng thấy rất hâm mộ anh, thậm chí hắn hy vọng mình có được một cơ hội thôi, có thể được ở bên cạnh cô dù chỉ một lần.Thậm chí hắn còn tự nhủ với chính bản thân mình, không yêu cầu cô ấy yêu mình, chỉ cần cô ấy ở bên cạnh hắn, để một mình hắn yêu cô như vậy là được.

Đáng tiếc, cho dù là một nguyện vọng hèn mọn cùng nhỏ nhoi như vậy thôi, mà cuối cùng cũng chẳng được như mong muốn. Nhưng cho dù Kê Thanh cùng phong Cẩm Thành có ly ly hợp hợp, mặc kệ bị giày vò như thế nào, thì Tiêu Bác Nhã như hắn cũng mãi chỉ là người ngoài. Kê Thanh cùng Phong Cẩm Thành bi hoan ly hợp, thì cũng chỉ là chuyện quá khứ, Tiêu Bác Nhã hắn đã nhảy vào cho dù đã cố gắng hết sức nhưng kết cục vẫn là vô cùng thê thảm, đây chính là sự thật.

Phong Cẩm Thành là người đàn ông ác liệt, vậy mà nói với hắn: "Không có nếu như, cho dù kết quả như vậy, thì Kê Thanh cũng vẫn là của tôi, mãi mãi".

Tự tin cùng chắc chắn như vậy của Phong Cẩm Thành, một bước liền phá hỏng tất cả hy vọng của Tiêu Bác Nhã. Phong Cẩm Thành là gian thương, Tiêu Bác Nhã hắn cũng là một luật sư giỏi, tuy là miệng lưỡi của hắn có chút ưu thế, nhưng nói đến tính kế và âm mưu thì hắn không phải là đối thủ của Phong Cẩm Thành.

Trong giây phút đó Tiêu Bác Nhã chợt hiểu ra, Kê Thanh bị người đàn ông như vậy để mắt tới, cho dù có giãy giụa như thế nào thì cũng chạy không thoát. Người đàn ông này có thể không quan tâm đến nguyên tắc cùng quy củ, không quan tâm đến ti tiện và vô sỉ, mà dùng hết thủ đoạn, vốn dĩ Kê Thanh cũng không thể có sự lựa chọn khác, phải nói là, căn bản Phong Cẩm Thành không cho phép cô chọn lựa.

Phong Cẩm Thành trực tiếp và tàn khốc khiến Tiêu Bác Nhã hiểu rõ, trong tình yêu của hai người, Tiêu Bác Nhã mãi mãi cũng là người ngoài, cho dù hắn và Kê Thanh có vài lần gặp mặt nhau thì Phong Cẩm Thành cũng kè kè ở bên cạnh nguyện làm kỳ đà cản mũi, hơn nữa bụng dạ của Phong Cẩm Thành lại hẹp hòi khiến cho người khác khinh thường.

Tiêu Bác Nhã nhớ lại một chuyện, khi hai vợ chồng Phong Cẩm Thành làm lành với nhau chưa được mấy ngày, hắn liền chạy đến tìm Tiêu Bác Nhã, trực tiếp yêu cầu trả lại đồ cột tóc cho Kê Thanh.

Lúc ấy trong lòng Tiêu Bác Nhã chỉ biết cười khổ, tức giận nói: "Lâu như vậy rồi, ai còn giữ lại làm gì?".

Lời nói của Phong Cẩm Thành lại như đinh đóng cột: "Nhất định cậu vẫn còn giữ, hơn nữa còn giữ gìn một cách cẩn thận nữa, cậu thầm mến vợ tôi, tôi nhẫn nhịn lâu lắm rồi. Đồ vật của vợ tôi còn ở chỗ của cậu, như vậy là không được. Cậu len lén có tình ý coi như tôi không trông thấy thì là cậu được lời, nhưng đằng này cậu nhìn vật nhớ người, tôi thân làm chồng thì làm sao có thể nhịn được chứ?".

Lời nói này phải công nhận là một câu nói lý khốn kiếp nhất, Tiêu Bác Nhã cũng hết nói nổi, hắn nhớ người ngoài thường nói Phong Tổng là một người đàn ông ưu nhã, sánh ngang với những người đàn ông quý tộc của nước Anh và nước Pháp thời trung cổ, nhưng Tiêu Bác Nhã thấy người đàn ông này chính là du côn, lưu manh, vô lại và vô liêm sỉ.

Cuối cùng Tiêu Bác Nhã cũng phải đem món đồ mà hắn đã cất giữ như báu vật hơn mười năm qua giao ra cho anh, trong giây phút đó Tiêu Bác Nhã cũng cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm đi ít nhiều.

Có lẽ người ta nói đúng 'Mây tan thì trăng sáng', trước đây hắn vẫn luôn chấp nhất là bởi vì trong lòng còn chút ít hy vọng, thời điểm khi không còn một tia hy vọng nào nữa, mọi người đều nhìn sự việc bằng lý trí, bởi vì mất đi lý do để chống đỡ rồi, chấp nhất cũng chỉ là một loại cố chấp, Tiêu Bác Nhã khinh thường khi làm một người đàn ông như vậy, căn bản hắn cũng có kiêu ngạo cùng phong cách thuộc về chính mình.

Hơn nữa, lui về phía sau một bước có lẽ sẽ nhận được nhiều hơn, tình yêu chính là một loại hữu tình rất trường cửu, có thể xuyên qua thời gian cùng không gian, vĩnh viễn tồn tại.

Có lẽ đến thời điểm tóc bạc da mồi, khi nhớ lại những chuyện đã xảy ra ngày hôm nay, bọn họ cũng sẽ chỉ cười một tiếng, đây chính là cuộc sống, có quá khứ, có hiện tại và có tương lai, có lẽ hắn cũng mong chờ ở bước ngoặc khác, sẽ gặp được một đoạn tình yêu ngọt ngào, tình yêu đó thuộc về Tiêu Bác Nhã hắn..

Bạn đang đọc truyện *Bá Yêu Mưu Tình* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Bàn về tư thế (Cảnh báo 18+ nha)

Buổi tối nọ, Phong Cẩm Thành cùng với vợ mới vừa lăn lộn hết một vòng xong, hai người đang nằm ở trên giường nghỉ ngơi, hơi thở của Kê Thanh vẫn còn gấp, bất mãn mà nói: "Phong Cẩm Thành, tại sao cuối cùng anh lại ở phía trên, lúc nãy không phải đã nói rõ rồi sao, phải để cho em ở phía trên mà?"

Phong Cẩm Thành vô tội ôm vợ vuốt ve mà nói: "Vừa rồi lúc nửa chừng không phải anh đã để cho em ngồi ở phía trên rồi ưh, em ngồi trên người của anh còn chẳng phải là rất vui vẻ sao, để cho chồng em phải ra sức cùng tăng tốc... Vợ sao em mau quên thế..."

Kê Thanh đỏ mặt: "Em ngồi ở phía trên thì anh phải ra sức thôi, như vậy so với việc em nằm ở dưới thì có gì khác nhau đâu?"

Phong Cẩm Thành chớp chớp mắt mấy cái, liền lật người đè lên người cô, cúi đầu hôn cô, phía dưới trơn trượt rất có thứ tự mà đi vào trong cô... "Á..." Kê Thanh rên lên một tiếng...

Phong Cẩm Thành khẽ cắn vành tai của Kê Thanh, xấu bụng nói: "Vợ ơi, hiện tại chồng em sẽ nói cho em biết điểm khác nhau nhé, em ở phía dưới, còn anh thì đi vào trong em, tư thế này tương đối dùng ít sức lực..." Nói xong, bàn tay của anh mở hai chân của Kê Thanh ra, hung ác đâm vào trong hai cái...

Kê Thanh rầm rì hai tiếng, thân thể không tự chủ được cong lên... "Hơn nữa, còn có thể như vậy..." Phong Cẩm Thành kéo cái chân của vợ anh lại để lên trên vai, tiến vào... "A... A..." Tiếng của Kê Thanh cao hơn hai đề xi ben...

Phong Cẩm Thành cầm lấy chân của vợ bẻ về sau, giống như đang luyện uốn dẻo vậy, chân của cô như sắp chạm đến giường, thân thể của vợ anh mềm mại, Phong Cẩm Thành dường như rất hài lòng, anh đứng dậy, dùng sức mạnh tống vào... "A..." Kê Thanh có chút đau nhưng cũng rất vui vẻ, cao rồi lại thấp... Lúc đầu bị Phong Cẩm Thành đâu sâu như vậy khiến cô có chút sợ, cũng chỉ ê ẩm căng căng đi qua, nhưng cô lại thấy rất thoải mái...

Mỗi một cái cũng như đâm xuyên vào người, giống như mưa sa rơi xuống, đánh vào tử cung của cô từng hồi một loạn Hồng Phi tung tóe, độ sâu như vậy, lực đạo như vậy, có một loại khoái cảm gần như biến thái...

Chỉ là thời điểm Kê Thanh cảm thấy mình sắp lên đến đỉnh, thì Phong Cẩm Thành lại đột nhiên buông cô ra, nhanh chóng lật người cô lại, hai tay cô chống xuống, hai cái chân đẩy ra sau, hiện tại đang là tư thế nằm sấp, Phong Cẩm Thành từ phía sau liền tiến vào, tốc độ vừa nhanh đồng thời thở gấp mà nói: "Em đây cũng là ở phía dưới, còn có thể như vậy, vẫn là anh làm, em cũng chẳng tốn sức..."

Cánh tay trượt xuống, bắt lấy hai quả đào ngạo nghễ nằm trước ngực của cô, theo tiết tấu mà bắt đầu vuốt ve, thỉnh thoảng ra sức bạo ngược, thỉnh thoảng lại êm ái, tiết tấu của anh điên cuồng ở bên trong Kê Thanh, kích động giống như con thuyền đang giữa trời giông bão, trước sau lay động cả người run rẩy, con thuyền giống như sắp lật vậy, cô lại bị Phong Cẩm Thành níu lấy cánh tay, sau đó nhấc một chân của cô lên...

Anh cứ tiến thẳng vào từng cái, giống như Mãnh Hổ Hạ Sơn, không thể đỡ nổi... Kê Thanh một tay một chân chống đỡ, nhiều lần thiếu chút nữa là ngã...

Thời điểm Kê Thanh cảm thấy như sắp tê liệt, Phong Cẩm Thành lại đột nhiên buông cô ra, nghiêng người ôm lấy hông của cô, hai người đồng thời cùng lật người, Kê Thanh ở phía trên, Phong Cẩm Thành nằm ở phía dưới, thân dưới của Phong Cẩm Thành liền động mấy cái, rồi ngừng lại, Kê Thanh liền bắt đầu bất mãn hừ hừ vài tiếng, phía dưới không kiên nhẫn cọ xát cô.

Phong Cẩm Thành cười nhẹ hai tiếng, dùng tay vỗ lấy cái mông của cô mà nói: "Không phải em vẫn đòi ở phía trên sao, bây giờ được ở phía trên rồi, còn bất mãn cái gì, trách móc cái gì nữa?"

Kê Thanh bĩu môi, bản thân thử nhích hai cái, lại bắt đầu cắn nhẵn, nằm trên người của Phong Cẩm Thành mà cọ sát, Phong Cẩm Thành trông thấy liền cười, biểu hiện ở trên giường của vợ anh khiến cho anh vừa yêu lại vừa hận, miệng cắn nhẹ cái mũi của cô: "Cô bé kiểu cách, cũng biết rất biết bới móc, tại sao bây giờ lại không nhúc nhích vậy..."

Vừa dứt lời, bàn tay của anh lại giữ lấy hông của cô, hoạt động theo ý của cô, cũng không phải là nhanh, nhưng mỗi một cái đều rất mạnh... Kê Thanh hài lòng, lại không nhịn được mà mở mắt ra, cúi đầu nhìn anh.

Ánh đèn ấm áp chiếu lên gương mặt của Phong Cẩm Thành, bình thường anh đã tuấn tú nay càng thấy thâm thúy hơn, mồ hôi từ trên người cô rỉ ra, theo đường cong của cơ thể mà chảy xuống, mồ hôi của cô cùng mồ hôi của anh như trộn lẫn vào nhau, sau đó chảy xuống giường, giống như một loại kết tinh của thân mật hòa vào nhau...

Cô có thể cảm thấy người đàn ông này đang ở trong cơ thể cô, ra vào với tần số đều đều, hơi thở của cô và anh gấp rút, tim cũng đập kịch liệt, giống như cùng một nhịp vậy...

Người đàn ông này rất yêu cô, điều này Kê Thanh rất rõ ràng, và cô cũng yêu thương anh, yêu đến nỗi hận không được hòa tan trên người của anh... Cô cúi đầu hôn anh, nhưng trong nháy mắt từ chủ động lại hóa thành bị động, cô bị lưỡi của anh xâm nhập, tấn công, thăm dò... Giống như chiếm lĩnh, lại giống như dò xét lãnh địa của mình, bá đạo mà không cho phép cự tuyệt.

Phía dưới động tác chọt rất mạnh, Kê Thanh không tự chủ được kêu to ra thành tiếng, Phong Cẩm Thành cũng chỉ hoạt động một lát liền ngừng, nửa đường dừng lại khiến Kê Thanh mất hứng, khổ sở muốn chết.

Phong Cẩm Thành ôm lấy đầu của cô sau đó hung hăng hôn, đôi môi trơn trượt mang theo hơi thở nóng bỏng, phả vào tai của cô, không ngừng hít vào thở ra... Bàn tay không yên từ từ lướt qua hai bên eo của cô, sau đó bàn tay đi dọc theo sống của cô, tới thung lũng mập mờ, rồi đi xuống tiếp...

"Á... Cẩm Thành, Phong Cẩm Thành, anh..." Cảm giác tay của anh đi vào chỗ đó của mình, Kê Thanh liền phản ứng, cơ kịch liệt giãy dụa muốn phản kháng, lại bị một cánh tay khác của Phong Cẩm Thành giữ chặt lấy cái eo của cô, đồng thời anh dùng một ngón tay khác dính chất lỏng màu trắng, sau đó dò xét đi vào...

"A..." Tuy anh tiến vào rất chậm và rất nhẹ, Kê Thanh cũng là cảm thấy không được thoải mái, nhưng cái loại cảm giác đó không phải thoải mái, rất nhanh liền cảm thấy bị một loạt trước sau đồng thời bao phủ, loại cảm giác này mới lạ cùng kích thích, chắc chắn Phong Cẩm Thành sẽ không làm tổn thương cô, Kê Thanh suy nghĩ, nhưng sau đó cũng nhanh chóng bị Cẩm Thành quẳng vào trong mây...

Thời điểm thấy trời nở đầy hoa, cô như nghe thấy Phong Cẩm Thành nỉ non một câu: "Vợ ơi, còn muốn nữa không...."

Bạn đang đọc truyện *Bá Yêu Mưu Tình* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Về mặt trời mọc

Bạn đang đọc truyện *Bá Yêu Mưu Tình* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Về mang thai

Bạn đang đọc truyện *Bá Yêu Mưu Tình* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: 50 câu hỏi vợ chồng

Câu 1: xin hỏi ngài tên gì

Phong: Tên không phải do cô đặt, tên gì cô không cần biết, (trợn mắt) anh nói có phải không vợ? (quay sang giọng nịnh nọt đến gần vợ)

Kê: Ừh (đồng ý gật đầu một cái)

Tác giả:... Kháng nghị về sự phân biệt đối xử. (hai người đã hôn đến nơi nào rồi)

Câu 2: số tuổi?

Phong: Giống như trên (chau mày) hỏi những câu như vậy đều là nhảm, chúng ta mau về nhà.

Kê: Ừh (gật đầu)

Tác giả: Kháng nghị (nghiêng đầu nhìn Kê Thanh) so ra cô tốt hơn anh ta nhiều nha... (cái chân dưới gầm bàn liền bị một vô ảnh cước dẫm lên)

Phong: Vợ ơi, đừng để ý đến cô ấy, cô ấy chỉ là một bà già sinh hoạt tình dục không đều độ...

Tác giả: (Từ dưới bàn bò ra ngoài) Phong Cẩm Thành, cậu cẩn thận coi chừng tôi lại khiến cho hai người tách ra hai năm nữa đó... Ah... (Lại bị đạp thêm một cái)

Phong: Tôi chưa bao giờ bị ai uy hiếp cả.

Kê: (Ông xã, anh còn rất đẹp trai)

Tác giả: Lệ rơi...

Câu 3: Giới tính là

Phong: Cô thật là nhàm chán hết sức?

Kê: (Gật đầu)

Tác giả: Cái miệng của hai người... Có bao nhiêu chữ? Đã đủ hay chưa? Nếu tiếp tục như vậy nữa, tôi sẽ hộc máu đó...

Câu 4: Tính tình như thế nào?

Phong: Hoàn mỹ ưu nhã (Phong Tổng thật biết tự sướng)

Kê: Bình thường tự ti (Quá khiêm nhường đi, có thể đem hồ ly Phong bắt được trên tay, không phải là loại người bình thường có thể làm)

Phong: Vợ, em là người phụ nữ hoàn mỹ nhất trên thế giới này, hãy tin tưởng anh...

Tác giả: Phong nên ít buồn nôn một chút đi, xin chú ý trường hợp.

Câu 5: Tính tình của đối phương thế nào đây?

Phong: Kiểu cách tuy kỳ cục nhưng cũng rất đáng yêu

Kê: Tự sướng khó chịu, bề ngoài ưu nhã nội tâm thì bá đạo, là một con hồ ly tinh ngàn năm

Phong: Vợ ơi, người ta đâu có bá đạo (vẻ mặt ai oán)

Kê: Chỗ nào cũng bá đạo.

Tác giả: Tán thành gật đầu.

Câu 6: Hai người gặp nhau trong trường hợp nào? Ở chỗ nào?

Phong: Ở nhà của cô ấy, khi đó cô ấy đang núp ở phía sau rèm cửa sổ lén nhìn, lúc đó cô ấy thầm mến tôi (Dương dương hả hê)

Kê: Ở quầy rượu, anh ta thổi một đoạn nhạc bằng saxophone, sau đó nói với tôi một câu (đỏ mặt...)

Tác giả: Hai vợ chồng cũng già rồi, có đến ba đứa con rồi, không cần lãng mạn như thời trẻ đâu!

Phong: (Trợn mắt nghiêng đầu) Vợ, khi đó em liền yêu anh phải không?

Câu 7: Ấn tượng đầu tiên đối với đối phương là gì?

Phong: Dáng dấp của cô ấy còn có thể, tính tình không mấy vui vẻ, đó là lúc đầu thôi, còn hiện tại vợ của tôi là tốt nhất...

Kê: (Mở mắt, đôi mắt sáng ngời) Rất đẹp trai...

Tác giả: ... (Xin hai vị quay trở lại vấn đề chính)

Câu 8: Thích đối phương ở điểm nào?

Phong: Đều thích cả, nhưng thích nhất là cái miệng nhỏ nhắn của vợ ưm... ưm... (Bị Kê Thanh bịt miệng)

Kê: (Đỏ mặt) Tất cả đều thích.

Tác giả: Chúng ta có thể nghiên cứu chuyên xâu một chút được không, tại sao Phong lại thích cái miệng nhất?

Phong: Điều phi lễ đừng nghe, cô cũng không cần phải biết, câu tiếp theo đi.

Câu 9: Ghét đối phương ở điểm nào?

Phong: Không thành thật, rõ ràng rất muốn nhưng miệng lại ưm...ưm... (Bị bàn tay nhỏ bé của vợ bịt miệng lại)

Kê: Ghét anh nhất là như vậy, bất kể là trường hợp gì, cái gì cũng nói ra

Tác giả: (Hai mắt bốc lên ánh sáng) Chúng ta có thể thoải mái thảo luận một chút được không ah... (Chân lại bị đạp cho một cước)

Câu 10: Hai vị có cảm thấy mình cùng đối phương đồng tính không?

Phong: Đồng tính là cái gì?

Kê: (đỏ mặt) Gật đầu.

Tác giả: (Thở dài) Quả nhiên có sự khác nhau nha!

Câu 11: Xưng hô như thế nào với đối phương?

Phong: Bình thường là vợ, nghiêm túc thì trực tiếp kêu tên, thời điểm nào đó sẽ gọi là tiểu yêu tinh...

Kê: (Đỏ mặt nghiêng đầu trừng anh) Phong Cẩm Thành.

Tác giả: Tiểu yêu tinh àh! (Giọng nói có chút run run, Phong Tổng ngài thật ít có thô tục đó)

Câu 12: Hai vị hy vọng được đối phương gọi như thế nào?

Phong: Ông xã, hay anh yêu, cái gì cũng được, gọi tên cũng được, chỉ cần là vợ của tôi gọi thì cũng đều là dễ nghe và hấp dẫn áh... (Bị nhéo cho một cái nên im miệng)

Kê: Vợ là được.

Tác giả (Phong Tổng ngài không có mong muốn khác sao?)

Câu 13: Nếu như lấy động vật để hình dung, thì hai vị cảm thấy đối phương là gì?

Phong: Vừa bắt đầu cảm thấy giống như con thỏ, mềm mại mảnh mai và rất đáng yêu, sau đó nhe răng mới phát hiện thì ra là một con Cọp, móng vuốt rất lợi hại, vô một cái có thể bay một lớp da, cắn một cái đau thấu tim.

Kê: Hồ ly, giảo hoạt gian xảo, chính là con hồ ly ngàn năm.

Tác giả: Hai vị thật sự rất am hiểu về thế giới động vật nha! Thật kích tình...

Câu 15: Bản thân mình muốn quà tặng như thế nào?

Phong: Chỉ cần là vợ tôi ở đây, không muốn gì nữa cả.

Kê: (Đỏ mặt) Giống nhau.

Phong: Vợ... (Không ngồi yên, hôn cô một cái)

Tác giả: (Ho một tiếng) Xin hai vị chú ý trường hợp.

Câu 16: Có chỗ nào bất mãn với đối phương không? Bình thường thì là chuyện gì?

Phong: Len lén chạy đi nơi đó nhảy múa điên khùng, để tôi chộp được, còn dùng cái đó để giải quyết.

Kê: (Bĩu môi) Em thấy anh rất hài lòng.

Phong:...

Tác giả: (Gật đầu) Thanh Thanh cuối cùng cô cũng thông minh được một lần.

Câu 17: Tật xấu của hai vị là?

Phong: Tôi là người đàn ông hoàn mỹ (Tác giả: Coi như tôi chưa hỏi câu này)

Kê: Lòng mềm yếu, lại quá ngốc nghếch, bị bán đứng mà còn thay anh ta kiếm tiền.

Tác giả: Ai bảo cô coi trọng hồ ly ngàn năm chứ, cô thường xuyên tự cầu phúc cho bản thân mình đi! Amen!

Câu 18: Tật xấu của đối phương là gì?

Phong: Thể lực quá kém.

Kê: (Đỏ mặt) Thể lực quá tốt. (diepdiep: câu này thấy buồn cười quá ha ha)

Tác giả: Đến tột cùng là thể lực tốt hay thể lực kém, có thể cho một ví dụ cụ thể hay không?

Phong: (Liếc mắt nhìn qua) Bà quản được sao? Tiếp tục đi.

Câu 19: Đối phương làm chuyện gì sẽ khiến hai vị ghen?

Phong: Nhìn người đàn ông khác, hay bị người đàn ông khác nhìn (Phong Tổng ngài thật ít bá đạo nha)

Kê: Chỉ biết ăn dấm là giỏi thôi không nghe giải thích gì cả, hôm đó người đàn ông đó chỉ muốn hỏi đường thôi, tôi tốt bụng chỉ cho người ta, lại bị Cẩm Thành trông thấy, náo loạn hết mấy ngày, thật là bệnh thần kinh!

Tác giả: Phong Tổng ngài đây cũng ít trông gà hoá cuốc đi?

Phong: Không phải tại bà tách chúng tôi ra lâu như vậy sao, thì tôi cũng đâu thể như vậy chứ?

Tác giả: Được được đều là lỗi của tôi, ngài cứ tiếp tục ăn giấm đi.

Câu 20: Ngài có làm chuyện gì khiến đối phương ghen không?

Phong: Ghen

Kê: Cùng người đàn ông khác nói chuyện, vấn đề này không phải đã hỏi rồi sao?

Tác giả: (Khóc)

Câu 21: Quan hệ của hai vị rốt cuộc đến loại trình độ nào?

Phong: Bà cảm thấy vấn đề này có cần thiết để hỏi không? Cũng đã có ba đứa con rồi.

Kê: (Ánh mắt đồng tình) Rốt cuộc còn phải nói bao nhiêu lần nữa a!

Tác giả: Bị hai người nhìn ra rồi!

Câu 22: Lần đầu tiên hai người hẹn hò là ở đâu?

Phong: Có con rồi mới hẹn hò (Ánh mắt lạnh lùng nhìn tác giả chằm chằm)

Tác giả: (Sợ run cả người) Cái đó, tôi quên, tôi quên ha ha...

Kê: Vấn đề tiếp theo

Câu 23: Khi đó không khí giữa hai người như thế nào?

Phong: Nói nhảm

Kê: Tán thành

Tác giả: Tôi đã cho hai ngươi đoàn tụ rồi, chẳng lẽ hai người phối hợp một chút không được sao?

Phong: Nếu là người khác thì tôi đã cho bà rơi xuống lầu rồi.

Tác giả:... Đây là lầu 22 nha...

Câu 24: Khi đó tiến triển đến mức độ nào?

Phong: Lại nói nhảm nữa, chúng ta đi về nhà.

Kê: (Gật đầu).

Tác giả:...

Câu 25: Nơi hai vị thường hẹn hò là ở đâu?

Phong: Gần đây rất nhiều, nào là bờ biển, ngoại giao, công viên... Ưmh umh...

Kê: Anh lại nói ra, về sau đừng mong em sẽ đi ra ngoài với anh nữa.

Phong: (Im miệng gật gật đầu)

Tác giả: Ah... Rốt cuộc hai người đã đi đâu sau lưng tôi vậy!

Câu 26: Hai vị sẽ chuẩn bị gì vào ngày sinh nhật của đối phương?

Phong: Rất nhiều, nhưng bà không cần thiết để biết.

Kê: (Đỏ mặt) Rất đặc biệt, nhưng không cần thiết nói cho bà biết.

Tác giả: Thanh Thanh cô bị con hồ ly kia dạy hư rồi nha!

Câu 27: Là ai tỏ tình trước?

Phong: Mặc dù vợ tôi thầm yêu tôi hơn mười năm, nhưng người tỏ tình chính là tôi, có phải vậy không vợ?

Kê: (Gật đầu)

Tác giả: (Gật đầu) Sau khi so sánh, da mặt của Phong Tổng cũng dày hơn nhiều rồi a... (Cái chân ở dưới gầm bàn không được yên)

Câu 28: Hai vị yêu đối phương có nhiều không?

Phong: Yêu đến nỗi muốn được đời đời kiếp kiếp sống chung với nhau, chỉ cần duy nhất một mình cô ấy.

Kê: (Nghiêng đầu) Ông xã, câu này thật buồn nôn.

Tác giả: Không ngờ Phong Tổng là người văn vẻ như vậy nha.

Câu 29: Vậy, hai vị yêu đối phương không?

Phong: Yêu.

Kê: Tôi yêu anh ta hơn mười năm, bà còn nghi ngờ sao?

Tác giả: Cảm động

Câu 30: Đối phương nói gì sẽ khiến hai vị cảm thấy bất lực nhất?

Phong: Khi vợ tôi nói muốn ly hôn với tôi.

Kê: Khi anh ấy nói yêu tôi.

Câu 31: Nếu như cảm thấy đối phương có ý thay lòng, hai vị sẽ làm như thế nào?

Phong: Cứ thử xem (Uy hiếp chau mày)

Kê: Vừa bắt đầu sẽ nhịn, sau khi đã có đầy đủ chứng cớ liền ly hôn.

Phong: Vợ ơi, em nói nếu có chứng cớ xác thật, căn bản là không có chuyện như vậy đâu, em nghĩ oan cho anh rồi.

Kê: (Khoát tay) Chuyện này trở về rồi hãy nói.

Tác giả: (Sùng bái nhìn Kê Thanh) Thanh Thanh cô cũng rất kiên cường nha!

Câu 32: Đối phương thay lòng có thể tha thứ không?

Phong: Tôi sẽ không cho cô ấy có cơ hội thay đổi.

Kê: Gật đầu.

Tác giả: (Đồng tình nhìn Kê Thanh) Thanh Thanh thật đáng thương, gả cho Phong Tổng thật khổ nha!

Câu 33: Nếu như đối phương trễ hẹn một giờ trở lên thì làm sao?

Phong: Tại sao lại lặp lại vấn đề này.

Kê: (Gật đầu)

Tác giả: (Khóc)

Câu 34: Hai vị thích nhất bộ phận nào trên cơ thể đối phương?

Phong: Vợ ơi, hình như anh cảm thấy vấn đề này đã hỏi qua rồi.

Kê: (Gật đầu) Đã hỏi rồi, đề tài tiếp theo.

Câu 35: Vẻ mặt khêu gợi của đối phương?

Phong: Rất nhiều ưm...Ưm...

Kê: Ngại quá đừng nghe.

Câu 36: Thời điểm hai người ở chung với nhau, điều gì khiến cho tim của hai người đập rộn ràng?

Phong: Lúc vợ tôi mang thai...

Kê: Rất nhiều điều.

Tác giả: Phong Tổng, ngài xác định không còn điều gì khác nữa.

Câu 37: Hai vị có nói dối đối phương không? Có giỏi nói dối không?

Phong: Có lúc cần thiết cũng nói, đôi khi lời nói dối cũng mang theo ý tốt (Phong Tổng, da mặt của ngài thật dầy)

Kê: Không nhớ rõ mình có nói dối qua hay chưa.

Tác giả: (Thanh Thanh thật đáng thương, bị con cáo già Phong Cẩm Thành này lừa gạt đến ngu ngốc rồi).

Câu 38: Làm chuyện gì là cảm thấy hạnh phúc nhất?

Phong: Đương nhiên là làm tình rồi, nhưng đôi khi chỉ cần được ôm vợ vào lòng, tôi cũng cảm thấy hạnh phúc.

Kê: (Cảm động)

Tác giả: Phong Tổng, ngài đừng làm tôi buồn nôn nữa.

Câu 39: Hai vị đã từng gây gổ qua chưa?

Phong: Cãi nhau, nhưng cuối cùng đều không thành vấn đề.

Tác giả: Thế nào? Không giải quyết được gì hay sao?

Kê: Đỏ mặt

Phong: (Trợn mắt) Chuyện này bà không cần thiết phải biết.

Tác giả:...

Câu 40: Vấn đề chính dẫn đến cãi vã là gì đây?

Phong: (Liếc mắt) Bây giờ tôi đang hoài nghi bà có phải là tác giả không? Sao lại không biết thế!

Kê: (Gật đầu)

Tác giả: (Đổ lệ)

Câu 41: Sau đó hai vị làm sao hòa lại với nhau?

Phong: Đầu giường cãi nhau cuối giường hòa thôi, bà nghĩ xem có đúng không?

Kê: (Đỏ mặt.)

Tác giả: Bất đắc dĩ.

Câu 42: Sau khi chuyển kiếp còn hy vọng được yêu thương đối phương nữa không?

Phong: Không phải là yêu thương mà chính là vợ, cô ấy vĩnh viễn là vợ của tôi. (Phong Tổng bá đạo một cách không biên giới nha!)

Kê: Kiếp sau, anh ấy phải yêu tôi trước.

Tác giả: (Kiếp sau nên cách xa anh một chút đi, một khi bị hồ ly ngắm trúng thì có chạy cũng không thoát được đâu!)

Câu 43: Hai người phát hiện mình được yêu là khi nào?

Phong: Từ rất lâu rồi, lúc cô ấy hôn tôi, ở dưới người của tôi ưm... Ưm...

Kê: Lúc đó là buổi tối ngủ ở phòng khách.

Phong: Câm miệng

Tác giả: (Chu mỏ) Cho người ta thỏa mãn lòng hiếu kỳ một lần đi, rồi sao nữa? Thật hẹp hòi!

Phong: Đừng có giả bộ ngây thơ, quá độc ác.

Tác giả:...

Câu 44: Có khi nào hai người cảm thấy 'Có lẽ người ấy đã không còn yêu mình'

Phong: Khi con tôi khóc

Kê: Ngây thơ.

Tác giả: (Gật đầu) Phong Tổng, xác thực ngài rất ngây thơ... (Bị một cước đá bay)...

Câu 45: Phương thức biểu hiện tình yêu là gì?

Phong: Tôi thích trực tiếp biểu đạt.

Tác giả: Thế nào là trực tiếp?

Kê: Đề tài tiếp theo.

Câu 46: Nếu so sánh đối phương là hoa, thì nên dùng loại hoa gì?

Phong: Hoa Lan, lẳng lặng mở ra, không hương.

Kê: Tôi cảm thấy Phong Cẩm Thành giống như một bụi xương rồng, rất nguy hiểm.

Tác giả: (Gật đầu) Xác thực rất nguy hiểm, Thanh Thanh tự mình cầu phúc đi!

Câu 47: Giữa hai người có chuyện gì giấu diếm nhau không?

Phong: (Ho khan một cái) Đề tài tiếp theo.

Kê: (Gật đầu) Vấn đề tiếp theo.

Tác giả: Hai vị không thoải mái nha!

Phong: (Trợn mắt) Thoải mái mà tốn nhiều thời gian như vậy mới đoàn tụ sao?

Tác giả: (Câm miệng luôn)

Câu 48: Ngài cảm thấy tự ti đến từ đâu?

Phong: Tự ti quá buồn cười

Kê: Anh ấy quá ưu tú còn tôi thì quá tầm thường.

Phong: Vợ, em ở trong mắt anh mãi mãi là tốt nhất, không ai thay thế được.

Tác giả: (Run run một chút) Phong Tổng của chúng ta nên có chừng có mực một chút, ngọt ngào quá rồi, ngán đó.

Câu 49: Quan hệ của hai người là công khai hay vẫn còn là bí mật?

Phong: Nói nhảm, con cũng đã ba đứa rồi.

Kê: Cô đi đếm lại đi!

Tác giả: Để tôi đếm một chút, hoan hô cũng không chênh lệch lắm, cuối cùng tôi hỏi một vấn đề thôi.

Câu 50: Lời muốn nói với đối phương nhất là gì?

Phong: Vợ, anh yêu em.

Kê: Phong Cẩm Thành, em yêu anh.

Tác giả: (Mắt lấp lánh) Cuối cùng là kết thúc bằng một nụ hôn đi (Bị đạp thêm một cái) Sau đó hai người nghênh ngang rời đi.

Tác giả có lời muốn nói: Rốt cuộc cũng đã hoàn thành nhiệm vụ, thật là vất vả!!!!

Bạn đang đọc truyện *Bá Yêu Mưu Tình* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Một đoạn ngắn

Một ngày nọ, Quyên Tử, Tây Tử cùng Kê Thanh ở nhà Diệp Trì chơi mạt chược, phụ nữ ở cùng nhau, không khỏi nhắc tới những chuyện tư mật, Thời Tiêu quét mắt nhìn cái bụng bự của Kê Thanh hỏi: "Hai người không có ngừa thai sao?"

Kê thanh gật đầu: "Có tránh."

Quyên Tử phù một tiếng cười vui vẻ, chỉ chỉ vào cái bụng bự của Kê Thanh: "Tránh, vậy cái này ở đâu ra vậy?"

Tây Tử nháy mắt mấy cái nói: "Làm sao mà tránh được vậy?"

Kê Thanh giải thích: "Lúc đầu Phong Cẩm Thành mang áo bảo hộ, nhưng cũng không biết tại sao lại có nữa."

Quyên Tử xấu xa cười: "Nhất định là hai ngươi hoạt động quá mạnh và kịch liệt, nên không kịp mang đồ bảo hộ, cho nên mới vỡ kế hoạch."

Mặt Kê Thanh đỏ bừng, Tây Tử liền chen vào: "Phong Cẩm Thành chững chạc ưu nhã, không nôn nóng giống Hồ Quân đâu, chắc chắn là rất dịu dàng, có phải vậy không Kê Thanh?" Thời Tiêu đồng ý gật đầu phụ họa.

Quyên Tử hừ một tiếng rồi nói: "Mấy bà thật khờ khạo quá đi! Đàn ông thì làm gì có ai mà dịu dàng ưu nhã chứ, đều là giả tạo cả, đến khi lên giường đều giống lang sói cả thôi, nếu không phải vậy, thì mấy bà nhìn cái bụng của Kê Thanh đi, hai vợ chồng quay lại với nhau chưa được bao lâu, trước đây tách ra hai năm, sau đó lại đòi ly hôn, náo loạn một dãy, nhưng hai người cũng không làm trễ nãi việc sanh con, nào là sinh Tiểu Tuyết, Tiểu Lượng rồi cái bụng này nữa, từng đứa từng đứa một được sinh ra, có thể thấy được Phong Cẩm Thành sau lưng chúng ta chính là một đại sắc lang, có phải vậy không

Kê Thanh?"

Kê Thanh cảm thấy Quyên Tử thật quá sắc bén rồi, cô nói Phong Cẩm Thành là đại sắc lang là còn có chút nhẹ lời, tên kia chính là mặt người dạ thú, Tây Tử chọt lại gần nói: "Kê Thanh, Phong Cẩm Thành nhà cậu chơi đùa như thế nào vậy?"

Thời Tiêu cùng Quyên Tử cũng chụm đầu lại gần, ba người đều dùng ánh mắt to tròn chớp chớp, đồng thời nhìn chằm chằm Kê Thanh, mặt Kê Thanh đỏ bừng: "Chuyện đó, thì cứ như vậy mà làm thôi, còn có thể thế nào nữa..."

Quyên Tử tò mò nói: "Có nhiều tư thế không?"

Kê Thanh chợt phát hiện, phụ nữ bất luận là có bao nhiêu xinh đẹp hay bao nhiêu quý phái, sau khi kết hôn cũng trở nên khác thường và rất bà tám, đồng thời tám đủ loại chuyện mặc kệ là mặn hay chay, bị hỏi dồn đến nóng máu, cô cũng gật đầu một cái.

Quyên Tử cười nói: "Tôi cảm thấy Phong Cẩm Thành là một người khó chịu đó, nhìn bề ngoài cũng biết rồi."

Dứt lời, Thời Tiêu ở một bên chen vào: "Chồng của cậu cũng không vừa nha, tên đó chính là một đại dâm thú đói khát ngàn năm đó."

"Phụt..." Kê Thanh cùng Tây Tử đang uống nước cũng đem ngụm trà trong miệng phun ra.

Thời Tiêu còn làm như thật gật đầu lia lịa, người đàn ông đó chính xác là như vậy, chẳng phân biệt được trường hợp cũng không phân biệt địa điểm, nếu có thể là lại này nọ kia, nghĩ đến đây khuôn mặt nhỏ nhắn của Thời Tiêu liền đỏ.

Quyên Tử nói: "Thật ra thì tôi nghĩ cặp đôi đáng để chúng ta học hỏi phải nói đến Hồ Quân và Tây Tử, chỉ bằng bản lĩnh của Tây Tử thôi, hai người quả thật rất hăng hái, chắc là không thua kém ai đâu, có phải vậy không Tây Tử?"

Tây Tử chớp mắt mấy cái: "Chuyện này, về phương diện bản lĩnh đó thì không thể sánh bằng nha!" Hơn nữa Hồ Quân đó trước kia hành sự đều thích cô uống rượu, uống rượu vào cả người cô như mềm nhũn ra, không còn hơi sức hoạt động quyền cước này nọ, Hồ Quân loay hoay thế nào mà hoàn thành, chỉ là bí mật phòng the như thế nói ra cũng không phải là chuyện hay gì, cô nghiêng đầu nhìn Quyên Tử cười cười nói: "Còn cô thì thế nào, tại sao trên mặt Tả Hoành thường xuyên xuất hiện những vết bầm tím vậy, chắc là hai người kịch liệt lắm đây!"

Quyên Tử hừ một tiếng, rất giống nữ vương mà nói: "Lúc bà vui vẻ, thì anh được thoải mái và hạnh phúc, còn bà mà cảm thấy không vui, thì một cước liền đạp xuống giường." Ba người sững sờ, đồng thời cũng thay Tả Hoành toát mồ hôi.

Mấy bà vợ chạy tới nhà Hồ Quân chơi, bốn bà đang ngồi chơi mạc chược, vừa chơi vừa nói chuyện phiếm, Diệp Trì nhìn Phong Cẩm Thành nói: "Được đó! Cẩm Thành, vợ của cậu đang mang thai, cũng không thể làm gì được, vậy anh em nhà cậu làm sao đây?"

Phong Cẩm Thành liếc anh một cái: "Biết rõ mà còn hỏi."

Hồ Quân cười hắc hắc: "Đây còn phải nói, phía dưới không thể động, nhưng cái miệng nhỏ nhắn lại không được nhàn rỗi rồi." Liếc nhìn Tả Hoành, bên má phải của Tả Hoành còn in rõ một dấu bầm tím rõ ràng, không khỏi đồng tình nói: "Tả Hoành cậu cũng giống thức ăn quá nha, tôi cũng không tin không trị được con cọp cái nhà cậu." Lại gần bên tai của Tả Hoành thì thầm vài câu, mắt của Tả Hoành sáng lên: "Nhà cậu có hàng tồn, vậy cho tôi một chai đi."

Đêm đó, Tả Hoành sảng khoái cả đêm, sáng hôm sau kêu thảm một giờ, sau đó Quyên Tử xông vào nhà kho, đập bể chai rượu, Tây Tử chạy qua nếm thử..., đồng chí Hồ Quân ngủ ở phòng khách một tuần...

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Bá Yêu Mưu Tình* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.